

Royal
Ailesi
seni
mahvedecek

KÂĞIT PRENSES

#1 New York Times Çoksatın Yazarı

ERIN WATT

YABANCI

KÂĞIT
PRENSES

tg: @serserikitap

*Kitabı, bu projeyle en az benim kadar hevesle ilgilenen
Margo'ya ithaf ediyorum.*

1

"ELLA, MÜDÜRÜN OFİSİNE çağırılıyorsun," dedi Bayan Weir, ben daha cebir sınıfının kapısındaiken.

Saatime baktım. "Gecikmedim bile."

Dokuza bir dakika vardı ve bu saat asla yanılmazdı. Sahip olduğum en pahalı eşyaydı sanırım. Annem, babamdan kaldığını söylüyordu. Bu, spermi dışında ardında bıraktığı tek şeydi.

"Hayır, geç kaldığın için değil... yani bu seferlik." Normalde sert olan bakışları biraz yumuşamıştı ancak içime doğan kötü his henüz uyanmamış olan beynime uyarı gönderiyordu. Bayan Weir huysuz bir kadındı, onu bu yüzden seviyordum. Öğrencilerine, saçma hayat dersleri edinmek yerine gerçekten matematik öğrenmek için buradalarmış gibi davranıyordu. Bana acıyan bakışları, müdürün odasında kötü bir şeylerin döndüğüne işaret ediyordu.

"Peki." Başka bir cevap verebilecek hâlde değildim. Başım la onaylayarak müdürün odasına yöneldim.

"Ödevini sana e-posta ile yollarım," diye arkamdan seslendi Bayan Weir. Sanırım tekrar sınıfa dönmeyeceğimi düşünüyordu ama Müdür Thompson beni şimdiye kadar yüzleştiklerimden daha kötü bir şeyle suçlayamazdı.

Benim için önemli olan her şeyi üçüncü yılımı okumak üzere

George Washington Lisesi'ne kaydolmadan çok önce kaybetmiştim. Eğer Bay Thompson bir şekilde GWL bölgesinde yaşamadığımı keşfetmişse, onu bir süre oyalayacak bir yalan uydurabilirdim. Eğer transfer edilirsem, bu, bugün başıma gelecek en kötü şey olurdu ama önemli değildi. Üstesinden gelecektim.

"Nasıl gidiyor, Darlene?"

Saçını anneler gibi şekillendirmiş sekreter kafasını *People* dergisinden güçlükle kaldırdı. "Biraz otur, Ella. Bay Thompson birazdan yanına gelecektir."

Evet, Darlene'le birbirimize isimlerimizle hitap edecek kadar muhabbet etmiştik. GWL'ye geleli bir ay olmasına rağmen git-tikçe uzayan geç kâğıdı listem yüzünden bu ofisi fazlasıyla sık ziyaret ediyordum. Akşamları çalışıp gece üçe kadar yatak yüzü görmediğinizde böyle oluyordu.

Bay Thompson'ın ofisindeki açık jaluzilerden içeriyi görmek için boynumu uzattım. Ziyaretçi sandalyesinde bir adam oturuyordu ama tek görebildiğim sert bir çene hattı ve koyu kahverengi saçlardı. Benim tam zıddımdı. Ben olabildiğince sarışın ve mavi gözlüydüm. Annemin dediğine göre bu sperm donörüm sayesindeydi.

Thompson'ın ziyaretçisi bana, bir geceliğine sevgili rolü yapması için anneme tonla para ödeyen adamları hatırlatıyordu. Bazı adamlar bunu seksten daha tahrik edici buluyordu. Tabii, bu sadece annem için geçerliydi. Ben o yola düşmemişim... henüz. Umarım hiçbir zaman da düşmeyecektim. Bu yüzden üniversiteden mezun olmak ve normal bir hayat sürebilmek için lise diplomamı almam gerekiyordu.

Bazı çocuklar dünyayı gezmeyi, hızlı arabalara ve büyük evlere sahip olmayı hayal ederdi. Ben mi? Kendi dairem, içi dolu bir buzdolabım ve tercihen sıkıcı olmayan, maaşı düzenli ödenen bir işim olsun istiyordum.

İki adam durmadan konuştular. On beş dakika geçmişti ve hâlâ rahatça muhabbet ediyorlardı.

"Hey, Darlene? Cebir dersimi kaçırıyorum. Bay Thompson müsait olduğunda gelsem sorun olur mu?"

Olabildiğince nazikçe dile getirmeye çalıştım ama pek sevgili sorumsuz annem dışında yıllardır hayatımda gerçek bir yetişkinin olmaması, yetişkinlerin henüz reşit olmayan birinden beledikleri şekilde itaatkâr davranmamı zorlaştırıyordu.

"Hayır, Ella. Bay Thompson birazdan gelecektir."

Bu sefer haklıydı çünkü kapı açıldı ve müdür dışarı çıktı. Bay Thompson, bir seksen boylarındaydı ve daha dün liseden mezun olmuş gibi görünüyordu. Yine de etrafına sorumluluk sahibi biri izlenimi verebiliyordu.

Yanına gitmem için işaret etti. "Bayan Harper, lütfen içeri gelin."

İçeri mi? Don Juan hâlâ oradayken mi?

"Ofisinizde zaten biri var." Bariz olanı belirttim. Durum fena hâlde şüphe uyandırıcıydı ve içimdeki ses buradan kaçıp gitmemi söylüyordu. Fakat kaçarsam, aylardır planladığım bu tedbirli hayattan vazgeçmiş olacaktım.

Thompson arkasını dönerek Don Juan'a baktı. Adam o sırada koca elini kaldırıp bana el salladı. "Evet, onun için buradasın. Lütfen içeri gel."

Doğru olmadığını bile bile Bay Thompson'ın yanından geçerek kapının hemen girişinde durdum. Thompson kapıyı kapattıktan sonra ofisin jaluzilerini indirdi. İşte şimdi gerçekten gerilmiştim.

"Bayan Harper, otursanıza." Thompson biraz önce Don Juan'ın oturduğu koltuğu işaret etti.

Kollarımı göğsümde birleştirip ikisine isyankâr bir ifadeyle baktım.

Thompson, bunun kazanamayacağı bir durum olduğunu fark edince iç çekip kendi koltuğuna oturdu. Bu beni daha da germişti çünkü bu savaştan vazgeçiyorsa daha büyüğü yolda demektir.

Masasından bir yığın kâğıt aldı. "Ella, bu beyefendi Callum Royal." Bunun benim için bir anlamı varmış gibi durakladı.

Bu arada Royal, bana daha önce hiç kız görmemiş gibi bakıyordu. Kollarımı birleştirmemin göğüslerimi sıkıştırdığının farkına varınca kollarımı serbest bıraktım, artık garip bir şekilde iki yanımda salınıyorlardı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Royal." Odadaki herkesin de anladığı gibi tam aksini düşünüyordum.

Ses tonum onu hipnozdan çıkarmıştı. Daha ben tepki veremeden, öne doğru gelerek sağ elimi iki elinin arasına aldı.

"Tanrım, tıpkı ona benziyorsun." Kelimeleri ancak ikimizin duyabileceği tonda fısıldamıştı. Sonra nerede olduğunu hatırlamış gibi elimi sıktı. "Lütfen, bana Callum de."

Konuşmasında bir gariplik vardı. Sanki kelimeleri söylemekte zorlanıyordu. Elimi çekiştirdim ama garip adam bırakmak istemediği için biraz çabalamam gerekti.

Royal, elimi ancak Bay Thompson'ın boğazını temizlemesiyle bıraktı.

"Bu neydi şimdi?" diye sordum. Yetişkinlerle dolu bir odada bulunan on yedi yaşındaki birine göre sesim biraz yüksek çıkmıştı ama kimse gözünü bile kırpmamıştı.

Bay Thompson elini tedirgin bir şekilde saçlarının arasından geçirdi. "Nereden başlayacağımı bilemediğim için doğrudan konuya gireceğim. Bay Royal bana her iki ebeveyninin de vefat ettiğini ve artık senin vasın olduğunu söyledi."

Durakladım. Sadece bir anlığına. Kızgınlığın yerini şaşkınlığın almasına yetecek kadar bir süreydi.

"Palavra!" Kendimi tutamadan ağzımdan çıkmıştı. "Beni derslere annem kaydettirdi. Kayıt belgesinde onun imzası var."

Kalbim çok hızlı atıyordu çünkü o imza aslında bana aitti. Hayatımın kontrolünü elime almak için annemin imzasını taklit etmiştim. Reşit olmadığım hâlde on beş yaşımdan beri ailedeki yetişkin görevini üstlenmek zorunda kalmıştım.

Şansa Bay Thompson, ağzımı bozduğum için beni azarlama-mıştı. "Belgeler Bay Royal'ın iddiasının yasal olduğunu gösteriyor." Elindeki kâğıtları salladı.

"Öyle mi? Eh, o zaman yalan söylüyor. Bu adamı daha önce hiç görmedim ve eğer onunla gitmeme izin verirseniz, sonrasında göreceğiniz şey George Washington Lisesi'nden bir kızın seks trafiği tezgâhında nasıl kaybolduğuna dair bir rapor olur."

"Haklısın, daha önce tanışmadık," diye araya girdi Royal. "Ama bu, gerçeği değiştirmez."

"Bir bakayım." Thompson'ın masasına atlayıp elinden kâğıtları çektim. Gözüm kâğıtlarda dolanırken yazılanları okuyordum. Vasi, *merhum* ve *vasiyet* gibi belirli kelimeler gözüme takıldı ama bunlar hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Callum Royal hâlâ benim için bir yabancıydı. İşte o kadar.

"Belki annen gelirse her şeyi yoluna koyabiliriz," diye önerdi Bay Thompson.

"Evet, Ella, anneni getir ve ben de talebimi geri çekeyim." Royal'ın ses tonu yumuşaktı ama kararlılığını anlayabiliyordum. Bir şeyler biliyordu.

Tekrar okul müdürüme döndüm. Buradaki zayıf halka oydu. "Bunu okuldaki bilgisayar laboratuvarında bile yapabilirim. Photoshop'a bile ihtiyacım olmaz." Kâğıt yığını önüne fırlattım. Adamın gözlerinde şüphe belirmeye başlayınca kendi çıkarmam için olayın üzerine gittim. "Sınıfa geri dönmem gerekiyor. Sömestr daha yeni başlıyor ve geride kalmak istemiyorum."

Thompson tereddütle dudaklarını yaladı, bense bütün inancımla yüzüne bakarak onu ikna ettim. Bir babam yoktu. Bir vasım olmadığı da kesindi. Eğer varsa, annem zar zor geçinip kanser yüzünden çile çekerken, beni bir başıma bırakıp gideceği için hasta yatağında ağlarken bu mankafa neredeydi? *O zaman* neredeydi?

Thompson iç çekti. "Pekâlâ, Ella, neden sınıfına dönmüyorsun? Belli ki Bay Royal'la konuşacağımız daha pek çok şey var."

Royal itiraz etti. "Belgeler yasal. Beni ve ailemi tanıyorsunuz. Gerçeği söylüyor olmasam burada size belgeleri sunuyor olmazdım. Başka ne sebebi olabilir ki?"

"Dünyada bir sürü sapık var," dedim art niyetli bir şekilde. "Yalan söylemek için de bir sürü bahaneleri."

Thompson elini savurdu. "Ella, bu kadar yeter. Bay Royal, bu hepimiz için sürpriz oldu. Ella'nın annesine ulaştığımızda bu işi açıklığa kavuşturabiliriz."

Royal bu gecikmeden hoşlanmamıştı, ne kadar önemli biri olduğu ve bir Royal'ın asla yalan söylemeyeceği konusundaki iddiasını yineledi. Bir George Washington ve kiraz ağacı' durumuna dönüşmesini bekler gibiydim. İkisi didişirken ben odadan sıvıştım.

"Tuvalete gidiyorum, Darlene," diye yalan söyledim. "Sonrasında derse döneceğim."

Yalanı kolayca yuttu. "Acele etme. Öğretmenini durumdan haberdar ederim."

Tuvalete gitmedim. Derse de dönmedim. Onun yerine otobüs durağına kadar koşturdum ve G otobüsünü yakalayarak son durakta indim.

Duraktan, ayda sadece beş yüz dolara kiraladığım daireme otuz dakikalık bir yürüme mesafesi vardı. Bir yatak odası, pis bir banyosu ve küf kokan oturma/mutfak alanı vardı. Ama ucuzdu ve sahibi geçmiş sorgulaması yapmadan nakit kabul etmeye razıydı.

Callum Royal kim bilmiyordum ama Kirkwood'da belirmesinin pek hayra alamet olmadığıнын farkındaydım. Yasal belgeler Photoshop değildi. Gerçektiler. Ancak hayatımı, aniden ortaya çıkan bir yabancının ellerine bırakmayacaktım.

Hayatım bana aitti. Onu yaşayan ve kontrol eden bendim.

Yüz dolarlık test kitaplarımı sırt çantamdan fırlatıp boşalan alana kıyafetler, banyo malzemeleri ve birikimimden geriye kalan bin doları koydum. Kahretsin. Kasabadan ayrılmamı sağlayacak, hızlı kazanabileceğim paraya ihtiyacım vardı. Buraya taşınırken ilk ve son ayın kirasını depozito olarak verdiğim için

* George Washington, yedi yaşındayken babasının kiraz ağacını yine babasının hediye ettiği bir baltayla kesmişti ve bunu itiraf ettiğinde babası onun dürüstlüğünü övmüş ve dürüstlüğün önemine vurgu yapmıştı. Karakter bu hikâyeye gönderme yapıyor. -çn

otobüs biletleriyle birlikte bana toplamda iki binden fazlaya mal olmuştu. Kullanmadığım yere kira ödemek çok saçmaydı ancak burada kalamazdım.

Tekrar kaçıyordum. Bu artık hayatımın hikâyesi hâline gelmişti. Annemle sürekli kaçış hâlindeydik. Erkek arkadaşlarımdan, sapık patronlarımdan, sosyal hizmetlerden ve fakirlikten kaçmıştık. Düşkünlerevi uzun süre kaldığımız tek yerdi çünkü annem ölüyordu. Bazen evren mutlu olmamam gerektiğine karar vermiş gibi geliyordu.

Yatağın kenarında otururken hüsrandan, kızgınlıktan ve evet, korkudan ağlamamaya çalışıyordum. Kendime acımak için beş dakika tanımıştım. Sonra telefona sarıldım. Sikmişim bu dünyayı.

Aramama bir erkek sesi cevap verince, "Merhaba George, Daddy G'de çalışmam konusundaki teklifini düşünüyordum," dedim. "Teklifini kabul etmeye hazırım."

Miss Candy's'te g-string giyip yarı çıplak direk dansı yapıyordum. Güzeldi ama pek iyi kazandırmıyordu. George son birkaç haftadır Daddy G'nin mekânına, yani tamamen çıplak gezilen bir kulübe geçiş yapmamı teklif ediyordu. İhtiyacım olmadığını düşündüğümünden kabul etmemiştim.

Fiziğimi annemden almıştım. Uzun bacaklar. İnce bir bel. Memelerim kocaman değildi ama George, dik göğüslerimi gençlik yanılması yarattığı için sevdiğini söylemişti. Yanılsama değildi ama kimliğim otuz dört yaşında olduğumu, ismimin Ella Harper değil, Margaret Harper olduğumu söylüyordu. Ölü annemin kimliği. Üzerine düşünülürse oldukça tüyler ürperticiydi ama düşünmemeye çalışıyordum.

On yedi yaşındaki birinin yarı zamanlı yapabileceği, aynı zamanda faturalarını da ödeyebileceği pek fazla iş yoktu. Olanlar da yasal değildi. Uyuşturucu satıcılığı. Fuhuş. Striptiz. Ben de sonuncuyu seçtim.

"Kahretsin, kızım, bu harika bir haber!" diye şakıdı George. "Bu akşam bir açılışım var. Üçüncü dansçı olabilirsin. Katolik öğrenci kıyafetini giy. Adamlar buna bayılacak."

"Geceliği ne kadar?"

"Ne, ne kadar?"

"Para, George. Ne kadar para?"

"Beş yüz dolar ve kazandığın bahşişler. Eğer özel kucak dansları yapmak istersen dans başına sana yüz dolar veririm."

Kahretsin. Bu akşam kolayca bin dolar kazanabilirdim. Bütün kaygı ve huzursuzluğumu aklımın derinliklerine iteledim. İçimde ahlak çatışması yaşama zamanı değildi. Paraya ihtiyacım vardı ve striptiz yapmak bunun için en güvenli yollardan biriydi.

"Orada olacağım. Alabildiğin kadar rezervasyon al."

2

DADDY G BOKTAN BİR YERDİ ama şehirdeki bazı kulüplerden çok daha iyiydi. "Bu çürümüş tavuktan bir parça al. Diğer parçalar kadar bozuk ve küflü değil," demek gibi bir şeydi. Yine de para paraydı.

Callum Royal'ın okulunda belirişi bütün gün beni rahatsız edip durmuştu. Eğer laptopum ve internet bağlantım olsaydı adamı Google'da araştırırdım ama eski bilgisayarım bozulmuştu ve yenisini alacak param yoktu. Kütüphaneye kadar gidip onlarınkini kullanmak da istemiyordum. Saçmaydı ama eğer dairemi terk edersem Royal'ın sokakta bana pusu kurabileceğinden korkuyordum.

Bu adam *kimdi*? Neden benim vasım olduğunu düşünüyordu? Annem isminden hiç bahsetmemişti. Karşılaştığımızda bir anlığına babam olabileceğini düşünmüştüm ama belgeler babamın da vefat ettiğini söylüyordu. Eğer annem bana yalan söylemediyse, babamın ismi Callum değildi. Adı Steve'di.

Steve. Kulağıma hep uydurma gibi gelmişti. Sanki çocuğun, "Bana babamdan bahset anne!" diyerek seni zor duruma soktuğunda aklına gelebilecek ilk isim gibi. "Ah, babanın adı, şey, Steve canım."

Ama annemin yalan söylediğini düşünmekten nefret ediyordum. Birbirimize karşı daima dürüst davranmıştık.

Callum Royal'ı aklımdan çıkardım çünkü bu akşam Daddy G'de ilk kez çıkacaktım ve binlerce dolarlık bir takım elbise giymiş o orta yaşlı adamın dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim. Burada düşüncelerimi meşgul edecek başka orta yaşlı adamlar vardı.

Kulüp tıka basa doluydu. Sanırım Katolik öğrenci akşamı Daddy G'de büyük bir olaydı. Masalar ve giriş katındaki oturma alanları doluydu ama VIP alanının olduğu asma kat boştu. Şaşırmamıştım. Kirkwood'da, Knoxville'nin dışındaki ufak Tennessee kasabasında pek fazla VIP bulunmazdı. Burası çoğunlukla fabrika işçilerinden oluşan bir kasabaydı. Eğer yıllık kazancınız kırk binden fazlaysa size zengin gözüyle bakılırdı. Bu yüzden burayı seçmiştim. Kiralar ucuzdu ve devlet okulundaki işleyiş iyiydi.

Soyunma odası arkadaydı ve girdiğimde içerisi fazlasıyla kalabalıktı. Yarı çıplak kadınlar odaya girdiğimde bakışlarını bana çevirdiler. Bazıları başıyla selam verirken birkaçı gülümsedi. Diğerleri dikkatlerini jartiyer kemerlerini bağlamaya veya makyajlarını yapmaya verdiler.

Sadece bir tanesi bana doğru koştu.

"Sindrella?"

Başımın üstüne onayladım. Miss Candy'de kullandığım sahne ismimdi. O zamanlar duruma uygun gelmişti.

"Adım Rose. George bu akşam sana işleyişi göstermemi istedi."

Her kulüpte daima bir anaç tip, yerçekimine karşı savaşı kaybettiğinin farkına vararak kendini başka yollarla işe yarar kılan yaşlı bir kadın olurdu. Miss Candy'de bunu, beni gördüğü ilk andan beri kanatlarının altına alan platin sarısı saçlarıyla yaşlı Tina yapmıştı. Burada ise yaşlanan kızıl saçlı Rose, beni kostümlerin olduğu metal askılara yönlendirirken etrafımda dönüp duruyordu.

Okul öğrencisi kostümüne uzanırken elime engel oldu. "Hayır, bu sonrası için. Şunu giy."

Hemen zikzak bağcıkları olan siyah korse ile dantelli siyah tangayı giymeme yardım etmeye başladı.

"Bunun içinde mi dans edeceğim?" Önüme erişip bağcıklarını çözmek bir yana korsenin içinde güçlkle nefes alıyordum.

"Üst kısımda ne olduğunu unut gitsin." Kesik kesik nefes aldığı fark edince kahkaha attı. "Sadece kalçanı sallayıp Richie Rich'in direğine güzelce binersen bir şey olmaz."

Ona boş bir bakış attım. "Sahneye çıkacağımı sanıyordum?"

"George sana bahsetmedi mi? VIP oturma alanında özel bir performansın var."

Ne? Ama daha yeni gelmiştim. Miss Candy'deki deneyimden yola çıkarsam, birinin özel dans teklif etmesi için normalde sahnede birkaç kez dans etmek gerekiyordu.

"Önceki kulübünden düzenli bir müşterin olmalı," diye tahmin etti Rose, yüzümdeki şaşkınlığı görünce. "Richie Rich sanki mekânın sahibiymiş gibi az önce içeri girdi ve George'un eline beş binliği saydırıp seni ona getirmemi söyledi." Bana göz kırptı. "İyi kıvrırsan adamdan birkaç yeşillik daha koparabilirsin."

Lafını söyleyip ortadan kayboldu. Hızla diğer dansçıların yanına gittiğinde, bir başıma kalıp bu yaptığım bir hata mı diye düşünmeye başladım.

Güçlü gibi davranmaktan hoşlanıyordum ve evet, kısmen de öyleydim. Fakir ve açtım. Striptizci bir anne tarafından yetiştirilmiştim. Nasıl yumruk atacağımı biliyordum. Ama daha on yedi yaşıyordum. Yaşadığım bu hayat için çok gençmişim gibi geliyordu. Bazen etrafıma baktığımda, *Buraya ait değilim*, diye düşünüyordum.

Ama *buradaydım*. Buradaydım ve meteliksizdim. Eğer olmak için çaresizce çırpındığım normal kız olmak istiyorsam, o zaman bu giyinme odasından çıkarak Rose'nin nazıkçe belirttiği gibi Bay VIP'nin direğine binecektim.

George hole adım attığım anda yanımda belirdi. Kabasakalı ve nazik bakışlarıyla tıknaz bir adamdı. "Rose sana müşteriden bahsetti mi? Seni bekliyor."

Başım la onaylayarak tuhaf bir şekilde yutkundum. "Ekstra bir şeyler yapmama gerek yok, değil mi? Sadece bildiğimiz kucak dansı?"

George kıkırdadı. "İstediğin kadar değişik şeyler yapabilirsin ama adam sana dokunduğu an Bruno kışına tekmeyi basacaktır."

Daddy G'de mala dokunmama kuralının olduğuna sevinmiştim. Elleri sana dokunmadığında pis adamlar için dans etmek daha kolay oluyordu.

"Hakkından geleceksin, tatlım." Kolumu okşadı. "Eğer sorarsa yirmi dört yaşındasın, tamam mı? Burada otuzdan büyük kimse çalışmıyor hatırlarsan?"

Peki ya yirminin altı? diye soracaktım neredeyse. Ama çenemi kapalı tuttum. Yaşım konusunda yalan söylediğimi biliyor olmalıydı. Buradaki kızların yarısı yalan söylüyordu. Zor bir hayat yaşamış olabilirdim ama lanet olsun ki otuz dört yaşında falan da görünmüyordum. Makyajla yirmi bir gibi görünüyordum. Zar zor.

George soyunma odasına girince ben de holde ilerlemeden önce bir nefes aldım.

Ana salona girdiğimde şehvetli bir müzik beni karşıladı. Sahnedeki dansçı beyaz gömleğini yeni çözmüştü. Adamlar içini gösteren sutyeni görünce çılgına döndüler. Dolarlar sahneye yağıyordu. Ben de buna odaklandım. Paraya. Gerisini siktir ettim.

George Washington Lisesi'ni ve öğrettikleri şeyleri önemsiyormuş gibi görünen bütün öğretmenleri terk edeceğim için asabım bozuktı. Ama başka bir yerde başka bir okul bulacaktım. Callum Royal'ın beni bulamayacağı bir kasabada...

Yürürken tökezledim. Sonra panik içinde hızla döndüm.

Çok geçti. Royal gölgeler içerisindeki VIP salonunu çoktan aşmış ve güçlü eli kolumun üst kısmını kavramıştı bile.

"Ella," dedi kısık sesle.

"Bırak beni." Ses tonumu olabildiğince kaygısız tuttum ama ellerini üzerimden çekmeye çalışırken ellerim titriyordu.

Defans oyuncularına benzeyen omuzlarıyla koyu takım elbise

giymiş bir adam gölgelerden çıktığında da hâlâ beni bırakmamıştı. "Dokunmak yok," dedi fedai kaygı verici bir şekilde.

Royal sanki lava değmiş gibi kolumu bıraktı. Fedai Bruno'ya sert bir bakış attıktan sonra bana döndü. Gözleri yüzüme odaklanmıştı. Sanki minicik kıyafetime bakmamak için çabalıyordu. "Konuşmamız gerekiyor."

Nefesindeki viski kokusu beni neredeyse bayıltacaktı.

Soğuk bir tonda, "Sana söyleyecek bir şeyim yok," diye cevap verdim. "Seni tanımıyorum."

"Ben senin vasinim."

"Sen bir yabancısın." İşte şimdi kendini beğenmiş hissediyordum. "Ve işime engel oluyorsun."

Ağzını açtı ama sonra kapadı. "Pekâlâ. İşe koyul o zaman," dedi.

Ne?

Yumuşak koltuklara doğru geri sendelerken gözünde alaycı bir bakış vardı. Oturup bacaklarını hafifçe aralarken hâlâ benimle dalga geçiyordu. "Bana ödememin karşılığını ver."

Kalbim hızlanmaya başladı. Hayatta olmaz. Bu adam için dans etmeyecektim.

Gözümün kenarından George'un oturma alanının merdivenlerine yaklaştığını gördüm. Yeni patronum bana beklentiyle bakıyordu.

Yutkundum. Ağlamak istiyordum ama yapmadım. Onun yerine Royal'ın yanına, hiç hissetmediğim bir özgüvenle kıvrılarak yaklaştım.

"Pekâlâ. Senin için dans etmemi mi istiyorsun, Babacık? Dans edelim o zaman."

Gözpınarlarımda yaşlar birikti ama dökülmediler. Toplum içinde ağlamamak için kendimi eğitmişim. En son annem öldüğünde yatağının başında ağlamışım. O da hemşireyle doktorlar odayı terk ettikten sonraydı.

Önüme geldiğimde Callum Royal'ın yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Kalçalarımı sanki içgüdüselmiş gibi müziğin ritmiyle

sallıyordum. Aslında bir içgüdüydü. Dans etmek benim kanımda vardı. Bir parçamdı. Küçükken annem beni üç yıl boyunca bale ve caz derslerine göndermek için para biriktirmişti. Paralar suyunu çekince öğretme kısmını kendi üstlenmişti. Videolar izleyerek ya da sosyal merkezlerdeki derslere gizliden katılarak öğrendiklerini evde bana öğretirdi.

Dans etmeye bayılıyordum. Bu konuda yetenekliydim ama bu işte bir kariyerimin olabileceğini düşünene kadar aptal değildim, yaşamak için striptiz yapabilirdim sadece. Kariyerim daha elverişli bir şey olacaktı; işletme veya hukuk, bana iyi para kazandıracak türde bir kariyer. Dans etmek ufak kızların kurduğu aptal bir hayaldi.

Ellerimi korsemın önünde baştan çıkarıcı bir şekilde gezdirirken Royal'ın ağzından bir inleme kaçtı. Duymaya alıştığım türde bir inleme değildi. Tahrik olmuş görünmüyordu. Âdeta... üzgün gibiydi.

"Şu anda mezarında dönüp duruyor," dedi Royal boğuk bir tonda.

Onu görmezden geldim. Benim için yaşamıyordu.

"Bu doğru değil." Sesi gittikçe boğuklaşıyordu.

Saçımı geriye doğru savurup göğüslerimi öne doğru çıkardım. Gölgelede saklanan Bruno'nun gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

On dakikalık dans yüz kâğıttı ve çoktan iki dakikasında salınmışım. Geriye sekiz kalmıştı. Bunu yapabilirdim.

Ama Royal yapamamıştı. Ben bir kere daha salındıktan sonra iki eliyle kalçalarımı kavradı. "Hayır," diye homurdandı. "Steve seni bu hâlde görmek istemezdi."

Kelimelerine anlam verebilmek için gözümü bile kırpmadan ayağa kalkmıştı. Havadaydım ve gövdem geniş omuzlarına çarpıyordu.

"Bırak beni!" diye çığlık attım.

Lafımı dinlemiyordu. Beni omuzlarında sanki bez bir bebek-

mişim gibi taşıyordu ve Bruno'nun birden belirmesi bile onu durduramamıştı.

"Çekil lan yolumdan!" Bruno bir adım daha attığında Royal ona gürledi. "Bu kız on yedi yaşında! Reşit bile değil ve ben onun vasisiyim. Tanrı yardımcım olsun, eğer bir adım daha atarsan Kirkwood'daki bütün polisleri buraya doldurup buradaki bütün sapıkları reşit olmayan birini tehlikeye soktukları için hapse atırım."

Bruno iriyarı olabilirdi ama aptal değildi. şaşkın bir bakışla yoldan çekildi.

Bense o kadar uysal değildim. Yumruklarım Royal'ın sırtını dövüyor, tırnaklarım pahalı takımın ceketini tırmalıyordu. "Beni yere indir!" diye çığlık attım.

İndirmedi. Çıkışa doğru hızla ilerlerken kimse de onu durdurmadı. Kulüpteki adamlar sahneye şehvetle bakıp ıslık çalmakla meşguldüler. Gözümün kenarından bir hareket gördüm. George, Bruno'nun yanına gelmişti. Fedai kulağına hararetle bir şeyler fısıldıyordu. Ama sonra ortadan kayboldular ve yüzüme soğuk hava dalgası vurdu.

Dışarıdaydık ama Callum Royal hâlâ beni bırakmamıştı. Süslü ayakkabılarının otoparkın dökük asfaltında ilerlediğini görebiliyordum. Bir anahtar şıkırtısı, yüksek tonda bir bip sesinden sonra tekrar havada uçarak deri bir koltuğa iniş yaptım. Bir arabanın arka koltuğundaydım. Kapı sertçe kapandı. Motor gürleyerek çalıştı.

Aman Tanrım. Bu adam beni kaçıırıyordu.

3

SIRT ÇANTAM!

İçinde param ve saatim vardı! Callum Royal'ın araba dediği devasa şeyin arka koltukları hayatımda kıcımın değdiği en lüks şeydi. Maalesef keyfini çıkaracak vaktim yoktu. Kapı koluna uzanıp çektim ama aptal şey açılmıyordu.

Gözlerimi sürücüye çevirdim. Çok gözükkara bir hareket olacaktı ama başka şansım yoktu. Öne atılıp baldırlarım kadar kalın bir boynu olan sürücüyü omuzlarından yakaladım. "Arabayı geri çevir! Geri dönmem gerekiyor!"

İrkilmedi bile. Sanki tuğladan yapılmış gibiydi. Birkaç defa daha çekiştirdim ama adamın boynunu kessem, hatta belki kestikten sonra bile, Royal'ın emrinden çıkmayacaktı.

Callum oturduğu yolcu koltuğundan hiç kıpırdamadı. Söylemediği sürece arabadan çıkamayacağım gerçeğini kabullenmek zorunda kaldım. Emin olmak için camı kontrol ettim. İnatla açılmadı.

"Çocuk kilidi mi?" diye mırıldandım cevabını bile bile.

Hafifçe başıyla onayladı. "Bu arada, yolculuğumuz boyunca arabada kalacağını söylemeliyim. Bunu mu arıyordun?"

Çantam kucağıma düştü. Hızla açıp paramı ya da kimliğimi

aldı mı diye kontrol etmemek için kendime engel oldum. İkisi olmadan tamamen onun merhametine kalmıştım ancak adamın asıl niyetini anlamadan durumumu ele vermek istemiyordum.

“Bak, canavar, ne istediğini bilmiyorum ama belli ki paralısın. Sokaklarda istediğin her şeyi yapıp benden daha az yasal sorun çıkaracak bir sürü fahişe var. Beni sonraki kavşakta bırakırsan bir daha benden asla haber almayacağına dair sana söz veriyorum. Polise gitmeyeceğim. George’a eski bir müşterim olduğunu ama sorunlarımızı çözdüğümüzü söyleyeceğim.”

“Bir fahişe aramıyorum. Senin için buradayım.” Bu kaygı verici açıklamadan sonra Royal, takım elbisesinin ceketini çıkarıp bana verdi.

Bir kısmım daha cüretkâr olmayı diliyordu ama oldukça süslü bir arabanın içinde, dans direği olarak kullandığım adamın karşısında oturmak beni huzursuz ve çıplak hissettiriyordu. Tam şu anda üzerimde babaanne donu olması için neler vermezdim. İsteksizce ceketini giyerken korsenin sebep olduğu rahatsızlığı görmezden gelip ceketin yakasını sıkıca gövdeme yapıştırdım.

“Sana verebilecek hiçbir şeyim yok.” Eminim ki çantamın dibine tıktırdığım ufak miktardaki para bu adam için çerezdi. Bu arabayı Daddy G karşılığında takas bile edebilirdik.

Royal aksini iddia edecek şekilde tek kaşını kaldırdı. Şimdi üzerinde sadece gömleği kaldığı için saatini görebiliyordum. Aynı... benimkine benziyordu. Gözleri bakışımı takip etti.

“Bunu daha önce de gördün.” Bir soru değildi. Bileğini bana doğru uzattı. Saatin basit bir siyah deri kayışı, gümüş düğmeleri vardı. Yuvarlak camının etrafını 18 ayar altın çevreliyordu. Numaralar, göstergeler karanlıkta parlıyordu.

Yalan söylerken ağızım kurumuştı. “Hayatımda hiç görmedim.”

“Gerçekten mi? Bu bir Oris saati. Elle yapılmış bir İsveç malı. BUD/S’tan* mezun olduğumda bana hediye edilmişti. En yakın

* ABD donanması özel kuvvetlerinin eğitimlerinden biri -çn

arkadaşım, Steve O'Halloran da mezun olduğunda aynı hediyeyi almıştı. Arkasında bir yazı vardı..."

Non sibi sed patriae.

Dokuz yaşındayken annem doğum hikâyemi anlattıktan sonra anlamına bakmıştım. Üzgünüm, kızım ama bir denizciyle beraber oldum. Bana ismi ve saati dışında bir şey bırakmadı. Ve bir de beni; ona babamı hatırlatıyordum. Saçımınla şakacı şekilde oynarken bana hayatında başına gelen en iyi şey olduğumu söylemişti. Yokluğu kalbimi tekrardan sızlattı.

"... Anlamı 'Kendin değil, ülken için.' Steve'in saati on sekiz yıl önce kayboldu. Kaybettiğini söylemişti ama asla yerine yenisini koymadı. Bir daha da başka saat takmadı." Royal kederli bir şekilde burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Bunu sürekli gecikmesi için bahane olarak kullanırdı."

Kendimi Steve O'Halloran hakkında, "bud" denen şeyin ne olduğu ve nasıl birbirlerini tanıdıkları konusunda daha fazla şey öğrenmek için merakla öne doğru eğilirken buldum. Sonra kendime zihinsel bir tokat atıp kapıya doğru yaslandım.

"Hoş hikâyeye, dostum. Ama bunun benimle alakası ne?" Ön koltuktaki Golyat'a* bakış atıp sesimi yükselttim. "Çünkü ikiniz az önce reşit olmayan birini kaçırdınız ve eminim bu her yerde suç sayılıyordur."

Sadece Royal cevap verdi. "Yaşı ne olursa olsun birini kaçırmak suçtur ama vasin olduğum ve sen de yasal olmayan hareketlerde bulunduğun için seni o bölgeden uzaklaştırmaya hakkım var."

Zorla alaycı bir kahkaha attım. "Kim olduğumu sanıyorsun bilmiyorum ama ben otuz dört yaşındayım." Kimliğimi çıkarmak için çantama uzandığımda Royal'ın sol bileğindeki saatin mükemmel bir kopyasını kenara ittim. "Bak? Margaret Harper. Otuz dört yaşında."

* MÖ 11. yüzyılda yaşadığına inanılan Tanah, Eski Ahit ve Kur'an'da da bahsi geçen savaşçı dev. İsrail Krallığı'nın gelecekteki hükümdarı Davud ile yaptığı ve kaybettiği düello ile bilinir. -çn

Kimliği parmaklarımın arasından aldı. "Bir yetmiş boyunda. Elli dokuz kilo." Gözleri üzerimde gezindi. "Daha çok kırk beş gibi ama sanırım kaçak olduğun için kilo kaybettin."

Kaçak mı? Bunu nasıl biliyordu?

Sanki yüz ifademi okuyabilmiş gibi alaycı bir ses çıkarttı. "Beş tane oğlum var. Üzerimde denemedikleri numara kalmadı ve bir karış makyajın altında olsa bile ergen gördüğümde tanırım."

Buz gibi bir ifadeyle bakışına karşılık verdim. Bu adam her kimse, benden hiçbir şey alamayacaktı.

"Baban Steven O'Halloran." Kendini düzeltti. "Baban Steven O'Halloran'dı."

Bu yabancı, ben derinlere gömmeden yüzümdeki acı ifadesini göremesin diye suratımı cama doğru çevirdim. Elbette babam ölmüştü. Elbette.

Boğazım düğümlenmişti. Gözpınarlarımda toplanan yaşların yarattığı korkunç bir his vardı. Ağlamak bebekler içindi. Ağlamak iradesizlere yakışırdı. Hiç tanımadığım bir baba için ağlamak peki? Bu, kesinlikle zayıflıktı.

Yolun uğultusu arasında camın cama değişimin ve sıvı bir şeyin bardağa dökülüşünün tanıdık sesini duydum. Hemen sonrasında Royal konuşmaya başladı.

"Babanla çok iyi arkadaşlık. Beraber büyüdük. Üniversiteye beraber gittik. Sırf hevesten orduya yazıldık. Sonunda SEALs'a* katıldık ama babalarımız erken emekli olmaya karar verdiklerinde rütbemizi yükseltmek yerine aile şirketimizin başına geçmek için eve geri döndük. Eğer merak ediyorsan uçak tasarlıyoruz."

Tabii uçak yaparsınız, diye düşündüm bozulmuş bir şekilde.

Sessizliğimi görmezden gelmişti veya devam etmesi için bir onay olarak görmüştü. "Beş ay önce Steve planör kazasında öldü. Ama ölmeden önce... çok garipti, sanki içine doğmuş gibiydi," Royal başını iki yana salladı. "Bana bir mektup verip bunun şimdiye kadar aldığı en önemli mektup olabileceğinden bahsetmişti.

* Navy SEALs ABD Donanması'nın özel kuvvetleridir. İsimlerindeki SEAL kelimesinin anlamı SEa=deniz, Air=hava ve Land=yer anlamına gelir. -çn

Döndüğünde üzerine konuşacağımızı söylemişti ama bir hafta sonra karısı yolculuktan döndüğünde bana Steve'in öldüğü haberini verdi. Ölümün yarattığı sorunlar ve dul eşiyle ilgilenmek için mektubu bir kenara bırakmıştım."

Sorunlar mı? Ne demek istemişti? Ölürdün olur biterdi, değil mi? Ayrıca dul kelimesini kötü bir şeymiş gibi söyleyişinden kadını merak etmeye başlamıştım.

"Birkaç ay sonra mektubu hatırladım. İçinde ne yazdığını bilmek ister misin?"

Benimle dalga mı geçiyordu? Elbette mektupta ne yazdığını bilmek istiyordum ama cevap vererek onu tatmin etmeyecektim. Yanağımı cama dayadım.

Royal pes etmeden önce birkaç sokak geçtik.

"Mektup annendendi."

"Ne?" Şaşkınlıkla başımı ona doğru çevirdim.

Sonunda ilgimi çekmeyi başardığı için kendinden memnun değil, sadece yorgun görünüyordu. Arkadaşının, babamın kaybı yüz hatlarına işlemişti ve ilk defa Callum Royal'ı iddia ettiği kişi olarak gördüm; en yakın arkadaşını kaybetmiş ve hayatının sürpriziyle karşılaşmış bir baba.

Ama tek kelime daha edemeden araba durdu. Camdan dışarı bakıp şehir sınırlarının dışında olduğumuzu gördüm. Uzun bir pist, tek katlı kocaman metal kaplama bir bina ve kule vardı. Binanın yanında, üzerinde "Atlantic Aviation" yazılı büyük beyaz bir uçak vardı. Royal uçak tasarladığını söylediğinde bu tip bir uçak görmeyi beklemiyordum. Ne beklediğimi ben de bilmiyordum ama yüzlerce insanı dünyanın her tarafına taşıyacak tipte kocaman bir jet olmadığı kesindi.

"Bu sana mı ait?" Ağzımın açık kalmaması için çabaladım.

"Evet ama durmayacağız."

Ağır gümüş kapı kolundan elimi çektim. "Ne demek istiyorsun?"

Kaçırılmamı, hayata gelmeme katkı sağlayan sperm donörümün varlığı ile ölümünü ve gizemli mektubun verdiği şoku bir

kenara bıraktım; şaşkınlıkla büyük kapılardan, binalardan geçip pist alanı olduğunu sandığım yere varışımızı izledim. Uçağın arka kısmındaki kapak alçaldı ve rampa yere değdiği anda Golyat yokuş yukarı bastırıp uçağın içine arabayla girdi.

Kapak sesli bir şekilde arkamızdan kapanırken dönüp arka camdan dışarı baktım. Uçağın kapağı kapanır kapanmaz kapıların kilidi yumuşak bir sesle açıldı. Sonunda özgürdüm. Kısmen.

“Önden buyur.” Callum, Golyat’ın benim için tuttuğu kapıyı işaret etti.

Ceketi sıkıca etrafıma sararak kontrolümü ele almaya çalıştım. Uçak bile benden ve üzerimdeki ödünç korseyle rahatsız topuklulardan daha iyi durumdaydı.

“Üstümü değiştirmem gerekiyor.” Sesimin kısmen normal çıkmasına minnet duydum. Utanç konusunda deneyimliydim. Yılların deneyimiyle, en iyi savunmanın iyi bir saldırı olduğunu öğrenmiştim. Şu anda dibe vurmuş durumdaydım. Kimsenin, Golyat ya da uçuş ekibinin, beni bu kıyafetler içerisinde görmesini istemiyordum.

Uçağa ilk binişimdi. Öncesinde hep otobüse binmişim veya oldukça kötü yerlerde kamyon şoförleriyle seyahat etmişim. Ama bu koca şey bir arabayı içine alacak kadar büyüktü. Eminim buralarda bir yerde üstümü değiştirebileceğim küçük bir soyunma odası da vardı.

Callum’un bakışları yumuşadı ve başıyla sertçe Golyat’a işaret etti. “Üst katta bekleyeceğiz.” Garaja benzer alanın sonunu gösterdi. “Bu kapının ardında merdivenler var. Hazır olduğunda yukarı çıkabilirsin.”

Yalnız kaldığım an hemen striptiz kıyafetlerimi çıkardım. En rahat iç çamaşırimi, bol bir kot pantolonu, kolsuz tişörtümü ve normalde önünü açık bıraktığım oduncu gömleğimi giydim ama bu akşam hepsini düğmeleyip sadece en üsttekini açık bıraktım. Serseri gibi hissediyordum ama en azından çıplak değildim.

Striptiz kıyafetlerini çantaya tıktırıp paramı kontrol ettim. Çok şükür Steve’in saatiyle beraber oradaydılar. Bileğim saat ol-

madan çıplak hissettiriyordu. Callum saati zaten bildiği için tak-sam sıkıntı olmazdı. Saati bileğime sabitlediğim an hemen daha iyi ve güçlü hissettim. Callum Royal'ın söyleyecekleriyle artık yüzleşebilirdim.

Çantayı omzuma takıp kapıya doğru yürürken plan yapmaya başladım. Paraya ihtiyacım vardı. Callum'un parası vardı. Acilen yaşayacak yeni bir yer bulmam gerekiyordu. Eğer ondan yeterince para koparabilirsem sonraki gideceğim yere uçup hayatıma tekrardan başlayabilirdim. Bunu nasıl yapabileceğimi biliyordum.

İyi olacaktım.

Her şey iyi olacaktı. Eğer bu yalanı yeterince tekrarlırsam, gerçek olmasa bile inanacaktım.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda Callum beni bekliyordu. Beni şoförüyle tanıştırdı. "Ella Harper, bu Durand Sahadi. Durand, bu da Steve'in kızı Ella."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Durand tuhaf, boğuk sesiyle. Tanrım, kulağa Batman gibi geliyordu. "Başınız sağ olsun."

Başını hafifçe eğdi. O kadar iyi davranıyordu ki adamı görmezden gelmek ayıp olacaktı. Çantamı geriye doğru ittirip uzattığı elini sıktım. "Teşekkürler."

"Ben de teşekkür ederim, Durand." Callum şoförüne izin verip bana döndü. "Hadi gel, koltuklarımıza geçelim. Eve dönmek istiyorum. Bayview'a bir saatlik yolumuz var."

"Bir saat mi? Bir saatlik yola gitmek için bir uçak mı getirdin?" diye bağırdım.

"Arabayla gelmek altı saatimi alacaktı ve bu fazlasıyla uzun bir zaman. Seni bulmak çoktan dokuz haftama ve bir dedektif ordusuna mal oldu zaten."

Şu anda başka şansım olmadığı için Callum'u birbirine bakan rahat krem rengi deri koltuklara kadar takip ettim. Aralarına gümüş işlemeli, hoş bir siyah ahşap masa konulmuştu. Callum bir koltuğa oturup karşısındakine geçmemi işaret etti. Bir bardak ve

şışe çoktan önüne konulmuştu. Sanki ekibi, onun içkisiz işlev göremeyeceğini biliyormuş gibiydi.

Callum'un karşısındaki sırada bir dizi rahat koltuk diziliydi ve ardında da bir kanepa vardı. Uçuş ekibine dahil olarak ondan iş kapabilir miyim diye merak ediyordum. Bu mekân, arabasından bile daha iyiydi. Şüphesiz burada yaşayabilirdim.

Oturup çantamı ayaklarımın arasına aldım.

"Güzel saat," dedi ilgisizce.

"Teşekkürler. Annem verdi. Babamdan geriye ben ve adı dışında kalan tek şey olduğunu söylemişti." Artık yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Eğer özel dedektif ordusu onu Kirkwood'a ve sonra da bana yönlendirmişse, çoktan annemle hakkımızdaki her şeyi biliyor olmalıydı. Babam hakkında çok şey bildiği kesindi ve doğru olmadığını bile bile, bu bilgiye açtım. "Mektup nerede?"

"Evde. Döndüğümüzde sana vereceğim." Deri bir dosyaya ulaşım içinden bir deste para çıkardı. Filmlerde göreceğiniz şekilde beyaz kâğıtla sarılmış cinstendi. "Seninle bir anlaşma yapmak istiyorum, Ella."

Gözlerimin kocaman açıldığını biliyordum ama elimde değildi. O kadar parayı hayatımda hiç görmemiştim.

Desteyi koyu zeminde bir yığın oluşturacak şekilde önüme itti. Belki bu bir oyundu veya bir çeşit kamera şakası falandı? Ağzımı kapatıp ciddi durmaya çalıştım. Kimse beni salak yerine koyamazdı.

"Duyalım bakalım," dedim, kollarımı birleştirip Callum'a kısık gözlerle bakarken.

"Gördüğüm kadarıyla geçinmek ve lise diploması alabilmek için striptiz yapıyorsun. Sanırım mezun olduktan sonra üniversiteye gitmek, striptiz yapmayı bırakmak ve farklı bir şeyler yapmak istiyorsun. Belki de muhasebeci, doktor veya avukat olmak istiyorsun. Bu para bir iyi niyet göstergesi." Banknotu işaret etti. "Bu destede on bin dolar var. Benimle kaldığın her ay için sana nakit olarak aynı miktarda yeni bir deste vereceğim. Eğer liseden

mezun olana kadar benimle kalırsan ek olarak iki yüz bin dolar alacaksın. Bu üniversite eğitimini, kalacağın yeri, kıyafetlerini ve yemeğini karşılayacaktır. Eğer dereceyle mezun olursan, aynı şekilde önemli bir miktar ikramiye alacaksın."

"Karşılığında ne istiyorsun?" Ellerim parayı kapıp bir paraşüt bularak Callum Royal'ın pençelerinden, daha o *borsa* diyemeden kaçmak için karıncalanıyordu.

Bunun yerine oturmaya devam ettim. Bu parayı alabilmek için ne tür iğrenç bir şey yapmam gerekeceğini duymayı bekledim. İçten içe sınırlarımın ne olduğunu düşünüyordum.

"Karşılığında bana zorluk çıkarmamanı istiyorum. Kaçmaya çalışmayacaksın. Vasin olmamı kabul edeceksin. Evimde yaşayacaksın. Oğullarıma kardeşlerin gibi davranacaksın. Eğer bunu yaparsan hayal ettiğin hayata kavuşabilirsin." Durakladı. "Steve'in elde etmeni istediği hayata kavuşabilirsin."

"Senin için ne yapmam gerekiyor?" Her şeyin açık açık konuşulmasına ihtiyacım vardı.

Callum'un gözleri büyüdü, yüzü hafifçe yeşerdi. "Benim için bir şey yapmayacaksın. Çok güzel bir kızsın, Ella ama bir kız çocuğusun ve ben beş oğlu olan kırk iki yaşında bir adamım. Ve emin ol, her türlü ihtiyacımı karşılayan çekici bir kız arkadaşım da var."

Iyyy. Elimi kaldırdım. "Peki, daha fazla açıklama yapmana ihtiyacım yok."

Callum rahatlayarak kahkaha attı ve ardından ses tonu tekrar ciddileşti. "Anne ve babanın yerini alamayacağımı biliyorum ama onlara ihtiyacın olduğu zaman yanında olacağım. Aileni kaybetmiş olabilirsin ama artık yalnız değilsin, Ella. Sen artık bir Royal'sın."

4

İNİŞE GEÇİYORDUK, burnumu cama dayadığım hâlde dışarıyı göremeyeceğim kadar karanlıktı. Görebildiğim tek şey aşağıdaki uçak pistinin yanıp sönen ışıklarıydı. Yere konduğumuz zaman Callum bana etrafıma göz atacak kadar bile zaman vermedi. Uçağın içindeki arabayı almadık. Hayır, bu “seyahat” aracı olmalıydı çünkü Durand bizi başka bir şık, siyah araca yönlendirdi. Camlar o kadar karartılmıştı ki etrafımı göremiyordum ancak Callum camı hafifçe indirince tuzun kokusunu aldım. Okyanustu bu.

O zaman sahil taraflarındaydık. Carolina sınırlarında mıydık? Kirkwood’dan altı saat uzaklık Atlantik kıyılarında bir yerde olduğumuzu gösterirdi. Callum’un şirketinin ismi şimdi anlam kazanmıştı. Gerçi bir önemi yoktu; önemli olan tek şey çantamdaki gıcıır gıcıır para destesiydi. On binlik. Hâlâ aklım almıyordu. Aylık on bin. Ve mezun olduğumda da tonla para alacaktım.

Bir karşılığı olmalıydı. Callum karşılığında... özel istekleri olmayacağına dair bana güvence vermişti ama yemezlerdi. Her zaman bir karşılık olurdu ve eninde sonunda ne olduğu ortaya çıkacaktı. Çıktığındaysa tekrar kaçmam gerekirse cebimde on binim olacaktı.

O zamana kadar suyuna gidecektim. Royal ile aramı iyi tutacaktım.

Ve oğullarıyla...

Kahretsin, oğullarını unutmuştum. Dediğine bakılırsa beş tane vardı.

Gerçekten ne kadar kötü olabilirdi ki? Beş şımarık zengin züppe? Hah. Daha beterleriyle baş etmiştim. Mesela annemin belalı erkek arkadaşı Leo gibi; adam on iki yaşındayken beni okşamaya kalkışmıştı, midesine yumruk atmaya çalışınca bileğimi incitmiştim ama sonra Leo dönüp bana nasıl doğru şekilde yumruk atılacağını öğretmişti. Yumruk girişimime gülüp geçmişti ve sonra sıkı arkadaş olmuştuk. Kendimi koruma tekniğim, annemin aynı şekilde okşamayı seven sonraki erkek arkadaşında işime yarmıştı. Annem adam seçmeyi gerçekten iyi biliyordu.

Ama onu yargılamıyordum. Hayatta kalmak için yapması gerekeni yapmıştı ve bana olan sevgisinden de hiç şüphe etmemiştim.

Otuz dakikalık bir yolculuktan sonra Durand arabayı bir kapının önünde durdurdu. Sürücü koltuğuyla aramızda pencere vardı. Elektronik sesler duyduktan sonra tekrar yola devam ettik. Bu sefer araç tamamen durana kadar yavaş ilerlemişti ve kilitler bir tık sesiyle açıldı.

"Eve geldik," dedi Callum yavaşça.

Onu düzeltmek, ev diye bir şeyin olmadığını söylemek istedim ama çenemi kapalı tuttum.

Durand kapıyı benim için açıp elini uzattı. Arabadan çıkarken dizlerim hafifçe titriyordu. Kocaman garajın önüne iki tane siyah SUV ve buraya ait değilmiş gibi görünen kıpkırmızı bir kamyonet park edilmişti.

Callum bakışlarımın nereye kaydığını fark edince kederli bir şekilde gülümsedi. "Eskiden üç tane Range Rover marka cip vardı ama Easton kendi aracını kamyonetle değiştirdi. Sanırım çıktığı kızlarla kırıltırmak için daha geniş bir alana ihtiyacı vardı."

Bunu sitemle değil, daha çok olayı kabullenmiş gibi söylemişti. Easton'ın oğullarından biri olduğunu varsaydım. Aynı zaman-

da Callum'un tonunda da bir şeyler seziyordum. Çaresizlik belki de? Onu birkaç saattir tanıyordum ama bu adamın bir şekilde çaresiz kalabileceğini hayal dahi edemiyordum. Kalkanlarımı tekrar devreye soktum.

"İlk birkaç gün okula çocuklarla beraber gitmek zorundasın," diye ekledi. "Sana bir araç alana kadar." Gözlerini kıstı. "Otuz dört yaşında olduğunu söylemeyen, kendi adına kayıtlı bir ehliyetin varsa tabii?"

İstemeyerek başımla onayladım.

"Güzel."

Öncesinde ne söylediğinin farkına vardım. "Bana araba mı alacaksın?"

"Bu şekilde daha kolay olacaktır. Oğullarım..." Kelimelerini dikkatlice seçiyormuş gibiydi. "Yabancılarla kolay alışan tipler değillerdir. Ama okula gitmen lazım, o yüzden..." Omuz silkip kendini tekrar etti. "Böylesi daha kolay olacaktır."

İçimdeki şüpheyi bastıramadım. Burada bir sorun vardı. Bu adamda. Çocuklarında. Belki de Kirkwood'dayken araçtan çıkmak için daha fazla çabalamalıyım. Belki ben...

Başımı çevirip malikâneyi ilk kez görünce düşüncelerim kayboldu.

Hayır, bu bir malikâne değildi, bu bir saraydı. Royal Sarayı. Kelimenin tam anlamıyla saraydı.

Gerçek olamazdı. Ev iki katlıydı ama nereye kadar uzandığını güçlükle görebiliyordum. *Her yer pencerelerle kaplıydı.* Belki de burayı tasarlayan mimarın duvarlara alerjisi falan vardı veya vampirlerden çok korkuyordu.

"Sen..." Sesim titredi. "Sen burada mı yaşıyorsun?"

"Biz burada yaşıyoruz," diye düzeltti. "Burası artık senin de evin, Ella."

Burası asla benim evim olmayacaktı. Ben bu ihtişama değil sefaletle aittim. Bildiğim oydu. Kendimi rahat hissettiğim oydu çünkü sefalet dediğimiz şey yalandan uzaktı. Cici bir pakete sarılmamıştı. Neyse oydu.

Bu ev bir illüzyondur. Cilalanmış ve güzelleştirilmişti ama Callum'un satmaya çalıştığı hayal inanılamayacak kadar iyiydi. Bu dünyada hiçbir şey sonsuza kadar parıltılı kalmazdı.

Royal malikânesinin içi de en az dışı kadar abartılıydı. Antre, bankalarda veya doktor ofislerinde göreceğiniz cinsten gri ve altın damarlı beyaz mermerlerle bezenmişti. Kilometrelerce devam ediyor gibiydi. Tavan uzadıkça uzuyordu ve insanda sesinin yankısının ne kadar uzağa ulaşacağını görmek için bağırma isteği yaratıyordu.

Girişin iki tarafındaki merdivenler antreye bakan bir balkona açılıyordu. Başımın üzerindeki avizede yüzlerce ampul ve taş olmalıydı. Üzerime düşerse geriye ancak cam tozları bulabilirlerdi. Sanki bir otele aitmiş gibi görünüyordu. Eğer öyle bir yerden alınmışsa şaşırmayacaktım.

Nereye baksam zenginlik görüyordum.

Ben bunları incelerken Callum beni temkinli bakışlarla izliyordu. Sanki aklımın içine girmiş ve balatayı sıyırmaya ne kadar yakın olduğumun farkına varmış gibiydi. Buradan hızla kaçma ramak kaldığının farkındaydı çünkü ben bu yere ait değildim.

"Daha önce alışkın olduğun şeyden farklı olduğunu biliyorum," dedi kısık sesle. "Ama buna da alışacaksın. Burayı seveceksin. Sana söz veriyorum."

Omuzlarım kaskatı kesildi. "Bana söz vermeyin, Bay Royal. Bana asla söz vermeyin."

Yüzü şaşkın bir hâl aldı. "Bana Callum de. Sana verdiğim sözleri tutmaya niyetliyim, Ella. Babana verdiğim bütün sözleri tuttuğum gibi."

İçimde bir şeyler yumuşadı. "Sen... ah..." Kelimeler ağzımdan tuhaf şekilde çıktı. "Gerçekten benim baba... yani Steve'i önemsiyordun değil mi?"

"O benim en iyi arkadaşımdı," dedi Callum öylece. "Ona hayatım pahasına güveniyordum."

Birine böylesine güvenmek güzel bir şey olmalıydı. Benim güvendiğim tek insan artık yanımda değildi. Ölmüş ve gömülmüş-

tü. Annemi düşününce onu ne kadar özlediğimi düşündüm ve boğazım düğümlendi.

"Şey..." Sesimin gözyaşına boğulacakmışım gibi değil de normal çıkması için çabaladım. "Uşağın filan var mı? Ya da kâhyan? Burayla ilgilenen biri?"

"Personelim var. Burada kalmayı hak etmek için yerleri fırçalamana gerek kalmayacak merak etme." Benim ciddi bakışım karşısında sırtışı yok oldu.

"Mektubum nerede?"

Callum caymaya ne kadar yakın olduğumu fark etmiş olmalı ki ses tonu yumuşadı. "Bak, saat geç oldu. Bugünlük fazlasıyla heyecan yaşadın. Neden bu konuşmayı yarına bırakmıyoruz? Şimdi sadece iyi bir uyku çekmeni istiyorum." Bilmiş gibi beni inceledi. "Uzun zamandır iyi bir uyku çekmemiş gibi görünüyorsun."

Haklıydı. Nefes alıp yavaşça bıraktım. "Odam nerede?"

"Seni yukarı çıkaracağım..." Yukarıdan ayak sesleri geldiğinde durdu ve mavi gözlerinde onaylayan küçük bir ışık belirdi. "İşte buradalar. Gideon okulda ama diğerlerinden aşağı inip seninle tanışmalarını istedim. Genelde söz dinlemezler..."

Ve görünüşe göre hâlâ dinlemiyorlardı çünkü ufak Royallara ne tür bir emir verdiyse görmezden gelinmişti. Aynı benim gibi. Dört tane kara kafalı figür balkonun kıvrımlı korkuluklarında belirdiğinde benden tarafa bakış bile atmamışlardı.

Kapatmaya zorlamadan önce ağzım hafifçe açık kalmıştı. Yukarıdan gelecek saldırgan tavırlara karşı kendimi hazırladım. Beni ne kadar sarstıklarını görmelerine izin vermeyecektim ama kahretsin, sarsılmış durumdaydım. Hayır, gözüm korkmuştu.

Royal oğlanları beklediğim gibi değillerdi. Tiki kıyafetler içindeki züppeler gibi görünmüyorlardı. Beni çıra gibi ikiye bölecek türden belalı tiplere benziyorlardı.

Her biri babaları kadar iri ve bir seksen boylarındaydı. Oldukça kaslıydılar. Sağdaki ikili daha zayıf dururken, soldaki ikili kaslı kollara ve geniş omuzlara sahipti. Sporcu olmalıydı. Kimse uğruna ter dökmeden, çok çalışmadan böyle kaslı görünemezdi.

Gerilmiştim çünkü kimse tek kelime etmiyordu. Ne onlar ne de Callum. Onlardan çok aşağıda durmama rağmen bütün oğullarının gözlerinin Callum'a benzediğini görebiliyordum; canlı ve delici mavi gözler. Hepsi babalarına odaklanmıştı.

"Çocuklar," dedi sonunda Callum. "Gelin de misafirimizle tanışın." Sanki kendini düzeltirmiş gibi başını iki yana salladı. "Gelin de ailemizin yeni üyesiyle tanışın."

Sessizlik tüyler ürperticiydi.

Ortadaki, dudağının kenarını hafifçe kıvrıarak sırttı. Kaslı kollarını korkuluğa yaslayıp tek kelime etmeden babasını alaya aldı.

"Reed." Callum'un hükmedici sesi duvarlarda yankılanıyordu. "Easton." Bir başka isim daha çıktı. "Sawyer." Sonra bir tane daha. "Sebastian. Buraya gelin. Hemen."

Hareket etmediler. Sağdaki ikilinin ikiz olduğunu fark ettim. Görünüşleri ve kollarını göğüslerinde birleştirdiklerindeki küstah pozları çok benzerdi. İkizlerden biri kenara bakıp en soldaki kardeşine zar zor belli olacak bir bakış attı.

Vücudumdan bir titreşim geçti. İşte o endişelenmem gerekendi. Dikkatli olmam gereken oydu.

Bir tek o başını eğip beni tartarmış gibi bir bakış atmıştı. Bakışlarımız buluştuğunda kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Korkudan. Belki de farklı şartlar altında kalbim başka sebepten atabilirdi. Çünkü çocuk çok yakışıklıydı. Hepsi öyleydi.

Ama bu beni korkutuyordu. Tepkimi gizlemek için çabaladım. Meydan okuyarak bakışına karşılık verdim. *Gel hadi, Royal. Elinden geleni ardına koyma.*

Koyu mavi gözleri hafifçe kısıldı. Dile getirilmemiş meydan okumamı hissetmişti. Karşı koymam hoşuna gitmemişti. Sonra korkuluklardan geri çekilip uzaklaştı. Diğerleri de sanki emir almış gibi onu takip ettiler. Babalarının görüş alanından çıkmışlardı. Kocaman evde ayak sesleri yankılanıyordu. Kapılar kapandı.

Yanımda duran Callum iç çekti. "Onlar adına özür dilerim. Öncesinde durumu hallettik diye düşünmüştüm. Bunun için ha-

zırlıksız değillerdi ama belli ki durumu kavramaları için daha fazla zamana ihtiyaçları var.”

Durumu mu? Beni kastediyordu. Evlerindeki varlığım, bugünden önce varlığını bile bilmediğim, babalarına olan bağımdı.

“Eminim sabah daha iyi karşılayacaklardır,” dedi. Sanki kendini ikna etmeye çalışırmış gibiydi.

Beni ikna edemediği kesindi.

5

YABANCI BİR YATAKTA uyanmışım ve hoşuma gitmemişti. Sorun yatakta değildi. Yatak mükemmeldi. Yumuşak ama aynı zamanda sertti. Çarşaf lar alıştır ım kaşındırıcı paçavraların aksine çok yumuşaktı. Çoğu zaman uyku tulumunda veya bir süre sonra koku yaymaya başlayan naylon çuvallarda uyuyordum.

Bu yatak bal ve lavanta gibi kokuyordu.

Bütün bu lüks ve güzellik beni korkutuyordu çünkü deneyimlerine göre güzel şeylerin ardından genellikle kötü sürprizler gelirdi. Bir keresinde annem işten eve gelip daha iyi bir yere taşınacağımızı duyurmuştu. Uzun, zayıf bir adam gelmiş ve sahip olduğumuz üç beş eşyayı toplamamıza yardımcı olmuştu. Birkaç saat sonra onun küçük evindeydik. Camlarda ekoseli perdelerin olduğu şirin bir evdi. Küçük olmasına rağmen kendime ait bir odam bile vardı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde çığlık ve cam kırılma sesine uyanmışım. Annem hızla odaya dalıp beni yataktan çekip çıkarmıştı. Ben daha nefes bile alamadan evden çıkmıştık. Birkaç sokak öteye gidene kadar da yavaş ında oluşan morluğu görmemişim.

O yüzden güzel şeyler her zaman güzel insanlar anlamına gelmezdi.

Oturup etrafımı inceledim. Bütün oda sanki küçük bir prenses için tasarlanmış gibiydi. Mide bulandıracak kadar pembeydi ve çok fazla tüylü şey vardı. Bir Disney posterlerimiz eksikti ama eminim ki posterler bu mekân için fazla bayağı kalırdı. Tıpkı kapının yakınında yerde duran sırt çantam gibi.

Dün yaşananları düşününce aklıma yüzlerce dolarlık banknotlar geldiğinde durakladım. Yataktan fırlayıp sırt çantama uzandım. Çantayı hızla açtığımda üstteki para destesini görüp derin bir oh çektim. Paralara dokundum ve odadaki sessizliği bozan kâğıdın melodik hışırtısını dinledim. Şu an bu parayı alıp gidebilirdim. On bin beni uzunca süre ayakta tutardı.

Ama... kalırsam Callum Royal bana çok daha fazlasını vadettiği. Yatak, oda, mezun olana kadar her ay on bin dolar... sadece okula gitmek için mi? Bu malikânede yaşamak için mi? Kendi arabamı sürmek için mi?

Parayı çantamın dibindeki gizli bölmeye sıkıştırdım. Bir gün daha şans tanıyordum. Yarın veya sonraki ay ya da ondan sonrakinde buradan ayrılmamı engelleyecek bir şey yoktu. İşler kötüye gittiği an buradan tüyebilirdim.

Paramı güvenceye alınca çantamdaki diğer şeyleri yatağa döküp neler var diye yokladım. Kıyafet olarak iki tane dar kot pantolon ile uçak pistinden buraya kadar dikkat çekmemek için giydiğim bol pantolon vardı. Beş tane tişört, beş tane külot, bir sutyen, dün içinde dans ettiğim korse, G-string, bir çift striptiz ayakkabısı ve bir zamanlar annemin olan hoş bir elbise vardı. Siyahı, kısaydı ve memelerimi Tanrının bana bahsettiğinden daha fazla öne çıkarıyordu. Yine çoğunlukla annemin kullandığı şeylerden oluşan bir makyaj çantam vardı ama içinde, tanıştığım striptizcilerin kenara attığı malzemeler de bulunuyordu. Bu çanta aşağı yukarı bir binlik ediyordu.

Aynı zamanda Auden şiirleri kitabım da vardı; sanırım bu kitap sahip olduğum en romantik ve gereksiz şeydi. Bir kafede bulmuştum, masada duruyordu ve içinde yazarlar saatimdekilerle aynıydı. Orada öylece bırakamamıştım. Böyle şeylere inanmasam

da kader gibiydi. Kader, zayıflar ve hayatlarını istedikleri şekle sokma gücü veya isteği olmayan insanlar içindi. Ben henüz o seviyeye gelememiştim. Yeterli gücüm yoktu ama bir gün olacaktı.

Elimi kitabın kapağına sürttüm. Belki bir yerde yarı zamanlı garsonluk işi bulabilirdim. Et lokantası iyi olurdu. Zor günler için kenara bıraktığım on binliğime dokunmamak için para kazanmam lazımdı.

Kapımın çalınmasıyla irkildim.

"Callum?" diye seslendim.

"Hayır, ben Reed. Kapıyı aç."

Salaş tişörtüme baktım. Annemin eski erkek arkadaşlarından birine aitti ve çoğunlukla üstümü kapatıyordu ama gardımı almadan Royal oğlanlarının suçlayıcı, kızgın bakışlarıyla yüzleşmeyecektim. Bu da doğru düzgün giyinmem ve kötü kız makyajına bürünmem anlamına geliyordu.

"Üstüm müsait değil."

"Sanki çok umurumdaydı. Beş saniyen var, yoksa içeri gireceğim." Sözcükleri tekdüze ve sert bir şekilde söylenmişti.

Hödük. O kollarla isterse kapıyı bile kırabileceğine şüphem yoktu.

Sinirle yerimden kalkıp kapıyı açtım. "Ne istiyorsun?"

Beni kaba bir şekilde baştan aşağı süzdü, her ne kadar tişörtüm her yanıma kapatıyor olsa da çıplakmışım gibi hissettirdi. Bundan nefret etmişim, dün akşam tohumlanan güvensizlik yavaş yavaş nefrete dönüşüyordu.

"Ne ayaksın onu öğrenmek istiyorum." Öne doğru adım attı, bunu gözümü korkutmak için yaptığını biliyordum. Fizikini hem silah hem de cezbetmek için kullanıyordu.

"Sanırım babanla konuşmalısın. Beni kaçırıp buraya getiren o."

Reed, aldığımız her nefesle vücutlarımızın birbirine değeceği kadar dibime girdi.

O kadar seksiydi ki ağzım kurumuş ve vücudumda onun gibi bir şerefsizin harekete geçiremeyeceği yerlerde karıncalanmalara sebep olmuştu. Annemden öğrendiğim derslerden biri de mantı-

gınla nefret ettiğin şeylerden vücudunun hoşlanmasıydı. Kontrolü elinde tutan akıl olmalıydı. Bu onun, "dediğimi yap, yaptığımı yapma" öğütlerinden biriydi.

Adam hödük ve seni incitmek istiyor, diyerek vücuduma bağırdım. Meme uçlarım tüm ikazlarıma rağmen uyarılmıştı.

"Sen de bayağı savaştın ama değil mi?" İnce tişörtümün altında sertleşen meme uçlarıma küçümsemeyle baktı.

Meme uçlarım hep böyleymiş gibi davranmaktan başka yapacağım bir şey yoktu.

"Tekrar söyleyeyim, babanla konuşmalısın." Arkamı döndüm ve sanki Reed Royal vücudumdaki her bir sinir hücrelerini harekete geçirmiyormuş gibi davrandım. Yatağa ilerleyip elime basit bir külot aldım. Sanki dünyada hiçbir şeyi önemsemiyormuşum gibi eski külotumu çıkarıp krem rengi halının üzerinde bıraktım.

Arkamdan hızla nefes alındığını duydum. Deplasman takımı için bir puan.

Olabildiğince soğukkanlı bir şekilde yeni iç çamaşırımı alıp dikkatlice bacaklarımdan yukarı çıkararak uzun tişörtümün altına giydim. Bakışlarının vücudumda bir dokunuş gibi gezindiğini hissedebiliyordum.

"Ne tür bir oyun oynuyorsan kazanamayacaksın. Hepimize karşı kazanamazsın." Sesi derinleşip boğuklaştı. Gösterim onu etkiliyordu. İkinci puan. Sırtımın ona dönük olmasına minnettardım çünkü sadece sesi ve bakışlarıyla bile etkilendiğimi görüyorlardı. "Eğer şimdi gidersen canın yanmaz. Babamın sana verdiği neyse sende kalsın, hiçbirimiz seni rahatsız etmeyeceğiz. Eğer kalırsan seni öyle bir mahvederiz ki buradan sürünerek gidersin."

Pantolonumu üzerime çektikten sonra sırtım hâlâ dönük şekilde tişörtümü çıkarmaya başladım.

Sert bir kahkahadan sonra hızlı adımlar duydum. Elleri omuzlarımı kavrayıp tişörtümü olduğu yerde tuttu. Beni onunla yüzleşmem için çevirdikten sonra dudakları kulağımın çok yakınına gelecek şekilde eğildi.

"Flaş haber, bebeğim, her gün önümde striptiz yapsan bile yine de seni becermem, tamam mı? Babamı reşit olmayan kışının etrafında kukla yapmış olabilirsin ama geri kalanımız çevirdiğin numaraları biliyor."

Reed'in sıcak nefesi boynumdan aşağı süzülürken titremek için bütün irademi kullanmak zorunda kaldım. Korkuyordum? Tahrik mi olmuşum? Kim bilir. Vücudum şaşkına dönmüştü. Kahretsin. Annemin kızı değilsem neydim ben şimdi? Kendisine kötü davranan adamlardan hoşlanmak Maggie Harper'ın ilişkilerinin temelini oluşturuyordu.

"Bırak beni," dedim soğukça.

Parmaklarıyla omzumu bir kez daha sıkı ve sonra beni iterek kendinden uzaklaştırdı. Geriye doğru sendelerken kendimi yatağın kenarına tutunarak kurtardım.

"Gözümüz üzerinde," dedi suratsız bir şekilde ve çekip gitti.

Hızlıca giyinirken ellerim titriyordu. Şu andan itibaren bu evde kendi odamın mahremiyetinde bile her zaman giyinik dola-
nacaktım. Reed denen o hödüğün beni bir daha hazırlıksız yakalamasına izin vermeyecektim.

"Ella?"

Şaşkınlıkla yerimden zıplayarak arkamı döndüğümde Callum'u kapımın önünde dururken buldum.

"Callum, beni korkuttun," diye bağırdım elimi küt küt atan kalbimin üzerine koyarak.

"Pardon." İçeriye elinde eskimiş bir not kâğıdıyla girdi. "Mektubun."

Şaşkın bakışım onunkiyle buluştu. "Ben, şey, teşekkür ederim."

"Mektubu vereceğimi düşünmemiştin, değil mi?"

Surat astım. "Doğruyu söyleyeyim mi? Gerçekten bir mektup var mıydı ondan bile emin değildim."

"Sana yalan söylemeyeceğim, Ella. Birçok kez hata yaptım. Oğullarımın çıkardığı sorunları yazsam *Savaş ve Barış*'tan daha kalın bir kitap olur ancak sana yalan söylemeyeceğim. Senden

sadece bana bir şans vermeni istiyorum" Kâğıdı elime bastırdı. "Okumayı bitirdiğine aşağı gel de kahvaltı yapalım. Holün sonunda bir merdiven var, doğrudan mutfağa iniyor. Ne zaman kendini hazır hissedersen."

"Teşekkürler, geleceğim."

Bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Burada olduğun için çok mutluyum. Bir ara seni asla bulamayacağım sanmıştım."

"Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum." Sadece Callum ve ben olsaydık sanırım burada bulunmak içimi rahatlatabilirdi, hatta belki minnettar bile olabilirdim ancak Reed'le olan yüzleşmemden sonra korku ve dehşet arası bir şeyler hissediyordum.

"Önemli değil. Bütün bunlara alışacaksın. Söz veriyorum." Bana güven verici gibi görünen bir şekilde göz kırıp ortadan kayboldu.

Yatağa çöküp titreyen ellerle mektubu açtım.

Sevgili Steve,

Bu mektup bir gün eline geçecek mi ya da okuduğunda yazılanlara inanacak mısın bilmiyorum. Kimlikteki adınla Little Creek deniz üssüne gönderiyorum. Saatinle bir kâğıt parçası bırakmıştın. Saati sakladım. Bir şekilde kahrolası numarayı da hatırladım.

Neyse, doğrudan konuya gireyim. Tanrı bilir nereye gitmek üzere denize açılmadan önce yaşadığımız çılgın günlerde beni hamile bıraktın. Hamile olduğumu anladığımda sen çoktan gitmiştin. Askeri üsteki adamlar anlattıklarımla ilgilenmedi. Senin de şu an ilgileneneğinden şüpheliyim.

Ama eğer ilgileniyorsan, gelmelisin. Kolon kanseri oldum. Bu illet beni yiyip bitiriyor. Yemin ederim sanki bir parazit gibi beni içten içe yediğini hissedebiliyorum. Öldüğümde tatlı kızım yalnız kalacak. Metanetlidir. Güçlüdür. Benden bile güçlü. Onu seviyorum. Ölümünden korkmuyorum ancak o yalnız kalacak diye endişeleniyorum.

*Aynı yatağı paylaşmaktan öte bir şey yaşamadık biliyorum
ama biz bu lanet dünyadaki en güzel şeyi yarattık, yemin ederim.
Onunla tanışmazsan kendinden nefret edeceksin.*

*Ella Harper. Ona, Atlantic City'de benim için kazandığın
müzik kutusunun ismini verdim. Seversin diye düşündüm.*

*Neyse, umarım bu mektup eline zamanında geçer. Babasının
varlığından haberi yok ancak gözleri aynı sen ve bana bıraktığın
saat de onda. Gördüğün anda o olduğunu bileceksin.*

Sevgilerimle,

Maggie Harper

Pespembe banyoma girip yüzümü ıslak bezle sildim. Ağlama, Ella. Ağlamanın bir anlamı yok. Lavaboya yaslandım ve yüzümde su çarparken porselene düşen her damla gözümde değil de musluktan akıyormuş gibi davrandım.

Kendimi kontrol altına aldığım an saçımı tarayıp atkuyruğu yaptım. Gözlerimin kızarıklığını gizlemek için yüzüme biraz BB krem sürüp işimi bitirdim.

Banyoyu terk etmeden önce her şeyimi sırt çantama tıkıp omzuma attım. Saklayacak bir yer bulana kadar her yere benimle gelecekti.

Arka merdiveni bulana kadar dört kapı geçtim. Odamın önündeki hol o kadar genişti ki Callum'un arabalarından birini orada sürebilirdim. Pekâlâ, bu ev bir zamanlar otel olmalıydı çünkü böylesine büyük bir yerin bir aileye ait olması çok saçmaydı.

Merdivenlerin dibindeki mutfak devasaydı. İki tane ocak, mermer bir tezgâh ve kocaman sıra sıra beyaz mutfak dolapları vardı. Bir lavabo gördüm ama görünürde buzdolabı ya da bulaşık makinesi yoktu. Belki evin bir yerlerinde başka bir mutfak daha vardı ve Callum'un söylediğinin aksine oraya yerleri fırçalamak için gönderilecektim ki bu kesinlikle sorun değildi. Para için gerçekten bir şey yapmayı sadece okula gidip normal bir çocuk olmaya tercih ederdim çünkü kim normal olmak için para alırdı ki? Kimse.

Mutfağın sonunda, tavandan yere kadar olan camlardan görünen okyanus manzarasına karşı yerleştirilmiş bir masa vardı. Royal kardeşler on altı sandalyenin dördünde oturuyorlardı. Hepsi üniforma giymişlerdi. Eteğini saldıkları beyaz gömlekleri bej pantolonlarının önüne geliyordu. Mavi spor ceketleri birkaç sandalyenin arkasından salınıyordu. Bir şekilde her oğlan vahşiliğin yanında yakışıklı görünmeyi başarmıştı.

Burası Cennet Bahçesi gibiydi. Güzel ama tehlikelerle dolu.

"Yumurtanı nasıl istersin?" diye sordu Callum. Bir elinde ıspatula, diğerinde de iki yumurtayla ocağın önünde duruyordu. Onun için rahat bir pozisyon gibi görünmüyordu. Hızlı bir bakış atınca oğlanlar şüphemi onayladı. Callum nadiren yemek pişiriyordu.

"Çırpılmış olması benim için yeterli." Kimse bunu batıramazdı.

Başıyla onayladıktan sonra ıspatulayla yakınındaki geniş dolabı işaret etti. "Oradaki dolapta meyve ve yoğurt var. Arkamdaki dolapta ise bagel."

Dört çift memnuniyetsiz ve sinirli göz beni izlerken gidip dolabı açtım. Sanki yeni okulun ilk günüydü ve herkes laf olsun diye yeni kızıdan nefret etmeye karar vermiş gibiydi. Bir ışık yandı ve soğuk hava yüzüme vurdu. Gizli buzdolabı. Çünkü neden buzdolabın görünsün isteyesin ki? Tuhaf.

Bir kap dolusu çileği alıp tezgâha koydum.

Reed peçetesini fırlattı. "Ben doydum. Okula bırakmamı isteyenler?"

İkizler sandalyelerini geriye doğru ittirdi ama diğeri, sanırım Easton, başını iki yana salladı. "Bu sabah Claire'i alacağım."

"Çocuklar," dedi babaları uyaran bir tonda.

"Sorun değil." Kavga çıkarmak ya da Callum ile oğulları arasındaki gerginliğin kaynağı olmak istemiyordum.

"Sorun değil, baba," diye dalga geçti Reed. Kardeşlerine döndü. "On dakika sonra çıkıyoruz."

Hepsi ördek yavrusu gibi onu takip etti. Ya da askerler gibi demek daha iyi bir örnek olabilir.

"Özür dilerim." Callum derin bir iç çekti. "Neden bu kadar sinirliler bilmiyorum. Ne olursa olsun seni okula ben götürmeyi planlamıştım zaten. Sadece seni daha... samimi karşılamalarını ummuştum."

Yanık yumurta kokusuyla ikimiz de başımızı ocağa döndürdük. "Kahretsin," diye küfretti. Yanına gidip kapkara olmuş yığını gördüm. Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Hiç yemek pişirmedim ama yumurta kırmayı elime yüzüme bulaştırmam diye düşünmüştüm. Sanırım yanlışmışım."

Demek hiç yemek pişirmemişti ama eve getirdiği yabancı bir kız için yapıyordu ha? Oğlanların kızgınlıklarının nedenini anlamak o kadar da zor değildi.

"Sen aç mısın? Çünkü meyve ve yoğurt benim için yeterli." Sık sık taze meyve yeme ayrıcalığına sahip olamıyordum. Taze olan her şey benim için bir ayrıcalıktı.

"Açlıktan ölüyorum aslında." Bana acınası bir bakış attı.

"Biraz yumurta," daha lafımı bitiremeden bir paket domuz pastırması çıkardı. "Ve eğer varsa pastırma pişirebilirim."

Ben ocağın başındayken Callum tezgâha yaslandı.

"Demek beş oğlan ha? Çok fazla."

"Anneleri iki yıl önce öldü. Bunu henüz tam olarak atlatamadılar. Hiçbirimiz atlatamadık. Maria bizi bir arada tutan tutkal gibiydi." Elini saçından geçirdi. "O ölmeden önce pek yanlarında olamadım. Atlantik Havacılık zor bir zamandan geçiyordu. Dünyanın dört bir yanında anlaşmaların peşinde koşturuyordum." Sert bir kahkaha attı. "İşleri düzeltmeyi başardım ama aile durumum üzerinde hâlâ çalışıyorum."

Gördüklerimden yola çıkarsam, bu yolda oğullarıyla pek yol katetmiş gibi görünmüyordu ama Callum'un ebeveynlik yetenekleri beni ilgilendirmiyordu. Callum'a devam etmesi için cesaret verecek şekilde nefes aldım.

"En büyükleri Gideon. Üniversite için uzakta ama hafta sonları eve geliyor. Sanırım kasabada birisiyle görüşüyor ama kim olduğunu bilmiyorum. Bu akşam onunla tanışmalısın."

Süper. "Hoş olacaktır." Kızınıza bir şırınga sokulması kadar hoş mesela.

"Seni okula bırakmak ve kayıt işlemlerini yapmak istiyorum. Derleyip toparladıktan sonra kız arkadaşım Brooke seni alışverişe çıkarmayı teklif etti. Okula pazartesi günü başlayabilirsin sanırım."

"Ne kadar gerideyim?"

"Dersler iki hafta önce başladı. Puanlarını gördüm, o yüzden sorun olmayacaktır," diye beni teselli etti.

"Okul raporlarımı biliyorsan dedektiflerin baya iyi olmalı." Yumurtaya doğru kaşlarımı çatarak baktım.

"Çok fazla taşındın ama evet, annenin tam ismini bulduktan geçmişe uzanıp ihtiyacımız olan her şeyi elde etmek zor olmadı."

"Annem benim açımdan elinden gelenin en iyisini yaptı." Çenemi kaldırdım.

"Striptiz yaptı. Seni de yapmaya zorladı mı?" Callum öfkeyle tepki verdi.

"Hayır, ben kendi kendime yapmaya karar verdim." Yumurtalarını bir tabağa fırlattım. Kendi pastırmasını kendi pişirsin. Kimse annemi aşağılayamazdı.

Callum kolumu yakaladı. "Bak, ben..."

"Bir şeyi mi bölüyorum?" Kapının oradan soğuk bir ses yankılandı.

Hızla dönünce Reed'i gördüm. Ses tonu buz gibiydi ama gözleri alev alev parlıyordu. Babasının yakınında durmamdan hoşlanmıyordu. Tamamen alçak bir hareket olduğunu biliyordum ama bir şey beni neredeyse Callum'a doğru sokulmam için dürttü. Callum'un dikkati oğlundaydı ve birden yakınlaşmamın sebebini anlamadı. Ama Reed'in kısılmış bakışları mesajı aldığını gösteriyordu.

Elimi kaldırıp Callum'un omuzlarına bıraktım. "Hayır, sadece babana biraz kahvaltı hazırlıyorum." Tatlı bir şekilde gülümsedim.

Reed'in ifadesi daha da hiddetlendi. "Ceketimi unuttum." Hızla masaya doğru yönelip ceketini sandalyeden çekip aldı.

"Okulda görüşürüz, Reed," dedim sataşarak.

Dönüp odayı terk etmeden önce bana delici bir bakış daha attı. Elimi geri çektim. Callum'un bakışlarında şaşkınlık vardı.

"Kaplani dürtüyorsun."

Omuz silktim. "İlk önce o beni dürttü."

Callum başını iki yana salladı. "Beş oğlan yetiştirmenin bir macera olduğunu düşünüyordum. Meğerse daha hiçbir şey görmemişim, değil mi?"

6

CALLUM ARABAYLA BENİ önümüzdeki iki yıl boyunca gideceğim okula götürdü. Eh, arabayı Durand sürüyordu. Callum'la arka koltukta oturuyorduk. O proje planı gibi görünen yığını karıştırıyordu, bense camdan dışarı bakarken bu sabah Reed'le odamda yaşananları düşünmemeye çalışıyordum.

On dakika geçtikten sonra Callum sonunda işinden başını kaldırabildi. "Özür dilerim, arayı kapatmaya çalışıyorum. Steve'in ölümünden sonra biraz izin aldım. Heyet işlerin üstesinden gelmem için ensemde."

Steve'in nasıl görüldüğünü, iyi biri olup olmadığını, eğlenmek için ne yaptığını, neden annemi becerip ardına bile bakmadığını sormak için yanıp tutuşuyordum. Ancak çenemi tuttum. Bir yanım babamı tanımak istemiyordu. Eğer onu tanırsam gerçek birine dönüşecekti. Hatta iyi birine bile dönüşebilirdi. Onu annemi terk eden hödük olarak düşünmek daha kolaydı.

Kâğıtları işaret ettim. "Onlar tasarladığın uçakların planları mı?"

Başıyla onayladı. "Yeni bir savaş uçağı tasarlıyoruz. Askeriye görevlendirdi."

Tanrım. Sadece uçak yapmıyordu. Aynı zaman askeri stan-

dartlara uygun uçaklar da tasarlıyordu. İşte bu büyük paraydı. Ama evini düşünürsek şaşırılmamalıydım.

"Ve benim ba... Steve. O da mı uçak tasarlıyordu?"

"Daha çok test etme konusuyla ilgileniyordu. Ben de bir noktaya kadar aynı şekilde ilgileniyorum ama uçmak baban için ciddi bir tutkuydu."

Babam uçak uçurmayı seviyordu. Bu bilgiyi kenara sakladım.

Sessizleştiğimde Callum'un ses tonu yumuşadı. "Onun hakkında bana istediğini sorabilirsin, Ella. Steve'i herkesten daha iyi tanırdım."

"Henüz onu tanımaya hazır olduğumdan emin değilim," diye belirsiz bir cevap verdim.

"Anlaşıldı. Ama ne zaman hazır hissedersen sana onu seve seve anlatırım. Mükemmel bir adamdı."

Beni terk ettiğine göre demek o kadar da mükemmel biri değilmiş diyecektim ki lafımı yuttum. Callum'la tartışmak istemiyordum.

Steve hakkındaki bütün düşünceler, araba upuzun bir kapıya varınca yok oldu. Royallar böyle mi yaşıyorlardı? Bir kapıdan diğerine arabayla giderek? Kapıdan geçip sarmaşıklarla kaplı Gotik görünümlü binaya yönlendiren taş döşeli yolu takip ettik. Arabadan çıktığımızda etrafımıza baktım ve Astor Park Hazırlık Akademisi'nin eski kampüs boyunca sıralanan benzer görünümlü binalarını ve çimleri fark ettim. Sanırım bu yüzden okulun isminin içinde *park* kelimesi vardı.

"Bir yere kaybolma," dedi Callum sürücü penceresinden Durand'a. "Gitmeye hazır olduğumuzda seni çaldırırım."

Siyah araba yolun en sonundaki park kapısına doğru gözden kayboldu. Callum bana dönerek konuştu. "Müdür Beringer bizi bekliyor."

Geniş basamakları tırmanıp kapının önüne kadar onu takip ederken çenemi yerden toplamakta zorlandım. Bu okul hayret vericiydi. Her yerinden zenginlik ve ayrıcalık akıyordu. Özenle kesilmiş çimler ve devasa bahçe terk edilmişti. Sanırım herkes

sınıflardaydı. Uzaktaki sahalardan birinde üniformalı oğlanların futbol oynadığını görür gibi oldum.

Callum bakışlarımı takip etti. "Herhangi bir spora ilgin var mı?"

"Ah, hayır. Yani, kısmen atletizmdir. Dans, jimnastik, o türde şeyler. Ama spor konusunda pek iyi değilim."

Dudaklarını büzdü. "Bu kötü oldu. Eğer bir takıma veya amigoo kızlara katılacak olsaydın beden eğitimi dersinden muaf olacaktın. Amigolarda boşluk var mı sorarım. Oraya iyi uyum sağlayabilirsin."

Amigo kız mı? Ya tabii. Bunun içim takım ruhu gerekiyordu ve ben, görebileceğiniz takım ruhundan en yoksun insandım.

Filmlerdeki üniversite lobilerini anımsatan bir yere adım attım. Meşe ağacıyla kaplı duvarlarda mezun olan öğrencilerin büyük portreleri asılıydı ve ayağımızın altı cilalı bir ahşapla kaplıydı. Mavi spor ceketli birkaç oğlan yanımızdan geçerken meraklı bakışlarla beni süzüp yollarına devam ettiler.

"Reed ve Easton futbol oynuyorlar. Takımımız eyalette bir numara. İkizler de lakros oynuyor," diye anlattı Callum. "Eğer amigo takımlarından birine girmeye hak kazanırsan, takımlardan biri için tezahürat yapabilirsin."

Bana amigo kız olmamam için ne kadar büyük bir sebep verdiğinin farkında değil miydi merak ettim. Dingil Royal için etrafta hoplayıp zıplayıp kollarımı sallayacak değildim.

"Belki," diye mırıldandım. "Derslerime odaklanmayı tercih ederim."

Callum müdürün bekleme odasına sanki orada yüzlerce defa bulunmuş gibi rahatça girdi. Yüksek ihtimalle de bulunmuştu çünkü masanın ardındaki kır saçlı sekreter onu sanki eski arkadaşımıymış gibi karşılamıştı.

"Bay Royal, sizinle normal şartlar altında tekrar görüşmek ne güzel."

Callum çarpık bir şekilde gülümsedi. "Bir de bana sor. Francois müsait mi?"

"Müsait. Girebilirsiniz."

Müdürle toplantı düşündüğümünden daha sorunsuz geçmişti. Callum, geçmişim hakkında çok fazla soru sormaması için adama rüşvet falan mı verdi diye merak ettim. Ama müdüre bazı şeyler söylemiş olmalıydı çünkü toplantının başında, Ella Harper mı yoksa O'Halloran olarak mı anılmak istediğimi sormuştu.

"Harper," diyerek sertçe cevapladım. Annemin soyadından vazgeçmeyecektim. Beni o yetiştirmişti, Steve O'Halloran değil.

Beden dersinin de dahil olduğu ders programım verilmişti. İtirazlarıma rağmen Callum, Müdür Beringer'a amigo takımını deneyebileceğimi söylemişti. Tanrım. Bu adamın beden dersiyle ne alıp veremediği vardı bilmiyordum.

İşimiz bittiğinde Beringer elimi sıktı ve bana okulda hızlı bir tur attıracak öğrenci rehberinin lobide beklediğini söyledi. Callum'a gergin bir bakış attım ama adam fark etmemişti bile. Golf hakkında konuşmakla meşguldü. Görünüşe göre Beringer ile golf arkadaşlarıydılar ve beni başından savarken Durand'ın bir saat içinde arabayı getireceğini söyledi.

Ofisten ayrılırken dudaklarımı ısırdım. Bu okul hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Akademik olarak alanının en iyisi olduğu söylenmişti. Ama geri kalan her şey... Üniformalar, süslü kampüs... ben buraya uymuyordum. Bunu zaten biliyordum ama tur rehberimi görünce bu düşüncem kesinlik kazandı. Okul üniforması olan koyu mavi bir etek ve beyaz bir gömlek giyiyordu. Ona dair her şey, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçlarından French yapılmış tırnaklarına kadar her şeyi zenginlik diye bağıırıyordu. Kendini Savannah Montgomery olarak tanıttı. "Evet, o Montgomerylerden," dedi bilmiş bir şekilde, sanki bunun benim için bir anlamı olmalıymış gibi. Kim olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Benim gibi üçüncü sınıf öğrencisiydi ve beni incelemek için yirmi saniye harcamıştı. Dar kot pantolonuma, kolsuz tişörtüme,

ayağımdaki yırtık pırtık postallarına, saçıma, manikürsüz tırnaklarıma ve aceleyle uygulanmış makyajıma burnunu kıvırdı.

"Üniformaların bu hafta sonu evine yollanacak," diye beni bilgilendirdi. "Etek tartışmaya açık bir konu değil ama boyu konusunda bazı şeyler yapılabilir." Göz kırpıp zar zor dizine gelen eteğinin uç kısımlarını düzeltti. Holde gördüğüm diğer kızların etekleri dizlerine kadardı.

"Ne yani öğretmenlere sakso çekip karşılığında kısa etek hakkı mı kazanıyoruz?" diye nazikçe sordum.

Buz mavisi gözleri endişeyle büyüdü. Sonra tuhaf bir şekilde güldü. "Ah, hayır. Sadece öğretmenlerden biri şikâyet ederse Beringer'e bir yüzlük kaydırıyoruz, o da görmezden geliyor."

İnsanlara yüzlükler kaydırabileceğin bir dünyada yaşamak güzel olmalıydı. Ben anca birlik kaydırabilecek kızlardandım. Çünkü G-string çamaşırlarıma genelde bu miktar sıkıştırılıyordu.

Ancak bunu Savannah'yla paylaşmamaya karar verdim.

"Neyse, sana etrafı gezdirmeme izin ver," dedi ancak tura başladığımız dakika amacının bu olmadığını anladım. Sadece bilgi peşindeydi.

"Sınıf, sınıf, kızlar tuvaleti." Holde yürürken süslü tırnakları çeşitli kapıları işaret ediyordu. "Callum Royal senin resmî vasın mı? Sınıf, sınıf, üçüncü sınıf fakülte dinleme alanı. Bu nasıl oldu?"

Cevaplarım konusunda cimriydim. "Babamı tanıyordu."

"Callum'un iş ortağı değil mi? Ailem cenazesine gitmişti." Savannah kestane kahvesi saçını geriye doğru atıp bir çift kapıyı açtı. "Birinci sınıf derslikleri. Burada pek vakit geçirmeyeceksin. İkinci sınıf derslikleri doğu kanadında. Demek Royallarla yaşıyorsun?"

"Evet." Detaya girmedim.

Yıllarca gittiğim devlet okullarındaki paslı dar dolaplara hiç benzemeyen, sıralı uzayan kilitli dolapların yanından geçtik. Bunlar koyu mavi rengindeydi ve üç normal dolap genişliğinde-lerdi. Hol boyunca uzanan camlardan sızan güneş ışığında parlıyorlardı.

Göz açıp kapayıncaya kadar dışarıya çıkmıştık ve mükemmel tonlardaki ağaçlarla sıralanmış kaldırım taşlı bir yolda yürüyorduk. Savannah sarmaşık kaplı bir başka binayı gösterdi. "Burası üçüncü sınıf kanadı. Bütün derslerin burada olacak. Beden dersi dışında. Spor salonu güneydeki çimli alanında."

Doğu yakası. Güneydeki çim alanı. Bu kampüs absürttü.

"Oğlanlarla tanıştın mı?" Yürürken birden durdu, kurnaz koyu gözleri yüzüme odaklanmıştı. Beni tekrar ölçüp biçiyordu.

"Evet." Bakışlarına doğrudan karşılık verdim. "Pek etkilenmedim."

Kahkaha patlattı. "Azınlıktasın o zaman." Yüzü tekrar sertleşti. "Astor hakkında bilmen gereken ilk şey Royalların burayı yönettiğidir, Eleanor."

"Ella," diye düzelttim.

Elini savurdu. "Her neyse. Kuralları onlar koyar. Onlar uygular."

"Sizler de koyun gibi onların dediğini yaparsınız."

Dudaklarına hafif, alaycı bir gülümseme yerleşti. "Eğer yapmazsan burada geçirdiğin dört yılı zindana çevirirler."

"Eh, onların kuralları umurumda değil," dedim omuz silkererek. "Evlerinde yaşıyor olabilirim ama onları tanımıyorum ve tanımak da istemiyorum. Sadece diplomamı almak için buradayım."

"Pekâlâ, sanırım Astor hakkında başka bir dersin vakti daha geldi," dedi omuz silkererek. "Şu anda sana iyi davranmamın tek sebebi..."

Bekle, bu onun iyi davranmış hâli miydi?

"Reed'in Royal'ın kararını henüz açıklamamış olması."

Tek kaşımı kaldırdım. "Yani?"

"Yani onun tek kelimesiyle burada bir hiçe dönebilirsin. Önemsiz. Görünmez. Veya daha kötüsü."

Şimdi kahkaha attım. "Bunun beni korkutması mı gerekiyor peki?"

"Hayır. Sadece gerçek bu. Okula gelmeni bekliyorduk. Bu ko-

nuda önceden uyarıldık ve aksi emredilene kadar beklememiz söylendi."

"Kim tarafından? Reed mi? Astor Park'ın Kralı? Ay, tir tir tit-riyorum."

"Senin hakkında henüz bir karara varmadılar. Yakında varacaklar ama. Seni daha beş dakikadır tanıyorum ve kararlarının ne olacağını şimdiden söyleyebilirim." Sırıttı. "Kadınların altıncı hissi vardır. Neyle baş ettiğimizi bilmemiz fazla zaman almaz."

Ben de sırtarak cevap verdim. "Hayır. Almaz."

Ardından gelen bakışma sadece birkaç saniye sürmüştü. Ancak gözlerimle onu, Reed'i, uygulanan bu sosyal hiyerarşiyi umursamadığımı belirtecek kadar uzundu. Sonra Savannah tekrar saçını savurup bana gülümsedi.

"Hadi, Eleanor, sana futbol stadyumunu göstereyim. Biliyor musun, tam bir şaheserdir."

7

SAVANNAH'NIN TURU olimpik ölçülerdeki kapalı yüzme havuzunun ardından sona erdi. Bana dair onayladığı tek şey varsa o da vücudumdu. Az beslenen insan görüntüsünün popüler olduğunu söyleyerek beni kaba bir şekilde bilgilendirdi. Davranışlarının benden kaynaklanmadığını, aslında onun karakterinin böyle olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Tam bir kaltak olduğumu düşünebilirsin ama ben sadece dürüstüm. Astor Park tamamen farklı türde bir okul. Öncesinde devlet okuluna gittiğini varsayıyorum?" İkinci el dükkânından aldığım dar kot pantolonumu işaret etti.

"Evet, ne olmuş yani? Okul okuldur. Anlıyorum. Farklı gruplar var. Popüler çocuklar, zengin çocuklar..."

Beni durdurmak için elini salladı. "Hayır. Bu daha önce deneyimlediğin hiçbir şeye benzemiyor. Daha önce gördüğümüz spor salonu var ya?" Soruyu başımla onayladım. "Normalde futbol takımı için yapılmıştı ama Jordan Carrington'ın ailesi olay çıkardı ve belirli saatler dışında herkese açık hâle getirildi. Sabahları beş ila sekiz arasında, öğleden sonraları iki ila sekiz arasında sadece futbol takımına ait. Geri kalan zamanlarda takım dışındakiler kullanabilir. İyi değil mi?"

Dalga mı geçtiğinden emin değildim ama sınırlı erişim kulağa tuhaf geliyordu.

"Carringtonlar neden itiraz etti?" diye sordum merakla.

"Astor Park, hazırlık okullarının atasıdır." Savannah yürümeye devam etti. Kızın kapatma tuşu yoktu. "Eyaletteki her aile çocuklarının buraya gelmesini istiyor ama herkesi almıyorlar. Buraya girmek için sadece zengin olman yeterli değil. Katılan herkes, burslu öğrenciler bile, sunabilecekleri özel bir şey oldukları için buradalar. Futbolda iyi olabilirler ya da bilim ekibine girip ulusal bir ödül kazanabilirler ki bu da ulusal basında yer almak demektir. Jordan mesela, kız dans takımının kaptanı ki fikrimi sorarsan bu striptizden bir tık daha..."

Kahretsin, umarım Callum sabah takıma girmemi bu yüzden teklif etmemişti.

"Ama kazanıyorlar ve Astor da ismini gazetelerde görmekten hoşlanıyor."

"O zaman ben neden buradayım?" diye mırıldandım.

Savannah'nın kulakları keskin olmalıydı ki ön kapıyı açarken konuştu. "Sen de artık bir Royal sayılırsın. Nasıl bir Royal olduğun henüz belli değil. Eğer zayıfsan bu okul seni çiğneyip yutar. Bu yüzden sana önerim, zorla olsa bile Royal isminin sana sağladığı bütün olanaklardan faydalanman."

Bir araba kapısı kapandı ve oldukça zayıf, platin sarısı saçları olan, dar kot pantolonlu, yüksek topuklular giymiş bir kadın bize doğru salınarak yürüdü.

"Merhaba... şey..." Kadın gözlerini güneşten koruyormuş gibi elini alnına götürdü. Yüzündeki devasa güneş gözlüğü oldukça gereksizdi.

Tur rehberim yumuşak bir ses tonuyla mırıldandı. "Bu Callum Royal'ın kız arkadaşı. Ona karşı nazik olmak zorunda değilsin. Kadın sadece bir *ilave*."

Bu son bilge nasihatle beraber Savannah ortadan kaybolup beni bu ufak tefek kadınla başbaşa bıraktı.

"Sen Elaine olmalısın. Benim ismim Brooke, Callum'un arkadaşasıyım. Seni alışverişe götürmek için buradayım." Sanki bu dünyanın en heyecanlı şeyiymiş gibi ellerini çırpı.

"Ella," diye düzelttim.

"Ah, özür dilerim! İsimler konusunda berbatım." Bana gülümsedi. "Bugün çok eğleneceğiz!"

Tereddüt ettim. "Şey. Alışverişe gitmek zorunda değiliz. Otobüs gelene kadar okulda takılmak benim için sorun değil."

"Ah, tatlım," diye kıkırdadı. "Burada okul otobüsü yok. Hem Callum seni alışverişe götürmemi söyledi. Biz de bunu yapacağız."

Kolumu şaşırtıcı bir güçle tutup beni limuzine doğru çekti. İçeride Durand vardı. Adamı sevmeye başlamıştım.

"Merhaba Durand." Brooke'a dönmeden önce el salladım. "Önde Durand ile oturup senin arkada dinlenmene izin versem nasıl olur?" diye öneride bulundum.

"Hayır. Seni tanımak istiyorum." Beni arka koltuğa ittikten sonra ardımdan arabaya bindi. "Bana her şeyi anlat."

İç çekişimi bastırdım. Callum'un kız arkadaşısıyla sohbet etmek dört gözle beklediğim bir şey değildi. Sonra kendimi bu yüzden azarladım çünkü Brooke bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmamıştı. Normalde bu kadar önyargılı değilimdir. Kalkanımı zorla olsa da biraz indirmeye çalıştım. Eğer oğlanların sıradan sınıf arkadaşları bile bu kadına *ilave* diyorsa Brooke'la Royalların aksine daha çok benzer yönümüz olabilirdi.

Genç görünüyordu. Fazla genç. Sanki Callum onun babası yaşıyormuş gibiydi.

"Anlatılacak pek bir şey yok," diye omuz silkerek cevap verdim. "Ben Ella Harper. Callum, Steve O'Halloran'ın babam olduğunu söylüyor."

Brooke başıyla onayladı. "Evet, bu sabah bana da anlattı. Ama mükemmel değil mi? Seni birkaç saat önce bulduğunu ve annenin öldüğünü öğrenince ne kadar üzüldüğünü anlattı." Elime uzanırken parlak gülüşü hafifçe soldu. "Annem ben on üç yaşındayken"

dayken öldü. Beyin anevrizması. Bu beni yıktı. Bu yüzden nasıl hissettiğini biliyorum.”

Elimi sıkıldığında boğazım düğümlendi. Cevap verebilmek için iki defa yutkunmak zorunda kaldım. “Başın sağ olsun.”

Gözlerini sanki duygularını kontrol etmeye çalışıyormuş gibi kapattı. “Artık ikimiz de daha iyi yerlerdeyiz, değil mi? Callum beni de kurtardı.”

“Sen de mi striptiz yapıyordun?” diye ağzımdan kaçırverdim.

Brooke’un gözleri açıldı. Ağzını kapatmadan önce ufak bir kahkaha kaçırdı. “Striptiz mi yapıyordun?”

“Tamamen çıplak değildi.” Kıkırtıları karşısında yüzümü buruşturdum. Keşke hiç konuyu açmasaydım.

Kendini toparlayıp tekrar elimi okşamak için uzandı. “Güldüğüm için özür dilerim. Sana değil, Callum’a gülüyordum. Yüksek ihtimalle utançtan yerin dibine girmiştir. Şu anda oğullarına iyi bir baba olmak için çok çalışıyor. Eminim sorumlu olduğu genci striptiz kulübünde bulmak onun için şok edici olmuştur.”

Yüzüm kızarak utançla camdan dışarı baktım. Bugün daha ne kadar kötüleşecekti; Reed’in tutkulu nefretinin ortaya çıkardığı tuhaf hisler, Savannah’nın rehberlik ettiği küçümseyici tur ve Callum’un kız arkadaşına yaptığım utanç verici itiraf. Bir yere ait olmama hissinden nefret ediyordum. Yeni okuldaki ilk gün. Otobüsteki ilk yolculuk. İlk...

Alnıma hafifçe vurulması düşüncelerimi böldü. “Hey, orada kaybolma, tatlım.”

Omzumun üzerinden Brooke’a baktım. “Kaybolmadım.”

“Yemezler.” Kelimeyi çok yumuşak bir ses tonunda ve kibarca söylemişti. Yanaklarımı avuçlamak için elini kaldırdı. “Striptiz yapmadım çünkü geçinmek için daha kötü şeyler yapmaya karar vermiştim. Yani seni yargılayacak en son insan benim. Önemli olan şey artık orada olmadığın ve bir daha asla olmak zorunda kalmayacağın. Eğer kartlarını doğru oynarsan hayatın kurtulur.” Sonra elini çekip yüzüme hafifçe vurdu. “Şimdi yüzüne bir gülümseme kondur çünkü alışverişe gidiyoruz.”

Yalan söylemeyeceğim, bu kulağa güzel geliyordu. "Ne kadar mal olacak?" Daha önce alışveriş merkezine gitmiştim. İndirimde olsalar bile kasada yüklü bir fatura çıkabiliyordu ama okul üniforması halledildiğine göre sadece bir iki şeye ihtiyacım olacaktı. Bir kot pantolon daha. Belki bir iki tişört. Plaj yakındaydı, bu yüzden bikini almak mantıklıydı. Birkaç yüz doları feda edebilirdim.

Brooke'un yüzü aydınlandı. Bir kart çıkarıp yüzümün önünde salladı. "Yanlış soruyu soruyorsun. Hesaplar Callum'dan ve güven bana, her ne kadar birkaç yıl önce işinin batacağını söylemiş olsa da adam bütün alışveriş merkezini alıp satabilecek, geriye kalanıyla da en pahalı fahişeyi doyuma ulaştıracak kadar zengin."

Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyordum.

Kendimizi ufak kıyafetlerin ufak dükkânlarda fahiş fiyatlara satıldığı bir yarı açık alışveriş merkezinde bulduk. Herhangi bir şey almaya elim gitmediğinde Brooke devreye geçip kucak dolusu kıyafeti satıcıya uzatıyordu. Bir ayakkabı için 1500 dolar mı? Altından mı yapılmışlardı?

Çok fazla çanta ve kutu vardı. Durand'ın limuzini kamyonetle değiştirmek zorunda kalmasından korkuyordum. Onuncu dükkândan sonra yorgunluktan ölüyordum ve Brooke'un iç çekişine bakılırsa o da yorulmuştu.

"Sen işini bitirirken ben burada oturup soğuk içeceğimin keyfini çıkaracağım." Kadife bir sandalyeye çöktü ve mağaza satış görevlisine el etti, kız koşturarak yanında bitti.

"Size ne getirebilirim, Bayan Davidson?"

"Bir mimoza," Bana elini salladı, avucunda çok fazla kullanılmaktan erimediğine şaşırdığım siyah kredi kartı vardı. "Hadi git de bir şeyler al. Eğer eve bir bagaj dolusu şeyle dönmezsen Callum hayal kırıklığına uğrayacaktır. Bana özellikle her şeye ihtiyacın olduğunu söyledi."

"Ama... ben..." Kesinlikle ne yapacağımı bilmiyordum. Beni bir Walmart'a ya da Gap'e atsalar üstesinden gelebilirim. Ama burada? Bu kıyafetlerin hiçbiri giyilebilir görünmüyordu ama Brooke benimle konuşmayı bırakmıştı. Satış görevlisiyle sonbaharın trend kumaşının gri flanel mi yoksa gri tüvit mi olacağı yönünde hararetli bir konuşmaya dalmışlardı.

İsteksizce kredi kartını aldım. Elimde tuttuğum bütün kartlardan daha ağırdı. Bu kartın içinde gizli bir kart daha mı var diye merak ettim çünkü Brooke neredeyse mağazanın yarısını satın almıştı ama banka yine de ret vermemişti. Gidip birkaç şey daha alırken fiyatları karşısında titredim ve açıkçası Durand bizi Royal Kalesi'ne götürmek için geldiğinde rahatlamıştım.

Eve dönüş yolunda Brooke durmadan konuşmuştu. Aldığım bazı şeyleri, mükemmel görüntüye ulaşmak için nasıl kombinleyeceğim konusunda tavsiyeler veriyordu. Bazı önerileri beni güldürdü. Brooke'la kötü zaman geçirmediğimi şaşkınlıkla fark ettim. Fazla heyecanlı ve abartılıydı ama Callum'un kadınlar konusundaki tercihini sorgularken belki biraz haksızlık etmiştim. Brooke en azından eğlenceliydi.

"Bıraktığın için teşekkürler, Durand," dedim malikânenin önüne geldiğimizde. Kirkwood'dan geldiğimizde yaptığı gibi etraftan dolanmak yerine arabayı burada durdurdu.

Durand, Brooke'a arabadan çıkarken ve merdivenlere yönelirken yardım etti. Arkalarından bir ilave gibi onları takip ettim, tıpkı Savannah'ın Brooke için söylediği gibi.

Durand omzunun üzerinden bana, "Ben çantaları getiririm," dedi.

Bütün bunlar tuhaf ve işe yaramaz hissetmemi sağlıyordu. Gerçekten bir iş bulmam gerekiyordu. Belki kendi param veya gerçek arkadaşlarım olursa tekrar normal hissetmeye başlayabilirdim.

Hayalimdeki hayatta limuzinler, malikâneler, acımasız kızlar ve özel tasarım markalar yoktu. Hayatımın şirazesi biraz fazla kaymıştı.

Durand çantaları içeri taşıırken Brooke'la beraber onu takip etti. Callum antrede bizi bekliyordu.

"Yardıma için teşekkür ederim," dedi Callum şoföre.

"Sevgilim!" Brooke, Callum'un sesiyle canlanıp kendini adamın kucağına attı. "Çok eğlendik!"

Callum başıyla onayladı. "Sevindim." Bana baktı. "Gideon evde. Dikkatini dağıtacak başka şeyler olmadan... onunla tanışmanı istiyorum. Ondan sonra öğlen yemeğine ne dersin?"

"Gideon mı?" Brooke'un gözleri parladı. "O tatlı çocuğu ne zamandır görmüyordum." Ayak uçlarına yükselip Callum'un yanağını öptü. "Öğlen yemeği planları kulağa hoş geliyor. Sabırsızlanıyorum."

Boğuk sesle konuşması yanaklarımı kızartmıştı. Callum rahatsız bir şekilde öksürdü.

"Hadi gel, Ella. En büyük oğlumla tanışmanı istiyorum." Sesinden gururlu olduğu belliydi. Onu merakla evin arka bölümüne, mükemmel şekilde kırılmış çimlerle çevrelenmiş, çok güzel mavi beyaz mermerlerle dekore edilmiş havuza doğru takip ettim.

Havuzun içinde insana benzeyen bir ok vardı ve suyu keskin, düzenli kulaçlarla kesiyordu. Yanımdaki Brooke iç çekti. Belki de bir inlemeydi. İki ses de duruma uyuyordu çünkü en büyük Royal'ın şekilli kaslarını suyun içindeyken bile takdir edebiliyordunuz. Diğer Royal oğlanlarına bakacak olursak sudan çıktığından da aynı etkiyi yaratacak.

Sanırım Brooke'un Gideon'ın ismini duyduğunda neden heyecanlandığını anlamıştım ama babasıyla çıktığı düşünülürse tuhaf bir tepkiydi. Yetişkinlerin anlaşılmaz olduklarına karar verdim. Onların ilişkilerini yargılamak bana düşmezdi.

İki kulaç sonrasında Gideon durup havuzdan çıktı. Mayosunun içindeyken bile oldukça heybetli görünüyordu.

"Baba." Islak yüzünü sildikten sonra havluyu omzuna astı. Her yere su akıttığını fark etmemişti ya da bunu önemsemiyordu.

"Gideon, bu Steve'in kızı Ella Harper."

Oğlunun gözleri üzerimde dolaştı. "Demek onu buldun."
"Buldum."

Hakkımda sanki kaybolmuş bir köpek yavrusuymuşum gibi konuşuyorlardı.

Callum elini omzuma atıp beni ileri doğru ittirdi.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Gideon." Elimi kot pantolonuma sildikten sonra uzattım.

"Ben de." Elimi sıkıdığına sesindeki soğukluğa rağmen onun, babası dışında bu evdeki en dost canlısı insan olduğunu düşündüm. "Birkaç arama yapmalıyım." Babasına döndü. "Ama önce duş almam gerekiyor. Sonra görüşürüz."

Yanımızdan geçip gitti. Uzaklaşmasını izlerken Brooke'un suratını gördüm ve ifadesindeki açlık beni şaşırttı. Gözlerinde, annemin elde edemeyeceği pahalı şeylere attığı o açgözlü bakışı gördüm.

Callum farkında değil gibiydi. İlgisini bana çevirdi ama Brooke'un ifadesini düşünmeden edemedim. Kesinlikle Callum'un oğlunu arzuluyordu. Bunu görebilen tek insan ben miydim?

Kes şunu, Ella. Bu seni ilgilendirmez.

"Öğle yemeği yemeye ne dersin?" diye önerdi Callum. "Buradan beş dakika uzaklıkta güzel, ufak bir kafe var. Doğal üretim olan harika şeyler servis ediyorlar. Her şey çok taze ve hafif oluyor."

"Olur." Kaçmaya hazırdım.

"Ben de gelirim," dedi Brooke.

"Aslında, Brooke eğer senin için sakıncası yoksa Ella'yla yalnız kalmak istiyorum." Ses tonundan bu durumdan Brooke'un hoşnut olup olmadığını önemsiz olduğu, Callum ne derse onun uygulandığı anlaşıyordu.

8

CALLUM'LA ÖĞLE YEMEĞİ şaşırtıcı derecede hoş geçmişti. Sormadığım hâlde bana Steve hakkında daha fazla şey anlatmış ve sadece onun hakkında konuşabilmenin bile onu rahatlattığını dile getirmişti. Callum, oğulları ve karısı ona ihtiyaç duyduğunda yanlarında olmadığı hâlde Steve ne zaman ona ihtiyaç duysa her işini bırakıp koştuğunu itiraf etmişti. Görünüşe göre koparılamaz bir SEAL bağları vardı.

Nerede buds* olduklarını sorduğumda benimle dalga geçmedi, BUD/S'ın bir denizci eğitim programı olduğunu açıklarken gülmemek için kendini zor tutuyordu. Yemeğimizi bitirene kadar Royalların başındaki bu adam hakkında kesin bir yargıya varmıştım artık. Sadık, birazcık sabit fikirli ve hayatının kontrolünü tam olarak eline alamamış biriydi. Oğullarından bahsetmekten kaçındık ama kapılar ardına kadar açıldığında gerildim.

"Yola geleceklerdir," dedi Callum beni cesaretlendirerek.

Oğlanları evin sağ kanadının sonundaki büyük odada toplanmış olarak bulduk. Callum oraya oyun odası diyordu.

Siyah duvarlara rağmen mekân çok büyüktü. Bu yüzden mağara gibi görünmüyordu. Oğlanlar bizi ölüm sessizliğiyle karşı-

* (İng.) Kanka -çn

ladı ve Callum'un birkaç saat önceki teşviki artık kulağa pek ikna edici gelmiyordu.

"Bu akşam nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Callum muhabbet edercesine.

İlk başta kimse bir şey söylemedi. Genç olanların hepsi Reed'e bakıyordu; çocuk bir ayağı yerde diğeri taburenin ayağında sırtını geriye yaslamış duruyordu. Gideon ise barın arkasında, ellerini tezgâha koymuş bizi izliyordu.

"Gideon?" diye teşvik etti Callum.

En büyük oğlu omuz silkti. "Jordan Carrington parti veriyor." Reed dönüp sanki hainmiş gibi Gideon'a kaşlarını çatı.

"Partiye Ella'yı da götürün," diye emretti babaları. "Yeni sınıf arkadaşlarını tanıması onun için iyi olacaktır."

"İçki, uyuşturucu ve seks olacak," diye alay etti Reed. "Gerçekten orada olmasını istiyor musun?"

"Bu akşam evde kalmayı tercih ederim," diye fikrimi belirttim ama kimse beni dinlemiyor gibiydi.

"O zaman beşiniz ona göz kulak olacaksınız. Artık o sizin kız kardeşiniz," Callum kollarını göğsünde birleştirdi. Bu bir irade savaşıydı ve adam kazanmak istiyordu. "İçki, uyuşturucu ve seks" mevzusuna tamamen kayıtsız kalmıştı. Harika. Bu gerçekten mükemmeldi.

Reed, "Ah, kızı evlat mı edindin yoksa?" dedi alaycı bir şekilde. "Sanırım şaşırmamalıyız. Ne de olsa bize sormadan birtakım haltlar yemek senin en sevdiğin şey, değil mi ama baba?"

"Partiye gitmek istemiyorum," diye araya girdim. "Yorgunum. Evde kalmayı yeğlerim."

"Güzel fikir, Ella." Callum kollarını serbest bırakıp bir tanesini omzuma sardı. "Seninle film izleriz o zaman."

Reed'in çenesinde bir kas gerildi. "Sen kazandın. Bizimle gelebilir. Sekizde çıkacağız."

Callum kolunu çekti. Düşündüğüm kadar durumdan habersiz değildi. Oğlanlar onunla yalnız kalmamı istemiyorlardı ve Callum bunun farkındaydı.

Reed'in buz gibi mavi gözleri bana çevrildi. "Üst kata çıkıp üstüne çekidüzen versen iyi edersin, kardeşim. Bu şekilde görüne rek büyük takdimini mahvedemezsin."

"Reed..." diye uyardı Callum.

Oğlunun ifadesi tam anlamıyla masumiyet göstergesiydi. "Sa-dece yardımcı olmaya çalışıyorum."

Bilardo masasındaki duruşundan Easton gülmemek için ken-dini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. Gideon durumu kabul-lenmişti. İkizler ise itinayla hepimizi görmezden geliyorlardı.

Vücudumdan bir korku dalgası geçti. Geçmişte gittiğim lise partilerinin hepsi kot pantolon ve tişört giyebileceğin tarzdaydı. Kızlar biraz sürtük gibi giyinirlerdi ama abartıya kaçmazlardı. Bu partinin ne kadar süslü olacağını sormak istiyordum ama Royal kardeşlere ne kadar bilgisiz olduğumu belli ederek bundan keyif almalarını istemiyordum.

Saatin sekiz olmasına on beş dakika olduğu için hızla üst kata çıktım; bütün alışveriş poşetlerim düzenli bir şekilde yata-ğımın dibinde duruyordu. Savannah'nın uyarıları aklımın bir köşesindeydi. Eğer iki yıl boyunca burada olacaksam iyi bir iz-lenim bırakmam gerekiyordu. Şimdi aklıma başka bir düşünce daha gelmişti. Neden umursuyordum ki? Bu insanların benden hoşlanmalarına ihtiyacım yoktu. Sadece liseden mezun olmaya bakmalıyım.

Ama umursuyordum işte. Bu yüzden kendimden nefret edi-yordum ama çaresizce çabalamaktan da vazgeçemiyordum. Uyum sağlamaya ve bu okulda deneyimlerimin diğerlerinden farklı olması için çabalamaya devam ediyordum.

Dışarısı sıcak olduğu için koyu mavi kısa bir etek, buz ma-visi ve beyaz renklerde ipek ve pamuk karışımı bir üst seçtim. Üzerimdekilerin değeri bütün Walmart'ın giyim koleksiyonuna bedeldi. Ancak çok güzeldi ve vücuduma tam oturduğu için ra-hatlamıştım.

Bir başka çantada Retro tarzda, geniş gümüş tokası olan, koyu mavi, topuksuz bir ayakkabı buldum. Saçlarımı taradıktan son-

ra atkuyruğu yaptım ama sonra saçlarımı açık bırakmaya karar verdim. Brooke, aksesuarların bir zorunluluk olduğunu iddia ederek beni poşetler dolusu bileklik, kolye, fular ve kol çantası almaya zorlamıştı, içlerinden gümüş bir saç bandını seçip taktım.

Banyoya geçip makyaj çantama daldım ve olabildiğince hafif bir makyaj yaptım. Parlak bir görünüş sağlamaya çalıştım. Striptiz kulüpleri ve barlarda geçirdiğim günlerin makyajıma yansımadığını umuyordum. Lise partilerine alışık değildim. Ben on yaş genç görünmeye çalışan, üç kat makyaj yapmadıklarında yeterince denemediklerini düşünen otuz yaşlarındaki insanlarla çalışmaya alışkındım.

İşimi bitirdiğimde aynada kendimi inceleyince bir yabancı gördüm. Hanım hanımcık giyinmiştim. Ella Harper değil de Savannah Montgomery gibi görünüyordum. Ama belki de bu iyi bir şeydi.

Ancak birkaç dakika sonra, garaj yolunda beni bekleyen Royal kardeşlerin yanına gittiğimde onlardan umutlandırıcı bir tepki alamamıştım. Gideon görünüşüm karşısında şaşkındı. İkizler ve Easton burunlarından alaycı bir ses çıkardı. Reed ise sırtıyordu.

Hepsinin düşük belli kot pantolonla dar tişörtler giydiğinden bahsetmiş miydim?

Göt herifler beni oyuna getirmişlerdi.

"Partiye gidiyoruz, kardeşim, kraliçeyle çay içmeye değil." Reed'in bariton sesi bu sefer çok itici gelmişti. Yine benimle dalga geçiyor ve keyfine bakıyordu.

"Üstümü değiştirirken beş dakika bekler misiniz?" diye güçlkle sordum.

"Hayır. Gitme vakti." Arkasına bile bakmadan Range Rover marka araçlardan birine yöneldi.

Gideon bana bir kere baktıktan sonra kardeşlerine döndü. Sonra iç çekip Reed'i arabaya kadar takip etti.

Bu parti şehrin iç kısımlarında, okyanustan uzaktaki bir evde yapılıyordu. Beni oraya Easton götürüyordu. Oğlanların geri kalanı önden gitmişlerdi, Easton ise benimle yalnız kaldığı için heyecanlıymış gibi görünmüyordu. Yolculuk boyunca pek konuşmadı. Radyoyu da açmadığı için sessizlik yolculuğu rahatsız bir hâle getirdi.

Üç katlı malikânenin ana kapılarından geçtikten sonra benim tarafıma baktı. "Saç bandın hoşmuş."

Kendini beğenmiş gülümsemesini o kendini beğenmiş suratından tokatlayarak silmemek için kendime zor tuttum. "Teşekkür ederim. Yüz otuz dolara patladı. Babanın büyüğü siyah kartı sayesinde."

Gözlerinde karanlık bir bakış belirdi. "Ayağını denk al, Ella."

Gülümseyip kapı koluna uzandım. "Getirdiğin için teşekkür ederim, Easton."

Evin sütunlu girişinde Reed'le Gideon arkaları dönük şekilde fısıltıyla konuşuyorlardı. Gideon kızgınlıkla küfrettikten sonra, "Akıllıca değil, kardeşim. Sezon ortasında olmaz," dediğini duydum.

"Senin neden umurundaki?" diye mırıldandı Reed. "Tarafını açıkça belirttin. Artık bizim tarafımızda değilsin."

"Sen kardeşimsin ve endişeleniyorum..." Benim yaklaştığımı fark edince durakladı.

İkisi de gerilmişti, Reed dönerek beni karşıladı. Karşılama derken, bana yapabileceğim ve yapamayacağım şeylerin bir listesini vermişti.

"Burası Jordan'ın yeri. Ailesi otel işinde. Körkütük sarhoş olma. Royal ismine leke sürme. Bizim etrafımızda takılma. Bir şey elde etmek için Royal ismini kullanma. Fahişe gibi davranırsan kışının üstüne çakılırsın. Gid annenin bir fahişe olduğunu söyledi. Öyle bir halı buralarda denemeyeceksin, anladın mı?"

Royal emirleri verilmişti.

"Siktir git, Royal. Annem fahişe değildi. Eğer dans etmek senin için bir çeşit seks ise, seks hayatın baya kötü olmalı," Reed'in

kötü bakışlarına meydan okudum. "Elinden geleni ardına koyma. Yaşadığım onca şeyin yanında sen çocuk oyuncuğu kalırsın."

Royal kardeşlerin yanında geçerek mekâna sahipmişim gibi içeri daldım ve ânında pişman oldum çünkü girişteki herkes dönüp bana baktı. Yüksek sesli müzik ev boyunca yayılarak duvarları ve zemini titretiyordu. Yüksek sesler ve kahkahalar sol taraftaki kemerli girişten yankılanıyordu. Dar tişört ve kot pantolon giyen birkaç kız bana iğrenerek baktı. Birasını dudaklarına götüren polo tişörtlü uzun boylu çocuk ise bana sırtıttı.

Koşarak dışarıya çıkma dürtüsüne karşı çıktım. Korkuyla sinerek önümüzdeki iki yıl boyunca hedef hâline gelebilir ya da yüzüzlüğe vurabilirdim. Yapabileceğim en iyi şey, gerekli olduğunda cesur davranıp fırsatını bulduğumda ortama ayak uydurmaktı. Kimsenin oyuncuğu değildim ama ortalığı karıştırmaya da gerek yoktu.

Bu yüzden bana merakla bakanların suratına nazikçe gülümsedim ve bakışları arkamdan gelen Royallara çevirilince bunu en yakındaki koridora kaçmak fırsat olarak kullandım. En sakın köşeyi, holün sonundaki ufak gölgeli kirişi buluna kadar devam ettim. Öpüşüp oynamak için en uygun yer olmasına rağmen boştu.

"Hâlâ çok erken," dedi bir kız sesi, şaşkınlıkla yerimden sıçradım. "Ama ilerleyen saatlerde bile olsa evin bu kısmı her zaman boştur."

"Aman Tanrım, burada olduğunu görmedim." Hızla atan kalbimin üzerine elimi koydum.

"Çok duydum bunları."

Gözlerim karanlığa uyum sağlayınca köşede tek kişilik bir koltuk olduğunu gördüm. Kız ayağa kalktı. Çene hizasında siyah saçları, dudagının hemen üzerinde beni olan gerçekten kısa boylu bir kızdı. Uğruna varımı yoğumu verebileceğim kıvrımlara sahipti.

"Ben Valerie Carrington."

Jordan'ın kız kardeşi mi?

"Ben..."

"Ella Royal," diye araya girdi.

"Aslında Harper." Etrafına bakındım. El feneriyle bir şey mi okuyordu? Koltuğun yanındaki ufak masada bir telefon gördüm. Erkek arkadaşına mesaj mı çekiyordu? "Saklanıyor musun?"

"Aynen. Sana bir koltuk teklif ederdim ama burada sadece bir tane var."

"Ben neden saklandığımı biliyorum," dedim utangaç bir dürüstlikle. "Ama senin bahanen nedir? Eğer bir Carrington'san, burada yaşıyor musun?"

Kız kıkırdadı. "Ben Jordan'ın ikinci dereceden fakir kuzeniyim. Tam bir hayır işiyim kısaca."

Eminim Jordan bunu unutmamasına izin vermiyordu. "Saklanmak kötü bir şey değil. Eğer kaçarsan, başka bir gün savaşmak için yaşayabilirsin demektir. En azından bu benim teorim," diyerek omuz silktilim.

"Sen neden saklanıyorsun? Artık bir Royal'sın." Sesinde beni karşı atağa geçmeye yönelten bir alay vardı.

"Aynı senin Carrington olman gibi mi?"

Kaşlarını çatı. "Anlaşıldı."

Tam bir hödük gibi hissederek elimi alnımdan geçirdim. "Özür dilerim. Sana patlamak istememiştim. Zorlu birkaç gün geçirdim. Çok yorgunum ve kesinlikle ne yapacağımı bilemez hâldeyim."

Valerie'nin boynu hafifçe büküldü ve birkaç saniye beni dikkatlice izledi. "Tamam o zaman, Ella Harper..." Sanki bir zeytin dalı uzatırmış gibi vurgulayarak söylemişti adımı. "Hadi seni uyandıracak bir şeyler bulalım. Nasıl dans edeceğini biliyor musun?"

"Evet, kısmen biliyorum sanırım. Ufakken ders almıştım."

"Bu eğlenceli olacak o zaman. Hadi gel."

Beni holün aşağısına, kırıktan sonraki merdivenlere yönlendirdi.

"Lütfen bana bir dolapta uyuduğunu söyleme."

"Hah! Hayır. Üst katta düzgün bir yatak odam var. Burası personele ait ve kâhyanın oğlu arkadaşım. Üniversiteye gidince

eski oyun ekipmanımı burada bıraktı. Eskiden çok oynardık, hat-
ta DDR bile."

"Onun ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ettim. Seattle'da
annemle yaşadığımız son yerde televizyonumuz bile yoktu.

"Dance Dance Revolution. Ekrandaki hareketleri kopyalıyor-
sun ve ne kadar iyi dans edersen ona göre puanlar alıyorsun. Bu
konuda bayağı iyiyimdir ama eğer dans deneyimin varsa seni o
kadar kolay yenemeyeceğim demektir."

Bana sırtıttığında ona neredeyse sarılacaktım çünkü uzun za-
mandır hiç arkadaşım olmamıştı. Şu âna kadar bir arkadaşına ihti-
yaç duyduğumu bile fark etmemiştim.

"Tam, bu konuda hiç iyi değildi," diye itiraf etti.

Sesindeki hüzünlü ton onu özlediğini gösteriyordu. Hem de
çok.

"Sık sık geliyor mu?" Üniversitede iki hafta geçirdikten sonra
eve gelen Gideon'ı düşündüm.

"Hayır. Arabası olmadığı için Şükran Günü'ne kadar görüşe-
meyeceğiz. O zaman annesi ziyarete gidecek. Ben de ona eşlik
edeceğim." Bu yolculuğun bahsiyle heyecandan neredeyse seke
seke gizecekti. "Ama bir gün onun da arabası olacak."

"Erkek arkadaşın mı?"

"Evet." Bana suçlamayla baktı. "Neden? Bu konuda bir soru-
nun mu var?"

Ellerimi teslim olurmuş gibi yukarı kaldırdım. "Elbette yok.
Sadece merak ettim."

Başıyla onaylayıp düzgünce yapılmış yatağı, normal boylarda
televizyonu olan ufak bir odanın kapısını açtı.

"Royallar evde nasıllar?" diye sordu oyunu ayarlarken.

"İyiler," diye yalan söyledim.

"Cidden mi?" Şüpheli görünüyordu. "Çünkü sana karşı iyi
değiller. Ve hakkında iyi konuşmuyorlar."

O hödüklere karşı duyduğum yersiz bir sadakat hissi kızı
terslememe neden oldu. "Hayır, yola geleceklerdir." Callum'un
öncesinde söylediği kelimeleri tekrarladım ama benim ağzımdan

çıktıklarında da kulağa inandırıcı gelmemiştir. Konuyu değiştir. meye çalışarak ekrana dokundum. "Dans etmeye hazır mısın?"

"Evet." Valerie konuyu değiştirmemi kolayca kabullendi. Küçük dolaptan iki tane meyveli alkollü içecek alıp bir tanesini bana verdi. "Saklanmaya ve buna rağmen eğlenebilmeye içelim."

Oyun kolayca akıp gitti. İkimiz için de çok kolaydı. Valerie iyi bir dansçıydı ama ben bu işin içinde doğmuştum ve yapamaya- cağım kalça veya kol hareketi yoktu. Valerie engellere ihtiyacımız olduğuna karar verip oyunu durdurdu. İçeceklerimizi içmeye başladık. Biz içerken hareketleri gittikçe kötüleşmeye başladı ama alkol benim için bir büyü gibiydi ve müzik beni alıp götürdü.

"Kahretsin, kızım, nasıl hareket edeceğini biliyorsun," diye takıldı. "Televizyondaki dans şovlarından birini denemelisin."

"Hayır." İçkimden bir yudum daha aldım. "Televizyonda olmakla ilgilenmiyorum."

"Eh, ilgilenmelisin. Yani hâline baksana. Zengin sürtük köstümü içinde bile ateşlisin ve bu hareketlerinle var ya... Bir yıldız olursun."

"İlgilenmiyorum," dedim tekrardan.

Kahkaha attı. "Pekâlâ, nasıl istersen. Benim işemem gerekiyor!"

Şarkının ortasında banyoya koşturunca ona güldüm. Çılgınca bir enerjisi vardı ve ondan hoşlanmıştım. Astor Park Hazırlık Akademisi'ne gidip gitmediğini sormayı aklımın kenarına yazdım. Pazartesi günü başladığımda orada bir arkadaşımın olması iyi olacaktı. Ama sonra ekrandaki şarkı değişti ve müzik tekrar beni içine çekti.

Valerie banyodayken, The Divinyls - Touch Myself çalmaya başladı. Oyunun değil kendi hareketlerimle dans etmeye başladım. Şehvetli bir danstı. Kanımın hızlı akmasını, ellerimin terlemesini sağlayan cinstendi.

Reed'in ateşli vücudunun ve mavi gözlerinin istenmeyen görüntüsü gözlerimin önünde belirdi. Kahretsin, hödük Royal düşüncelerime girmişti ve onu dışarı atmaktan acizdim. Gözlerimi

kapadım. Ellerinin kalçalarımda dolaştığını, beni yakınına çektiğini hayal ettim. Bacakları benimkilerin arasına giriyordu...

Işık açılınca hemen dans etmeyi bıraktım.

Adını andığım şeytan, "Nerede o?" diye sordu.

"Kim?" diye salakça sordum. Babasını becerdiğimi düşünen Reed Royal hakkında fantezi kurduğuma inanamıyordum.

"Uğruna dans ettiğin kaz kafalı." Reed odaya girip kolumu tuttu. "Sana oyunlarını arkadaşlarımdan üzerinde oynama demiştim."

"Burada kimse yok." Sarhoş kafam söylediklerini biraz geç algıliyordu. Tuvaletin sifonu çekildi.

"Ah, öyle mi?" Beni kenara atıp banyo kapısını açtı. Korkuyla bir çığlık atıldı ve Reed kapıyı kapatırken hızla özür diledi.

Yüzümde beliren kendini beğenmiş gülümsemeye engel olamıyordum.

"Lezbiyen olduğumdan bahsetmiş miydim?"

Komik olduğumu bile düşünmedi. "Bana neden Valerie ile birlikte olduğunu söylemedin?"

"Çünkü doğrudan sonuca atlamayı izlemek daha komik. Hem sana kimle olduğumu söylesem bile bana inanmayacaktın. Çoktan kim ve ne olduğuma karar vermişsin; bunu hiçbir şey değiştiremeyecek."

Kaşlarını çatı ama bana karşı çıkmadı. "Benimle gel."

"Bir düşüneyim." Sanki boktan davetini gerçekten düşünüyormuş gibi parmağımı altdudağıma vurdum. Gözleri hareketimi izliyordu. "Pekâlâ. Karar verdim. Hayır."

"Buradan hoşlanmıyorsun zaten," dedi düz bir şekilde.

"Teşekkürler, Bay Öngörü."

İğnelememi görmezden geldi. "Şey, ben de hoşlanmıyorum. Gel anlaşalım. Benimle gelmez ve bu konuda inatlaşırsan babam bu partilere gelmen konusunda seni zorlamaya devam edecek. Ama kıçını kaldırıp buradan çıkarsan ve partidekiler ailelerine senden bahsederse babam geri çekilecektir. Çaktın mı?"

"Pek sayılmaz."

Reed biraz daha yaklaştı ve bir kere daha yapısı karşısında şaşkına uğradım. Çok uzundu. Eğer zayıf olsaydı fasulye sırığı olarak anılacak kadar uzundu. Ama zayıf değildi. Yapılı bir vücudu vardı. İriydi, kaslıydı ve alkol onun yanında terlememe, vücudumun sızlamasına sebep oluyordu.

Düşüncelerimden habersiz bir şekilde hâlâ konuşmaya devam ediyordu. "Eğer babam kaybolmuş, yalnız bir kuzu olduğunu düşünürse seni bizimle takılman için zorlamaya devam edecektir. Belki senin istediğin de budur. Öyle değil mi? Bizimle görünmek istiyorsun. Bu partilerde olmak istiyorsun."

Suçlamalar beni kendime getirdi. "Sanki bu akşam etrafında çok zaman geçirmişim gibi."

Haklı olduğum hâlde ifadesini değiştirmedim. Neyse ne.

"Hadi Valerie, gel de partiye katılalım," diye seslendim.

"Yapamam. Utanç içindeyim. Reed Royal beni tuvalette gördü," diye kapının ardından sızlandı.

"Hödük gitti. Hem yüksek ihtimalle onun bu akşam gördüğü en çekici ve düzgün şeysin."

Reed gözlerini devirdi ama kapıyı gösterdiğimde çekip gitti.

Valerie sonunda dışarı çıktı. "Neden ufak sığınağımızı terk ediyoruz?"

"Görmek ve görülmek için," diye dürüstçe cevap verdim.

"İyy. Kulağa berbat geliyor."

"Öyle olmadığını iddia etmedim."

9

VALERIE'YLE OTURMA odasına girdiğimizde ilk gördüğüm kişi Savannah Montgomery oldu. Dizleri yırtık dar bir kot pantolonla karnını gösteren kolsuz bir üst giyiyordu. Gözleri, duvara yaslanmış başka bir adamla konuşan Gideon'a sabitlenmişti.

Sanki Gideon'la arasında zihinsel bir bağ kurmaya çalıştığımı görürmüş gibi Savannah bana doğru döndü. El sallayıp merhaba demedi ama arkadaşıyla konuşmak için dönmeden önce bakışlarımız buluştu.

Müzik son ses çalıyordu. Herkes ya içki içiyor ya dans ediyor ya da odanın çeşitli köşelerinde oynaşıyordu. Fransız kapılarının ardında böbrek şeklinde büyük bir havuz gördüm. Havuzun mavi ışığı etrafında toplanan gençlerin yüzlerine gölgesini düşürüyordu. Her yerde insan vardı. Gürültülü ve sıcaktı, personel bölümünün sessizliğini çoktan özlemeye başlamıştım.

"Gerçekten burada olmamız gerekiyor mu?" diye mırıldandı Valerie.

Reed'in bizi odanın karşı tarafındaki meşeden yapılma barın yanından izlediğini fark ettim. Easton'la birlikteydi. Bakışlarımız birleştiğinde bana uyarıcı bir şekilde başlarını salladılar.

"Evet, zorundayız."

Pes etmiş görünüyordu. "Peki. O zaman bu saçmalığı aradan çıkarsak iyi olur."

Valerie âdeta Tanrı tarafından gönderilmişti. Kolunu benimki- ne geçirip beni partide dolandırarak rasgele insanlarla tanıştırdı ve kulağıma haklarında detaylar fısıldadı.

"Şu gördüğün hatun Claire var ya? Easton Royal'ı beceriyor. İnsanlara onun kız arkadaşı olduğunu söylemekten hoşlanıyor ama herkes Easton'ın sevgili olmakla ilgilenmediğini biliyor."

"Thomas? Tam bir kokain bağımlısı ama babası senatör oldu- ğu için Thomas'ın bütün pisliklerinin üzeri örtülüyor."

"Kesinlikle Derek'ten uzak dur. Eleman cinsel yolla bulaşan hastalık kaynıyor."

Beni çeşit çeşit pastel tonlarda mini elbise giyen üçlü bir gruba doğru yönlendirirken kahkahamı güçlükle bastırdım.

"Lydia, Ginnie, Francine, bu Ella." Valerie aramızda elini salladıktan sonra daha Pasteller ağzını açamadan beni oradan uzaklaştırdı. "Bazı insanların neden beyinsiz doğduğunu hiç merak ettin mi?" diye sordu. "Kanıtı tam da burada. Şu kızlar mankafa kelimesine yeni bir anlam veriyorlar."

Yalan söylemeyeceğim, bu tanıştırma işinin ve beraberinde gelen dedikoduların keyfini çıkarıyordum. İnsanların bana kısaca merhaba deyip geçtiğini ve göz ucuyla Royal kardeşlerin vereceği tepkileri ölçtüklerini fark ettim.

"Pekâlâ, kolay kısmı sona erdi," dedi Valerie iç çekerek. "Şimdi ejderhayı öldürme vakti geldi."

"Ejderha mı?"

"Kuzenim. Astor Park Hazırlık Akademisi'nin Kraliçe Anısı olarak da bilinir. Hazırlıklı ol. Royallar konusunda son derece sahiplenicidir. İkizler dahil hepsiyle düşüp kalktığından eminim."

İkizlerden bahsetmişken havuz bölümüne giderken Sawyer'ın yanından geçtik. Sawyer olduğunu biliyordum çünkü siyah tişört giyiyordu ve öncesinde Gideon'ın ikizlerin beyaz tişört giyenini Sebastian diye çağırdığını duymuştum. Ufak tefek bir kızıl

Sawyer'ın etrafına dolanmıştı ve boynuna öpücükler konduruyordu ama yanından geçtiğimizde çocuk bana odaklanmıştı.

"Ufak Royal'ın kız arkadaşı," dedi Valerie bana. "Lauren, Laura ya da öyle bir şeydi. Üzgünüm, ikinci sınıflar konusunda pek bilgi sahibi değilim."

Ama onun dışında herkes hakkında bir şey biliyormuş gibi görünüyordu. Köşede saklanmayı seven bir kıza göre, Valerie bitmek bilmeyen bir dedikodu kazanıydı ama sanırım bilgi toplamının en iyi yolu da gölgeler arasından etrafı gözlemektir.

"Hazırlan," diye uyardı. "Pençelerini çıkarabilir."

Bahsedilen pençeler, bacaklarını zar zor örten ipeksi yeşil elbisesi içindeki güzel kumrala aitti. Kleopatra edasıyla oldukça rahat bir uzanma koltuğuna serilmişti. Arkadaşları da aynı şekilde mini elbiseler içinde benzer şekiller almışlardı.

Ensemdeki tüyler ürperdi, başımı çevirdiğimde Reed ile Easton'ın Fransız kapılardan çıktığını gördüm. Reed'in bakışları benimkilere takılmıştı. Altdudağını ıslatmak için dili bir an dışarı çıktı ve kalbim sinir bozucu bir şekilde yerinden hopladı. Bu çocuktan nefret ediyordum. Fazla çekiciydi.

"Jordan," diye kuzenini selamladı Valerie. "Her zamanki gibi harika bir parti."

Kumral kız sırıttı. "Seni etrafta gördüğüme şaşırdım, Val. Normalde korkudan tavan arasına çekilmez miydin?"

"Bu akşam hayatı biraz uçlarda yaşamaya karar verdim."

Jordan kuzeninin kızarmış yanaklarını inceledi. "Öyle yaptığını görebiliyorum. Çok mu içtin?"

Valerie gözlerini devirdikten sonra beni öne doğru çekti. "Bu Ella, bu da Jordan." İsimlerini sıralarken her bir kızı parmakla gösterdi. "Shea, Rachel, Abby."

Sadece Shea benden tarafa baktı. "Daha önce kardeşimle tanışmışsın," dedi soğuk bir tonda. "Savannah."

Başımın onayladım. "Evet. Hoş kız."

Shea'nın gözleri kısıldı. Sanırım kinayeli konuşup konuşmadığımı anlamaya çalışıyordu.

Jordan konuşmaya başladı, badem gözleri parlıyordu. "Söyle bakalım, Ella. Callum Royal senin yeni babacığın mı?"

Arka bahçedeki herkesin sessizleştiğini fark ettim. Oturma odasından gelen müzik bile sessizleşmişti. Herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissettim. Arkadaşlarının bakışları neredeyse neşe doluydu.

Bir saldırı için kendimi hazırladım çünkü belli ki bu iş oraya doğru ilerliyordu.

Jordan doğrulup uzun bacaklarını baştan çıkartıcı bir şekilde birbirinin üzerine attı. "Yaşlı bir adamın aletini emmek nasıl bir şey?" diye sordu.

Biri alaycı bir ses çıkardı. Arkamdan birkaç kıkırtı duydum.

Utançtan boğazım düğümlendi. Bu insanlar bana gülüyorlardı. Royalların, ben daha ortaya çıkmadan önce arkadaşlarını doldurduklarının farkına vardım. Buradaki hiç kimsenin bana gerçekten şans vermeye niyeti falan yoktu.

Dehşetle gözlerimin dolduğunu hissettim. Hayır. Siktir et ağlamayı. Jordan'ı ve diğer herkesi siktir et. "Otel işleten" bir aileden gelmiyor olabilirdim ama bu kaltaktan çok daha iyiydim. Onun üstesinden gelemeyeceği pek çok şey yaşamıştım.

Gözümü kırıp yüzüme umarsız bir ifade kondurdum. "Eğer sorduğun buysa babaninki pek fena değil ama saçımı çekip ona *Babacık* dememi istemesini çok ürkütücü buluyorum. Evde her şey yolunda mı?"

Valerie kıs kıs güldü.

Jordan'ın arkadaşlarından biri şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Jordan'ın gözleri bir an parladı, sonra tekrar alaycı bir şekilde ışıldamaya devam etti ve ardından boğuk bir kahkaha attı.

"Haklıymışsın," dedi arkadaki birine. "Kız tam bir süprüntü."

Reed'le konuştuğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu.

Yanımdaki Valerie'nin yüz ifadesi sertleşti. "Tam bir kaltak olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi kuzenine.

"Bayağı olmaksansa kaltak olmayı tercih ederim," diye sırtarak cevapladı Jordan. Sonra bize elini salladı. "Gözümün önünden çekilin. Partimin tadını çıkarmaya çalışıyorum."

Önünden kovulmuştuk. Valerie topuklarının üzerinde döndü. Ben de onu takip ettim ama kapılara ulaştığımda ondan uzaklaşıp Reed'in yanına yürüdüm.

Mavi gözleri hiçbir şeyi ele vermiyordu ama beni gördüğünde genesindeki bir damar atmaya başladı.

"İşte. Royal görevimi yerine getirdim," diye ona mırıldandım. "Gitme vakti gelince bana haber verirsin."

Arkama bile bakmadan yanından geçip gittim.

Partiyi terk ettiğimizde saat gecenin birini geçiyordu. Easton beni, Valerie'nin üst kattaki yatağına yayılmış *So You Think You Can Dance* izlerken buldu. Valerie bütün sezonu indirmişti ve beni birkaç bölüm izlemeye zorlarken şova katılmam gerektiği konusunda ısrar ediyordu. Tekrardan reddettim.

Easton gitme vaktinin geldiğini söylediğinde Valerie'ye sarılıp ona pazartesi beni okulda bulmasını söyledim, Easton buna gözlerini devirdi.

Dışarıya çıktığımda Gideon'la ikizlerin Range Rover'a binip ayrıldığını gördüm. Bu da Easton ve Reed'le yalnız kaldığım anlamına geliyordu. Reed direksiyona geçerken kardeşi yolcu koltuğuna oturdu. Ben de arkaya oturdum, sanki orada değilmişim gibi aralarında muhabbet ediyorlardı.

"Wyatt Hazırlık Okulu'nun canını okuyacağız," diyordu Easton. "Hücum çizgisindekilerinin yarısı geçen yıl mezun oldu. Donovan'a kadar kolay bir yolumuz var."

Reed homurdanarak onayladı.

"O zaman Devlin Lisesi'yle karşı karşıyayız. Bebek işi. Oyun kurucuları çoğunlukla akşamdan kalma geziyor ve takımdaki o sakar tutucu ise şaka gibi bir oyuncu." Easton gevezelik ederken

sesi canlı çıkıyordu ve omuzları çoğunlukla gördüğümün aksine gergin değildi. Ya sarhoştu ya da sonunda hayatlarındaki varlığını kabul etmeye başlamıştı.

Konuşmaya katılmaya çalıştım. "Hangi pozisyonda oynuyor sunuz?"

Omuzları hemen gerildi.

"Çizgi arkası," dedi Reed arkasını dönmeden.

"Uç savunma," diye mırıldandı Easton.

Beni görmezden gelmeye devam ettiler. Easton kardeşine bu akşam yaptırdığı oral seksi anlatıyordu.

"Sanki artık dikkatinin yüzde kırkını veriyor," diye dertlendi. "Eskiden yüzde yüzünü verirdi, anlarsın ya? Sanki çikolatadan yapılmış gibi aletime abanırdı. Şimdi birden birkaç yalamadan sonra hadi sarılalım olayına dönüştü. Sikerim böyle işi."

Reed kıs kıs güldü. "Kız arkadaşın olduğunu sanıyor. Kız arkadaşların çaba göstermesine gerek yok."

"Evet, kızı salmanın vakti gelmiş olabilir."

"Tam bir domuzsunuz," dedim arka koltuktan.

Easton arkaya döndüğünde mavi gözleri benimle alay ediyordu. "Konuşana bak, Bayan Seks İşçisi."

Dişlerimi gıcırdattım. "Ben seks işçisi değilim."

"Hı hı." Tekrar önüne döndü.

"Değilim." Çaresizlikle boğazım düğümlendi. "Ne var biliyor musunuz? İkiniz de siktirip gidin. Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Bilmemiz gereken her şeyi biliyoruz," dedi Reed.

"Bir bok bildiğiniz yok." Dudağımı ısırıp bakışlarımı cama yönelttim.

Reed birden arabayı yolun kenarında durdurduğunda Royal malikânesine olan yolu yarılamıştık. Dikiz aynasından bakışlarıyla buluştum ama bana bağırdığında yüzü ifadesizdi. "Son durak. Çık arabadan."

Tokat yemiş gibi oldum. "Ne?"

"East ile gitmemiz gereken bir yer var. Biz şuraya," diyerek eliyle solu gösterdi, "gidiyoruz ve ev bu tarafta," diyerek ileriye gösterdi. "Yürüyüş zamanı."

"Ama..."

"Sadece üç kilometre kadar bir yol var, başarırısın." Gerçekten bundan keyif alıyordu.

Easton çoktan arabadan çıkıp arka kapıyı benim için açmıştı. "Kımılda, kardeşim. Geç kalmak istemiyoruz."

Beni arabadan çekip çıkararak yolun kenarına doğru iterken biraz şaşkınlık içerisindeydim. Gerçekten beni burada mı bırakacaklardı? Gecenin biriydi ve karanlıktı.

Hiçbirinin umurunda değildi. Easton yolcu koltuğuna atlayıp kapıyı kapattıktan sonra bana hafifçe elini salladı. Araç ileri doğru fırladıktan sonra Reed hızla sola dönüp beni toza dumana kattı. Açık camdan kahkahalarını duyabiliyordum.

Ağlamadım. Sadece yürümeye başladım.

10

SONRAKİ SABAH mutfakta tek başıma kahvaltımı yaptım. Bacaklarım sızlıyordu ve ayaklarım, daha önce giyilmemiş olan yepyeni ayakkabılarımla üç kilometre yürüdüğüm için ağrıyordu. Rüyamda Reed Royal beni kapkaranlık tünellerde kovalıyor, derin sesi beni karanlığa doğru çağırıyordu ve sıcak nefesi ensemdeydi. Beni yakalamayı başarmadan önce uyandım ama yakaladığında onu ölesiye boğazladığımı düşünmekten keyif aldım.

Pazartesi günü okula gitmeyi dört gözle beklemiyordum ve sırt çantamdaki on bin dolar aklımı çeliyordu. *Burayı terk et. Kaç. Her şeye yeniden başla.* Ama işin ucunda çok daha fazla para vardı...

Belki Royallar haklıydı. Belki de ben bir fahişeydim. Kimseyle para için yatmıyor olabilirdim ama benden beklenen ve henüz ne olduğunu bilmediğim şeyler için Callum'dan para alıyordum. Brooke, Callum'un onu kurtardığını söylüyordu ama davranış şeklinden adamla yattığını farz ediyordum.

Holde ayak sesleri duyuldu ve Easton mutfağa girdi. Üstü çıplaktı. Düşük bel gri bir eşofman altı giyiyordu. Karın kaslarına fazla bakmamaya çalıştım. Ama alnının sağ tarafındaki kesiğe uzunca baktım. Kanamış görünüyordu ama şu anda kısa kırmızı bir çizgi hâlindeydi ve mükemmel cildini bozmuştu.

Ben yokmuşum gibi davranarak buzdolabından portakal suyunu alıp doğruca kafasına dikti.

Kendime not: Uçuk kapmak istemiyorsan kartondan içme.

Yoğurdumu yemeye odaklanıp orada yokmuş gibi davran-
dım. Dün akşam Reed'le nereye gittiklerini veya ne zaman gel-
diklerini bilmiyordum. Bilmek istediğimden de emin değildim.

Beni izlediğini hissedebiliyordum. Başımı çevirdiğimde
tezgâha doğru eğildiğini gördüm. Mavi gözleri kaşığı dudağıma
götürüşümü izliyordu. Sonra uyumak için giydiğim kısa tişörtü-
mün ucuna odaklandı.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün?" dedim bir kaşık daha alır-
ken.

"Pek sayılmaz."

Gözlerimi devirip kaşıkla başını işaret ettim. "Ne oldu? Dün
akşam kardeşine oral seks yaparken başını arabanın ön paneline
mi vurdun?"

Kahkaha attıktan sonra arkamdaki kapı girişine baktı. "Bunu
duydun mu, Reed? Yeni kız kardeşimiz dün akşam sana oral seks
yaptığımı düşünüyor."

Reed de mutfağa aynı şekilde üstü çıplak ve eşofman altı giye-
rek girdi. Benim tarafıma bakmadı bile. "Bak bakalım sana ipucu
verebilecek mi? Bir alete ne yapacağını bilen biriymiş gibi görü-
nüyor."

Ona ortaparmağımı gösterdim ama arkası bana dönüktü. Eas-
lon gördü ve dudaklarında hafif bir sırıtış belirdi.

"Güzel. Savaşçı hatunları severim," dedi lafını yayarak.
Tezgâhtan uzaklaşıp yakına gelirken başparmağı bel kısmına ta-
kılıydı. "Ne dersin, Ella?" İsmimi tükürür gibi söylemişti. "İçin-
deki cevherleri bize göstermek ister misin?"

Kalbim durdu. Gözlerindeki yırtıcı bakıştan hoşlanmamıştım.
Önümde durduktan sonra gülümsemesi genişledi ve aletini kav-
ramak için bir elini eşofmanının içine kaydırды.

"Artık kız kardeşimizsin, değil mi? Hadi o zaman." Kendini
Okşadı. "Kardeşine yardım et."

Nefes alamıyordum. Korkmuştum.

Reed'e bir bakış attım ama kolları göğsünde birleşmiş şekilde tezgâha yaslanmıştı. Eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Easton'ın bakışları buğulandı. "Sorun nedir, kardeşim? Dilini kedi mi kaptı?"

Cevap vermek imkânsızdı. Gözüm merdivenlerin oradaki girişe kaydı. Diğer kapı arkamdaydı ama yardım için koşarken Easton'a arkamı dönmek istemiyordum.

Gözlerimdeki korkuyu gördü ve kahkaha atmaya başladı. Hemen elini eşofmanından çıkardı. "Ay, şuna bak, Reed. Bizden korkuyor. Ona zarar vereceğimizi sanıyor."

Reed de kahkaha atıp durduğu yerden bana sırtıttı. "Böyle şeyler âdetimiz değildir. Yatacak birini bulmakta sorun yaşamıyoruz."

Cinsel saldırının yatmakla değil güçle alakalı olduğunu söylemek istiyordum ama şimdi boş yere korktuğumu görebiliyordum. Bana zarar vermeye ihtiyaçları yoktu. Çoktan gücü ellerine almışlardı. Bu... yaptıkları her neyse bu... göz korkutmak içindi. Bir oyundu. Beni huzursuz etmek istiyorlardı ve başarılı da olmuşlardı.

Callum mutfağa girdiğinde üçümüz bakışlarımızla birbirimizi alt etmeye çalışıyorduk. Easton'ın bana çok yakın durup diğer oğlunun tezgâhın yakınlarında dolandığını fark edince kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?"

Royal kardeşler onları gammazlamamı bekleyerek beni izliyorlardı.

Yapmadım. "Her şey mükemmel." Yoğurdumdan bir kaşık daha aldım ama iştahım kaçmıştı. "Oğullarınla birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Harika bir mizah anlayışları olduğunu biliyor muydun?"

Easton'ın dudağı kıpırdadı. Babası arkasını döndüğünde avucu tekrar hayalarında dolandı.

"Dün akşamki parti hoşuna gitti mi?" diye sordu Callum.

Reed bana tek kaşını kaldırarak baktı. Babalarına beni yolun kenarında bıraktıklarını söyleyecek miyim diye bekliyorlardı. Bunu da kendime sakladım.

"Güzeldi," diye yalan söyledim. "Çok eğleneliydi."

Callum masada bana katılırken çocuklarla aramda tampon bölge olmaya çalışıyordu. Bana karşı ilgisi, hislerini açık açık belli eden Reed ve Easton'ın alaycı bir şekilde gülümsemesine neden oldu.

"Bu hafta sonu ne yapmak istersin?"

"Ben iyiyim. Beni eğlendirmene gerek yok," diye cevapladım. Sandalyesinde döndü. Çenesini hafifçe kaldırarak sordu.

"Peki siz ikiniz?"

Alt metin: *Ella'yla ne yapacağız?* Bu, korkuyla sinmeme sebep oldu ve Royal Ağrısı diye adlandırdığım sızı sırtımın ortasında belirdi.

"Planlarımız var," diye mırıldandı Reed ve Callum daha ağzını açmadan odadan çıkıp gitti. Callum iki elini de kaldırıp masumca gözlerini kırıştıran Easton'a döndü.

"Bana sorma. Ben ortanca çocuğum. Ben sadece söyleneni yapıyorum."

Callum gözlerini devirdi ve gerginliğe rağmen, kâseme bakarken alaycı bir ses çıkardım. Easton canı ne isterse onu yapıyordu. Kimse onu elini eşofmanına sokup bana uygunsuz teklifte bulunmaya zorlamamıştı. Bu, birilerinin telkini gerekmeden onun şahsen oynamaktan hoşlandığı bir oyundu.

Liderleri Reed'miş gibi davranmak Easton'ın işine geliyordu, bu onu sorumluluktan kurtarıyordu.

"Eh, o zaman Reed'in sizin için yaptığı planlardan beni haberdar edersin," dedi Callum sıkıdığı dişlerinin arasından.

Easton'ın yüzü kızardı. Reed'i lider olarak göstermesi bir şeydi ama babasının Easton'ın bir kukla olduğu ima etmesi başka şeydi.

"Daha önce hafta sonları ne yaptığımı ilgilenmiyordun." Portakal suyu kartonunu tekrar buzdolabına koydu. Easton,

Callum'a onu yakıp yok edecek kadar kızgın bir bakış attı ve sonra çekip gitti.

Callum iç çekti. "Yılın En İyi Babası ödülünü kazanamayacağım, değil mi?"

Birkaç kere kaşığımı masaya vurdum çünkü aile işlerine burunumu sokmamam gerektiğini biliyordum. Ama bu durumda Callum beni darmadağın bir dinamiğin ortasına çekiyordu. Eğer önüne geçemezse yıkım fena olacaktı.

"Bak beni yanlış anlama, Callum, belli ki çocuklarını benden daha iyi tanıyorsun ama beni gözlerine bu kadar sokman mantıklı mı? Cidden, beni görmezden gelmelerini tercih ederim. Burada olmamdan mutsuz olmaları duygularımı incitmiyor. Bu ev günlerce birbirimizi görmeden yaşayabileceğimiz kadar büyük."

Sanki samimiyetimi ölçmüş gibi beni inceledi. Sonunda çekingен bir şekilde gülümsedi. "Haklısın. Her zaman böyle değildi. Eskiden iyi geçinirdik ama annelerinin ölümünden sonra ailece toparlanamadık. Maalesef çocuklar fazlasıyla şımarık. Biraz gerçek hayatın farkına varmaları lazım."

Farkına varmalarını ben mi sağlayacaktım?

Kaşlarımı çattım. "Ben hayat dersi değilim. Ne var biliyor musun? Gerçek hayat konusunda deneyimliyim ve berbat olduğunu söyleyebilirim. Senin yerinde olsam en sevdiğim insanları gerçek hayata kurban etmezdim. Onları bundan korumaya çalışırdım."

Masadan kalktım ve yanından ayrıldım.

Reed'i holde gizlice bizi dinlerken buldum.

"Beni mi bekliyordun?" Sesimdeki art niyetten biraz olsun pişmanlık duymadım.

Reed beni baştan aşağı inceledikten sonra tatlı mavi gözleri çıplak bacaklarımda oyalandı. "Sadece derdinin ne olduğunu merak ediyorum."

"Hayatta kalmaya çalışıyorum," dedim dürüst bir şekilde. "Tek yapmak istediğim üniversiteye gidebilmek."

"Beraberinde Royal servetinin bir kısmını da götürmek, değil mi?"

Tüylerim diken diken oldu. Bu çocuk hiç pes etmeyecekti. "Ya da cebimde çaldığım birkaç Royal kalbiyle beraber," dedim tatlı bir şekilde.

Sonra zoraki bir cesaretle parmağımı kaldırıp yavaşça çıplak göğüs kaslarına dokundum ve tırnaklarımı pürüzsüz teninde gezdirdim. Belli belirsiz de olsa nefesi kesildi.

Yüreğim ağzımdaydı ve Reed Royal ile ilişkilendirmek istemediğim yerlerimde kanım hızlanmıştı.

"Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun," dedi güçlkle.

Ah, bilmez miyim?! Yine de Reed'in ondan etkilendiğini görmesine izin veremezdim. Elimi çekip parmaklarımı yumruk hâline getirdim. "Başka nasıl oynayacağımı bilmiyorum."

Bu ufak gerçek onu şaşırtmıştı. Bunu fırsat bilip yanından sıvıştım. Bu turu kazandığımı düşünmek istiyordum ama Reed ile her yüzleşmemde içimden ciddi bir şeyleri alıp götürdüğünü hissediyordum.

Tüm günü evi ve etrafını keşfetmekle geçirdim. Havuzun yanında tamamen camdan yapılmış, içinde kanepesi, sandalyeleri ve ufak bir mutfak olan havuz evi vardı. Bir merdiven sahile açılıyordu ama o kadar çok taş vardı ki kumsal diyebileceğiniz bir şey yoktu; en azından sahilin ilerisine kadar yürümezseniz. Yine de güzeldi. Burada bir kitap ve bir fincan sıcak çikolatayla oturduğumu hayal edebiliyordum.

Şu anda hayatımın böyle olduğuna inanmak zordu. Tek yapmam gereken iki yıl boyunca Royal oğlanlarının hakaretlerine katlanmaksa eğer bu, geçmişte katlandıklarına göre çocuk oyuncagıydı. Yiyecek bir şeyler için yeterli paramın olmamasından veya nerede yatacağımdan endişe etmem gerekmiyordu. Kasabadan kasabaya taşınmaya veya hızlı para kazanma yolları aramaya gerek yoktu. Annemin yatağının başında onun acıdan titreyip ağlamasını izlemek ve acısına son verecek ilaçları karşılayamayacak kadar fakir olmak yoktu.

O anılarla beraber keskin bir keder hissi vücuduma yayıldı. Callum gibi annem de dünyanın en iyi ebeveyni sayılmazdı ama çok çabalamıştı. Onu seviyordum. En azından annem hayattayken büsbütün yalnız değildim.

Şimdi benden uzağa çekilen uçsuz bucaksız okyanus ve etrafta kimselerin olmaması yalnızlığımı tetiklemişti. Callum ne demeye veya yapmaya çalışırsa çalışsın asla bir Royal olamayacaktım.

Belki okumalarımı içeride yapardım.

Büyük ev sessizdi. Oğlanlar gitmişlerdi. Callum, çalıştığını söyleyen ve üzerinde WIFI şifresinin, kendisinininki ile Durand'ın telefon numaralarının olduğu bir not bırakmıştı. Kâğıdın altında ufak beyaz bir kutu vardı. Nefesim kesilmişti. Akıllı telefonu sanki kristalden yapılmış gibi kaldırdım. Eski telefonlarım sadece arama yapabileceğiniz, katlanır kullan at telefonlardandı. Bu... Bununla sanki bir veri tabanını hackleyebileceğim gibi hissediyordum.

Öğleden sonranın geri kalanını telefonla oynayarak, rasgele şeylere bakarak ve saçma sapan YouTube videoları izleyerek geçirdim. Harikaydı.

Saat yedi civarlarında Callum yemeğin hazır olduğunu söylemek için aradı. Onu ve Brooke'u avluda buldum.

"Burada yememiz sorun olur mu?" diye sordu.

Leziz görünen yemeklere ve hoş şekilde ışıktandırılmış bahçeye baktım. Gözlerimi devirmemeye çalıştım çünkü aklı yerinde olan kim bundan nefret edebilirdi ki? "Mükemmel olur."

Yemek yerken Brooke'un farklı bir tarafını görme şansım oldu. Başını eğip Callum'a gözlerini kırıştırarak baktığı tuhaf ve hassas bir tarafı. Ya Callum? Askeriye için uçaklar tasarlayan bir şirketi yöneten adam var ya? Kadının bu numarasını şeker gibi yutmuştu.

"Sana daha fazla şarap doldurayım mı, tatlım?" diye teklif etti Brooke. Callum'un kadehi zaten doluydu.

"Hayır. Böyle iyiyim," diyerek hafifçe gülümsedi. "Benimle

venek yiyen iki güzel hanımefendi var. Biftek mükemmel şekilde pişirilmiş ve daha yeni Singapore Air ile bir anlaşma imzaladım.” Brooke ellerini çırpı. “Harikası. Sana ne kadar harika olduğunu söylemiş miydim?”

Öne eğilip memelerini Callum’un koluna bastırıp ve yanağına ıslak bir öpücük kondurdu. Callum nazikçe uzaklaşmadan önce hızlıca benim tarafıma baktı. Brooke hayal kırıklığını belirten ufak bir ses çıkardıktan sonra tekrar sandalyesine oturdu.

Bifteğime daldım. Daha önce bu kadar sulu bir parça yediğimi hatırlamıyordum.

“Biftek çok kalorili bir şey. Büyük kırmızı etlerin hepsi öyle,” diye beni bilgilendirdi Brooke.

“Ella’nın bu konuda endişelenmesine gerek yok,” dedi Callum sert bir şekilde.

“Şu anda değil ama ileride pişman olacaksın,” diye uyardı Brooke.

Etli parçaya ve Brooke’un zarif fiziğine baktım. Sanırım nereden geldiğini anlamıştım. Benim gibi o da fakirdi. Callum’un cömertliğine bel bağlamıştı ve büyük ihtimalle, yarın daha az güzel olursa terk edileceğinden korkuyordu. Doğru mu yoksa yanlış mı yapıyordu bilemiyordum ama her ne yapıyorsa bu, onun kaygılarını geçersiz kılmıyordu. Açtım ve bu bifteği istiyordum. “Tavsiyen için teşekkür ederim.”

Brooke kaşlarını çatarken Callum kıkırtısını gizlemeye çalıştı. Yüzünden anlayamadığım bir ifade geçti. Sanki hayal kırıklığı veya hoşnutsuzluğa benzer bir şeydi. Dudak büktü ve Callum’a dönüp ben gelmeden önce gittikleri bir parti hakkında konuşmaya başladı.

Suçluluk duygusu yüzünden sonraki lokmam ilki kadar leziz değildi. Kadının duygularını incitmişim ve şimdi de beni dışlıyordu. Valerie dışında buralarda karşılaştığım tek arkadaş canlısı yüzdü. Ve ben onu gücendirmiştim.

“Ella’ya aileye hoş geldin partisi planlayalım mı?” diye önerdi Callum, beni konuşmaya dahil etmeye çalışarak.

Callum da beni Daddy G'den buraya sürüklediğinden beri bana karşı mükemmel davranıyordu ama okuldaki hödüklerle bir parti mi? Tırnaklarımın tek tek çekilmesini tercih ederdim.

Çatalımı tabağımın yanına yerleştirdim. "Partiye gerek yok. Bana ihtiyacım olan her şeyi verdin zaten."

Brooke başını Callum'un gergin omuzlarına yerleştirdi. "Callum, endişelenme. Ella istediği zaman arkadaş edinecektir, değil mi tatlım?"

Başımınla onayladım. "Aynen."

En güzel gülümsememi takındım. İşe yaramış olmalıydı çünkü vücudundaki gerginlik geçmişti. "İyi o zaman. Parti yok."

"Callum bi'tane, değil mi?" Brooke adamın gömleğinin en üst düğmesiyle uğraşmak için uzandı. Hareketleri gittikçe sahiplenici bir hâl alıyordu. Sanki kendi bölgesini korumaya çalışıyormuş gibiydi. "Biz onun toprağa bulanmış kumrularıyız. Umarım temizlendiğimizde bizi göndermez."

"Kimse Ella'yı bir yere göndermiyor. O artık bir Royal," diye açıkladı Callum.

Bakışlarımı Brooke'a çevirdim. Yüzündeki gergin ifadeden isminin bu açıklamada olmadığını kaçırmamış olduğu belliydi.

"Gerçekten mi? Ben Steve'in kızı olduğunu sanmıştım. Bize söylemediğin bir şey mi var?" derken Brooke'un sesi titredi.

Callum tokat yemiş gibi oldu. "Ne? Hayır. Elbette Steve'in kızı. Ama o..." Callum güçlkle yutkundu. "Steve şu anda aramızda değil. O yüzden Ella artık benim ailemin bir parçası; tıpkı bana bir şey olsaydı oğlanların Steve'in ailesinin bir parçası olacağı gibi."

"Elbette. Cömert olduğundan bahsediyordum, başka bir şeyi ima etmemiştim." Sesi mırıltıya dönüştü. "Oldukça cömert."

Her kelimeyle Callum'a daha da yaklaşıyordu ve neredeyse kucakındaydı. Callum çatalını sol eline geçirerek kolunu Brooke'un sandalyesinin arkasına koydu. Gözleri anlamam için bana yalvarıyordu. *Onun beni kullandığı gibi ben de onu kullanıyorum.*

Anlıyordum, gerçekten. Karşımdaki adam karısını ve en iyi arkadaşını kısa zaman önce kaybetmiş biriydi. Birilerini kaybetmenin nasıl olduğunu biliyordum. Eğer Brooke o boşluğu dolduruyorsa o zaman Callum şanslıydı.

Ama onları işi pişirirken görmeme gerek yoktu.

"İçeri girip bir şey..." Lafımı bitirmeye gerek bile duymadım çünkü Brooke, Callum'un üzerine çıkmıştı. Kucağına oturuşunu, kulağını oyuncak at gibi çekişini fal taşı gibi açık gözlerle izledim.

"Burada olmaz, Brooke." Bakışları bana çevrildi.

Hızlıca mutfağa doğru yürümeye başladım. Arkamdan Callum'u rahatlatıldığını duydum.

"Kız on yedi yaşında, sevgilim. Eminim seks hakkında ikimizden daha fazla şey biliyordur. Eğer bilmiyorsa da oğulların onun masum gözünü yakında açar."

Bu sözü yüzümü buruşturmamama neden oldu ama Brooke'un denediği büyü her neyse işe yarıyormuş gibiydi çünkü Callum'un inlediğini duydum.

"Bekle. Bekle. Brooke."

Brooke nefes nefese kıkırdadıktan sonra Callum'un sandalyesi gıcırdamaya başladı. Kahretsin, burası kocaman bir bahçeydi.

Easton ben içeri kaçarken mutfaktan çıkıyordu. Ardıma bakarken bahçede olanlardan fazla etkilenmemiş görünüyordu.

"Royal Sarayı'na hoş geldin," dedi. Yüzünde haylaz bir gülümseme belirterek dışarıya doğru bağırdı. "Çakmadan önce önlem almayı unutma. Ailede daha fazla paragöz gayrimeşru çocuğa ihtiyacımız yok."

Yüzümdeki gülümseme hemen söndü. "Nasıl hödük olunur diye ders falan mı aldın yoksa bu doğal hâlin mi?"

Easton bir an tereddüt ettikten sonra sanki Reed omzunda oturuyormuş gibi eli kasıklarına gitti. "Neden üst kata gelmiyorsun, sana doğal hâlimde ne kadar iyi olduğumu gösteririm?"

"Yok, almayayım." Olabildiğince sakince yanından geçtim ve merdivenlere gelene kadar koşmaya başlamadım.

Yatak odama girince buradan hemen gitmeme nedenlerimi

sıralamaya başladım. Aç olmadığımı kendime hatırlattım. Çantamda on bin dolarım vardı. Terli avuçlarında para olan açgözlü adamlar için striptiz yapmıyordum. İki yıl boyunca Royal oğlanlarından gelecek cinsellik dolu tavırları ve kişisel baskıları kaldırebilirdim.

Gecenin kalanının büyük kısmını, mucizevi bir şekilde masamda beliren yeni MacBook bilgisayarımda, yarı zamanlı işler bakmak için odamda geçirdim. Evin önünden geçen toplu taşıma aracı yoktu ama geçen akşam çok uzakta olmayan bir durak gör-müştüm. Belki de bir kilometre bile yoktu.

Sonraki gün o yolu yürüdüm ve saatim hızlı adımlarla on dakikada yürüdüğümü söylüyordu. Pazar günü otobüs saatle-ri dengesizdi. Her saatte bir otobüs kalkıyordu ve altıdan sonra araç yoktu. Gireceğim iş pazar günleri erkenden bitmeliydi.

Eve dönerken Gideon'ı gördüm, parlak bir SUV sürüyordu. Saçları diken diken olmuştu ve boynunda kırmızı izler vardı. Eğer başkası olsaydı seviştiğini söylerdim ama bunun için fazla öfkeli görünüyordu. Belki de bir rakun ile savaşmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Yürüyorum."

"Arabaya bin." Durup kapıyı iterek açtı. "Burada yalnız başı-na olmamalısın."

"Güzel bir yere benziyor." Evler büyüktü. Çimenler ise ge-nişti. Hem geçen akşam kardeşleri beni bu yolda bırakmayı dert etmemişti. "Bu sabah karşılaştığım en büyük tehlike, iri bir ada-mın beni aracına binmeye ikna etmeye çalışmasıydı. Şimdi yap-mamam gerektiğini bildiğim iyi oldu."

Dudağının kenarında isteksiz bir tebessüm belirdi. "Şekerim ya da dondurmam yok. Bu, güvendesin demektir."

"Hayır, sadece sen insan kaçırmakta beceriksizsin demektir."

"Geliyor musun yoksa bütün gün burada durup pazar trafiği-ni mi engelleyelim?"

Arkasına bakınca başka bir aracın geldiğini gördüm. Neden olmasın? Eve az kalmıştı zaten.

Gideon yol boyunca bir şey söylemedi. Sadece birkaç kere kolunu ovaladı. Birkaç dakika sonra girişin önünde durup arabayı otoparka soktu.

"Beni bıraktığın için teşekkür ederim, Gideon." Benimle içeri gelmediğini fark ederek seslendim. "Gelmiyor musun?"

Kafasını kaldırıp eve baktı. "Hayır. Yüzmem gerekiyor. Uzunca bir süre."

Sonra sanki kurtulamadığı bir kir varmış gibi tekrar kolunu ovaladı. Onu izlediğimi fark edince kaşlarını çatı.

Bir sorun mu var? diye sormak istiyordum ama yüzünde belirgen bana bulaşma ifadesi kelimelerimi yutmama neden oldu. Ona endişeli bir bakış attım, konuşmaya davet ediyordum. *Ben de kötü şeyler gördüm,* demeye çalışıyordum. Cevap olarak sadece çenesini kasmıştı.

Yatağımda Callum'dan bir not daha vardı. Pembe ve beyaz yığına tırmanıp yatak başlığına doğru kıvrılarak okumaya başladım.

Dün akşamki yemek için özür dilerim. Tekrar olmayacak.

Durand yarın sabah seni okula bırakacak. Saatten onu haberdar et.

Not: Araban yolda, senin için en uygun olanı almak istedim.

İstedğim renkte olan sadece California'da vardı.

Aman Tanrım, umarım pembe değildir. Malibu Barbie'sinin düşlediği bir arabayı sürersem sanırım ölürdüm.

Yatağımdan fırladım. Aklımdan bu kelimeleri geçirdiğime inanamıyordum. Araba arabaydı. Bir arabayı sürebildiğim için minnettar olmalıydım. Rengini kim umursardı ki? Eğer pembeyse yere eğilip şekerli sakız rengindeki çamurluklarını öpecektim.

Tanrım. Daha bir hafta bile olmamıştı ama şimdiden şımarık bir velet gibi davranmaya başlamıştım.

11

ERTESİ SABAH şafakta uyandım. Partideki hatalarımı tekrarlamayacaktım. Brooke'un bana aldığı tüm güzel ayakkabıları kenara atıp beyaz bez ayakkabılarımı dar bir pantolon ve bir tişörtle tamamladım.

Dudağımı hafifçe ısırdım. Sırt çantamı burada mı bıraksaydım yoksa yanıma mı alsaydım? Eğer yanımda götürürsem züppe bir çocuk çalabilirdi. Eğer bırakırsam Royallardan biri karıştırabilirdi. Yanımda götürmeye karar verdim ama etrafta on binlik taşımak bende paranoya ve gerginlik yapıyordu.

Mutfakta Callum'a rastladım. İş için evden çıkıyordu. Beni bu kadar erken ayakta gördüğü için şaşırmıştı. Valerie'yle kahvaltı için buluşacağımıza dair yalan attım. Arkadaş edindiğim için o kadar heyecanlıydı ki neredeyse altına işeyecek gibi görünüyordu.

Bir fincan kahveyi kafaya diktim ve okulun başlamasına iki saat kala Durand ile dışarıda buluştum. "Beni okula bırakmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Cevap olarak sadece başını hafifçe eğdi.

Beni okuldan birkaç dakikalık mesafedeki pastaneye bırakmasını söyledim ve içeri girdiğim an müthiş kokularla karşılaş-

dım. Tezgâhın arkasındaki kadın annem yaşlarındaydı. Buğday sarısı saçları sıkıca topuz yapılmıştı.

"Merhaba tatlım, sana ne verebilirim?" diye sordu elleri yazar kasanın üzerindeyken.

"Ben Ella Harper, yardımcı olarak iş başvurusunda bulunmak istiyorum. İlanda okula uygun saatler olduğu yazıyordu? Astor Park'a gidiyorum."

"Ah, burslu öğrenci misin?" Onu düzeltmedim çünkü durum bundan ibaretti. Ben Callum Royal'ın bursundan yararlanan biriydim. Kadın beni incelerken nefesimi tuttum. "Fırında bir şeyler pişirme konusunda deneyimin var mı?"

"Hiç yok," diye itirafta bulundum. "Ama hızlı öğrenirim ve işe alacağınız herkesten daha çok çalışırım. Uzun saatler boyunca, sabah erkenden veya gece geç saatlerde çalışmaya aldırmam."

Dudaklarını büzdü. "Bir lise öğrencisini işe almaya gönüllü değilim açıkçası. Ama... deneyebiliriz. Bir hafta diyelim. Yaşıtlarına servis yapacaksın. Bu sorun olur mu?"

"Kesinlikle olmaz."

"Astor Park çocuklarından bazıları ciddi sorun olabiliyor."

Anlamı: Okul hödüklerle dolu.

"Yine de müşteri topluluğu benim için sorun değil."

İç çekti. "Pekâlâ. Gerçekten bir yardımcıya ihtiyacım var. Eğer önümüzdeki altı gün boyunca zamanında burada olur ve sana verdiğimiz saatlerde çalışırsan iş senindir." Ona gülümsediğimde kadın elini göğsüne götürdü. "Tatlım, keşke daha önce gülümseseydin. Yüzünü tamamen değiştiriyor. Aslında, ne kadar gülümsersen o kadar bahşiş alırsın. Unutma bunu."

Gülümsemek pek benim yapabileceğim bir şey değildi. Aslında kısmen canımı yakıyordu. Yüzüm alışkın değildi ama bu hoş hanımefendinin beni sevmesi için gülümsemeye devam ettim.

"Sabah dörtte hamur işlerini yapmaya başlıyorum ama beş buçuğa kadar gelmene gerek yok. Hafta içi her sabah yardımına ihtiyacım olacak. Derslerin başlayana kadar çalışırsın. Perşembe ve cuma günleri okuldan sonra gelip saat sekizdeki kapanışa ka-

dar çalışman gerekecek. Bu herhangi bir okul sonrası aktiviteni engeller mi?"

"Hayır."

"Cuma günü bile mi?"

"Bu işle, okulun cuma akşamları sunacağı bir şeyden daha çok ilgileniyorum."

Bana bir kez daha gülümsedi. "Tamam. Yağlı çörek al, ben de sana kahve yapayım. İsmim Lucy, bu arada. Ve kalabalık bir saate gelmeye başlar. Yaşanan karmaşayı gördükten sonra fikrini değiştirebilirsin."

Lucy haklıydı. Pastane ağzına kadar doluydu ama kalabalığı sorun etmiyordum. Tezgâhın arkasında koşturup iki saat boyunca çörek servis etmek, okula gittiğimde neler olacağı konusunda endişe etmeme engel oluyordu.

Üniforma giymek tuhaftı ama yakında alışacağıma emindim. Okuldaki diğer kızların kıyafetlerini seksi hâle getirmenin bir yolunu bulduklarını fark etmiştim. Savannah'nın dediği gibi etek uzunluğu değiştirilebiliyordu ve birçok kız gömleklerinin düğmelerini sutyenlerinin dantelli kısımları görünecek kadar açık bırakmıştı. Dikkatleri üzerime çekmekle ilgilenmiyordum. Bu yüzden eteğim dizlerimde bitiyordu ve gömleğim neredeyse boğazıma kadar iliklenmişti.

Sabah İleri Cebir, İşletme ve İngilizce dersim vardı. Valerie bu sınıfların hiçbirinde yoktu ama Savannah üçünde de bulunuyordu. Easton'la İngilizce dersini ortak alıyorduk ama o arkadaşlarıyla beraber arkalarda oturup benimle tek kelime etmemişti. Umurumda değildi. Hatta beni bütün sömestr boyunca görmezden gelmesini umuyordum.

Görmezden gelinmek günün teması gibiydi. Öğretmenlerim dışında benimle tek kelime eden olmadı ve koridorlarda öğrencilere gülümseyip onlardan hiçbir tepki alamayınca ben de onları görmezden gelmeye karar verdim.

Ancak öğlen yemeğinde tanıdık bir yüz görebilmiştım. "Harper! Kışını kaldır ve yanıma gel." Valerie kafeteryadaki salata barının önünden el salladı.

Aslında bu kocaman alana kafeterya denemezdi. Duvarlar ahşap kaplamaydı, sandalyeler kapitone deri desenliydi ve yemek bölümü lüks bir otelin barı gibi görünüyordu. Kafeteryanın en uzak köşesinde bitmek bilmeyen Fransız kapılar sıralanmıştı. Hepsi açıktı ve güzel havalarda dışarıda yemek isteyen öğrenciler için dış yemekhaneye açılıyordu. Daha eylülün sonu bile değildi. O yüzden güneş parlıyordu. Sanırım dışarıda yiyebilirdim ama Jordan Carrington ve arkadaşlarını, onların yanı sıra Reed'le Easton'ı da orada görünce içeride kalmaya karar verdim.

Valerie'yle tepsilerimizi yemekle doldurup salonun köşesinde boş bir masa bulduk. Etrafa bakınca salondaki bütün öğrencilerin büyük görüldüğünü fark ettim. "Birinci sınıf öğrencileri yok mu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Onların öğlen araları bir saat erken." "Anladım." Çatalımı makarnama batırıp etrafa bakmaya devam ettim. Kimse benimle göz göze gelmiyordu. Sanki Valerie ile ben yok gibiydik.

"Görünmezlik pelerinine alışmaya bak," dedi Valerie bilmiş bir şekilde. "Aslında onu onur madalyası gibi taşımalsın. Bu, zengin kaltakların seni eziyet edecek kadar önemsemediklerini gösterir."

"Eziyet anlayışları nedir?"

"Tipik şeyler. Dolabına spreyci boyayla ayıp şeyler yazmak, holde çelme takmak, internette hakkında ileri geri konuşmak. Jordan ve minyonları pek yaratıcı değillerdir."

"O zaman Jordan, Reed'in kadın versiyonu ha?"

"Aynen. Ona kalsa her gün Reed'in kolunda gezip her akşam onu becerirdi ama maalesef benim zavallı kuzenim adamını elinde tutabiliyormuş gibi görünmüyor."

Kıs kıs güldüm. "Herkes hakkında her şeyi nasıl bilebiliyorsun?"

Valerie omuz silkti. "İzlivorum. Dinliyorum. Aklımda tutuyorum."

"Tamam. O zaman bana Reed hakkında daha fazla şey anlat." Sormak tuhaf gelmişti ama Royal kardeşlerle karşılaşmalarından sonra onlara karşı kendimi silahlandırmam gerektiği kanısına varmışım.

Yeni arkadaşım inledi. "Ah, hayır, bana çoktan ona abayı yakıtığını söyleme."

"İyy. Asla." Reed Royal bulunduğum bir ortama ne zaman girse kalbimin nasıl hızlandığını düşünmemeye çalıştım. Kahretsin, adama abayı yakmıyordum. Öküzün tekiydi ve onunla bir işim olsun istemiyordum. "Sadece hazırlıklı olmak istiyorum."

Valerie sakinleşti. "Peki. Tamam. Sana çoktan Easton ve Claire'i anlattım. İkizlerden birinin kız arkadaşı var. Diğeri ise abileri gibi düşüp kalkıyor. Reed konusunda emin değilim. Okuldaki kızların yarısı onunla yattığını iddia ediyor ama doğruluğunu kim bilebilir. Sadece kesin olarak bildiğim tek kişi var, o da Jordan'ın arkadaşı Abby. Güven bana, kuzenim bu ilişki konusunda çok mutlu değildi."

"Başka? Skandal falan yok mu? Dedikodu?" Şüpheliyi sorgulayan dedektif gibi hissediyordum.

"Babalarının ucuz bir sevgilisi var. Sanırım birkaç yıldır beraberler."

Callum ve Brooke'un yemekte yaptıklarının hatırları aklımda canlandı. "Kız arkadaşı hakkında her şeyi biliyorum," dedim iç çekerek.

"Tamam... başka ne var... anneleri bir süre önce öldü." Valerie sesini alçalttı. "Yüksek dozdan."

Nefesim kesildi. "Gerçekten mi?"

"Ah, evet. Haberlere ve gazetelere çıktı. Sanırım uyku ilacı falan yazmışlar ve bu, kullandığı diğer ilaçlarla etkileşime geçmiş. Gerçekten detayları bilmiyorum ama sanırım reçetelerde sorun olduğu için doktorunu soruşturma altına almışlardı."

Karşı koymama rağmen Royallar için içim sızladı. Oturma

odasındaki şöminenin üzerinde annelerinin fotoğrafları vardı. Nazik bakışlarıyla hoş, kumral bir kadındı. Callum kadının ölümünden her bahsettiğinde gözlerine hüznün doluyordu ki bu da bana kadını gerçekten sevdiğini gösteriyordu.

Kadının oğullarıyla yakınlığını merak ettim ve aniden Reed'le kardeşleri için kötü hissettim. Kimse annesini kaybetmemeliydi.

Valerie'nin Royal bilgisini sömürdüğüm için konuyu değiştirdik ve ona yeni işimden bahsettim. Haftada iki defa okuldan sonra beni uyuz etmek için uğrayacağını söyledi. Öğlen yemeği vaktinin geri kalanını kahkaha atıp birbirimizi daha fazla tanıyarak geçirdik. Tepsilerimizi bırakana kadar geçen zamanda onun gerçekten arkadaşım olabileceğine karar vermiştim.

"Beraber hiç ortak dersimizin olmadığına inanamıyorum," diye söylendi kafeteryadan çıkarken. "Bu ne be! Bütün o Matematik, Bilim ve İşletme derslerine yazılmak için seni kim zorladı? Benimle Hayat Becerileri dersi almalısın. Nasıl kredi kartı başvurusu yapacağımızı öğreniyoruz."

"Ben seçtim. Zaman harcamak için değil öğrenmek için buradayım."

"İnek."

"Şımarık."

Kimya dersim için yollarımızı ayırdık. Yemekte numaralarımızı birbirimize vermiştik. Sonrasında bana mesaj atacağını sözünü vererek fırlayıp gitti.

Kimya laboratuvarına girdiğimde öğretmen beni beklermiş gibi masasından kalktı. Hobbit boylarındaydı ve yüzünü yiyip bitirecekmiş gibi görünen kaba bir sakalı vardı. Kendini Bay Neville olarak tanıstırdı.

Diğer öğrencilere bakmamaya çalıştım ama masaların birinde Easton'ı çoktan görmüştüm. Yanında biri oturmayan tek öğrenciydi. Kahretsin. Bu hiç iyi değildi.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Ella," dedi Bay Neville. "Belgelerine göz attım ve önceki Fen notlarından çok etkilendim."

Omuz silktim. Matematik ve Fen benim için kolaydı. Dans yeteneğimi annemden aldığımı biliyordum. Yemeğe gittiğimizde kafasında bahşiş yüzdesini güçlükle hesaplayabilen bir anneye sahip olduğuma göre sayılar konusundaki yeteneğimi babamdan mı aldığımı hep merak etmişimdir. Steve; asker, pilot, multi-milyoner.

"Neyse, Bay Royal müdürle bu hafta sonu görüştü ve sömestr boyunca seni Easton'la eşleştirmemizi rica etti." Neville sesini alçalttı. "Easton senden biraz disiplin öğrenebilir ve ikinizin laboratuvar partneri olması daha mantıklı olur. Evde beraber ders çalışabilirsiniz."

Ah, harika. İç çekişimi bastırıp Easton'ın masasına yöneldim. Sırt çantamı masanın altına bırakıp yanındaki sandalyeye oturdum. Beni gördüğüne mutlu görünmüyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Hey, bana öyle bakma," diye mırıldanarak cevap verdim. "Bu babanın fikriydi."

Önüne bakmaya devam ederken çenesinde bir kas atıyordu. "Elbette öyleydi."

Sabahki derslerimin aksine Kimya bitmek bilmiyordu ama yüksek ihtimalle bu, tüm ders boyunca Easton'ın bana kaşlarını çatarak bakmasından kaynaklanıyordu. Kaş çatmadığı zamanlarda da sandalyesinde geriye yaslanıp gülümseyerek bana önümüzdeki çözümü karıştırmamı emreliyordu.

Zil çaldığı an sandalyemden fırlayıp "asık suratlı" kardeşimden kaçtım.

Sınıftan kaçarken sonraki derse gitmek için hazırdım ama test kitabımı almak için hızlıca dolaba uğramam gerektiğini hatırladım. Aldığım bütün dersler ileri dereceydi ve binlerce sayfalık testleri vardı. Hepsini sırt çantama sığdıramamıştım.

Şansa dolabım ile Dünya Tarihi dersine gireceğim sınıf birbirine yakındı.

Maalesef Jordan Carrington ve arkadaşları dolabıma varamadan köşeyi dönmüşlerdi.

Dördü durup beni fark edince sırtttılar. Hiçbiri selam vermedi. Neyse. Ben de selam vermedim ve yanlarından geçerken güvensizmişim gibi hissetmemeye çalıştım. Sürtük olabilirlerdi ama güzel sürtüklerdi. Holdeki her erkek onları inceliyordu. Kimya sınıfından aheste aheste çıkıp kızlara doğru yürüyen Easton da bunlara dahildi.

Grup, dolapların önünde durdu ve Jordan, Easton'ın kulağına bir şey fısıldarken manikürlü tırnaklarını çocuğun pazularına koydu.

Easton omuz silkerek koyu mavi spor ceketinin geniş omuzlarında gerilmesine sebep oldu. Kampüsteki en ateşli çocuk olduğuna şüphe yoktu ama ona katılan iki eleman da yüzüne bakılmayacak tipler değildi.

Dolabıma ulaşip hepsini görmezden gelerek şifreyi girip kilidi çevirdim. İki ders sonra okul bitecek ve üzerimdeki bakışlar sona erecekti. Malikâneye geri dönecek, ödevimi yapacak ve uyuyacaktım. Kendimi meşgul edecek, saçmalıkları görmezden gelecektim. Bu yeni ilkemdi ve buna sadık kalacaktım.

Kilit ilk denemede açılınca rahatladım. Şifreyi doğru çevirdiğimden emin değildim ama dolap kolayca açılmıştı ve...

Yığınla çöp dışarı döküldü.

O kadar şaşırdım ki ciyakladım ama sonra kendime bunun yüzünden küfrettim. Arkamdan kahkaha sesleri geldi ve gözlerimi kapatıp yüzüme yayılan sıcaklığın sönmesini diledim.

Yanaklarımın kızardığını görmelerini istemiyordum.

Bu ayağımın dibindeki kokuşmuş çöp yığınının beni bir şekilde etkilediğini görmelerini istemiyordum.

Muz çöpüne tekme attım ve çürümüş yiyecek kokusunun gözlerimi sulandırmaması için ağzımdan nefes aldım. Yerde daha iğrenç şeyler vardı. Kullanılmış mendiller, kanlı bir tampon...

Ağlamayacağım.

Kahkahalar dinmedi. Kulağımı tıkadım. Sadece lüks dolabımın en alt rafından Dünya Tarihi test kitabımı aldım. Sonra dolaba yapışan kırıtırılmış gazete parçasını iterek kapıyı kapattım.

Arkamı döndüğümde bütün gözler benim üzerimdeydi. Sadece tek bir çift göze odaklandım. Jordan'ın badem gözleri şeytanca parlıyordu. Bana sanki kraliyet üyesiymiş gibi hafifçe el salladı.

Omuzlarımı geriye atıp kitabımı kolumun altına soktum. Ben yürümeye başlayınca, kahverengi lüleleri olan uzun boylu bir çocuk kıs kıs gülmeye başladı. Aman Tanrım. Ayakkabıma yapışan bir ped vardı. Utancımı yutup pedi iterek uzaklaştırdım ve yürümeye devam ettim.

Ona yaklaşırken Easton'ın yüzünde sıkılmış bir ifade olduğunu gördüm.

Jordan'ın önünde tek kaşımı kaldırarak durdum ve kendime has sırıtışım dudaklarımda belirdi. "Yapabildiğin bu kadar mı, Carrington? Benim çöp olduğumu göstermek mi? Cık cık. Yaratıcılığın beni hayal kırıklığına uğrattı."

Gözleri parladı ama çoktan dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuşum gibi yanından geçip gitmiştim.

Deplasman için bir puan daha. Kısmen. Çünkü ağlamaya ne kadar yakın olduğumu sadece ben biliyordum.

12

GÜNÜ AĞLAMADAN tamamlayabilmişim ama bir yandan da dönüp o çocuklara Carrie* gibi saldırmak ve hayatlarını dolaptakiler gibi çöpe çevirmek istiyordum.

Valerie derste bana mesaj attı. İyi misin? Dolap konusunu duydum. Jordan tam bir embesil.

İyiyim, diye cevap verdim. Dediğin gibi aptalcaydı. Hiç yaratıcı değil. Çöp mü? Bu fikri Disney dizilerinden falan mı çaldı?

Hah! Öyle söyleme ama. Daha kötüsünü düşünmeye zorlanmış olacak.

Artık çok geç.

Mezarına çiçek getiririm!

Ay, sağ ol. Öğretmen benden tarafa baktığında telefonu kenara koydum. Dersin bittiğini duyuran havalı melodi çalınca her şeyimi sırt çantama tıkıp dışarı fırladım. Durand'ın beni beklediğini ve prenses yatak odama kaçabileceğimi umuyordum. Pembe ve beyaz tema hoşuma gitmeye başlamıştı.

Park alanı gürültülüydü, insanlarla ve pahalı arabalarla doluydu ama etrafta Durand yoktu.

* Stephen King'in Göz adlı romanında, çocuklar tarafından okulda zorbalığa uğrayan ve paranormal güce sahip olan karakter -çu

"Harper." Valerie sağ omzumda belirdi. "Araban burada değil mi?"

"Hayır, onu göremiyorum."

Hâlden anlanmış gibi bir ses çıkarmıştı. "Bizimle gelmeni teklif ederdim ama Jordan ile aynı arabaya girmek isteyeceğini düşünmüyorum."

"Haklısın."

"Gitmelisin ama. Okul bittiğinde buralar tekin olmayabiliyor."

"Güpegündüz mü?" Bu endişe vericiydi.

Valerie'nin alnı endişeyle kırıştı. "Jordan'ın kurnaz anları vardır. Onu hafife alma."

Sırt çantamı sıkıca tutarken o kadar parayı etrafta taşıdığım için kendime kızdım. Royal tuğla yığnında bunu saklayabileceğim bir yer olmalıydı.

"Neden yaptıklarından bu kadar kolay kurtulabiliyor? Savannah Montgomery bana buradaki herkesin özel olduğunu söyledi. Herkesin sunabileceği eşsiz bir şey varken neden Jordan lider?"

"Bağlantıları var," diye açıkladı Valerie. "Carringtonlar Royallar gibi fena zengin olmasa da herkesi tanıyorlar. Ünlülerle ve kraliyet üyeleriyle iş yapıyorlar. Jordan'ın halası İtalyan bir kontla falan evli. Eğer Noel'de gelirse ona Leydi Perino diye hitap etmeliyiz."

"Bu inanılmaz."

"Bu yüzden Jordan uzaktan..." Lafını kesti. "Bekle. İşte geliyor."

Jordan bize doğru yürürken kendimi hazırladım. Sanki o bir alfaymış gibi onu takip eden bir sürüsü vardı. Diş macunu reklamı gibi görünüyordlardı. Bitmek bilmeyen parlak beyaz dişler ve arkalarında uçuşan uzun, düz saçlar.

"Eğer kendini daha iyi hissettirecekse, Jordan'ın saçları çok dalgalıdır ve her sabah düzleştirmek için bir saat harcaması gerekiyor," diye mırıldandı Valerie.

Valerie'nin Jordan konusunda bundan daha iyi bir dedikodusu yok muydu? Çünkü saçı üzerinde çok zaman harcaması çok işlevsiz bir şey değildi.

"Şu an kendimi gerçekten daha üstün hissediyorum," dedim alaycı bir tonda.

Valerie bana muzip bir gülümseme gönderdikten sonra elini moral desteği olarak koluma doladı.

Jordan bizden birkaç adım ötede durup burnuyla koku alıyormuş gibi yaptı. "Kokuyorsun," diye bana bildirdi. "Ve dolabındaki çöp yüzünden de değil. Kokan bizzat sensin."

"Bilgilendirdiğin için teşekkürler. Sanırım günde bir yerine iki kere duş almaya başlayacağım," dedim tatlı bir sesle ama içten içe endişeliydim çünkü ya gerçekten kokuyorsam? Bu, ayakta bürünme büyük bir pedle gezmek kadar kötüydü.

İç çekip saçını tek omzuna doğru savurdu. "Hiçbir duşun silemeyeceği türde bir koku bu. Anlarsın ya, basitlik kokusu."

Valerie'ye sorgular şekilde baktım. O da karşılığında gözünü devirdi.

"Pekâlâ o zaman," diye neşeli şekilde cevapladım. "Öğrendiğim iyi oldu." Jordan aptal gibi görünmemi istiyordu. Bu yüzden yapabileceğim en iyi şey oyununa düşmemek olacaktı. Ama tepkisiz hâlim onu vazgeçirmemişti. Boş boş konuşmaya devam etti. Yüksek ihtimalle kendi sesini dinlemeyi sevdiğindendi.

"Basit insanlar her zaman çaresizlik kokarlar." Eh, beni orada yakalamıştı. Bu kesinlikle bir striptiz kulübünün kokusuydu.

Kendimi omuz silkmeye zorladım. "Sürtük dilinde basit demek bilmiyorum ama kötü olduğunu varsayıyorum. Anladığım şey, fikirlerini umursadığımı düşünmen. Dünya çok büyük, Jordan. Dolabıma çöp atman veya beni kötü isimlerle çağırmanın iki yıl sonra bir anlamı olmayacak. Onu bırak, şu an bile bir anlamı yok."

Ağzı açık kalırken Valerie kahkahasını bastırmak için yüzünü omzuma gömdü.

Jordan'ın cevabının ne olacağını bilmiyordum çünkü arkamda bir kargaşa oldu. İnsanlar çekildi ve daha Jordan'ın mükemmel kırmızı dudaklarımdan ismi çıkmadan önce arkamda kimin durduğunu anlamıştım.

"Reed," dedi nefes nefese. "Orada olduğunu fark etmedim."

Sesinde beni şaşırtan bir kuşku vardı. Reed'in Ella için beyasının ne olduğunu merak ettim ve Valerie'ye sormak için kenara not ettim.

"Bitti mi?" diye sordu, benimle mi yoksa Jordan ile mi konuştuğundan emin değildim. Gözlerinin Reed'le aramda gidip gelişine bakılırsa Jordan'ın da emin olmadığı belliydi.

"İngilizce ödevimizin üzerinden geçmek ister misin diye merak ediyordum," dedi sonunda.

"Bitirdim," dedi Reed kısaca.

Jordan dudaklarını birbirine sürttü. Bu ona atılmış bir tokattı ve hepimiz bunun farkındaydık. Neredeyse onun için üzülecektim... neredeyse.

"Selam Reed," diye farklı, daha yumuşak bir ses araya girdi. Altın sarısı saçları kafasında taç gibi örülmüş, nazik görünümlü bir kızıdan geliyordu bu ses. Menekşe mavisi gözleri fazlasıyla uzun kirpiklerle çevrelenmişti ve Reed'in cevabını beklerken tüy gibi dalgalanıyordu.

"Abby," derken bütün suratı yumuşamıştı. "Seni gördüğüme sevindim."

Okuldaki kızların yarısı onunla yattığını iddia ediyor ama doğruluğunu kim bilebilir. Sadece kesin olarak bildiğim Jordan'ın arkadaşı Abby.

Demek en az bir kere de olsa Reed'i yakalamayı becerebilen kız buydu. Nedenini görebiliyordum. Kız çok güzeldi. Jordan da öyleydi ama Abby'de, Jordan'la bende olamayacak yumuşak bir taraf vardı. Reed bundan mı hoşlanıyordu? Ayaklarına bakarak konuşan yumuşak başlı kızlardan mı? Benimle ilgilenmediğine şaşmamalı... Bir dakika, ne düşünüyorum ben? Reed'in benimle ilgilenmemesi umurumda değildi. Abby gibi soluk tenli, gözlerinde yıldızlar parlayan bütün kızlar onu kapabilirdi.

"Seni özledim," dedi kız ve sesindeki özlem hepimizin rahat-sızca kıpırdanmasına neden oldu.

"Hareketli bir yaz oldu," diye cevap verdi Reed, iki elini de cebine sokarak. Abby'nin gözlerine bakmıyordu ve sesinde bir kesinlik vardı.

Bunu duyunca kızın gözleri doldu. Reed için bitmiş olabilirdi ama Abby'nin yoluna devam etmediği acı verici bir şekilde orta-daydı. Kız için kısmen üzüldüm.

Reed ağır elini omzuma koyduğu an neredeyse yerimden zıplayacaktım. Diş macunu reklamı kızlarından gelen ölümcül bakış-ları ve Abby'nin suratındaki yaralı kumru ifadesini kaçırmamış-tım. Eğer Reed Royal birine dokunuyorsa bu ben olmamalıydım.

"Hazır mısın, Ella?" diye mırıldandı.

"İı, sanırım?"

Bu yüzleşme omuzlarımın kaşınmasına sebep olmuştu. O yüzden Reed beni Easton'ın kamyonetine doğru yönlendirirken karşı çıkmadım. Vardığımızda Reed'in tutuşundan kurtuldum. "Easton nerede?"

"İkizleri götürüyor."

"Az önce eski sevgilinden kurtulmak için beni mi kullandın?" diye sordum, Reed kapıyı açıp beni içeri iterken.

"Abby eski sevgilim değil." Kapıyı çarptı.

Reed kamyonetin önünden dönerken Valerie'nin yüzünde ko-caman bir gülümsemeyle bana el salladığını gördüm. Arkasında Jordan öfkeyle bakıyordu. Abby ise tekmelenmiş bir yavru köpek gibi görünüyordu.

"Emniyet kemerini tak," diye emretti Reed aracı çalıştırırken.

Bunu o söylediği için değil de güvenli olduğu için yaptım.

"Durand nerede?" Valerie'ye el sallayarak karşılık verince bana başparmağıyla çok iyi işareti yaptı. Jordan'ın bunu görme-diğini, Valerie'nin kendini bodrumdaki bir odacığa taşınırken bulmayacağını umuyordum. "Ve beni neden sen götürüyorsun?"

"Seninle konuşmak istedim." Bir anlık durakladı. "Ailemizi utandırmaya mı çalışıyorsun?"

Şaşkınlıkla ona bakmak için koltuğumda döndüm. Güçlü ön kolları direksiyonu gergince tutarken ne kadar seksi görüldüğünü fark etmemeye çalıştım.

"Kendi dolabıma çöp attığımı mı düşünüyorsun?" diye inanamayarak sordum.

"Jordan'ın yaptığı çocukça saçmalıktan bahsetmiyorum. Pastanedeki işinden bahsediyorum."

"Öncelikle bundan nasıl haberin oldu acaba, Bay Takipçi? Ayrıca bunda sizi utandıracak ne var?"

"Öncelikle sabahları futbol antrenmanım var. Durand'ın seni oraya bıraktığını gördüm," dedi sertçe. "Ayrıca bir yerlerde çalışman seninle ilgilenmediğimizi ima ediyor. Öğle yemeğinde biri Callum'un pastaneyi satın mı aldığını ve yeni Royal'ın bu yüzden mi orada çalıştığını sordu."

Koltuğa çökerek kollarımı göğsümde birleştirdim. "Bak şu işe! Öğle yemeğinde tuhaf bir soruya cevap vermek zorunda kaldığın için özür dilerim. Senin için çok zor olmalı. Hatta dolabından yüzüne tampon fırlamasından daha zor olmalı."

Sırıttığında kendimi kaybettim. Bütün sıkıntı ve üzüntü patlak verdi. İyi ve sakın kızı oynamaktan sıkılmışım. Dizlerimin üzerinde doğrularak uzanıp kafasına bir tane vurdum.

"Siktir," diye küfretti. "Bu ne içindi şimdi?"

"Hödük olduğun içindi!" Annemin eski erkek arkadaşının öğrettiği gibi başparmak içeride, boğumlar dışarıda kalacak şekilde tekrar vurdum.

Reed beni yolcu kapısına doğru sertçe itti. "Otur oturduğun yerde! Bana kaza yaptıracaksın."

"Oturmayacağım!" Ona tekrar yumruk savurdum. "Senden, hakaretlerinden ve korkunç arkadaşlarından bıktım!"

"Belki bana karşı dürüst olursan onları üzerinden alırım. Ne oyun çeviriyorsun?" Bana sinirle bakarken uzun kollarından biri hâlâ beni ondan uzak tutuyordu.

Çabalayarak ona ulaşmaya çalışıp kollarımı savurdum ama

başarılı olamadım. "Ne oyun çevirdiğimi mi bilmek istiyorsun? Hedefim diploma alıp üniversiteye gitmek. İşte oyunum bu!"

"Neden buraya geldin? Babamdan para aldığını biliyorum."

"Getirmesin diye yeterince çabalamadın ama," diye tersledi.

"O da eğer çabaladıysan tabii."

Suçlama acıtmıştı çünkü kısmen doğrudu ama aynı zamanda haksızlıktı.

"Evet, çabalamadım çünkü aptal değilim. Baban bana bir gelecek teklif etti. Bu teklifini kabul etmemek için dünyadaki en aptal insan olmam gerekiyordu. Eğer bu beni paragöz, servet avcısı yapıyorsa, öyle olsun. En azından birini yabancı bir yerde, karanlıkta kilometrelerce yürüten tipte biri değilim."

Gözlerinde beliren pişmanlığı zevkle izledim.

"O zaman utanmaz olduğunu itiraf ediyorsun," diye tersledi.

"Evet, utanmaz olduğumu itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum," diye karşılık verdim. "Utanç ve prensipler, günde bir dolara karnımı nasıl doyurabilirim diye ya da annemin hastane masraflarını mı ödeyeyim yoksa acısız bir saat geçirebilsin diye biraz ot mu alayım gibi ufak şeyler hakkında düşünmek zorunda olmayan insanlar içindir. Utanç bir lükstür."

Koltuğa yorgunlukla çöktüm. Onunla savaşmayı bırakmıştım. İmkânsızdı zaten. Çok güçlüydü. Kahretsin.

"Üzölmek sadece sana mahsus değil. Annesini kaybeden bir tek sen değilsin. Ah, zavallı Reed Royal," diye sataştım, "anneciğini kaybetti diye bir pislige dönüştü."

"Kes sesini."

"Hayır, sen kes sesini."

Kelimeler daha ağızımdan çıkmadan ne kadar komikleştiğimizin farkına varıp gülmeye başladım. Bir dakika önce beş yaşındaki çocuklar gibi birbirimize bağınıyorduk. O kadar çok güldüm ki ağlamaya başladım. Belki hep ağlıyordum da kulağa kahkaha gibi geliyordu. Reed'in beni ne kadar etkilediğini görmesini istemediğim için eğilip başımı bacaklarımın arasına aldım.

"Ağlamayı kes," diye mırıldandı.

"Bana ne yapmam gerektiğini söylemeyi kes," dedim hıçkırarak ağlarken.

Sonunda çenesini kapattı. Kapılardan geçip yandaki araç yoluna gelene kadar kendimi kontrol altına almayı başarabildim. Gerçekten hiç utanmam olmadığını mı söylemişim? Bu tamamen doğru sayılmazdı. Reed Royal'ın önünde beş dakika boyunca ağladığım için utançtan yerin dibine girmiştim.

"Bitti mi?" diye sordu frene basıp motoru kapattıktan sonra.

"Siktir git," dedim yorgun şekilde.

"Pastanede çalışmayı bırakmanı istiyorum."

"Jordan'ın bir gecede insafa gelmesini istiyorum. Ama her istediğimizi elde edemiyoruz değil mi?"

Sinirli bir ses çıkardı. "Callum bundan hoşlanmayacaktır."

"Aman Tanrım! Sürekli kuralları değiştiriyorsun. Benden uzak dur, Ella. Arabaya bin, Ella. Babamı soyup soğana çevirme, Ella. İşe girme, Ella. Benden ne istediğini bilmiyorum."

"Al benden de o kadar," dedi esrarengiz bir şekilde.

Bu konuya girmek bile istemiyordum. O yüzden kamyonetin kapısını açıp sendeleyerek dışarı çıktım.

İçimdeki şeytan beni dürttü. Sanırım itibarımı biraz kurtarabilirdim. Aniden döndüm. "Ah, bu arada, Reed? Eski sevgilinle yüzleşmek istemediğin için beni kılıf olarak kullanma."

"O benim eski sevgilim değil," diye ardımdan gürledi.

Bu kelimeleri bu kadar tatmin edici bulmamalıydım ama buluyordum işte.

13

İÇERİ GİRDİĞİM AN hızla üst kata çıkarak kendimi yatak odama kilitledim. Okul kitaplarımı yatağa fırlattıktan sonra gördüğüm ilk ödevi elime aldım. Reed'le aramda olanlar yüzünden hâlâ çok sinirli ve utanmış hissettiğimden ödevi odaklanmakta zorlandım.

Beynimin mantıklı kısmı bu patlamaların nereden geldiğini anlıyordu. Bir haftadan az bir zaman önce bütün hayatım altüst olmuştu. Callum beni Kirkwood'dan çekip alarak hödük oğullarıyla yüzleşmem için bu tuhaf kasabaya ve havalı evine getirmişti. Royal kardeşler geldiğimden beri beni sinirlendirmekten başka bir şey yapmamışlardı. Arkadaşları beni aptal partide utandırmış, bugün okulda aşağılamıştı. Ve bütün bunlar olurken Reed Royal altın kurallar belirleyip sonra sürekli bunları değiştiriyordu.

Hangi on yedi yaşındaki normal kız kendini *kaybetmezdi* ki?

Ama diğer yanımda, yani her şeye rağmen duygularımı korumaya çalışan yanımda, Reed'in önünde ağladığım ve içine düştüğüm bu yeni dünyada tereddütlü ve korunmasız hissettiğimi ona gösterdiğim için bana saydırıyordu.

Zayıf olduğum için kendimden nefret ediyordum.

Bir şekilde ödevlerimi bitirmeyi başardım ama saat altıya gelmişti ve karnımı gurulduyordu.

Tanrım, aşağı inmek istemiyordum. Keşke odaya bir şeyler ısıtarlayabilseydim. Burada neden oda servisi yoktu ki? Zaten otel gibiydi.

Ondan saklanmayı bırak. Ona bu tatmini verme.

Eğer akşam yemeğinden kaçarsam Reed kazandığını anlardı ve onun kazanmasına izin veremezdim. Beni dağıtmasına izin vermeyecektim.

Yine de o ökütle yüzleşmeye karar verdikten sonra bile ağırdan almaya devam ettim. Uzun bir duş alıp saçımı yıkadıktan sonra ufak tefek siyah bir şortla kolsuz, bol, kırmızı bir tişört giydim. Sonra ıslak saçlarımı taradım. Valerie mesaj attı mı diye telefonumu kontrol ettim. Sonra...

Tamam, bu kadar gecikme yeter. Boş midem de buna katılarak yuvarlak merdivenleri inerken guruldadı.

Mutfakta ikizlerden birini ocağın önünde erişte gibi görünen bir şeyi karıştırırken buldum. Diğer ikiz kafasını buzdolabına sokmuş erkek kardeşine dertleniyordu.

"Ah, ulan. Sandra'nın tatilden döndüğünü sanıyordum."

"Yarın," diye cevapladı diğer ikiz.

"Tanrıya şükür. Kâhyalar ne zamandan beri tatile çıkıyor? Kendi yemeğimi pişirmekten bıktım. Babam ve Reed'le yemeğe çıkmalıydık."

Bilgiyi analiz ederken alnım kırıştı. Birincisi, bu çocuklar o kadar şımarıktı ki kendi yemeklerini bile pişiremiyorlar mıydı? İkincisi, Reed Callum'la yemeğe mi çıkmıştı? Callum kafasına sılah mı dayamıştı?

Ocağın başındaki ikiz, kapının girişinde dikildiğimi fark edip kaşlarını çatı. "Neye bakıyorsun?"

Omuz silktim. "Sadece yemeğini yakmanı izliyorum."

Başını tencereye döndürdüğünde duman çıktığını görünce inledi. "Lanet olsun! Seb, fırın eldivenini kap!"

Tanrım, bu oğlanlar gerçekten işe yaramazlardı. Fırın eldiveniyle ne yapmayı planlıyordu?

Sawyer kardeşinin attığı eldiveni giyip tencereyi kulpundan tuttuğunda sorum cevaplanmıştı. Ama ısınmış bir tencere kulpu-na karşı dayanıklı değildiler. Oğlanların yemeklerini kurtarma çabalarını keyifle izledim, tenceden sıçrayan yağ fırın eldiveni takmadığı bileğini yakınca kıs kıs gülmeden edemedim.

Kardeşi gazı kapatırken Sawyer acıdan bağırdı. Sonra iki kardeş de yanmış tavuk ve eriştelere can sıkıntısıyla baktılar.

"Kahvaltı gevreği yer misin?" dedi Sebastian.

Sawyer iç çekti.

Havadaki korkunç yanık kokusuna rağmen karnım hâlâ gurulduyordu. Bu yüzden duvardaki dolapların yanına gidip ikizler beni temkinle izlerken ihtiyacım olan şeyleri aldım.

"Spagetti yapıyorum," dedim onlara arkamı dönmeden. "İster misiniz?"

Uzun bir sessizlikten sonra içlerinden biri, "Evet," diye mınıldandı. Diğeri de onu takip etti.

Onlar uyuşuk ve şımarık Royallar oldukları için yardım etmeyi teklif etmeden öylece masada otururdular, ben de sessizlik içinde yemeği pişirdim.

Yirmi dakika sonra üçümüz yemeğimizi yiyorduk. Aramızda tek kelime konuşulmadı.

Easton yemeğin sonunda içeri girdi. Tabağımı bulaşık makinesine koyarken beni görünce gözleri kısıldı. Sonra kardeşlerinin ikinci tabak spagettiye yediği masaya baktı.

"Sandra tatilden döndü mü?"

Sebastian kafasını iki yana sallayıp ağzına daha fazla makarna sokuşturdu.

İkizi başıyla beni işaret etti. "O pişirdi."

"O'nun bir ismi var," dedim sertçe. "Ayrıca afiyet olsun. Nankör pislikler." Mutfaktan çıkarken son kısmı kendi kendime mınıldanmıştım.

Odama dönmek yerine kendimi kütüphaneye girerken buldum. Callum geçen gün göstermişti ve odadaki kitap sayısı karşısında hâlâ şaşkınlık yaşıyordum. Gömme kitaplıklar tavana kadar uzanıyordu ve üst kattaki raflara uzanmak için eski zamanlara özgü bir merdiven kullanılıyordu. Odanın diğer tarafındaki modern şöminenin önüne konumlanmış iki tane rahat koltuktan oluşan hoş bir oturma alanı vardı.

Okumak istemiyordum ama yine de koltukların birine çökerken deri ve eski kitap kokusunu içime çektim. Bakışlarım şöminenin üzerine kayarken kalp atışlarım hızlandı. Mermerin üzerinde fotoğraflar vardı ve özellikle bir tanesi ilgimi çekti. Fotoğrafta donanma üniforması içerisindeki genç görünümlü Callum, tek kolunu aynı şekilde üniformalı, uzun ve sarışın bir adamın omuzuna atmıştı.

Sanırım bu Steve O'Halloran'dı. Babam.

Adamın keskin hatlı yüzüne, doğrudan kameraya bakan haylaz mavi gözlerine baktım. Gözlerim ona çekmişti. Saçlarım da aynı sarı tonundaydı.

Arkamdan ayak sesleri yankılanınca dönüp Easton'ın kütüphaneye girdiğini gördüm.

"Bugün kardeşimi öldürmeye çalıştığını duydum," dedi lafını uzatarak.

"Hak etti." Ona arkamı döndüm ama yanıma yaklaşıncı çehresinin kaya gibi sertleştiğini fark ettim.

"Birbirimize karşı dürüst olalım. Babamın kollarında buraya geldiğinde hiçbirimizin bu konuda gerçekten ses çıkarmayacağını mı düşündün?"

"Ben babanın kollarında değilim. Ben onun koruması altındayım."

"Öyle mi? Gözüme bak ve babamı becermediğini söyle."

Tanrı aşkına. Dişlerimi gıcırdatıp öfkeli bakışlarıyla buluşarak, "Babanı becermiyorum. Ayrıca böyle bir şeyin bahsini açman bile iğrenç," dedim.

Omuz silkti. "Eh, yalan mı? Babam genç sever."

Bu kesinlikle Brooke'a bir göndermeydi ama bunun üzerine yorum yapmadım. Bakışlarım tekrar şöminenin üzerine kaydı.

Easton'la o kadar uzun süre sessiz kaldık ki hâlâ neden burada olduğunu merak ettim.

"Steve Amca çapkındı," dedi sonunda. "Bir ortama girdiğinde kadınlar iç çamaşırlarını tutmakta zorlanırlardı."

Duble iğrenç. Bu, babam hakkında bilmek istediğim bir şey değildi.

"Nasıl biriydi?" diye sordum isteksizce.

"İyi biriydi sanırım. Onunla pek vakit geçirmedik. Her zaman babamın çalışma odasına gömülürdü. İkisi saatlerce oturup konuşurlardı." Easton'ın sesi acılıydı.

"Ay, baban babamı senden daha çok mu seviyordu? Bu yüzden mi benden bu kadar nefret ediyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Kendine bir iyilik yap ve kardeşimi kıskırtmayı bırak. Eğer onu kızdırırsan sonunda kendini incitirsin."

"Neden beni uyarıyorsun? İstedğin incinmem değil mi?"

Cevap vermedi. Şömineden çekildi ve beni kütüphanede babamın fotoğrafıyla başbaşa bıraktı.

Gece yarısı yatak odamın kapısının önündeki holden gelen fısıltı sesleriyle uyandım. Uykuluydum ama Reed'in sesini tanıyacak kadar kendimdeydim ve uzanmış olduğum hâlde dizlerim boşaldı.

Onu arabadaki kavgamızdan beri görmemiştim. Callum'la yemekten döndüğünde çoktan kendimi tekrar odama kapatmışım. Sinirli ayak seslerinden, kapıları çarpmasından yemeğin iyi geçmediğini anlamışım.

Neden yataktan kalktığımı veya kapıya doğru parmak uçlarımda yürüdüğümü bilmiyordum. Kulak misafiri olmak pek benim tarzım değildi ama ne söylediğini ve kime söylediğini bilmek istiyordum. Benim hakkımda mı konuştuğunu bilmek istiyordum. Belki bunu düşündüğüm için kibirliydim ama yine de öğrenmeye ihtiyacım vardı.

"...sabah antrenman var." Şimdi Easton konuşuyordu ve iyice duymak için kulağımı kapıya bastırdım. "... sezon ortasında azaltacağın konusunda anlaşmıştık."

Reed anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Anlıyorum tamam mı? Ben de kızın burada olmasına bayılmıyorum ama..." Easton'ın cümlesi kesildi.

"Sorun o değil." Bunu açıkça duymuştum ama tartışmalarının kaynağı olmadığım için rahatladım mı hayal kırıklığına mı uğradım bilemiyordum.

"...o zaman ben de seninle geliyorum."

"Hayır," dedi Reed sertçe. "...bu akşam yalnız gidiyorum."

Bir yere mi gidiyordu? Yarın okulu olduğu hâlde bu kadar geç saatte hangi cehenneme gidiyordu? İçime öyle bir kurt düştü ki bu neredeyse gülmeme sebep oldu. Çünkü birden Reed Royal hakkında, arabada saldırdığım adam hakkında endişelenir mi olmuşum?

"İşte şimdi Gid gibi konuştun," diye suçladı Reed.

"Evet, eh, belki de sen..."

Sesleri tekrar fısıltıya döndü ki bu çok can sıkıcıydı çünkü önemli bir şey kaçırdığımı biliyordum.

Kapıyı ardına kadar açıp Reed'in yapmaya hazırlandığı şeyi durdurmak cazip geliyordu ama çok geçti. İki çift ayak sesi holde yankılanırken kapının kapanma sesi geldi. Ardından bir çift ayak sesi güçlkle duyulur şekilde merdivenleri indi.

Birkaç dakika sonra bahçeden bir araba motoru sesi geldiğinde Reed'in gittiğini anlamıştım.

14

ERTESİ SABAH Reed'i garaj yolunda Easton'ın kamyonetine yaslanırken buldum. Uzun spor şortu, kolları kesik tişörtü ve ayakkabılarıyla fazlasıyla seksi görünüyordu. Beyzbol şapkası alnını kapamıştı.

Etrafa baktım ama araba ortada yoktu. "Durand nerede?"

"Pastaneye mi gitmeyi planlıyorsun?"

"Orada çalışarak Royal ismine leke getirmemem için mekânı yerle bir etmeyi mi planlıyorsun?"

Kızgınlıkla homurdandı.

Ben de homurdanarak karşılık verdim.

"Ee?" diye mırıldandı.

Ona kaşlarını çatıttım. "Evet, işe gideceğim."

"Futbol antrenmanım var. O yüzden bırakmamı istiyorsan arabaya binmeni öneririm yoksa yürüyerek gideceksin." Yolcu kapısını açtıktan sonra ayaklarını vura vura sürücü tarafına geçti.

Tekrar Durand'ı görmek için etrafa baktım. Kahretsin, neredeydi?

Reed motoru çalıştırdığında hareket etmeye başladım. Yirmi dakikalık bir yolculuktan nasıl bir zarar gelebilirdi ki?

"Kemerini tak," diye tersledi.

"Daha yeni bindim. Bu ne sabırsızlık." Gözlerimi tavana çevirip sabır için dua ettim. Reed ben kemerimi bağlayana kadar yola koyulmadı. "Muayyen gününde falan mısın yoksa bu senin yedi yirmi dört huysuz hâlin mi?"

Cevap vermedi.

Bunun için kendimden nefret etsem de ona bakmaya engel olamıyordum. Aktörlere benzeyen çehresinde, koyu saçlarıyla çevrelenmiş mükemmel kulağında bakışlarımı gezdirmekten duramıyordum. Bütün Royalların kahverengi tonlarında saçları vardı. Reed'in saç kestane rengine yakındı.

Yandan bakınca burnunda ufak bir yamukluk görünüyordu. Burnunu kardeşlerinin mi kırdığını merak ettim.

Bu adamın böylesine ateşli olması haksızlıktı. Normalde tarzım olmayan kötü çocuk havası vardı ama bir şekilde bu, onu daha da seksi yapıyordu. Sanırım kötü çocuklardan hoşlanıyordum.

Bekle, ben ne diyorum? Kötü çocuklardan ve Reed'den hoşlanmıyordum. O karşıma çıkan en büyük hödüktü...

"Neden bana öyle bakıp duruyorsun?" diye sordu öfkeyle.

Bütün çılgın düşüncelerimi kenara atarak karşılık verdim. "Neden bakmayayım?"

"Görünüşümden hoşlandın, değil mi?" diye sataştı.

"Hayır, sadece bir ahmağın profilini aklıma çiziyorum. Bilirsin, eğer sanat dersinde çizmem istenirse, bir ilham kaynağı olur diye," dedim alaycı bir şekilde.

Çıkardığı homurtu kulağa şüpheli bir şekilde kahkaha gibi gelmişti. İlk defa onun yanında rahatlamaya başladım.

Yolculuğun devamı fazlasıyla hızlı geçmişti. Pastaneye vardığımızda ufak bir hayal kırıklığı hissettim ki bu tamamen saçmalıktı çünkü *bu adamdan hoşlanmıyorum*.

"Her gün beni sen mi bırakacaksın yoksa sadece bu sabah için miydi?" diye sordum French Twist'in önünde durunca.

"Değişir. Bu oyunu daha ne kadar devam ettirmeyi planlıyorsun?"

"Oyun değil. Adına para kazanmak diyorlar."

Başka aptalca veya acımasız laflar etmeden önce kamyonetten çıktım.

"Hey," diye arkamdan seslendi.

"Ne?" Döndüm ve bu sabah yüzünü ilk defa tamamen gördüm. Elimle ağzımı kapattım. Yüzünün sol tarafı, bütün yolculuk boyunca benden gizlediğini anladığım kısmı yaralanmıştı. Dudakları şişti. Gözünün üstünde bir yarık vardı ve yanağının üst kısmı morarmıştı. "Aman Tanrım, sana ne oldu?"

Parmaklarım yüzüne doğru uzandı, ayaklarımın beni kamyonete doğru çektiğinin farkına bile varmamıştım.

Dokunuşumdan irkilerek çekildi. "Hiçbir şey."

Ellerim yanlarıma düştü. "Hiçbir şey gibi görünmüyor."

"Senin için öyle."

Yüzü asık şekilde basıp giderken beni, dün akşam ne yaptığını, önemli bir şey söylemeyecekse neden bana seslendiğini merak ederek bıraktı. Sadece şunu biliyordum: Yüzüme böylesi darbe yemiş olsaydım ertesi sabah ben de sinirli olurdu.

Yanlış olduğunu bile bile pastanedeki sabah vardiyam boyunca Reed hakkında endişelendim. Lucy bana endişeli bakışlar attı ama söz verdiğim gibi sıkı çalıştığım için düşüncelerini dillendirmedi.

Vardiyamdan sonra hızla okula gittim ama Reed'i görmedim. Spor salonuna giden yolda, koridorlarda ve hatta öğlen yemeğinde bile ortada yoktu. Sanki Astor Park'a gitmiyor gibiydi.

Dersler bittikten sonra kapıda büyük bir araba beni bekliyordu. Durand sabırsızca kapıyı açmıştı. O yüzden park yerinde oyalanamadım bile. *Bu şekilde daha iyi, dedim kendime. Reed Royal hakkında düşünmenin bir yararı yok.*

Eve giderken yol boyunca kendimi tembihledim ama dövme demirden yapılmış kapıları geçerken Durand bana üzerinde düşünmem gereken başka bir şey verdi.

"Bay Royal seninle görüşmek istiyor." Arabayı ön basamaklarda durdurduğunda bariton sesiyle beni bilgilendirdi.

Bay Royal'ın Callum anlamına geldiği bilgisini kavrarken aptal gibi oturdum. "Şey, tamam."

"Havuz evinde."

"Havuz evi," diye tekrar ettim. "Müdürün odasına mı çağırılıyor, Durand?"

Dikiz aynasından bakışlarımız buluştu. "Sanmıyorum, Ella."

"Bu pek de teşvik edici olmadı."

"Biraz daha etrafta dolanmamı ister misin?"

"Sonuçta yine beni görmek istemeyecek mi?"

Durand başıyla onayladı.

"O zaman gitsem iyi olur." Dramatik bir şekilde iç çektim.

Gözlerinin kenarı onun için kocaman bir gülümseme sayılacak şekilde hafifçe kıvrıldı.

Çantamı geniş merdivenlerin dibinde bıraktıktan sonra evin arka tarafına, uzun avluyu geçip bahçenin sonuna doğru devam ettim. Havuz evinin dört tarafı camdı. Duvarlarda bir illüzyon olmalıydı çünkü bazen havuza yakın yerleri camdan içeriği göstereceğine ışığı yansıtıyordu.

Yakınlaştıkça duvarların aslında kayan kapılar olduğunu ve okyanus havası eve girsin diye açılabildiklerinin farkına vardım.

Callum okyanusa bakan kanepede oturuyordu. Ayakkabılarım fayans zeminde sürtünce arkasını döndü.

Başıyla beni selamladı. "Ella. Okulda iyi zaman geçirdin mi?"

Dolabımda çöp, kızlar tuvaletinde eşek şakaları olmadan mı?

"Daha kötü olabilirdi," diye cevap verdim.

Onunla oturmam için işaret etti.

"Burası Maria'nın en sevdiği yeri," dedi bana. "Bütün kapılar açıldığında okyanusu duyabilirsin. Gün doğumunu izlemek için sabah erken kalkmayı severdi. Bana gün doğumunun âdeta sihir gösterisi gibi olduğunu söylerdi. Güneş, simsiyah bir perdeyi aralayıp en büyük ustaların bile ortaya çıkaramayacağı kadar güzel renkleri ortaya çıkarırmış."

"Onun şair olmadığına emin misin?"

Gülümsedi. "Biraz şairane bir tavrı vardı. Aynı zamanda kıyı-

ya vuran ritmik dalgaların dâhi bir orkestra olduğunu ve saf bir müzikal sergilediklerini söylemişti.”

Gelgitlerin kumları yıkarken çıkardığı sesi ve sonra da sanki görünmez bir el tarafından çekilirmiş gibi geri çekilmesini dinledik. “Çok güzel,” diye itiraf ettim.

Callum’un boğazından hafif bir inilti çıktı. Bir elinde her zamanki viski bardağını tutuyordu ama diğerinde boğumları bembeyaz kesilecek kadar bir şeyi sıkıyordu. Gözleri güneş gibi parlayan, koyu saçlı bir kadının fotoğrafını tutuyordu.

“O Maria mı?” Fotoğrafi işaret ettim.

Yutkunup başıyla onayladı. “Güzel, değil mi?”

Başım la onayladım.

Callum başını geriye atıp bardağını tek yudumda bitirdi. Yeniden doldurmak için uzanmadan önce bardağını bırakmıştı. “Maria bu aileyi bir arada tutan bağıdı. Atlantik Havacılık on yıl kadar önce zor bir yoldan geçti. Düşüşle sonuçlanan sorumsuz kararlar dizisi oğullarımın mirasını tehlikeye attı ve ben de kendimi bu mirası kurtarmaya adayınca ailemden uzaklaştım. Maria’yı özledim. Her zaman bir kızı olsun isterdi biliyor musun?”

Sadece başım la onaylayabildim. Bu bağlantısı olmayan tuhaf konuşmayı takip etmekte zorlanıyordum. Bütün bunlarla nereye varmaya çalıştığını anlayamıyordum.

“Seni severdi. Steve’den seni alıp kendi çocuğu olarak yetiştirirdi. Bir kız çocuğu olmasını çok istiyordu.”

Taş gibi olduğum yerde oturdum. Bu acıklı hikâye iyi bir yere gitmiyordu.

“Oğullarım onun ölümü için beni suçluyor,” dedi birden, beklenmedik itirafıyla beni şaşırtmıştı. “Suçlamakta haklılar. Bu yüzden bütün o haltları yapmalarına göz yumuyordum. Ah, bütün o asiliklerini biliyorum ama sesimi yükseltmeye kalbim el vermiyor. Artık ipleri ele almaya çalışıyorum ama dağılmış durumda olduğumun farkındayım. Bu aileyi dağıtan da benim.” Titreyerek elini saçından geçirirken hâlâ elinde bardağını tutmayı beceriyordu. Sanki cam obje onu bu dünyaya bağlayan tek şey gibiydi.

"Özür dilerim," diyebilirdim sadece.

"Tabii bunları neden sana anlattığımı merak ediyorsun."

"Biraz."

Bana Reed'i hatırlatan yamuk ama sert bir gülümsemeyle bakınca içim bir hoş oldu.

"Dinah seninle tanışmak istiyor."

"Dinah kim?"

"Steve'in dul karısı."

Nabzım hızlandı. "Ah."

"Daha yeni buraya geldin diye onu senden uzak tutmaya çalışıyordum ve Steve hakkında sorularını bekliyordum. Ölmeden önce Steve'le karısının araları..." Lafını uzattı. "İyi değildi."

Savunma kalkanım devreye girdi. "Birazdan söyleyeceğinden hoşlanmayacağım hissine kapıldım."

"Oldukça zekisin." Hızlıca ikinci kadehini de bitirdi. "Yalnız gitmeni emretti."

Ölü babamın karısıyla, yani Callum'un kendini içkide boğacak kadar nefret ettiği kadınla yanımda kimse olmadan mı buluşacaktım?

İç çektim. "Günümün daha kötü olabileceğini söylerken meydan okuma anlamında söylememiştim."

Burnundan alaycı bir ses çıkarttı. "Dinah seninle bağlantımın onunkinden daha az olduğunu hatırlattı. O babanın dul eşiymiş. Bense sadece arkadaşı ve iş ortağımıymışım."

Tenimden bir ürperti geçti. "Vasilik görevinin yasal olmadığını mı söylüyorsun?"

"Steve'in vasiyeti okunana kadar geçici bir durum," diye itiraf etti. "Dinah karşı koyabilir."

Yerimde duramadım. Ayağa fırlayıp odanın diğer ucuna yürüyerek suya baktım. Birden aptal gibi hissettim. Reed benden nefret ettiği, Astor Park'taki diğer öğrenciler bana eziyet etmekten keyif aldığı hâlde kendimi burada bir evimin olacağına inandırmıştım. Bu tür şeyler geçici rahatsızlıklar olmalıydı. Kahretsin, Callum bana bir gelecek sözü vermişti. Şimdi karşıma

geçmiş, bu Dinah denen kadının geleceğimi çekip alabileceğini mi söylüyordu?

"Eğer gitmezsem," dedim yavaşça, "sorun yaratacak, değil mi?"

"Bu mantıklı bir değerlendirme."

Aklıma koymuştum. Tekrar Callum'a döndüm. "O zaman neden bekliyoruz?"

Durand bizi şehre götürüp bir gökdelenin önünde durdu. Callum arabada bekleyeceğini söylemişti ki bu beni daha da gerdi.

"Bu iş berbat," dedim düz bir tonda.

Koluma dokunmak için uzandı. "Gitmek zorunda değilsin."

"Başka şansım var mı? Ya yukarı çıkıp Royal ailesiyle beraber yaşamaya devam edeceğim ya da arabada kalıp sizden zorla alınmayı bekleyeceğim. Saçmalık."

"Ella," diye seslendi, ben kaldırıma adım atınca.

"Ne?"

"Steve seni istemişti. Kızı olduğunu öğrendiğinde darmadağın oldu. Yemin ederim seni severdi. Dinah ne derse desin, bunu unutma."

Kulağımda bu pek de teşvik edici olmayan kelimeler çınlar-ken Durand'ın bana içeriye kadar eşlik etmesine izin verdim. Dinah'nın binasının lobisi çok güzeldi ama güzel mermer duvarlar, kristal ışıklar, ahşap işlemler beni Royal malikânesinde olduğu kadar etkilememiştir.

"Dinah O'Halloran'ı görmek için burada," dedi Durand resepsiyoniste.

"Yukarı çıkabilirsiniz."

Durand beni hafifçe itti. "Sondaki asansör. Çatı katı için için P'ye bas."

Halı ve ahşap işlemleri olan asansör tamamen sessizdi. Müzik yoktu. Yukarı çıkarken bana eşlik eden sadece hafif bir mekanik vızıltıydı. Çok hızlı durmuştu.

Asansör kapıları açıldığında geniş ama kısa olan koridora adım attım. Sonunda ikili kapılar vardı. Siktir. Bütün kat onun muydu?

Yaklaşırken hizmetçi üniforması içindeki bir kadın kapılardan birini açtı. "Bayan O'Halloran sizi oturma odasında bekliyor. Size içecek ne getirebilirim?"

"Su," diye güçlkle söyledim. "Su iyi olur, lütfen."

Hizmetçiye oturma odasına doğru takip ederken spor ayakkabılarım halıya gömülüyordu. Kesim sırası gelen küçük bir kuzu gibi hissediyordum.

Dinah O'Halloran kocaman bir çıplak kadın tablosunun altında oturuyordu. Modelin altın sarısı saçları omzunun üzerine doğru salınmıştı ve kısılmış yeşil gözleri, baştan çıkarıcı bir şekilde size bakıyordu. O... Aman Tanrım. O kadın Dinah'ydı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Dinah kaşlarını kaldırarak. "Evde başka tablolarım da var ama bu aralarında en muhafazakâr olanı."

Muhafazakâr mı? Hanımefendi, tabloda kıcınızı görebiliyorum. "Hoş," diye yalan söyledim. Kim evine çıplak tablolarını asardı?

Odadaki diğer koltuğa oturmak için yöneldim ama Dinah'nun keskin sesi beni durdurdu.

"Sana oturmanı söyledim mi?"

Yanaklarım kızarıırken kaskatı kesildim. "Hayır. Özür dilerim." Ayakta kalmaya devam ettim.

Gözleri üzerimde dolaştı. "Demek Callum'un Steve'in kızı olduğunu iddia ettiği kişi sensin. Babalık testi yapıldı mı?"

Babalık testi mi? "Şey. Hayır."

Kulağa korkunç ve içi boş gelen bir kahkaha attı. "O zaman Callum'un senin Steve'in piçi olduğunu söyleyerek bizi kandırmaya çalışmadığını nereden biliyoruz? Bu onun çıkarına olurdu. Her zaman karısına karşı sadık olduğunu iddia etmişti ama sen hiç de öyle olmadığının en önemli kanıtı olabilirsin."

Callum'un kızı mı? Brooke da aynı şeyi ima etmişti ama Callum bunu söylediği için bile ona gücenmişti. Ayrıca annem, babamın isminin Steve olduğunu söylemişti. Onun saati bile bendeydi.

Omuzlarımı hissetmediğim bir özgüvenle dikleştirirken midem bulanıyordu. "Ben Callum'un kızı değilim."

"Ah, bunu nasıl bilebiliyorsun?"

"Çünkü Callum çocuğunu görmezden gelecek tipte bir adam değil."

"Royal ailesiyle bir haftadır yaşıyorsun ve onları tanıdığını mı düşünüyorsun?" diye küçümseyerek konuştu. Öne eğilirken ellerini koltuğunun kollarına bastırıyordu. "Steve'le Callum eski donanma arkadaşları. Anaokulu öğrencilerinin paylaştıkları oyuncaklardan çok kadın paylaştılar."

Ağzım açık kalarak şaşkınlıkla ona baktım.

"Sürtük annenin ikisini de becerdiğinden şüphem yok," diye ekledi.

Annem hakkında yapılan karalama beni sersemletmişti. "Annem hakkında konuşma. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yeterince şey biliyorum." Dinah geriye yaslandı. "Annen çok yoksuldu ve Steve'e para için şantaj yapmaya çalıştı. Bu işe yaramayınca onun çocuğunu doğurmuş gibi davrandı. Bilmediği şeyse Steve'in kısır olduğuydu."

Dinah'nın suçlamaları kulağa duvara fırlatılan bir avuç ıslak spagetti gibi geliyordu, tıpkı Jordan ile tamponları gibi. Bu saçmalıktan bıkmaya başlamıştım. "O zaman babalık testi yapalım. Kaybedecek bir şeyim yok. Eğer bir Royal'sam Royal mirasının altında birinde hakkım olacak. Callum Royal'ın vesayeti altında olmaktan daha iyi bir anlaşma gibi görünüyor."

Meydan okumam Dinah'ın hoşuna gitmemiştir çünkü saldırılarını güçlendirdi. "Callum Royal'ın umurunda olduğunu mu düşünüyorsun? Adam karısını bile hayatta tutamadı. Onunla olmaktansa kadın kendini öldürdü. Yakınlaştığın kişiler bu tipte insanlar. Ve oğulları? Para ve ayrıcalıklara boğulmuşlar. Babaları

İse kafalarına göre hareket etmelerine izin veriyor. Umarım geceleri kapını kilitliyorsundur."

Farkında olmadan aklım Easton'ın elini eşofmanının içine sokarak beni tehdit ettiği sabaha gitti. Dişlerimi gıcırdattım. "Neden buraya gelmemi istedin?" Hâlâ bu ziyaretin amacını anlamamıştım. Sadece bana sataşıp beni huzursuz etmekle ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

Dinah bana soğuk bir gülümsemeyle baktı. "Sadece neyle karşı karşıya olduğumu görmek istedim." Tek kaşını kaldırdı. "Söylemem gerekirse pek etkilenmedim."

Al benden de o kadar.

"Sana tavsiyem şu," diye devam etti. "Callum sana ne veriyse kabul et ve git. O ev kadınlar için bir kanser gibi ve bir gün yanıp küle dönecek. Elindeyken oradan ayrılmanı tavsiye ederim."

Uzanıp eline bir zil aldı. Tek çalıştan sonra hizmetçi sanki itaatkâr bir köpek gibi kapıda belirdi. Üzerinde tek bir su bardağı olan tepsiyi taşıyordu.

"Bayan Harper gitmeye hazır," diye duyurdu Dinah. "Suya ihtiyacı yok."

Oradan olabildiğince hızla ayrıldım.

Asansörden sendeleyerek çıkarken Callum beni lobide bekliyordu. "İyi misin?" diye sordu hemen.

Ellerimi kollarıma sürttüm. En son ne zaman bu kadar üşümüş hissettiğimi hatırlamıyordum.

"Steve gerçekten benim babam mı?" sözleri ağızımdan çıktı. "Söyle bana."

Sorum karşısında şaşırmış görünmüyordu. "Evet, elbette," dedi sakince,

Callum yakınlaşıp bana sarılmak istemiş gibi kollarını açtı ama geriye doğru sendeledim, hâlâ Dinah'ın açıklamaları yüzünden sarsılmış durumdaydım. Şu anda onun beni rahatlatmasına ihtiyacım yoktu. Gerçeğe ihtiyacım vardı.

"Neden sana inanayım?" Dinah'nın kuşkucu kelimelerini düşündüm. "Bana babalık testinin sonucunu hiç göstermedin."

"Kanıt mı istiyorsun? İyi, sana kanıt vereceğim." Yorgun gözüküyordu. "DNA sonuçları evdeki kasamda. Onun avukatlarında da bir kopyası var."

Şaşkına uğramıştım. Bana yalan mı söylemişti? Yoksa buradaki yalancı Callum muydu? "DNA testi mi yaptın?"

"Kesin emin olmadığım sürece seni buraya getiremezdim. Steve'in ofisteki banyosundan bir tutam saç aldım ve tuttuğum dedektif karşılaştırmak için senden bir örnek aldı."

Nasıl... unut gitsin, DNA'ya nasıl ulaştığını bilmek istemiyordum. "Test sonuçlarını görmek istiyorum," diye emrettim.

"Sen bilirsin ama Steve'nin kızısın dediğimde bana inan. Seni gördüğüm an onun kızı olduğunu biliyordum. Onun inatçı çenesine sahipsin. Gözlerine. Bir sürü insanın arasında olsan bile senin Steve O'Halloran'ın çocuğu olduğunu anlardım. Dinah sinirli ve korkmuş durumda. Seni etkilemesine izin verme."

Seni etkilemesine izin verme mi? Kadın aklımı allak bullak etmiş ve şüphelenmeme yetecek kadar imada bulunmuştu.

Şu anda bu konuyla baş edemezdim. Herhangi biriyle. Ben sadece...

"Eve gitmeye hazırım," dedim uyuşmuş bir şekilde.

Arabada Callum'un endişeli bakışlarıyla göz göze gelmekten çekindim. Dinah'nın kelimeleri aklımda dönüp dolaşıyordu.

"Ella, karımı kaybettiğimde kötü zamanlardan geçtim." Dinah'nın bana söylediklerine bakılırsa bu yeterli bir tanım değildi.

Ona bakmadan cevap verdim. "Kötü zamanlardan mı geçtin? Hâlâ kötü zamanlar geçiyorsun bence."

Kendine bir kadeh daha doldurdu. "Belki öyledir."

Yolculuğun geri kalanı sessiz geçti.

15

DINAH'YLA BULUŞMAMIN üzerinden üç gün geçtiği hâlde o gün beni hâlâ etkiliyor, aklımda tekrar tekrar dönüyordu. Lucy gösterdiğim duygusuzluk yüzünden, işe aldığı kızın bir robot olduğunu düşünüyordu yüksek ihtimalle. Bir mimik bile yaparsam ağlamaya başlayacağımdan korkuyordum. Ama beni kovmamıştı çünkü her sabah ve belirlenen akşamlarda zamanında işe geliyor, şikâyet etmeden çalışıyordum.

Çalışmak beni rahatlatıyordu. Meşgul olduğumda hayatımın ne kadar berbat olduğunu unutmayı başarıyordum. Sosyal hizmetler beni koruyucu aile sistemine koymaya zorladığı için Seattle'a kaçtığımı ve Kirkwood'a yerleşmeden önce yolda bir hafta geçirdiğim düşünülürse bu büyük bir şeydi. Okul formlarında ölmüş annemin imzasını taklit etmenin çılgınca olduğunu düşünmüştüm ama bu Royal ve arkadaş çevresine kıyasla hiçbir şeydi.

Konuyu okulda görmezden gelmek daha zordu çünkü Val sürekli sorunun ne olduğunu soruyordu. Val'i çok sevmeme rağmen bütün bunları duymaya hazır olduğunu düşünmüyordum. Hazırsa bile... ben anlatmak için hazır değildim.

O akşam eve döndüğümüzde Callum'un bana DNA sonuçlarını göstermesinin bir anlamı yoktu. Şüphe üç gün boyunca beni içten içe yemişti. Bu sabah uykusuz bir gece daha geçirdikten sonra yataktan kalkarken, inkâr edilemez tek gerçeği unutmama-ya çalıştım: Annem yalancı değildi.

Annemin babam hakkında anlattığı bir elin parmaklarını geçmiyordu. İsmi Steve'di. Sarı saçlıydı. Denizciydi. Ona saatini vermişti.

Bütün hepsi Callum'un bana söyledikleriyle eşleşiyordu ve kütüphanedeki adama benzerliğim de eklenince Dinah O'Halloran'ın saçma sapan konuştuğuna ikna oluyordum.

"Birini mi beceriyorsun?"

Reed'in aksi sorusu beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Range Rover marka aracın yolcu koltuğundaydım ve esnememeye çalışıyordum. "Ne? Neden bana bunu soruyorsun?"

"Gözlerinin altında koyu halkalar var. Salı gününden beri evde zombi gibi geziniyorsun. Günler boyunca uyumamış gibi görünüyorsun. Yani. Birini mi beceriyorsun? Onu görmek için mi evden kaçıyorsun?" Çenesi gergindi.

"Hayır."

"Hayır," diye lafı tekrar etti.

"Evet, Reed. Hayır. Kimseyle çıkmıyorum, tamam mı? Çık-sam bile bu seni ilgilendirmez."

"Yaptığın her şey beni ilgilendirir. Yaptığın her hareket beni ve ailemi etkiliyor."

"Vay canına. Her şeyin senin etrafında döndüğü bir dünyada yaşamak güzel olsa gerek."

"Derdin ne o zaman?" diye sordu. "Kendinde değilsin."

"Kendimde mi değilim? Sanki bu tür bir yorumda bulunacak kadar beni tanıyorsun da." Ona kaşlarımı çattım. "Bak ne diyeceğim, her gece nereye sıvıştığını ve neden kesiklerle ve morluklarla geri döndüğünü söylersen ben de sana bütün sırlarımı anlatacağım."

Gözleri parladı.

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm." Kollarımı göğsümde birleştirenken esnememeye çalıştım.

Reed sinirli bakışlarını ön cama odaklarken kocaman elleri direksiyonu sıkıca tutuyordu. Her sabah beş buçukta beni işe bıraktıktan sonra saat altıda okuldaki antrenmanına gidiyordu. Easton da takımdaydı ama antrenmana kendi başına gidiyordu. Samırım Reed benimle yalnız zaman geçirmek istediğinden beni bırakıyordu. Bu can sıkıcı düzen başladığından beri yaptığı gibi beni her açıdan inceleyebiliyordu.

"Bir yere gitmiyorsun, değil mi?" Sesinde her zamanki sinirle beraber bir yenilgi de vardı.

"Hayır. Gitmiyorum."

Pastanenin önünde durdu ve vitesi boşa aldı.

"Ne?" diye mırıldandım delici mavi gözleri bana dönünce.

Dudakları bir an gerildi. "Bu akşam maç var."

"Ne olmuş?" Göstergedeki saat beş yirmi sekizi gösteriyordu. Güneş daha doğmamıştı ama French Twist'in ışıkları açıktı. Lucy çoktan içeride beni bekliyordu.

"Babam gelmeni istiyor."

Royal ağrısı sırtımda belirmeye başladı. "Aferin ona."

Reed beni boğmamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Maça geliyorsun."

"Almayayım. Futboldan hoşlanmıyorum. Hem çalışmam gerekiyor."

Kapı koluna uzandım ama Reed koltuğundan eğilip kolumu tuttu. Parmaklarından kolumun aşağısına bir sıcaklık dalgası yayılıp oradan bacaklarımın arasına yerleşti. Hain vücuduma sakinleşmesini emredip baharatlı erkeksi kokusunun burnuma gelmemesi için nefes almamaya çalıştım. Neden bu kadar güzel kokmak zorundaydı?

"Hoşlanıp hoşlanmaman umurumda değil. Saat yedide işten çıktığını biliyorum. Maç yedi buçukta başlıyor. Geliyorsun." Sesi kısık çıkıyordu. Artık sinirli değildi ama sesinde başka bir şeyler

vardı. Ne olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim, rahatsız edecek kadar yakın olduğuydu ve kalbim çok hızlı atıyordu.

"Sana ve kaz kafalı arkadaşlarına tezahürat etmek için saçma sapan bir lise futbol maçına gelmeyeceğim," diye tersleyip elini silkeleyerek uzaklaştırdım. Sıcaklığının yokluğu aniden vücuduma bir titreşim yaymıştı. "Callum'un üstesinden gelmesi gerek." Arabadan çıkıp kapıyı çarparak karanlık kaldırımda pastaneye doğru hızla yürüdüm.

İlk zilden önce güçlkle okula vardım. Astor Park üniformamı giymek için tuvalete uğramaya ancak zamanım kalmıştı. Sabahki derslerimde uyumamaya çabaladım. Öğlen yemeğinde o kadar kahve içtim ki sonunda Val beni durdurmak zorunda kaldı ama en azından artık gözüm açılmıştı.

Kimya dersinde Easton'ın yanındaki yerimi alıp onu isteksizce selamladım.

"Bu sabah İngilizce dersinde horluyordun," dedi sırtarak.

"Hiç de bile. Bütün ders boyunca ayıktım." Öyle miydin sahi?

Şimdi pek emin değildim.

Easton gözlerini devirdi. "Ay, kıyamam. Çok çalışıyorsun. Senin için endişeleniyorum."

Ben de ona gözlerimi devirdim. Royal kardeşlerin işim konusunda mutlu olmadıklarını biliyordum. Ona durumu anlattığımda kaşlarını çatmayı bırakmayan Callum da aynı fikirdeydi. Derslerime odaklanmam gerektiği, odağımı okul ve iş arasında bölmemem gerektiği konusunda ısrarcıydı ama fikrimi değiştirmedim. Çalışmanın benim için önemli olduğunu ve zamanımı doldurmak için okuldan fazlasına ihtiyacım olduğunu söyledikten sonra konuyu kapatmıştı.

Ya da öyle sanmıştım. Son ders zili çalana kadar Callum'un arkamdan başka bir güç oyunu oynadığının farkına varmamıştım.

Uzun boylu, kıvrak bir kadın matematik sınıfımdan çıkarken

yanıma geldi. Balerinlere özgü bir edayla yürüyordu. Kendini dans takımının koçu olarak tanıttığında şaşırmadım.

"Ella," dedi Bayan Kelley, keskin gözleriyle beni incelerken, "Vasin bana çocukluğundan beri dans ettiğini söylüyor. Ne tür bir eğitim aldın?"

Rahatsızlık içinde kıpırdandım. "Çok fazla bir eğitimim yok," diye yalan söyledim. "Bay Royal'ın neden öyle dediğini bilmiyorum."

Sanırım yalanımı gördü çünkü tek kaşını kaldırdı. "Neden buna ben karar vermiyorum? Bugün derslerden sonra takım için denemeye gireceksin."

Alarm zilleri kafamda çaldı. Ne? Asla olmaz. Dans takımına katılmak istemiyordum. Dans etmek sadece aptalca bir hobiydi. Ve... ah, kahretsin, Savannah Jordan'ın dans takımının kaptanı olduğunu söylememiş miydi? Artık gerçekten denemeye girmek istemiyordum.

"Okuldan sonra çalışıyorum," dedim sertçe.

Bayan Kelley gözlerini kırıştırdı. "İş mi?" Bu kelimeyi sanki ona yabancı bir şeymiş gibi söylemişti. Ama sanırım yarı zamanlı işe sahip olmaya gelince, Astor Park'taki azınlıktan biriydim. "Saat kaçta?"

"Üç buçukta."

Kaşlarını çattı. "Pekâlâ. Seansım dörde kadar bitmiyor. Hımm." Biraz üzerinde düşündü. "Kaptanım bunu halledecektir. Carrington ne aradığınızı biliyor. Onunla saat üçte denemeyi yapabilirsin. Sonrasında işine yetişmek için bolca zamanın kalıyor."

Korkularım üçe katlanmıştı. *Jordan*'la mı denemeye girecektim? Hayatta olmaz.

Bayan Kelley yüz ifademi görüp tekrar kaşlarını çattı. "Bay Royal ve ben orada olmanı bekliyoruz, Ella. Astor Park Hazırlık Akademisi'ndeki her öğrenciyi okula katkıda bulunmaları için cesaretlendiriyoruz. Ders dışı aktiviteler zamanını geçirmen için sağlıklı ve verimlidir."

Kahrolası Callum. Zaman geçirmek, bu kelimeleri her Callum'a kullanmıştım ve şimdi de kadın aynısını bana kullanıyordu ve bu, işin arkasında Callum'un olduğunun kanıtıydı.

"Son dersten sonra spor salonundaki antrenmana gel. Beden dersi kıyafetlerini giyebilirsin." Koluma hafifçe vurduktan sonra ben daha itiraz bile edemeden salınarak gitti.

Boğazımdan bir inleme yükseldi ama yutkundum. Royalların elini uzatmadığı bir şey var mıydı? Dans takımına katılmakla ilgilenmiyordum ama denemelere katılmazsam Bayan Kelley'nin bunu Callum'a rapor edeceğini biliyordum. Eğer Callum sinirlenirse işimi bırakmam için beni gerçekten zorlayabilirdi. Veya daha da kötüsü, okul sunacağım "özel" bir şey olmadığına karar verebilir ve Beringer beni okuldan atabilirdi ki Callum bundan kesinlikle hoşlanmazdı.

Doğrusu ben de bundan hoşlanmazdım. Bu okul geçmişte gittiğim devlet okullarına göre akademik olarak fazlasıyla ileri seviyedeydi.

Son dersim boyunca hiçbir şeye odaklanamadım. Denemeler konusunda endişeliydim ve zil çaldıktan sonra güneydeki çim alana giderken yeşil yolu* yürüyen suçlu gibi hissediyordum. Val'e bu türler şeylerden nasıl sıyrıldığını sormalıydim çünkü dans edebiliyordu ve kimsenin onu denemelere zorladığını görmemişim.

Kızların soyunma odası boştu ama sıra sıra dolapların arasındaki uzun ve parlak bankın üzerinde dikdörtgen bir kutu vardı.

Üzerine ELLA yazılmıştı ve ismimin yanına iliştirilmiş, katlanmış bir kâğıt vardı.

Midem bulanmaya başladı. Titreyen ellerle kâğıdı alıp açtım.

Özür dilerim, tatlım, striptizcileri takıma almıyoruz. Ama şehirdeki The XCalibur Club seni seve seve denemeyi kabul edecektir. Aslında, sana o kadar güveniyorum ki seçmelerin

* İdam mahkûmlarının idam edilmeden önce yürüdükleri kısa mesafe. -çn

ıçın bir kıyafet bile aldım. Bu kulüp Çöplük Sokak ve Lağım
Meydanının köşesinde. İyi şanslar!
Jordan

Kadınsı bir el yazısıyla ismini imzalamıştı ve her kelimenin
ardındaki sevinci gözardı edilecek gibi değildi.

Kutuyu açıp kâğıdı kenara iterken ellerim daha da kötü titri-
yordu. İçindekini görünce utançtan midem kasıldı.

Kutunun içinde ufak tefek kırmızı bir iç çamaşırı, on üç san-
tim boyunda zımbalı ince topuklular ve siyah püskülleri olan
dantelli kırmızı bir sutyen vardı. İç çamaşırı çirkin, ucuzdu ve
Kirkwood'da Miss Candy için giydiğim şeylere benzemiyordu.

Hangi Royal'ın ona striptiz yaptığımı söylediğini merak ediyor-
dum. Callum oğullarına sırrımı vermiş olmalıydı. Peki ama kim
konuşmuştu? Reed? Easton? Reed olduğuna iddiaya girerdim.

Öfke utancımın önüne geçti. Kanımda dolanan ve gözümü
döndüren öfke parmak uçlarımin karıncalanmasına sebep olu-
yordu. Bundan bıkip usanmıştım. Önyargılardan, hakaretlerden,
alaylardan bıkmıştım. Her şeyden usanmıştım.

Jordan'ın notunu buruşturup odanın karşısına fırlattım. Sonra
topuklarımda dönerek çıkışa doğru yöneldim.

Kapıya gelmek üzereyken bakışlarım tekrar banktaki ucuz iç
çamaşırına takıldı.

Ne var biliyor musun?

Çöp olduğumu mu düşünüyorlardı? Onlara çöpu gösterecek-
tim.

Belki öfkedendi ya da sıkıntıdan veyahut boğazıma düğüm-
lenen çaresizliktendi, nedendi bilmiyorum ama vücudumun
kontrolünü kaybettiğimi hissediyordum. Ellerim kıyafetlerimi
otomatik olarak yırtarak çıkarmaya başladı, o kadar öfkeliydim
ki ağzımda öfkenin tadını bile alabiliyordum. Ağzım sulanmıştı.
Tanrım, ağzımdan köpükler çıkıyordu.

Dantel parçasını kalçalarımdan yukarı çekip sutyeni takınca

kapıya doğru yürüdüm. Dışarı yönelen kapıya değil, beni spor salonuna götürececek olana yürüdüm.

Topuklu ayakkabıları bankta bıraktım. Dengeme ihtiyacım olacaktı.

Çıplak ayaklarım zemine çarparken her adımımla nefret ve haksızlık hissiyle dolup taştım. Bu insanlar beni tanımıyordu. Beni yargılamaya hakları yoktu. Kapıyı savurarak açtım ve spor salonuna yürüdüm. Başım dik, ellerim yanlarımdaydı.

Biri beni fark edince nefesi kesildi.

"Kahretsin." Bir erkek sesi, spor salonun öteki yanından, bahçeden getirilen ağırlıklar ve egzersiz aletlerinin kullanıldığı alandan yankılandı.

Sanki biri elindeki halteri bırakmış gibi salon boyunca bir tangırtı koptu.

Adımlarım tekledi. Bütün futbol takımı ağırlık kaldırıp spor yapıyordu. Onlardan tarafa hızlıca bir bakış atınca yanaklarımın kızardığını hissettim. Erkeklerin gözleri buğulanmıştı. Bütün ağızlar açık kalmıştı. Bir tanesi hariç. O bir tanesinin çenesi kasılmıştı, Reed mavi gözlerinden ateş saçarak bana bakıyordu.

Yüzümü çevirip mavi bir minderde esneyen kız grubuna doğru yürüdüm. Kalçalarımı biraz kıvırdım ve hepsi esnerken gözleri kocaman açılmış şekilde kalakaldılar.

Jordan'ın şaşkınlığı sadece bir an sürmüştü. Sonra yerini uyanıklık aldı. Yüzümdeki ifadeyi görünce titrediğine yemin edebilirim. Bir an sonra ayağa fırlayıp kollarını göğsünde birleştirdi.

Kısa bir şort ve dar, kolsuz bir atlet giyiyordu. Koyu renk saçları atkuyruğu yapılmıştı. Vücudu uzun, atletik ve güçlüydü. Ama benimki de öyleydi.

"Gerçekten hiç gururun yok, değil mi?" Kıyafetime sırtarak bakıyordu. Önünde durdum. Tek kelime etmedim. Spor salonundaki herkes bize bakıyordu. Hayır, bana bakıyorlardı. Yarı çıplaktım ve bu ucuz kıyafet içinde güzel göründüğümün de farkındaydım. Bu çocuklar gibi milyarder ebeveynlerim yoktu ama annemin güzelliğine sahiptim.

Karşımdaki kızlar da bunun farkındaydı. Kaş çatışlarını gizlemeden önce birkaç kışkanç bakışı üzerimde hissetmiştim.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Jordan hâlâ tek kelime etmedi. "Kaptan Kelley'nin ne söylediği umurumda değil. Seçme-ğimde lere girmiyorsun."

"Öyle mi?" Masum rolü yaptım. "Ama buna çok can atıyorum."

"Eh, olmayacak işte."

Ona gülümsedim. "Çok yazık. Basit ortamlarda nasıl dans ettiğimizi göstermek için can atıyordum. Ama sanırım hâlâ yapabiliyim."

O daha cevap vermeden kolumu savurup yumruğumu yüzüne geçirdim.

Birden curcuna koptu. Jordan'ın kafası darbe karşısında geriye savrulurken öfke çılgılığı etrafımızdaki erkeklerin tezahüratlarından duyulmamıştı. Erkeklerden biri, "Kız kavgası!" diye bağırdı ama kim olduğunu görmeye zamanım yoktu çünkü Jordan bana doğru fırlamıştı.

Sürtük çok güçlüydü. Minderlere düştük. Aniden üzerime çullanıp yumruğunu bana doğru savurdu. Kurtularak yuvarlandım ve saçını sertçe çekmeden önce karnına bir dirsek geçirdim. Görüşüm öfkeyle buğulanmıştı. Yanağına bir yumruk daha atınca sol kolum boyunca tırnağını geçirerek karşılık verdi.

"Üzerimden kalk, seni aptal sürtük!" diye çılgık attı.

Kolumdaki acıyı görmezden gelerek diğer yumruğumu kaldırdım. "Kaldırsana."

Yumruğumu fırlattım ama onun kendini beğenmiş yüzüyle buluşacakken birden havaya savruldum. Kaslı kollar göğsümde kenetlenerek beni Jordan'dan uzağa çekiyordu.

Beni tutanın kollarını yumrukladım. "Bırak beni!"

Kulağıma homurdandı. Reed olduğunu anlamam için dönmememe gerek yoktu. "Kahretsin, sakın ol," diye söylendi.

Birkaç adım ötede Jordan'ın arkadaşları onu ayağa kaldırıyor-du. Kızaran yanağına dokunurken bana kötü kötü bakmaktaydı.

Tekrar üzerime atlamaya hazırmış gibi görünüyordu ama Shea ve Rachel onu geri tutuyordu.

Damarlarımda çağılayan adrenalin beni gerginleştiriyordu. Ama birazdan adrenalinin yokluğunu fena hissedecektim. Çoklan güçsüzleşmiş ve sersemlemiştim. Vücudumun üst kısmı Reed'in güçlü göğsüne yaslı hâlde titriyordu.

"Bırak hakkından geleyim, Reed," diye patladı Jordan. Saçları atkuyruğundan çıkmış, öfkeli gözlerine düşmüştü. Çıkık elmacık kemiklerinden birinde morluk oluşmaya başlamıştı. "Bu sürük hak..."

"Yeter." Reed'in keskin sesi onu durdurmuştu.

Reed beni bıraktığında Jordan'ın tehditkâr ifadesi söndü. Reed terli tişörtünü çıkardı. Şimdi kızların yarısı oğlanın karın kaslarını dikizlerken diğer yarısı bana küçümseyerek bakıyordu.

Tişörtü bana uzattı. "Üstüne geçir."

Bir an bile düşünmedim. Tişörtü başımdan geçirdim. Başım boyun yerinden geçtiğinde Jordan'ın bana öldürecek gibi baktığını gördüm.

"Şimdi siktir git buradan," diye tersledi beni Reed. "Giyin ve eve git."

Kelleşen kafasıyla otuzlarında bir adam öne doğru çıktı. Koç üniforması giyiyordu ve boynunda bir düdük vardı ama baş antrenör olmadığını biliyordum çünkü Easton'ı holde Koç Lewis ile konuşurken görmüştüm. Bu takım antrenörü filan olmalıydı ve çok öfkeli görünüyordu.

"Bu kızlar müdürün ofisinden başka bir yere gitmiyorlar," diye duyurdu.

Yüzünde sıkkın bir ifade olan Reed adama döndü. "Hayır, kız kardeşim eve gidiyor. Jordan nereye isterse oraya gidebilir."

"Reed," diye uyardı adam. "Burada görevli sen değilsin."

Reed'in sesi sabırsız geliyordu. "Oldu. Bitti. Şimdi sakinler." Bana imalı bir bakış attı. "Öyle değil mi?"

Sertçe başımla onayladım.

Jordan da aynısı yaptı.

"Beringer'in vaktini harcamayalım." Reed'in sesi emrediciydi ve sanki yaşlı adama ne yapmasını söylediği için eğleniyormuş gibi bir tonda konuşuyordu. "Çünkü ikimiz de bir şey yapamayacağımızı biliyoruz. Babam ona rüşvet verecek. Ella ise eline atılacak bir tokat dışında hiçbir ceza almayacak. Jordan'ın da babası aynısını yapacak."

Antrenörün çenesi gerildi ama Reed'in haklı olduğunu bildiğinden karşı çıkmadı. Uzun bir aradan sonra dönüp ıslığını çaldı. Kulak tırmalayıcı ses hepimizi yerinden zıplattı.

"Ağrlık kaldırdığınızı görmüyorum, hanımlar," diye böğürdü.

Kız kavgamıza gaz veren oyuncular kıçları alev almış gibi antrenman sahasına dönmüşlerdi.

Reed benimle kaldı. "Git," diye emretti. "Bu akşam maçımız var ve sürtük gibi giyindiğin için adamlarımın dikkatlerinin dağılmasını istemiyorum. Sadece git buradan."

Tişörtü olmadan arkasını dönüp uzaklaşırken sırtı güneş ışığında parlıyordu. Kardeşinin yanına doğru giderken biri ona bir tişört fırlattı, alıp üzerine geçirdi. Easton bir an benimle göz göze geldi, yüzünde anlam veremediğim bir ifade vardı ama sonra Reed'e döndü ve aralarında fısıldaşarak konuştular.

"Sürtük," diye tısladı biri.

Jordan'ı görmezden gelerek çekip gittim.

16

FUTBOL MAÇINA gitmedim. Hiçbir güç bugün olanlardan sonra beni bu akşam o okula sürükleyemezdi. En azından pastanede daha canlı hareket ediyordum. Hâlâ kavga yüzünden kızgın olduğum için küçücük dükkânda fırtınalar estiriyordum. Lucy dükkândan çıkarken gençlik ve enerji hakkında bir yorum yapıp bu ruh hâlini ne kadar özlediğinden bahsetmişti.

Neredeyse arkasından bağırarak hödükleri ve kaltakları sevmiyorsan pek bir şey kaçırmıyorsun merak etme diyecektim ama patronuma bağırmamam gerektiğinin farkına vardım.

Hâlâ Jordan Carrington'a fiziksel olarak saldırdığıma inanamıyordum.

Gerçi yine olsa aynısı yapardım. Gözümü bile kırpmadan hem de. Sürtük bunu hak etmişti.

Bu akşam tek yapmak istediğim, odamda gizlenip dünyanın geri kalanını görmezden gelmekti. Royallar ve züppe arkadaşları yokmuş gibi davranmak istiyordum. Kendimi mahkûm ettiğim yalnızlığa rağmen, maçı yayınlayan yerel radyo istasyonunu açmadan edemedim.

Elbette, Royal kardeşler fazlasıyla ön plandaydılar. Reed karşı tarafın oyun kurucusu topu fırlatmadan önce hücum sahasında

itildi. Easton sunucunun sızlanmasına sebep olacak bir harekette bulunmuştu.

"İşte *buna* vuruş denir."

"İkisi de bu akşam kaburga ağrısı çekecek," diyerek diğer sunucu da ona katıldı.

Astor Park kazandı ve kinayeli bir şekilde, "Yaşasın takım!" diye mırıldanırken radyoyu kapattım.

Dikkatimi dağıtmak için ödevimi yaptım ama Valerie'den gelen mesajı görünce derslere ara verdim. Bu akşam bir parti olduğuna dair beni bilgilendiriyordu. Bu sefer Wade denen birinin evindeydi. Partiye gitmek yerine onun evine gelip bütün gece dans etmemizi teklif etti. Reddettim. Hayatımda her şey yolundaymış gibi davranma havasında değildim.

Bu okuldan nefret ediyordum. İnsanlardan nefret ediyordum. Valerie dahil değildi ama benim tuhaf, enerjik arkadaşımın, yani *tek* arkadaşımın bile bu işkenceye degeceğinden emin değildim.

Sonunda mutfağa gitmek için aşağı inince Brooke'u tezgâhta şarabını yudumlarken buldum. İpeksi kırmızı bir elbise, bantlı topuklular giyiyordu ve yüzünde sabırsız bir ifade vardı.

"Merhaba," dedim tereddütle.

Başıyla selamladı.

"Her şey yolunda mı?" Mutfak dolabından bir paket mısır cipsi aldım ve sonra öylece garip bir şekilde dikildim, neden onunla konuşma ihtiyacı duyduğumu merak ediyordum.

"Callum geç kaldı," diye cevap verirken sesi gergindi. "Akşam yemeği için Manhattan'a uçacağız ama henüz eve gelmedi."

"Ah. Üzüldüm." Sadece yemek yemek için Manhattan'a mı uçacaklarmış? Bunu kim yapardı ki? "Yakında döneceğine eminim. Yüksek ihtimalle ofiste işi çıkmıştır."

Alaycı bir ses çıkardı. "Elbette işi çıkmıştır. Fark ettin mi bilmiyorum ama herif o kahrolası yerde *yaşıyor* âdeta."

Ağır sözleri beni huzursuz etmişti.

Rahatsız olduğumu görünce Brooke'un ifadesi yumuşadı. "Özür dilerim, tatlım. Sen bana aldırma. Bugün huysuzluğum

üzzerimde." Gülümsedi ama bu gözlerine yansımamıştı. "Neden ben beklerken dikkatimi dağıtmıyorsun? Okul nasıldı?"

"Sonraki soru," dedim hemen.

Bu içten gelen bir kahkaha atmasına sebep olmuştu. Gözleri parıldayan Brooke, yanındaki boş tabureye vurdu. "Otur," diye emretti. "Ve Brooke'a her şeyi anlat."

Oturdum ama bunu tam olarak neden yaptığımı bilmiyordum. "Okulda ne oldu, Ella?"

Yutkundum. "Bir şey olmadı aslında. Ben, şey, birini fena benzetmiş olabilirim."

Şaşkın bir kahkaha attı. "Ah, tatlım."

Anlaşılamayan bir sebepten ötürü ona bütün hikâyeyi anlattım. Jordan'ın beni utandırmaya ve aşağılamaya nasıl kararlı olduğunu, eşek şakasını nasıl kendi avantajıma çevirdiğimi, yumruğumu sürtüğün çenesine nasıl gömdüğümü. Anlatmayı bitirdiğimde Brooke kolumu okşayarak beni şaşırttı.

"Sinirlenmekte sonuna kadar haklısın," dedi sertçe. "Ve o terbiyesiz kıza haddini bildirdiğin için aferin sana."

Jordan'a yaptığımı bilseydi Callum da bu gururlu, tuhaf tepkiyi verir miydi diye merak ettim ama şüpheliydim. "Kötü hissediyorum," diye itiraf ettim. "Normalde şiddete meyilli bir insan değilim."

Brooke omuz silkti. "Bazen güç göstermek gerekiyor. Özellikle de bu dünyada. Royal dünyasında. Carrington denen kızın geldiğin yer konusunda seni rahatsız edecek tek kişi olacağını mı sanıyorsun? Olmayacak. Artık düşmanlarının olduğu gerçeğine kendini alıştı, Ella. Hem de çok fazla düşmana. Royallar güçlü bir aile ve sen de artık onlardan birisin. Durumun etrafındaki insanlarda bir şekilde nefret ve kıskançlık uyandıracaktır."

Dudağımı ısırdım. "Ben gerçek bir Royal değilim. En azından kan bağımız yok."

"Ama O'Halloranlar ile kan bağı var," diyerek gülümsedi. "İnan bana bu aynı şekilde çekici. Baban çok zengin bir adamdı. Callum da çok zengin bir adam. Bu da seni çok zengin bir kız ya-

piyor." Brooke kadehinden ufak bir yudum aldı. "Dedikodulara alış artık, tatlım. Bir odaya girdiğinde herkesin oraya ait olmadığını murıldanmasına alış. Alış ama o fısıltıların seni alt etmesine izin verme. Sana saldırdıklarında cevabını ver. Zayıf olma."

Muharebe öncesi konuşma yapan bir komutan gibiydi ve tavsiyesine katılıp katılmadığımdan emin değildim. Ama bugün Jordan'ın kendini beğenmiş suratına biraz ayar çektiğim için kendimi daha iyi hissediyordum.

Ön kapının açıldığını duyduk ve ardından Callum hızla mutfaka girdi. Özel dikim bir takım elbise giyyordu ve bitkin görünüyordu.

"Hiç başlama," dedi Callum, Brooke daha çenesini bile açmamıştı. Sonra ses tonu yumuşadı. "Geç kaldığım için özür dilerim. Kurul tam çıkacakken toplantı yapmaya karar verdi. Ama izin ver de üstümü değiştireyim. Sonra Durand bizi uçak pistine bırakır. Merhaba Ella. Okul nasıldı?"

"Harika," diye yalan söylerken tabureden hoplayarak kalktım. Brooke'un gülen bakışlarını görmezden geldim. "Akşam yemeğinde iyi eğlenceler. Bitirmem gereken ödevlerim var."

Callum istediği gibi futbol maçına gitmediğimi fark etmeden önce mutfaktan fırlayarak çıktım.

Prences odama dönüp sonraki iki saati sıkıcı matematik denklemleriyle uğraşarak geçirdim. Saat on biri biraz geçerken kapım ardına kadar açıldı ve Easton kapıyı bile çalmadan içeri daldı.

Şaşkınlıkla yerimden zıpladım. "Ne halt etmeye kapıyı çalmandan içeri giriyorsun?"

"Biz aileyiz. Aileler kapı çalmaz." Koyu renk saçları sanki yeni duş almış gibi ıslaktı. Eşofman altıyla dar bir tişört giymişti, yüzünde suratsız bir ifade vardı. Sağ elinde ise bir şişe Jack Daniels.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Maça gelmedin."

"Ne olmuş?"

"Reed orada olmanı söyledi."

"Ne olmuş?" dedim tekrardan.

Easton kaşlarını çatıp bana doğru bir adım attı. "Görüntüyü koruman gerekiyor. Babam bazı şeylere dahil olmanı istiyor. Sen işbirliği yaptığın sürece bizi rahat bırakacaktır."

"Maçlardan hoşlanmıyorum. Kardeşlerinle beni etrafınızda istemiyorsunuz. Ben de sizin etrafınızda olmak istemiyorum. Neden öyle değilmiş gibi davranalım ki?"

"Yok, sen bizim etrafımızda olmak istiyorsun." Daha yakına gelerek dudağını kulağıma yaklaştırdı. Nefesi boynuma değdi ama alkol kokusu almadım. Henüz içmeye başlamamıştı. "Ve belki ben de senin etrafında olmak istiyordumdur."

Gözlerimi kısıtım. "Neden odamdasın, Easton?"

"Çünkü sıkıldım ve evde kimse yok." Yatağa atlayıp dirsekleri üzerinde uzanırken viski şişesini yanına koydu.

"Valerie maç sonrası parti olduğunu söyledi. Ona gidebilirdin."

Yüzünü buruşturarak tişörtünü kaldırıp vücudunun yan kısımlarındaki kötü görünen morlukları gösterdi. "Bugün sahada fena paralandım. Dışarı çıkasım gelmedi."

İçimde bir şüphe doğdu. "Reed nerede?"

"Partide. İkizler de öyle." Omuz silkti. "Dediğim gibi evde sadece ikimiz varız."

Bakışları çıplak bacaklarımda gezinince incecik tişörtümün göğsüme nasıl yapıştığının da gözünden kaçmadığını anlamıştım. Yorum yapmak yerine yatakta yukarı kayarak başımı yastığa yasladım.

O, yandaki komodinden kumandayı alıp ESPN'i açarken dişlerimi gıcırdattım.

"Dışarı çık," diye emrettim. "Yatmak istiyorum."

"Yatmak için çok erken. Sızlanmayı bırak da otur." Şaşırtıcı bir şekilde sesinde garez yoktu. Sadece takılıyordu.

Ama hâlâ şüpheliydim. Yataktan düşmeden oturabileceğim en uç köşeye yerleştim.

Easton yüzünde bir sırıtişla pembe yatak odama baktı ve "Babamın dünyadan haberi yok, değil mi?" dedi.

Sırtımdan edemedim. "Sanırım kız yetiştirmeye alışık değil."

"Oğlan yetiştirmeye de alışık değil," diye alçak sesle mırıldandı Easton.

"Ay, baba sorunlarını anlatacağın kısım burası mı? Babacık evde değildi, babacık beni görmezden geldi, babacık beni sevmedi."

Tekrar gözlerini devirerek sataşmamı görmezden geldi. "Kardeşim sana çok kızgın," dedi onun yerine.

"Kardeşin her zaman her şeye kızgın."

Easton cevap vermedi. Şişeyi dudaklarına götürdü.

Merakım beni ele geçirdi. "Peki, yemini yutacağım. Neden kızgındı?"

"Çünkü bugün Jordan'la kavga ettin."

"Hak etti."

Bir yudum daha aldı. "Evet, hak etti."

Kaşlarını yukarı kalktı. "Ne yani beni azarlamayacak mısın? 'Royal' ismini karalıyorsun, Ella. Hepimizi hayal kırıklığına uğrattın.' Yok mu?"

Dudakları kıvrıldı. "Hayır." Yüzünde bu sefer muzip bir sırıtış belirdi. "Bu uzun süredir gördüğüm en ateşli şeydi. İkinizin o şekilde yerde yuvarlanması... kahretsin. Fantezilerimi yıllarca besleyecek kadar yeterli malzeme verdin bana."

"İğrenç. Fantezilerin hakkında bir şey duymak istemiyorum."

"Elbette istiyorsun." Bir yudum daha aldıktan sonra Jack'i bana uzattı. "İç."

"Yok almayayım."

"Lanet olsun, sürekli zoru oynamayı bırak. Biraz hayatını yaşa." Elime şişeyi sokuşturdu. "İç."

Ben de içtim.

Neden olduğundan emin değildim. Belki de kafayı bulmak için yapmıştım. Belki de tanıştığımдан beri Callum dışında bir Royal'ın kısmen bana iyi davranmasındandı.

Ben büyük bir yudum alırken Easton'ın gözleri onaylarcasına parladı. Elini saçından geçirirken bu hareketi yüzünü buruşturmasına neden oldu. Onun için üzüldüm. Fena yaralanmıştı.

Bir süre sessizlik içerisinde otururken şişeyi aramızda gezdiriyorduk. Hafif çakırkeyif olduğumu hissettiğim an içmeyi bıraktım. Gözleri televizyondayken bile beni yandan dürttü.

"Yeterince içmiyorsun."

"Daha fazla içmek istemiyorum." Yatağın başlığına yaslanıp gözlerimi kapattım. "Sarhoş olmayı sevmiyorum. Çakırkeyif olduğum an bırakıyorum."

"Daha önce hiç sarhoş oldun mu?" diye meydan okudu.

"Evet. Ya sen?"

"Asla," dedi masumca.

Burnumdan alaycı bir ses çıkardım. "Hı-hı. Eminim on yaşında alkolik olmuştundur." Kelimeler ağzımdan çıktığı an iç çektim.

"Ne?" Beni merakla izliyordu. Kaşlarını çatmadığında veya sırtımadığında çok daha çekiciydi.

"Hiçbir şey. Sadece aklıma aptalca bir hatıra geldi." Konuyu değiştirmeliydim. Normalde geçmişim hakkında konuşmaktan kaçınırdım. Ama hatıralar kök salmıştı ve gülmeden edemedim.

"Aslında biraz berbat bir hatıra."

"İşte şimdi ilgimi çekti."

"İlk sarhoş olduğumda on yaşındaydım," diye itiraf ettim.

Sırıttı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Annem Leo adında bir adamla çıkıyordu." Adamın mafyayla bağlantısı vardı ama bunu Easton'la paylaşmadım. "O zamanlar Chicago'da yaşıyorduk ve bir hafta sonu bizi Cubs maçına götürdü. Bira içiyordu ve ona bir yudum içmek için yalvarmıştım. Annem hayatta olmaz demişti ama Leo bir yudumdan zarar gelmeyeceği konusunda onu ikna etti."

Gözümü kapatıp tekrar o sıcak haziran gününe döndüm. "Böylelikle denedim ve iğrenç bir tadı vardı. Leo içtiğimde yaptığım suratın çok komik olduğunu düşündüğünden annem arkasını her döndüğü an şişeyi bana verdi. İfadem karşısında gülmekten altına işeyecekti. Şişenin çeyreğinden fazlasını bile içmemiştim ama fena sarhoş olmuştum."

Yanımdaki Easton kahkahalara boğuldu. Bunun Royal sara-

yımda duyduğum ilk içten kahkaha olduğunun farkına vardım.
"Annen kafayı yedi mi?"

"Ah, evet. Tanrım. Görmeliydin. On yaşındaki hâlim koridor-
da aşağı yukarı sendelerken, 'Ne demek bana sosisli almayacak-
sınız?' deyip sarhoş gibi lafı yayararak konuşuyordu."

Artık ikimiz de kahkaha atıyorduk ve yatak altımızda titriyor-
du. Hoştu ama elbette uzun sürmedi.

Easton bir an sessiz kaldıktan sonra gözlerimle buluşmak için
kafasını çevirdi. "Gerçekten striptizci miydin?"

Kaskatı kesildim. *Hayır* kelimesi dilimin ucundaydı. Ama bu
noktada ne önemi vardı ki? Okuldaki çocuklar gerçek olsa da ol-
masa da striptiz yaptığımı söyleyeceklerdi.

O yüzden başımla onayladım.

Etkilenmiş görünüyordu. "Çok havalı be."

"Hayır. Değil."

Pozisyonunu değiştirince omuzları benimkine değip geçti.
Bilerek mi yaptığını bilmiyordum ama yüzü bana döndüğünde
vücutlarımızın arasındaki bu etkileşimin fazlasıyla farkında ol-
duğunu biliyordum.

"Öfkeli konuşmadığında çok ateşlisin." Bakışları dudakları-
ma çekildi.

Yerimde donakalmıştım ama kalbimi hızla attıran korku de-
ğildi. Easton'ın bakışları istekle kararmıştı. Reed'in gözleriyle
aynı mavi tondaydılar.

"Gitmelisin." Yutkundum. "Şimdi uyumak istiyorum."

"Hayır, istemiyorsun."

Haklıydı. İstemiyordum. Düşüncelerim birbirine girmiş-
ti. Reed'i, güçlü çenesini, mükemmel yüzünü düşünüyordum.
Easton'ın çenesi de aynıydı. Kendimi durduramadan ellerim ona
dokunmak için uzandı.

Dudaklarından boğuk bir ses çıktı. Parmaklarıma doğru yaslan-
dı. Yeni çıkmaya başlayan sakalları yumuşak tenime sürtünüyordu.

Bacaklarımin arasındaki sıcaklığı hissettiğimde şaşkına dön-
düm.

Gelip her şeyi altüst etmeseydin olmazdı, değil mi?" diye mırıldandı.

Sonra dudaklarını benimkine bastırdı.

İçinde dolanan alkolün etkisiyle kalbim daha hızlı atmaya başladı. Nefesimi tutarak öpüşme daha ileri gitmeden dudaklarımızı ayırdım.

Hızla nefesimi verirken hiçbir şey olmamış gibi davranmaya hazırdım ama Easton Royal'ın cazibesini küçümsemiştim. Çok yakışıklıydı. Gözleri mahmurlaşmıştı ve çenesi abisinininki gibi güçlüydü. Aptal abisinininki gibi. Neden Reed'i aklımdan atamıyordum?

Easton parmaklarını saçımdan geçirip beni kendine doğru çekti. Dudakları hafifçe benimkilere değdikten sonra geri çekildi. Bakışları davetkârdı.

Yanaklarına dokunurken gözlerimi kapattım. Bu açık bir sinyaldi. Tensel temasa ne kadar aç olduğumun farkına varmamıştım. Bir oğlanın sıcak dudaklarının benimkilerinin üzerinde olmasını, ellerinin saçımı okşamasını. Bakire olabilirdim ama daha önce erkeklerle takılmıştım ve vücudum bunun ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyordu. Dudaklarımız tekrar birleşirken Easton'ın göğsüne doğru çöktüm.

Sonrasında üstümdeydi ve vücudunun ağırlığı beni yatağa bastırıyordu. Kalçalarını hareket ettiriyordu. Arzu vücudumda dolanırken ihtiyaçla titrememe sebep oluyordu.

Easton beni tekrar öptü. Derinden ve istekli.

Dili ağzıma girdiği anda şaşkın bir sesin, "Benimle taşak mı geçiyorsunuz?" dediğini duydum.

Easton ile ayrılırken bakışlarımız kapının önünde ikimize inanamayan gözlerle bakan Reed'e doğru çevrildi.

"Reed..." diye başladı Easton ama faydası yoktu. Abisi arkasını dönüp uzaklaşmıştı bile.

Reed'in adımları hızla atan kalbim kadar gürültülüydü.

Easton sırtüstü yuvarlandı. Tavana bakarken, "Kahretsin," diye mırıldandı.

17

BİR SANİYE GEÇTİ. İki. Üç. Sonra Easton hızla yataktan kalkıp Reed'in peşinden koştu.

"Sarhoştum," diye holde bağırdığını duydum.

Aşağılama, daha önce hiç hissetmediğim bir utanç vücudumu yakıp kavurdu. Beni sadece sarhoş olduğu için öpmüştü.

"Keyfin bilir, East. Ne istersen onu yap. Her zaman öyle yapıyorsun zaten." Reed'in sesi yorgun geliyordu. Aptal kalbim, Easton'ın beni öpmesine izin veren aç ve yalnız kalbim Reed için sızlıyordu.

"Siktir git, Reed. Ağrı kesicileri bırakmamı istiyorsun, bıraktım ama yüz elli kiloluk bir dana tarafından ezildim. Kaburgalarım çok pis ağrıyor. Ya bira içecektim ya da oksi*. İkisinden biri."

Easton'ın sesi kesildi ve Reed'in cevabını duymadım. Yanlış olduğunu bile bile kafamı kapıdan çıkarıp koridora baktım. İkili-nin Reed'in odasına girdikleri ânı gördüm. Koridorda kapalı kapıya doğru parmak uçlarımda ilerlerken çıplak ayaklarımdan hiç ses çıkmıyordu.

"Neden partide değilsin? Maçtan sonra Abby sana yapışmış durumdaydı," dedi Easton. "Kolay lokma, oğlum."

* Oksikodon çok güçlü bir ağrı kesicidir. -çn

Reed alaycı bir ses çıkarttı. "Bu yüzden buradayım. () dipsız kuyuya tekrar dönemem."

"Neden onunla çıktın ki zaten?"

Netesimi tuttum çünkü bu benim de öğrenmek istediğim bir cevaptı. Reed'in tipi nasıldı?

Sanki bir şey duvara fırlatılıyormuş gibi bir iki gümbürtü sesi geldi.

"O... o bana annemi hatırlatıyordu. Nazikti. Sessizdi. Zorlayıcı değildi."

"Ella gibi." Easton alaycı bir şekilde kahkaha attı. Bir gürültü daha geldi ama bu seferki daha sessizdi. "Hey, top neredeyse bana çarpıyordu, pislik."

İkisi de kahkaha attı. Bana mı gülüyorlardı?

"Ondan uzak dur, East. Kiminle beraber olduğunu bilmiyorsun," diye uyardı Reed. Şimdi sanki birbirlerine top fırlatıyorlarmış gibi ses geliyordu. Öylesine benim cinsel hayatım hakkında konuşuyorlardı.

"Gerçekten bir striptizci mi?" diye sordu Easton bir an sonra. "Bana öyle olduğunu söyledi ama yalan söylüyor da olabilir."

"Brooke öyle söylüyor. Aynı zamanda babamın raporunda da öyle yazıyordu."

Brooke onlara striptiz yaptığımı mı söylemişti? Ona güvenmek buraya kadarmış! Callum'un benim hakkımda bir raporunun olması ne anlama geliyordu peki?

"Hiç okumadım. Fotoğraflar var mıydı?"

Easton'ın sesindeki heyecan karşısında gözlerimi devirdim.

"Evet."

"Striptiz yaparken mi?" Şimdi daha çok heyecanlıydı.

"Hayır. Sadece normal şeyler yaparken çekilmişti." Reed durakladı. "Geçen yaz üç işte çalışmış. Sabahları bir tır istasyonunda tezgâhtarlık, öğleden sonra satış elemanlığı ve daha sonra ise geceleri ufak tefek bir barda striptiz yapıyormuş."

"Kahretsin. Bu çok kötü," Easton'ın sesi kulağa neredeyse et-

kilenmiş gibi geliyordu. Reed öyle değildi ama. Reed iğrenmiş gibiydi. "Jordan bunu nasıl öğrendi?"

"İkizlerden birine sakso çektiyse ağızlarından kaçırmışlardır."

"Sawyer o zaman. Aletini ağzına alan bir sürtük bulduğunda çenesi düşüyor."

"Doğru." Bir çekmece kapandı. "Bunu kullanabileceğini biliyorsun. Yani, eğer senden etkileniyorsa kullan onu. Yanında kal. Gerçekten ne istediğini öğren. Hâlâ babamla aralarında bir şey olmadığı konusunda ikna olmuş değilim."

"Onu becermediğini söyledi."

"Ve sen de ona inandın mı?"

"Belki." Reed'in güvensizliği Easton'ı etkilemişti. "Kaç erkekle beraber olduğunu düşünüyorsun?"

"Kim bilir. Onun gibi servet avcıları önünde birkaç dolar salıyan herkese bacaklarını açarlar."

Ben servet avcısı değildim! Bağırarak istiyordum. Bu şerefsizler aktif "seks hayatım" hakkında daha fazla yanılamazlardı. Daha önce oral seks bile yapmamıştım. Seks skalasında iffetliye profesyonelden daha yakındım.

"Bana bir şeyler öğretebileceğini düşünüyor musun?" diye merak etti Easton.

"STD'nin* nasıl hissettirdiğini mesela. Ama eğer onu becermek istiyorsan yap. Umurumda değil."

"Gerçekten mi? Çünkü o futbol topunu önemsiyormuşsun gibi sert fırlatıyorsun."

Gürültü durdu. "Haklısın. Önemsiyorum."

Elim boğazıma gitti. Tak. Tak. Tak. Futbol topunu aralarında fırlattılar. Belki de bu kalbimdeki umuttu.

"Seni umursuyorum. Canın yansa, hasta filan olsan üzülrüm. O kız zerre umurumda değil ama."

Ellerime baktım ve az önce açılan kocaman yaradan kan sızmasını bekliyordum. Ama ortada yara falan yoktu.

* Cinsel yolla bulaşan bir hastalık. -çn

Alarmım beşte çaldı. Gözlerim çapaklanmıştı ve her tarafım ağrı-
cıydı. Uyumadan önce biraz ağlamış olabilirdim ama bu sabah
benden hoşlanmasını istemekte bir anlam yoktu. Steve'in dul ka-
rısı bir sürtüktü ama en azından ne olduğu belliydi ve neye kar-
şı durmam gerektiğini biliyordum. Bu Easton için de geçerliydi.
Eğer beni kullanmaya çalışırsa ben de onu kullanacaktım.

Ne de olsa artık bir sırrım yoktu. Hepsi Callum'un raporunda
yazıyordu.

Spor ayakkabılarımı bağlayıp on bin dolar hafiflemiş sırt çan-
tamı sırtlandım. O kadar parayı etrafta taşımanın fazlasıyla stres-
li olduğuna karar verip banyonun lavabosunun altına bantlamış-
tım. Orada güvende olacağını umuyordum.

Cumartesi sabahı bu kadar erken kalkıyor olmak kafa karış-
tırıcıydı ama Lucy bugün gelip ona pasta siparişinde yardım et-
memi rica etmişti. Hayır demek istemedim. Hem her türlü ekstra
paraya ihtiyacım vardı.

Royalları uyandırmamak için koridordan elimden geldiğince
sessiz geçtim. Merdivenlerden parmak ucumda inerken sessiz ol-
maya o kadar odaklanmışım ki Reed'in arkamdan gelen kısık
sesini duyunca neredeyse yuvarlanacaktım.

"Nereye gidiyorsun?"

Hum, bu seni ilgilendirmez. Eğer onunla konuşmazsam odası-
na geri döneceğinin farkına varmıştım.

"Neyse," diye mırıldandı sessizliğim uzayınca. "Umurumda
değil."

Yatak odasının kapısı kapanınca hayatımdan bir başka insanı
daha uzaklaştırdığım için kendimi tebrik ederek ön kapıdan çık-
tım. Otobüs durağına yürürken gökyüzü hâlâ karanlıktı. Ulaştı-
ğımda ufacık durağın içine girdim ve hayatımdaki tüm kötülük-
leri dışarıda bırakmaya çalıştım.

Yeteneğim, eğer varsa, dans etmek değildi. Benim yeteneğim

yarının daha iyi bir gün olacağına inanmamdı. Bu iyimserliği nereden aldığımı bilmiyordum. Belki de annemdendi. Hayatımın bir noktasında bu kötü deneyimi, kötü günü atlatırsam yarının daha iyi, parlak ve yeni bir gün olacağına inanmaya başlamıştım.

Hâlâ buna inanıyordum. Hâlâ beni iyi şeylerin beklediğine inanıyordum. Sadece zamanım gelene kadar yoluma devam etmeliydim çünkü elbette, *elbette* her zorluğun sonunda bir ödül olurdu.

Derin bir nefes aldım. Denizin tuzu, havanın taze ve keskin kokmasına sebep oluyordu. Royallar ne kadar korkunç, Dinah ne kadar berbat olursa olsun, bugün bir hafta öncesinden daha *iyiydi*. Sıcak bir yatağım, güzel kıyafetlerim, fazlasıyla yemeğim vardı. Mükemmel bir okula gidiyordum. Bir arkadaşım vardı.

Her şey yoluna girecekti.

Gerçekten.

Pastaneye günlerdir hissetmediğim kadar iyi hissederek girdim. Bu dışarıya da yansıyor olacak ki Lucy bana iltifatlar yağdırdı.

"Bu sabah çok güzel görünüyorsun. Ah, tekrar genç olmak vardı." Alaycı şekilde kederli bir ses çıkardı.

"Sen de mükemmel görünüyorsun, Luce," dedim ona önlü-günü takarken. "Ve bir şeyler çok güzel kokuyor. Bunlar nedir?" Ufak parlak kubbeleri işaret ettim.

"Mini tarçın ruloları. Tarçınlı hamur, karamel ve tereyağı karışımından oluşan ufak parçalar. Bir tane ister misin?"

O kadar heyecanla başımı salladım ki kafam neredeyse yerinden kopacaktı. "Sanırım sırf kokusuyla orgazm oldum."

Lucy keyifle kahkaha attığında kısa bukleleri başının etrafında sallandı. "O zaman bir tane al da sana bunlardan dört düzine nasıl yapılır göstereyim."

"Sabırsızlanıyorum."

Mini tarçın ruloları çok tutmuştu. Sekizden önce hepsini satmıştık ve Lucy vardiyam bitmeden önce daha fazla yapmam için beni mutfağa yollamıştı. On bir kırk beşte Valerie belirdi ve o ka-

dar iyi bir ruh hâlindeydim ki ona sarılırken neredeyse kızı yere düşürüyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye keyifle sordum ve ona bir kez daha sıkıca sarıldım.

"Etraftaydım. Senin neyin var?" diyerek kahkaha attı Valerie.

"Dün akşam biriyle mi yattın?"

"Hayır ama sabah boyunca çörekler sayesinde orgazm oldum." Fırından yeni çıkmış ürünleri raftan çıkarıp ona uzattım.

Valerie rulolardan bir parça alıp şeker diline değdiği an inlemeye başladı. "Aman Tanrım."

"Çok güzel, değil mi?" diyerek kıkırdadım.

"Durand seni almak için gelecek mi yoksa seni eve bırakayım mı? Bugün arabam var!" dedi Valerie ağzına bir sürü karbonhidrat sıkıştırırken.

"Beni bırakırsan sevinirim." Önlüğümü çıkarıp eşyalarımı almak için acele ettim. "Gitmem sorun olur mu, Luce?"

Beni eliyle gönderirken başka bir müşteriyle meşguldü.

Valerie'nin arabası Honda'nın eski modellerindendi ve dışarıdaki parkı dolduran Mercedes, Land Rover ve Audi marka araçlar arasında uygunsuz duruyordu.

"Tam'in annesinin arabası," diye açıkladı. "Onun için birkaç şey almayı teklif ettim."

"Bu çok hoş." Utanarak, "Callum bir arabam olacağını söylüyor. Geldiğinde ne zaman istersen ödünç alabilirsin," dedim.

"Ay, teşekkür ederim. Ne iyi bir arkadaşsın sen." Kahkaha atıp bana baktı. "Neyse, aslında bu akşam bir yere gitmek istiyor musun diye sormak için geldim."

Mutluluğum birazcık söndü. Bir partiye gitmemizi istemeyeceğini umuyordum çünkü okul dışında Astor Park çocuklarıyla zaman geçirmek hiç de o kadar çekici değildi. "Şey, biraz ödevim var..."

Valerie uzanıp beni çimdikledi.

"Ay! Niye yaptın bunu?" Kolumu ovalarken ona kaşımı çattım.

"Bana biraz inancın olsun. Bizi Astor partisine götürmüyo-

rum. Yani, Astor'dan birileri olabilir ama şehir merkezinde bir kulüp var, bazı akşamlar yirmi yaş altı kişileri de alıyorlar ve bu da o akşamlardan biri. Her yerden gelenler olacak, sadece Astor Park'tan değil."

"On sekiz yaşında değilim." Koltuğuma çöktüm. "Ve sahip olduğum tek kimlik otuz dört yaşında olduğumu söylüyor."

"Önemi yok. Ateşlisin. İçeri girmene izin verecekler," dedi Valerie kendinden emin şekilde.

Haklıydı. Akşamın ilerleyen saatlerinde kulübe vardığımızda kimliklerimizi kontrol etmemişlerdi. Fedai ışığını Val ve benim üzerimde gezdirirken rüzgârdan dağılmış saçlarımıza, dar elbiseslerimize ve topuklularımıza bakıp bizi göz kırparak içeri aldı.

Mekân depodan dönüştürülmüş gibi görünüyordu. Yüksek sesli müzik duvarları sallıyordu ve dans pisti elektronik ışıklarla aydınlatılmıştı. Sahne önlerdeydi ve üzerinde müstehcen bir şekilde dans eden kızlar vardı.

"Bu akşam onun içinde dans edeceğiz," diye kulağıma bağırdı Val.

Kolunun işaret ettiği yönü takip ettim. Dans pistinin üstünde, farklı katlardan sallandırılmış, dört insanı alabilecek büyüklükte kuş kafesleri vardı. Her birinde dansçılar vardı. Bir tanesinde birbirlerine sürtünen bir çift bulunuyordu. Diğerleri tek başına dans eden kızlardı.

"Neden?" diye sordum şüpheli şekilde.

"Kendimizi iyi hissetmek için. Tam'i özlüyorum ve dans edip eğlenmek istiyorum."

"Sadece sahnede dans etsek olmaz mı?"

Val başını salladı. "Hayır. Dans etmenin yarısı kalabalığın beğenisini kazanmaktır." Bana sırtıttı.

Ona şaşkınlıkla baktım. "Bu hiç senlik gibi gelmiyor."

Kahkaha atıp gür saçlarını salladı. "Ben bir fare değilim. Dans etmeyi, vücudumu göstermeyi seviyorum ve burası da bunları

yapabileceğim bir yer. Tam beni buraya getirdiğinde etrafı fena dağıtmıştık. Sonrasında da çarşafları dağıttık." Dudaklarını ısırdı ve erkek arkadaşıyla parti sonrası aşırılıklarını hatırlarken bakışları hafif donuklaştı.

Demek Val biraz teşhirciydi. Kim tahmin ederdi? Sanırım sakin olanlar hep böyle çıkıyordu. Val'in aksine ben bundan tahrik olmuyordum. Dans etmeye başladığımda müziğin içinde kayboluyor ve birilerinin izlediğini bile unutuyordum.

Belki de bu koruyucu bir reflektti. On beş yaşında striptiz yapmaya başlayınca erkenden öğrendiğim bir şeydi. Ama nedeni ne olursa olsun, ritim kanıma girdiği an etrafta hiç kimse ya da yüzlerce insan varmış önemli değildi. Müzik için dans ederim, izleyenler için değil.

"Tabii. Bana uyar."

Heyecanlı gözüküyordu. "Harika. Bir mi yoksa iki kafes mi?"

"Beraber yapmaya ne dersin? Herkese güzel bir şov yaparız."

Miss Candy'deki erkekler iki kız beraber dans ettiğinde çok seviyorlardı. Futbol oyuncularının geçen gün Jordan ile kavga etmemden hoşlanmaları gibi.

Valerie alkışladı. "Burada bekle. Hemen döneceğim."

Kabinin yanındaki adamın yanına kıvırtarak yürümesini izledim. DJ olduğunu varsayıyordum ama sanırım kafesleri kontrol eden adamdı. Biraz konuştuktan sonra adam tek parmağını kaldırdı. Valerie bariyerlerin ötesine uzanıp ona sarıldı.

Bizim daha iyi dans edeceğimiz konusunda onu kandırmayı başardıktan sonra koşarak yanıma döndü. "Tek şarkı," dedi. "Sonra şovumuz bitecek." İçkilerle dolu tepsiyi taşıyan hostesten iki tane soda kapıp birini bana verdi.

Val pek sabırlı değildi. Ayağının ağırlığını birinden öbürüne veriyordu. Avuçlarını bacağına vuruyordu. Sonunda bana döndü. "Neden Jordan sana striptizci diyor?"

"Çünkü öyleydim," diye itiraf ettim. "Annemin hastane faturalarını ödemek için. Annem öldüğündeyse başımı sokacak yerin parasını ödemek için striptiz yaptım."

Ağız açık kaldı. "Lanet olsun. Neden bir akrabanın yanına gitmedin?"

"Bir akrabam olduğunu bilmiyordum." Omuz silktim. "Hatırladığım kadarıyla sadece annemle ben vardık. O gittiğindeyse koruyucu ailelerin yanına gitmek istemedim. Sistem konusunda korkunç şeyler duymuştum ve o kadar uzun süredir annemle ikimize bakıyordum ki iki yıl kendi başımın çaresine bakmamın çocuk oyuncağı olacağını düşündüm."

"Vay canına. Kesinlikle benim için fazlasıyla etkileyicisin," dedi Val.

Alaycı bir ses çıkardım. "Hangi şekilde? Para için kıyafetlerimi çıkarmak insanların çok takdir ettiği bir yetenek değil." Aklım istemsizce Reed'e gitti. O kesinlikle övünmem gereken bir yetenek olduğunu düşünmüyordu.

"Fazlasıyla azimlisin," dedi Val. "Takdir edilmesi gereken şey bu."

"Azimli mi?"

"Öylesin işte!" Gülümseyerek elimi çekti. "Azimli. Azimli. Azimli." Kahkaha atmaya başladım çünkü Val çok tatlıydı ve gülümsemesi bulaşıcıydı. Elim kaptı. "Hadi gidelim. Sıra bizde."

Beni merdivenlere kadar sürüklemesine izin verdim. Çift çoktan gitmişti ve kafesin kapısı açıktı. Merdivenleri koşarak içeri girdik. Val kapıyı ardımızdan kapattı.

"Hadi biraz eğlenelim!" diye bağırdı müziği bastırarak.

Eğlendik de. Yan yana dans ederek kendi hareketlerimizi yapmaya başladık. Sanki canlı bir video oyunu gibiydi. Aşağıdaki erkekler dans etmeyi bırakıp bizi izlemeye başladılar. Hayranlık dolu bakışları üzerimde imkânsız olduğunu düşündüğüm bir şekilde işe yarıyordu. Daha önce düzinelerce adam bana dik dik bakmıştı ama bu, ilgilerinden gerçekten hoşlandığım ilk seferdi. Elim vücutumda dolaştırıp kafesin zeminine doğru dans ederek alçaldım. Val parmaklıklara yapışmıştı ve müzikle kıpırdanırken onlardan destek alıyordu.

İşte o zaman Reed'i fark ettim. Bara yaslanmış, elinde bir bira

şişesi vardı. Dudakları aralıktı. Şaşkınlıktan mı? Yoksa arzudan mı? Emin değildim ama bu kadar uzaklıktan bile üzerimde dolaşan bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyordum.

Şüphesiz kulüpteki en ateşli çocuk oydu. Etraftaki çoğu kişiden daha uzun, daha kaslı ve herkesten daha üstündü. Siyah tişörtü mükemmel bir şekilde vücuduna yapışmıştı. Omurgamdan yukarı bir karıncalanma hissinin yükseldiğini hissettim. Dudaklarımı yalayıp ayağa kalktım. Val belimi tuttu. Topuklu ayakkabıyla aynı boya gelmiştik. Vücudumu kendi hareketlerini göstermek için direk gibi kullanırken göğüslerinin sırtıma değdiğini hissettim.

Aşağıdaki kalabalığın tezahüratı gittikçe yükseliyordu ama benim için var olan tek şey Reed Royal'dı. Ona bakakalmıştım.

O da bakışlarıma karşılık veriyordu.

Parmağımı ağzıma sokup yavaşça çıkardım. Bakışlarını çevirmedi.

Parmağımı boynumdan aşağı, göğüslerimin arasından karnıma kadar vücudumda dolandırdım. Sesler gittikçe yükseliyordu. Elim gittikçe aşağılara uzanıyordu.

Reed'in bakışları bana kitlenmişti. Dudakları hareket ediyordu. *Ella... Ella...*

"Ella."

Valerie belimi kavrayarak başını omzuma yasladı. "Şarkı bitti. Hazır mısın?"

Bara doğru baktım ama Reed gitmişti. Başımı salladım. Bütün olayı hayal mi etmişim? Yoksa gerçekten orada mıydı?

"Evet," diye mırıldandım. "Hazırım."

Bütün vücudum zonkluyordu. Bacaklarımın arasındaki sızının ne olduğunu bilmeyecek kadar deneyimsiz değildim. Sadece... kendime dokunmanın bana ihtiyacım olan tatmini verebileceğinden emin değildim.

"Harikaydı, kızlar. Gerçekten çok iyi," fedai kafesten çıkarırken arkamızdan bağırdı. "Kafes bu akşam ne zaman isterseniz sizindir."

"Teşekkürler, Jorge!" dedi Vale.

Bize iki şişe su uzattı. "Ne zaman istersen, bebeğim. Ne zaman."

"Seni istiyor," dedim Val'e uzaklaşırken.

"Evet ama Tam dışında kimseyi istemiyorum." Suyu kafaya dikip soğuk şişeyi alnına tuttu. "Ama şu anda farklı hissediyorum. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Perişan hâlimden biliyordum.

"Neyse, işlemem gerek. Gelmek ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Burada bekleyeceğim."

O, kalabalıkta kaybolurken ben de suyumu bitirip etrafa baktım. Kulüp artık daha da kalabalıklaşmıştı ve birkaç kişinin bana ilgili bakışlar attığını fark ettim.

Punk tarzda saç tıraşı olan tatlı bir çocukla bakiştık. Kot pantolon, dar bir tişört ve Converse ayakkabılar giyyordu. Elektronik flaş ışıkları kaşındaki ve üstdudağındaki piercingleri aydınlatıyordu.

Fazlasıyla... rahat görünüyordu. Onu bir yerden tanıyor gibiydim. Sanki aynı yerden gelmiş gibiydik. Ona tereddütle gülümserken o da karşılık verdi. Arkadaşlarından birine bir şey mırıldandıktan sonra pisti geçerek bana doğru yürümeye başladı. Duruşumu dikleştirdim...

"Merhaba küçük kardeşim. Hadi dans edelim." Easton birden ortada belirmişti ve iri vücudu yanımda dikiliyordu.

Çocuk bana doğru gelmekten vazgeçti. Kahretsin. "Yeni ara verdim." Sorun olmadığını, Easton'ın ısırmayacağını açıklamak için çocuğa el mi sallamalıydım?

Easton bakışlarımı izledi, piercingli çocuk ellerini pes ettiğini gösterir şekilde kaldırıp masasına dönene kadar da ona kötü kötü baktı. "Ee, nerede kalmıştık?" dedi Easton masumca. "Aa, evet, dans ediyorduk."

İç çekerek pes ettim. Easton bu akşam yanıma yaklaşacak her erkeği uzaklaştıracığını açıkça belirtmişti. Beni belimden tutarak âdeta dans pistine kadar taşıdı.

"Bu akşam ateşli görünüyorsun. Eğer kız kardeşim olmasaydın çoktan üzerine atlamıştım."

"Çoktan üzerime atladın." Boş bakışına karşılık kaşımı kaldırdım. "Dün akşam, unuttun mu?"

Sırıttı. "Ah, evet o. Hadi dans edelim."

Yanlarından salınarak geçerken birkaç adam sırtına vurup "adamsın" gibisinden bir şeyler bağırdı. Görmezden geldim çünkü eğer Easton buradaysa, öncesinde gördüğüm Reed olmalıydı. Dans ettiğim kişi Reed'di. Beni gözleriyle deviren ve vücudum ateş almış gibi hissettiren kişi oydu.

"Şu anki pozisyonunda herkesin üstüne atlayacağından eminim," diye lafı yapıştırdım.

Easton ellerini vücudumda dolandırırken, eli kıyafetin kesik yerlerinden ortaya çıkan çıplak tenime gelince durdu. "Standartlarım var. Çok değil ama birkaç tane."

"Süzgeçten geçebildiğime sevindim," dedim ilgisizce.

Beni yakınına çektiğinde şaşırtıcı bir şekilde elleri vücudumda dolanmadı. Kollarımı boynuna dolayarak, ne çeşit bir oyun oynadığını merak ettim.

"Güzel şov yapıyorsun. Striptiz yapışını görmek isterdim."

"İlk sen yap, eğer yeterince iyiysen karşılığını veririm."

Bakışları neşeyle parladı. Büyük gösteri fikrine bayılmıştı. "Küçük kardeş, sana tüm iyi şeylerimi gösteremem. O kadar iyim ki sırf görmen bile diğer erkeklere karşı isteğini yok eder."

İstemsizce kahkaha attım. "Çok fazlasın, Easton."

"Öyleyim." Ciddiyetle başını salladı. "Bu yüzden önüme gelenele yatıyorum. Çünkü hiçbir kız beni tamamen kaldıramaz."

Bu açıklama gözlerimi devirmeme sebep olmuştu. "Eğer bu hikâyeyi anlatmak iyi hissetmeni sağlıyorsa sen bilirsin."

"Hissettiriyor, merak etme." Başını bana doğru eğdiğinde alkol kokusu neredeyse beni bayıltacaktı.

"Tanrım, bira fabrikası gibi kokuyorsun." Aramıza biraz mesafe koymak için onu ittim.

Gülümsedi ama hoş değildi. "Ben bir alkoliğim, bilmiyor mu-

sun? Bağımlılık problemlerim var. Bu annemden bana geçti. Tıpkı sürtüklüğün annenden sana geçmesi gibi. Ne harika hediyeler değil mi?"

Eğer gözlerindeki o acıyı görmeseydim ona alkole boğulmaktansa sürtük gibi giyinmeyi tercih edeceğimi söylerdim ama acısını anlayabiliyordum. O yüzden arsız bir yorum yapmak yerine başını omzuma çektim.

"Ah, Easton, ben de annemi özlüyorum," diye terden ıslanmış saçına fısıldadım.

Titreyip bana daha sıkıca tutundu. Yüzünü boynuma çevirip dudaklarını damarıma bastırdı. Aslında erotik değildi. Sanki onu yargılamayan biri tarafından rahatlatılmaya ihtiyacı varmış gibiydi.

Kambur duruşunun üzerinden alev alev parlayan bir çift göz gördüm.

Reed.

Çok yorulmuştum. Easton beni kullanmak istiyor olabilirdi ama ben de onu kullanıyordum.

İkimizin de istediği bir şey vardı. Rahatlama, yakınlık, dünyaya karşı bir şekilde savaşıma şansı. Easton'ın başını yukarı kaldırdım.

"Ne oldu?" diye mırıldandı.

"İçinden geliyormuş gibi öp beni," dedim ona.

Bakışları karardı ve dili altdudağında dolaşmak için dışarı çıktı. Çok seksiydi.

Bakışlarım öfkeyle bakmaya devam eden Reed'e çevrildi. "Öp beni," diye tekrar ettim.

Başını eğerken fısıldadı, "Beni Reed olarak hayal etmen hiç önemli değil. Çünkü ben de seni farklı biri gibi hayal ediyorum."

Kelimeleri dudaklarımız birleştiğinde kayboldu. Dudakları çok sıcaktı. Bana dayanan vücudu güçlü ve sertti. Abisininkine çok benziyordu. Kendimi öpücüğe kaptırdım. Birisi bizi ayırana kadar öpüşerek müziğin ritmine göre salındık. Dans pistinden uzağa sürüklendik.

Mutlu olmayan bir fedai kollarını göğsünde birleştirdi. "Danış-
pistinde sevişmek yok. Gitme vaktiniz geldi."

Easton kafasını geriye doğru atarak isterik bir kahkaha attı.
Fedai gülmemişti. Onun yerine bize çıkışı gösterdi. Etrafa baktım
ama Reed tekrar ortadan kaybolmuştu.

"Reed nerede?" diye aptalca bir soru sordum.

"Yüksek ihtimalle park yerinde Abby'i beceriyordur."

Şansa Easton dikkatini cebinde aradığı şeye verdiğinden söy-
lediklerinin canımı ne kadar acıttığını görmemişti. Aradığını bul-
muştu ve bana anahtarlığını uzattı.

"Araba süremeyecek kadar sarhoşum, kardeşim."

Valerie'yi buldum. Bana kendi başına evine gidebileceğini söy-
lemişti. Bir başka kafes dansı için merdivenlerden çıkmak üzerey-
di. Kabullenerek Easton'ı dışarı çıkardım. Alkol onu etkilemeye
başlamış olmalıydı çünkü bütün ağırlığını bana veriyordu.

"Nereye park ettin?"

Solu işaret etti. "Orada. Hayır bekle." Sağına doğru kıpırdan-
dı. "Orada."

Kamyonetini görünce oraya doğru aksayarak yürüdük. Üç
araba aşağısında Reed'in SUV tarzındaki aracı vardı. Araç sallan-
ıyordu...

Easton'da aracı fark etti ve kaportasına vurdu. Sonra keskin
bir kahkaha attı. "Eğer bir araç sallanıyorsa, kapısını açma."

Araçta neler dönüyor olabileceğinin bilgisi beni eve kadar
yakıp kavurmuştu. En azından Easton ile birbirimize iğneleyici
sözler söylemek zorunda değildik çünkü yola koyulduktan beş
dakika sonra sızmıştı.

Malikânede kamyonetten dışarı çıkıp merdivenleri tırmanma-
sına yardım ettim. Yatak odama doğru bir manevra yapıp yatağı-
ma yüzüstü düştü. Onu hareket ettirmek adına başarısız birkaç
denemeden sonra pes edip banyoya gittim. Dönene kadar horla-
maya başlamıştı ve yastığıma ağzının suyunu akıtıyordu.

Onun yatak odasına gidip yatağında uyumayı düşündüm
ama sonra vazgeçip Easton'ın üzerine el örgüsü bir battaniye atıp

örtünün altına girip yatmaya karar verdim. Val'in elbise dediği bez parçasını çıkarırken bir esnemeyle bütün vücudum titredi. Elbisenin yere düşmesine izin verdim. Sadece iç çamaşırımla örtülerin altına kıvrılıp uykunun beni ele geçirmesine izin verdim.

Uyandığımda Reed'in öfkeli yüzüyle karşılaştım. Yatağın Easton'ın olduğu tarafına baktım ama ortada yoktu.

"Sana kardeşlerimden uzak durmanı söylemiştim," diye gürlledi Reed.

"Söz dinlemekte pek iyi değilimdir." Oturmaya çalıştım ama sonra çarşafları göğsüme çektim. Elbisemi çıkardığımı ve üzerimde sadece külot olduğunu unutmuştum.

"Seks sekstir," dedi gizemli bir şekilde. "Eğer ailemi mahvetmemen için seni becermek zorundaysam, bunu yapacağım."

Sonrasında ardında bir cınlama yaratarak kapımı kapatıp gitti. Bu sözleriyle neyi kastetmişti?

18

KABACA UYANDIRILDIKTAN sonra tekrar uykuya dalma şansım yoktu. Kendini açıklaması için Reed'in peşinden koşma zahmetine girmedim çünkü hiçbir açıklama yapmayacağını biliyordum. Ama saati kontrol ettiğimde sabahın yedisi olduğunu gördüm. Tamamen uyanıktım. Mükemmel.

Hafta sonları çalışmadığım için bugünü iple çekmiyordum. Callum'u tanıyordum, kaynaşmamız için bir sürü aktivite önerisinde bulunacak ve oğullarını da gelmeleri için zorlayacaktı. Öldürün beni ya.

Kendimi yataktan dışarı sürükledim, hızlı bir duş alarak Brooke'la beraber aldığımız canlı tonda sarı bir yazlık elbiseyi üzerime geçirdim. Perdelerden sızan güneşe bakarak harika bir gün olacağını söyleyebilirdim. Penceremi açtığımda sıcak bir hava içeri girip beni şaşırttı. Neredeyse eylülün sonuna gelmiştik. Hava böyle güzel olmamalıydı.

Gideon bugün eve mi dönecekti? Geçen hafta cuma günü dönmüştü. O yüzden haftanın sonunda ortaya çıkması olası değildi ama eve gelmesini diliyordum. Belki babasının ve kardeşlerinin dikkatini dağıtırdı da benim burada olduğumu hatırlamazlardı. Odamdan çıkarken Sawyer'ın odasının kapısı ardına kadar

açıldı. Jordan'ın partisinde öpüştüğü ufak tefek kızıl saçlı kız odadan çıkarken Sawyer onu takip etti. Onu öpmek için eğildi.ğinde eli kızın belindeydi.

Kız hafifçe kıkırdadı. "Gitmem lazım. Ailem dün akşam eve gelmediğimi fark etmeden dönmem lazım."

Sawyer kızın kulağına bir şey fısıldayınca kız tekrar güldü.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim," diye cevap verdi Sawyer. Çocuk daha on altı yaşındaydı ama sesi abileri gibi derinden çıkiyordu.

"Beni daha sonra ara, olur mu?"

"Kesinlikle," dedi Sawyer sırtarak, elini uzatıp kızın bir tutam kızıl saçını kulağının arkasına itti ve...

Aman Tanrım. Bu Sawyer değildi.

Ağzım açık kaldı. Haftanın başında yemeğini yaktığı için elinde oluşan kötü yanık ortada yoktu. Ama daha dün oradaydı. Gördüğümü hatırlıyordum.

Bu da Sawyer'ın kız arkadaşıyla olan kişinin Sawyer olmadığı anlamına geliyordu. Sebastian'dı. Kızın haberi var mı diye merak ettim.

Tekrar boynuna öpücük kondurulunca kız neşeyle kahkaha atı. "Kes şunu. Gitmem lazım!"

Belki de biliyordu.

Öpüşmeleri sona erince ikisi de öylece dikildiğimi fark etti. Kız bir anlığına tereddüt etti. Hızla, "Selam," dedikten sonra merdivenlerden aşağıya koştu.

Sawyer... hayır, Sebastian bana kötü kötü baktıktan sonra kendi, hayır, kardeşinin odasına girdi.

Peki o zaman. Kendi işime bakmalıydım.

Diğer ikizi mutfaktaki masada kahvaltı gevreği yerken buldum. Bakışım hızla sol eline yöneldi. Evet, yanık oradaydı. Teorimi denemek için, "Günaydın Sebastian," dedim.

"Sawyer," diye zorla söyledikten hemen sonra ağzını gevrekle doldurdu.

Tepkimi gizledim. Aman Tanrım. Oğlanlar Sawyer'ın kız arkadaşına ikiz numarasını mı yapıyorlardı? Bu baya cesurca bir şeydi. Aynı zamanda da çarpık.

Kendi kahvaltı gevreğimi doldurduktan sonra yemek için tezgâha yaslandım. Birkaç dakika sonra Sebastian mutfığa girdi. Masayı geçerken Sawyer ikizine, "Teşekkürler, kardeşim," diye mırıldandı.

Elimde değildi. Kahkaha ağzımdan kaçtı.

İkisi de bana kötü kötü bakmak için döndü. "Ne?" diye mırıldandı.

"Kız arkadaşın senin yerine erkek kardeşinle beraber olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

İfadesi sertleşti ama itiraz etmedi. Onun yerine uyarıda bulundu. "Tek kelime et..."

Bir başka kahkahayla onu durdurdum. "Sakin olun, küçük Royallar. İstedığınız bütün tuhaf seks oyunlarınızı oynayabilirsiniz. Benden laf çıkmaz."

Callum mutfığa girdi, üzerinde beyaz polo bir tişört ve bej rengi kumaş bir pantolon vardı. Koyu saçları geriye doğru jölelenmişti ve bir kez olsun şişenin dibini bulmamış gibi görünüyordu.

"Güzel, kalkmışsınız, çocuklar," dedi ikizlere. "Diğerleri nerede? Yedi buçukta aşağıda olmalarını söylemiştim." Bana döndü. "Çok hoş görünüyorsun ama deniz yolculuğuna uygun kıyafetler giymek isteyebilirsin."

Ona boş bir şekilde baktım. "Deniz yolculuğu mu?"

"Sana dün akşam bahsetmedim mi? Bu sabah hep beraber yelken açacağız."

Ne? Hayır, bana söylememişti ve eğer bunu bilseydim Sawyer'ın kız arkadaşıyla beraber sıvışıp kendimi onun arabasının bagajına saklardım.

"Maria'ya bayılacaksın," derken Callum'un sesi heyecanlı çıkmıştı. "Çok fazla rüzgâr yok, o yüzden yelkenleri açmayız gibi geliyor ama yine de eğlenceli olacaktır."

Ben ve Rovallar aynı teknede? Hem de açık sularda? Callum'un eğilme anlayışı buydu.

Tam o anda Easton tökezleyerek mutfağa girdi. Üzerinde kirilmiş bir keten şort ve bir atlet vardı, beyzbol şapkasını gözlerine kadar indirmişti. Akşamdan kalma olduğuna şüphe yoktu. Birden gözümün önüne tüm gün sallanan teknenin korkuluklarından eğilmiş kusan Easton'ın görüntüsü geldi.

Reed! Callum kapının olduğu yöne doğru bağırdı. "Hızlı ol! Ella üstünü değiştir. Brooke'un sana aldığı güverte ayakkabılarını giy. Sana bunlardan almıştı, değil mi?"

Hiçbir fikrim yoktu çünkü kelime dağarcığımda "güverte ayakkabıları" diye bir şey yoktu. Bu korkulu rüyadan kaçmak için atağa geçtim. "Callum, çok fazla ödevim var..."

"Yanında getir." Elini şöyle bir sallayıp yine, "Reed!" diye bağırdı.

Kahretsin. Sanırım yelken açmaya gidiyordum.

Maria çok parası olan birinin teknesinden bekleyeceğiniz her şeye sahipti. Tekneymiş. Hah. Elbette bu bir yattı. Callum'un görmediği bir anda Brooke elime bir içki tutuşturmuştu, elimde içecek korkuluklarda dururken kendimi bir rapçinin klibinde oynuyormuşum gibi hissediyordum. Brooke içkiyi verirken bana göz kırpmıştı. Eğer Callum sorarsa ki hiç sormamıştı, alkolsüz bira olduğunu söylememi istemişti.

Callum haklıydı. Su harikaydı ve Atlantik önümüzde tüm sakinliği ve güzelliğiyle uzanıyordu.

Ben marinaya Callum ve Brooke'la beraber giderken oğlanlar Reed'in arabasını almışlardı. İçim rahatlamıştı çünkü arabanın dün akşam park yerindeki hâlini düşündükçe orada oturma düşüncesi midemi bulandırıyordu.

Kiminle olduğunu merak ettim. Tatlı ve masum Abby'si olduğuna bahse girebilirdim. Kızın onu tatmin ettiğinden emin değildim ama. Seksin sizi gevşetmesi ve rahatlatması gerektiğini

duymuştum ama yata bindiğimizden beridir Reed'in tüm vücu du gergin duruyordu.

Korkulukların diğer tarafında, benden ve Callum'dan olabildiğince uzakta duruyordu. Brooke, jakuzisi olan üst güverte de çıplak güneşleniyordu ve altın saçları güneşte parılıyordu. Hava bırak çıplak durmayı, mayo için bile yeterince sıcak değildi ama o bunu sorun ediyormuş gibi görünmüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Callum suyu gösterdi. "Huzur verici, değil mi?"

Pek değildi. Reed Royal bana dik dik bakarken huzur denen bir şey yoktu. Hayır, bana kötü kötü bakıyordu ve son bir saattir bunu devam ettirmekteydi.

Easton hâlâ aşağıdaydı ve Tanrı bilir ne yapıyordu. İkizler yakınlarıdaki şezlonglardan birinde uykuya dalmışlardı. Bu yüzden bana eşlik eden tek kişi Callum'du ve Reed bu konuda mutlu değildi.

"Sevgilim!" Brooke üst güverteden seslendi. "Gel de sırtıma biraz losyon sür!"

Callum bakışlarımı görmezden geldi. Büyük ihtimalle gözlerindeki şehveti görmemi istemiyordu. "Biraz yalnız kalsan sorun olmaz, değil mi?" diye sordu.

"Sorun değil. Sen git."

Yalnız bırakıldığım için memnundum ama o rahatlık çok sürmemişti. Reed yırtıcılarinkini andıran bir yürüyüşle bana doğru yaklaşınca gerginlik tekrar geri gelmişti. Kollarını korkuluğa yaslarlarken bakışlarını önüne sabitledi.

"Ella."

Selamlıyor mu yoksa soru mu soruyor anlayamamıştım. Gözlerimi devirdim. "Reed."

Lafına devam etmedi. Sadece suya bakmaya devam ediyordu.

Ona kısaca bir bakış attım. Reed etraftayken kalbim her zaman yaptığı gibi yerinden çıkacak gibiydi. Erkekliğin canlı bir örneğiydi. Uzun boylu, geniş omuzluydu ve yakışıklı yüz hatla-

rı mükemmel bir şekilde biçimlenmişti. Kaslı, güçlü omuzlarını hayranlıkla izlerken ağzım kurudu.

Benden oldukça uzundu. O yüzden en sonunda bana doğru döndüğünde bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırmak zorunda kaldım.

O mavi gözler üzerimde dolanıp kısa kot şortumda ve boyun-
dan bağlı, kolsuz dar tişörtümde gezindi. Sonra koyu mavi ve beyaz güverte ayakkabılarıma odaklanınca dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı.

Ayakkabılarımla mı dalga geçecek diye merak ediyordum ama yüzünde beliren gülümseme denilebilecek şey üst kattan gelen boğuk bir inlemeyle soldu.

"Evet." Brooke'nin genizden gelen sesi Reed'le yüzümüzü buruşturmamıza sebep olmuştu.

Ardından erkeksi bir hırıltı geldi. Callum belli ki oğulları ya-
kındayken meşgul olmayı sorun etmiyordu. Bunu iğrenç bul-
muştum ama adamdan nefret etmeye de gönlüm elvermiyordu. Hâlâ karısının yasını tuttuğu düşünülürse. Kayıplarımız bizlere çılgınca şeyler yaptırıyordu.

Reed bir küfür savurdu. "Hadi gidelim."

Sert bir şekilde kolumu kavradı ve bana, onu alttaki güverteye yönlendiren merdivenlere kadar takip etmekten başka bir seçe-
nek bırakmadı.

"Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermedi. Bir kapıyı açıp deri koltuklar ve cam masalar-
dan oluşan ana salona girdi. Reed tam kapasiteli mutfağı ve ye-
mek salonunu geçtikten sonra arkadaki kabinlere doğru yöneldi.

Meşe ağacından bir kapıya vurdu. "East. Kalk çabuk."

Yüksek sesli bir inleme geldi. "Rahat bırak beni. Başım zonk-
luyor."

Reed kabine kapıyı çalmadan girdi. Geniş omuzlarının üye-
rinden içeriye bakış atınca Easton'ın kocaman yatakta yayıldığını
ve bir yastığı başına bastırıldığını gördüm.

"Kalk," diye emretti Reed.

"Neden?"

"Babamı meşgul etmemi istiyorum." Reed alaycı şekilde kahkahattı. "Eh, şu anda yeterince meşgul ama bir şey değişirse diye yukarıda olmanı istiyorum."

Easton yastığını yüzünden çekip inleyerek doğruldu. "Her zaman arkamı kolladığımı biliyorsun ama o kadını dinlemek benim için tam bir kâbus. O çıkardığı cırtlak sesler..." Reed'in arkasında durduğumu görünce lafını kesti.

Reed'in yüzünü göremiyordum ama gözleriyle ne anlattıysa artık Easton'ın yataktan kalkmasına sebep olmuştu. "Anladım."

"İkizleri de uzak tut," dedi Reed.

Kardeşi tek kelime söylemeden ortadan kayboldu. Easton'ın kabininde kalmaktansa Reed yandaki kapıya yönelip içeriye girmem için işaret etti.

Olduğum yerde kalıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ne istiyorsun?"

"Konuşmak."

"O zaman burada konuş."

"İçeri gir, Ella."

"Hayır."

"Evet."

Kollarımı bırakıp kabine girdim. Bu çocukta şeytan tüyü vardı... Emrettiğinde hemen itaat ediyordum. İlk başta tabii ki karşı çıkıyordum, savaşımdan olmazdı ama hep o kazanıyordu.

Reed ardımdan kapıyı kapattı ve elini rüzgârdan dağılmış saçlarının arasından geçirdi. "Daha önce konuştuğumuz şey hakkında düşünüyordum."

"Daha önce konuşmadık. Sen konuştun." Nabzım hızlandı çünkü ne söylediğini şimdi hatırlamıştım.

Eğer ailemi mahvetmemen için seni becermek zorundaysam, bunu yapacağım.

"Kardeşimden uzak durmanı istiyorum."

"Ah, kışkandın mı?" Callum'un söyleyeceği gibi kaplanı kış-

kırtıyordum ama umurumda değildi. Gerçekten bu elemanın bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden bıkmıştım.

"Anlıyorum, belirli hayat şartlarına alışmışsın," dedi Reed kışkırtmamı görmezden gelerek. "Eminim eski okulundaki çocuklar seni becermek için sıraya giriyordu."

Tişörtünün alt kısmını tutunca kalbim durdu.

"İhtiyaçların var." Omuz silkti. "Bunun için seni suçlayamam. Evet, Astor Park'ta arkadaş edinmeni kolaylaştırmadım. Çoğu erkeğin ise bana karşı gelerek sana çıkma teklif edecek cesareti yok. Ama ateşli olduğunu düşünüyorlar. Hem de hepsi."

Nereye varmaya çalışıyordu? Ve neden, aman Tanrım, neden tişörtünü çıkarıyordu?

Çıplak göğsüne ağzım açık baktım. Ağzımı sulandıran karın kasları vardı. Eğimli vücudu sıkı ve ağız sulandırıcıydı. Sıcaklık vücudumda dolanıyordu. Bacaklarımın arasındaki sızlamayı durdurmak için kasıklarımı sıktım ama bu durumu daha kötüleştirmişti.

Bana sırtıttı. Ah, evet, üzerimdeki etkisinin fazlasıyla farkındaydı.

"Kardeşim yatakta iyidir." Gözleri parladı. "Ama benim kadar iyi değildir."

Reed kargo şortunun düğmelerini çözüp fermuarını indirdi. Nefes alamıyordum. Şortunu çıkarıp kenara iterken yerimde donakalmıştım.

Bacaklarım titremeye başladı. Baktığım her yerde pürüzsüz bronz ten ve sıkı kaslar görüyordum.

"Şöyle yapacağız," dedi. "Babam ve kardeşim senin için yaksaklı bölge olacak. Eğer kaşınması gereken bir dürtün varsa bana geleceksin. Ben de çaresine bakacağım."

Kocaman avuçlarını göğüs kaslarının arasına koyup aşağı doğru indirdi.

Bütün oksijen ciğerlerimde hapsolmuştu. Elini takip etmekten başka bir şey yapamadım. Karın kaslarının üzerinde kayıp

kasığının hemen üzerinde durduktan sonra iç çamaşırının elastik kenarlarından aşağı doğru kaydı.

Reed'in parmakları, açıkça belli olan sertliğinin etrafına sarıldığında biri inledi. Sanırım bendim. Ben olmalıydım çünkü Reed gülümsüyordu.

"Bunu mu istiyorsun?" Kendini yavaşça okşadı. "Sahip olabilirsin. Yalayıp, emip becerebilir, istediğini yapabilirsin, bebeğim. Sadece benimle yaptığın sürece."

Kalbim daha da hızla attı.

Reed başını eğdi. "Anlaştık mı?"

Sesindeki hesapçı tını beni hipnozdan çıkardı. Korku ve kızgınlık yüzeye çıkınca geriye doğru tökezledim ve bacağımı yatağa çarptım.

"Siktir git," dedim zorla.

Çıkışımdan etkilenmemiş görünüyordu.

Dudaklarımı yaladım. Ağzım Sahra kadar kurumuştı ama daha önce hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Bütün striptiz hayatım, annemin dokunmayı seven erkek arkadaşları bile beni buna hazırlamamıştı. Belki de benimle beraber olmak için sıraya giren erkekler vardı ama çalışmaya, anneme bakmaya ve sonrasında ise hayatta kalmaya odaklanmışım. Geçen sene beraber okula gittiğim tek bir erkeğin bile suratını hatırlayamıyordum.

Reed'in yapılı, bronz vücudu, aleti elindeykenki çıplak görüntüsü sonsuza kadar hafızama kazınacaktı.

Bir kızın isteyebileceği her şeye sahipti. Sert bir vücudu, yıllarca aynı kalacak yakışıklı bir yüzü, parası ve daha birkaç ekstrası daha vardı. Bu ekstralardan biri karizması, diğeri ise seni tek bir bakışıyla tavlama yeteneğiydi.

Sulu, kırmızı ve leziz bir elma önümde sallanıyordu ama aynı masallarda olduğu gibi Reed Royal tatlı bir prens kılığındaki kötü bir karakterdi. Ondan bir ısırık almak büyük bir hata olacaktı.

Ona çekiliyor olabilirdim ama ilk seferimin benden nefret eden, yetenekli kardeşini benim masum tahrifatımdan korumak isteyen biriyle olmasını istemiyordum.

Ama tadına bakmadan da ayrılmak istemiyordum çünkü o kadar güçlü... ya da aptal değildim.

Benden nefret edebilirdi ama beni *arzuluyordu*. Aletini tutuşu gevşememişti. Aksine kasları sanki dokunuşumu beklemiş gibi daha da gerilmişti.

Geçen akşam dans ederken Valerie bundan bahsediyordu. Kalabalığa cevap vermemiştim ama Reed'in ateşli bakışlarının her hareketimi takip etmesi gerçek hissetmeme sebep olmuştu. Eğer şu anda Reed'in aklında girebilseydim oradaki tek şeyin *ben* olduğumu görecektim.

Kuşağıyla sarılmış bir sabahlığın katlı olduğu sandalyeye doğru yürüdüm. Kuşağı alıp kumaşı parmaklarımdan geçirdim.

"İstediğim her şey mi?" diye ona sordum.

Gözleri bir anlığına kapandıktan sonra öylesine bir arzuyla açıldı ki nerdeyse dizlerim titriyordu.

"Evet. Her şey." Sanki bunu güçlkle söylemiş gibiydi. "Ama sadece benle."

"Neden bu kadar çaresizsin?" diye sataştım. "Daha dün akşam biriyle beraber oldun."

Boğazından iğrendiğini belirten bir ses çıkarttı. "Dün akşam bir halt yapmadım. East'le öpüşen sendin."

"Sen de arabayı tekerlekleri yerinden sökecek kadar sertçe hoplatmıyor muydun?" dedim alaycı şekilde.

"Onu Wade yaptı." Kafa karışıklığım yüzümde belli olmuş olmalıydı çünkü durumu açıkladı. "Astor Park'ın oyun kurucusu, arkadaşım. Tuvaletler doluydu. O da bekleyemedi."

İçim rahatlamıştı. Belki de sadece bu şekilde beraber olursak gururunu bir kenara bırakabilirdi. Belki ona sahip olabiliyordim. Belki de bu başıma gelecek en iyi şey olacaktı. Ödülüm. Test etmeye karar verdim.

"Seni bağlamak istiyorum."

Çenesi sertleşti. Yüksek ihtimalle bunun beni tahrik ettiğini, daha önce defalarca denediğim bir şey olduğunu düşünüyordu.

"Elbette, bebeğim, nasıl istersen."

Pes etmiyor, bana yem atıyordu. Bir anlığına Reed'in beni sadece vücudum için istemediğini düşündüğüm için kendime saydırdım.

Gittikçe çoğalan bir kararlılıkla ona yaklaştım. "Bu hoş ama, değil mi?"

Bileklerini uzatması için işaret ettiğimde beni temkinli bir şekilde izledi. İlgisiz davranmama rağmen eli çıplak göbeğime değdiği an nefesim kesildi ve bunu güçlkle gizleyebildim. Kendime not: Reed'in etrafındayken kendine hâkim olmak için daha fazla kıyafet giy.

İzcilik yapmamıştım, gemici falan da değildim. Tek bir çeşit düğüm biliyordum o da ayakkabı bağcıklarına attığımızdı. Kuşak bileklerine iki kere doladım ve kuşak iç çamaşırının önüne ikinci kez değdiğinde ikimiz de nefeslerimizi tuttuk. "Beni öldürüyorsun," dedi sıkığı dişlerinin arasından.

"Güzel," diye mırıldandım ama ellerim o kadar çok titriyordu ki basit bir düğümü bile güçlkle atabildim. "Bundan hoşlandın mı? Benim merhametime kalmaktan?"

"İkimiz de hiçbir şekilde benim merhametime kalmadığını biliyoruz."

Alçak sesle bir halt bilmediğim hakkında bir şeyler fısıldadı ama onu görmezden geldim. Onu bağlamak için bir yer aradım. Teknelerdeki en güzel şey mobilyaların yere sabitlenmiş olmasıydı. Sandalyenin yanında parlak metal bir boru vardı, Reed'i oraya yönlendirdim.

Onu sandalyeye ittim, elimdeki kuşakla bacaklarının arasına diz çöktüm. Tanrı gibi, modern zamanların Kral Tut'u gibi oturarak ayağının dibindeki köle kızı inceliyordu.

Bacaklarımın arasındaki sızı neredeyse acı verici bir hâl almıştı. Tek duyabildiğim cılız, şeytani bir sesin ne olacak ki demesiydi.

Bu adam beni o kadar fena istiyordu ki ereksiyonunu birazcık bile kaybetmemişti. Kumaşın altında emreder ya da yalvarır gibi dokunmamı bekliyordu. Daha önce ağzıma hiçbir erkeğin aletini almamıştım. Nasıl hissettirdiğini merak ediyordum.

Kendimi durduramadan uzanıp çamaşırı aletini ortaya çıkaracak kadar çekiştirdim. Ona dokunduğumda tısladı. Ah, vay canına. Yumuşaklık beni şaşırtmıştı. Teni kadifemsiydi.

"Sen..." Mükemmelsin, demek istiyordum ama söylersem benimle dalga geçeceğinden korkuyordum. Parmak uçlarımı üzerinde gezdirip derin bir nefes aldım. Arzu damarlarımda atıyordu.

"İstedğin bu mu?" diye sordu Reed. Sataşmaya çalışmıştı ama ağzından yakarış gibi çıkmıştı.

Sertliğine ürkerek baktım. Ucunda inci renginde bir sıvı görünce onu yaladım. Ama bir kerelik tatmak yeterli değildi. İkinci için tekrar uzandım. Temmuz ayının en sıcak günüymüş ve her an eriyecek bir külah dondurmaymış gibi ucunu yalıyordum.

"Kahretsin." Sıkılgı ellerini başımın üzerine koydu. "Em. Kahretsin. Deneyimlerini göster."

Kaba sözleri arzu sisini aralamıştı. Hızla geri çekildim.

"Deneyimlerimi mi?" Savunmamı o kadar indirmiştim ki ondan uzak tutmaya çalıştığım hassasiyet açıkça belliydi.

"Aynı..." bir anlığına duraklayıp sesimdeki acı yüzünden huzursuz olmuştu ama bir şey onun toparlanmasına sebep olmuştu. "Aynı daha önce binlerce defa yaptığın gibi."

"Doğru." Titrek bir kahkaha attım. "O zaman bunun için güzelce bağlanman lazım çünkü daha önce hayal bile etmediğin numaralar biliyorum."

Kemeri sertçe çekerek yerdeki halkaya bağlayıp sıkıca sabitledim. Beni ışıltılı gözlerle izledi. Onu yumruklamak, gerçekten canını acıtmak istiyordum. Ama fiziksel acıya dayanabilirdi. O yüzden yapabileceğim tek şey onu, değerli ailesini tekrar bir araya getiremeyeceği şekilde mahvedeceğime inandırmaktı. Tıpkı onun beni bir sürü ufak parçaya ayırdığı gibi.

Sandalyeye çıktım, dizlerim güçlü kalçalarının iki yanındaydı.

"Beni istediğini biliyorum. Tekrar dizlerimin üzerine çökmem için ölüp bittiğini biliyorum." Tırnaklarımı başında dolaştırıp gözlerimi görebilsin diye kafasını sertçe çektim. "Ama beni tekrar

dizlerim üzerinde anca rüyanda görürsün. Bana para versen bile sana dokunmam. Bana yalvarsan bile sana tekrar dokunmam. Beni güneşin gündüzü ya da ayın geceyi sevdiğinden daha çok sevdiğine yemin etsen bile yapmam. Seni becereceğime babanı beceririm."

Onu iterek üzerinden kalktım. "Ne var biliyor musun? Belki de gidip şimdi beceririm. Hatırladığım kadarıyla Easton babanın genç kadınlardan hoşlandığını söylemişti."

Aslında hissetmediğim bir özgüvenle kapıya doğru yöneldim. Reed bağını çekiştirdi ama basit düğümüm onu olduğu yere sabitlemişti.

"Hemen buraya gel ve beni çöz," diye gürledi.

"Hayır. Bunu kendi başına çözmek zorunda kalacaksın." Kapıya doğru yöneldim, elim kapı kulpundayken arkama dönüp ona sataştım, "Eğer sen Easton'dan daha deneyimliysen, o zaman baban mükemmel olmalı."

"Ella, hemen buraya gel."

"Hayır." Ona gülümseyerek odayı terk ettim. Arkamdan ismi mi bağırıldığını duydum. Sesi sadece kötü bir hatıra gibi gittikçe azaldı.

Güvertede Callum içkiyi devirirken Easton yanındaki şezlongda uyuyordu.

"Ella, iyi misin?" Callum hızlıca ayağa kalkıp yanıma geldi.

Saçımı düzelterip etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştım. "İyiyim. Aslında... Steve'i düşünüyordum. Eğer senin için uygunsa hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

Callum'un yüzü aydınlandı. "Evet, kesinlikle. Gel de otur."

Dudağımı ısırp ayaklarıma baktım. "Daha müsait bir yere gidebilir miyiz?"

"Elbette. Benim kamarama ne dersin?"

"Bu harika olur," dedim sevinçle.

Ağzı hafifçe açıldı. "Tanrım, bu gülümseme Steve'e çok benziyor. Hadi gel." Omzuma kolunu doladı. "Steve'le beraber büyüdük. Atlantik Havacılık'ı kuran dedelerimiz de donanmadandı.

Steve'le oturup saatlerce kaybolmuş hazine hikâyelerini dinledik. Sanırım donanmaya yazılma isteği buradan geldi."

Callum beni kamarasına yönlendirirken Easton başını kaldırdı. Bana ve sonra Callum'un koluna baktı. Bu sefer hak ettiğim öfkeli bir yoruma kendimi hazırlamıştım. Onun yerine onu karından tekmelemişim ya da ona yalan söylemişim gibi görünüyordu ki bu daha da betardı.

Callum'un sevgili Steve'i hakkında on dakika konuşmasına izin verdikten sonra lafını kestim.

"Callum bu çok ilginç. Benimle paylaşmanı takdir ediyorum ama..." Tereddüt ettim. "Evine adım attığımdan beri beni rahatsız eden bir soruyu sormak istiyorum."

"Tabii, Ella. Bana her şeyi sorabilirsin."

"Neden oğulların mutsuzlar?" Reed'in sürekli asık olan suratını düşünüp güçlkle yutkundum. "Neden bu kadar öfkeli? İkimiz de benden hoşlanmadıklarını biliyoruz ve nedenini merak ediyorum."

Callum eliyle yüzünü ovuşturdu. "Biraz zaman vermelisin. Hepsi yola gelecektir."

Bacaklarımı yatakta altına alarak oturdum. Kamarada sadece bir sandalye vardı ve ben yatağa oturunca Callum da sandalyeyi almıştı. Yatakta otururken yeni baba figürümle varlığından yeni haberdar olduğum merhum babam hakkında konuşmak tuhaftı.

"Daha önce de söyledin ama öyle olacağını sanmıyorum," dedim alçak sesle. "Nedenini anlamıyorum. Yani sorun para mı? Bana para vermenden mi hoşlanmıyorlar?"

"Sorun para değil. Sorun... siktir, pardon." Callum kelimelere takılmıştı. "Tanrım, bir içkiye ihtiyacım var." Küçük bir kahkaha attı. "Ama eminim içmeme izin vermezsin."

"Şu anda değil." Kollarımı birleştirdim. Callum onunla sert olmamı mı istiyordu? Bunu yapabiliirdim.

"Saçmalıklar olmadan dobra şekilde. Bu şekilde olmasını mı istiyorsun?"

Gülümsemek zorunda kaldım. "Doğru."

Başını geriye yaslayıp tavana baktı. "Bu noktada oğlanlarla ilişkim o kadar bozuk ki Rahibe Terasa'yı bile eve getirsem onu benimle yatmaya çalıştığı için suçlarlar. Annelerini aldattığımı ve onun ölümüne sebep olduğumu düşünüyorlar."

Çenemi kapalı tutmaya çabaladım. Pekâlâ. Vay canına. Eh, bu bazı şeyleri açıklıyordu. Nefes aldım. "Yaptın mı?"

"Hayır. Onu asla aldatmadım. Evliliğimiz boyunca bir kere bile baştan çıkarılmadım. Gençken Steve'le çılgınlıklar yaptık ama Marie'yle evlendikten sonra asla başka bir kadına bakmadım."

İçten konuşuyordu ama bütün hikâyeyi duymuyormuşum gibi hissettim. "O zaman neden çocukların bu durumda?"

"Steve..." Callum bakışlarını uzağa çevirdi. "Kahretsin, Ella, babanı sevebilmek için zamanın olsun istiyordum. Yalnız hissettiği için yaptığı bütün o saçma şeyleri sana anlatmayı istememiştim."

Benden sakladığı şeyleri ortaya dökmesi için Callum'u zorlamaya karar verdim. "Bak, acımasız olmaya çalışmıyorum ama Steve'i tanımıyorum ve öldüğüne göre onu asla tanıyamayacağım. Reed, Easton veya sen gibi benim için gerçek bir insan değil. Benim Royal olmamı istiyorsun ama ailedeki herkes beni kabullenmezse asla olamayacağım. Mezun olup gittikten sonra istendiğimi hissetmediğim bir yere neden döneyim?"

Duygusal şantaj denemem başarılı olmuştu. Callum hemen konuşmaya başladı. Ailesinin bir parçası olmamı ne kadar istediğini görünce cidden duygulanmışım.

"Steve çok uzun süredir bekârdı. Övünmeyi çok severdi ve sanırım oğlanlar küçükken Steve Amcalarını örnek alması bir erkek olarak görüyorlardı. Onlara çılgınlık günlerine dair hikâyeler anlatır dururdu. Onu bu konuda hiç durdurmam. İş seyahatleri için oradan oraya uçmakla meşguldük ve Steve bu durumdan

taydalandı. Yemin ederim öyle bir şey yapmadım ama... kimse bana inanmadı."

Çocukları gibi. Karısı gibi.

Sandalyesinde kıpırdanırken bu hikâyeden rahatsız olduğu belliydi. "Maria depresif olmaya başladı ama ben bunu fark etmedim. Geriye bakınca uzaklaşmasının, ruh hâlindeki değişikliklerin ciddi bir sorunun işaretleri olduğunu daha yeni fark ediyorum ama o sıralar batmakta olan işimi kurtarmakla çok meşguldüm. Yanında sadece oğlanlar vardı ve gittikçe daha da fazla hapa almaya başlamıştı. Yüksek doz aldığında dünyanın öbür ucunda Tokyo'da, Steve'i kerhaneden topluyordum. Beni suçladılar."

Belki de seni suçlamakta haklılar, diye düşündüm.

"Steve kötü bir adam değildi ama sen... sen çocukların gözünde kanıtsın sanırım. Beni aileden uzaklaştıran ve annelerini ölüme sürükleyen şeyin kanıtı." Gözleri onu anlamam, belki de affetmem için yalvarıyordu ama ona bunu verebilecek kişi ben değildim. "Annenden gelen mektubu aldığında Steve değişmişti. Bir gecede yepyeni bir adam olmuştu. Sana yemin ederim o dünyadaki en özenli ve düşkün babalardan biri olabilirdi. Çocuk istiyordu ve seni keşfettiğinde sevinçten uçmuştu. Eğer Dinah'yla uzun süre önce planladıkları seyahat olmasa hemen seni aramaya başladılar. İzin verilmeyen bir bölgede planörle uçuş yapacaklardı ama Steve izin vermeleri için yerel polislerle rüşvet vermişti. Döndüğü an seni aramaya başlayacaktı. Ondan nefret etme olur mu?"

"Ondan nefret etmiyorum. Onu tanımıyorum bile. Ben..."

Lafımı kestim çünkü düşüncelerim karmakarışık. Bir şekilde Royal oğlanlarının aklında annelerinin ölümü ve Steve'in olaya katkıları birbirine girmişti. Ben de bu durumda onlar için en uygun ve canlı hedeftim. Fikirlerini değiştirmek için yapabileceğim bir şey yoktu. Artık bunu görebiliyordum. Yine de gerçeği istemişim ve bunun için Callum'u suçlamayacaktım.

"Teşekkürler," dedim titrek bir sesle. "Benimle açık açık konuşman takdir edilesi." Ne kadar terbiyeli davranırsam davranayım yine de benden nefret edeceklerdi. Abby gibi olabilirdim

ve... bir anda aklıma bir şey geldi. Durduramadan ağzımdan çıktı. "Maria nasıl biriydi?"

"Tatlı. Tatlı ve nazikti. Bir elli boylarında ya var ya yoktu, melek gibi bir kadındı." Gülümsedi, o anda Maria'yı sevdiğini anladım. Böylesi bir aşkın parıltısını daha önce kendi annemin gözlerinde bir defa görmüştüm. Annem kendi hayatını düzene sokamamıştı ama beni sevmişti.

Maria da aynı tür sevgiyi oğullarına duymuştu. Abby, benim aksime, o kadının kopyasıydı ve bunun beni rahatsız etmemesi gerekiyordu ama ediyordu işte; itiraf etmekten nefret etsem de Reed'in benim hakkımda öyle hissetmesini istiyordum.

Bu da aklıma düşen en saçma düşünceydi.

19

REED KIYIYA KADAR olan yolculuk boyunca ve hatta eve vardığımızda da yüzüme bakmamıştı. Düşünceli sessizliği yeterince konuşuyordu. Öfkeliydi ve uzun bir süre de sakinleşmeyecek gibiydi.

Güneş çarpmasını bahane ederek akşam yemeği için izin istedim çünkü Reed'in beni görmezden geldiği ya da her fırsatta iğnelediği bir yemeğe katlanacak hâlde değildim.

Kendim edip kendim bulduğumu biliyordum ama odama çıkarken Easton bile bana kaşlarını çatınca, hata yapıp yapmadığımı merak ettim.

"Babamı becermeyeceğini sanmıştım," diye tısladı holde yanımdan geçerken.

"Becermedim. Sadece Reed'in becerdiğimi düşünmesini istedim." Easton hâlâ şüpheli bakmaya devam edince iç çektim. "Callum'la yaptığımız tek şey Steve hakkında konuşmaktı." Ayrıca annen hakkında da konuştuk ama bu hâldeyken bundan bahsetmemin hoşuna gitmeyeceğini biliyorum.

İtirafım karşısında birazcık bile yatışmış görünmüyordu. "Kardeşimle oyun oynamayı bırak. Adımı öfkeli kıldın ve şimdi sisteminden bunu atması gerekecek."

Yüzümün rengi soldu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum ama cevaptan korkuyordum. Abby'ye mi koşacaktı? Bu bende Easton'ın güverte ayakkabılarına kusma isteği uyandırmıştı.

"Boş ver," diyerek beni başından savdı. "İkiniz ya birbirinizi becermelisiniz ya da birbirinizden uzak durmalısınız. Benim oyum birbirinizden uzak durmanız yönünde."

"Anlaşıldı." Kapımı açmaya çalışırken Easton kolumu yakaladı.

"Ciddiyim. Eğer birine ihtiyacın varsa bana gel. Seni o kadar da sorun etmiyorum."

Öf. Bu Royal oğlanlarından bıkmıştım. "Tanrım, Easton. Bu çok cömertçe. Acıdığın için sunduğun sevişme teklifinin bir son kullanma tarihi var mı? Yoksa ne zaman istersem kullanabileceğim bir kupon mu?"

Ayaklarımı yere vurarak odama girdim ve kafası karışmış gibi görünen suratına kapıyı çarptım. Saat erkendi ama yatmaya karar verdim çünkü güneş doğmadan pastanede olmam gerekiyordu. Sonrasında okul vardı. Şu anda evde konuşmak istediğim tek bir insan bile yoktu.

Örtülerin altına kıvrılıp kendimi uyumaya zorladım ama uykuya daldığım her an kapı ve koridordaki yürüme sesleriyle uyanıyordum.

Gecenin geç saatlerinde holde öfkeli bir fısıldama duydum. Geçen akşam duyduğum aynı öfkeli fısıltıydı. Easton ve Reed bir şeyler hakkında tartışıyordu. Saati kontrol ettim. Geçen seferkiyle aynı saatlerdi, gece yarısını biraz geçmişti.

"Gidiyorum," dedi Reed düz bir tonda. "Geçen sefer gelmene izin vermediğim için kızmıştın, şimdi de seni davet ettiğim için mi sızlanıyorsun?"

Bu kesinlikle düğmeye basmıştı.

"Hey, kafan kıcında olduğundan bir yumruğun gelişimi göremeyeceğinden endişelendiğim için kusuruma bakma," diye tersledi Easton.

Evet. Kesinlikle düğmesine basılmıştı.

"En azından ben Steve'in kızının ardından koşmuyorum,"

"Evet, haklısın," dedi Easton alaycı şekilde. "Bu yüzden seni nerdeyse çıplak şekilde sandalyeye bağı buldum. Çünkü Ella'yı filan istemiyorsun."

Koridorun sonuna doğru ilerledikleri için Reed'in cevabını tam duymamıştım ama kulağı, "Aletimi o tuzağı sokmaktansa Jordan'ı beceririm," demiş gibi gelmişti.

Öfkem örtüleri kenara fırlatıp yataktan fırlamama sebep olmuştu. Bu ikilinin bilmemi istemedikleri bir sırları mı vardı? Eh, eğer Royal evinde savaştaysam her türlü koza ihtiyacım vardı.

Giysi dolabına koşup elime gelen ilk şeyi üzerime geçirdim ve şansa kısa bir etek çıktı. Birilerini takip etmek için en uygun kıyafet bu değildi ama kaybedecek zamanım yoktu. Eteğı giyip üzerine bir tişört geçirdikten sonra ayağıma spor ayakkabımı giydim ve olabildiğince sessiz bir şekilde odamdan çıktım.

Arkadaki merdivenlerden parmak uçlarımda indim. Mutfakta kimse yoktu ama dışarıda sesler duydum. Bir araba kapısı kapandı. Kahretsin. Acele etmek zorundaydım. Şansa ikizler kıyafetlerini, anahtarlarını, cüzdanlarını ve her türlü şeylerini her zaman vestiyerde bırakıyorlardı.

Mutfaktan vestiyere koşup bulabildiğim ilk kapüşonluyu kaptım. Ön cebinde anahtarlar ve bir avuç para vardı. Harika. Kapıdaki pencerenin altına sığınıp etrafa göz atınca Reed'in arabasının arka farlarını gördüm.

Kapıyı ardına kadar açıp garaja koştum. Anahtarlıktaki buton ikizlerin arabasını açınca rahatlamayla iç çekip bindim.

Karanlık, sessiz sokaklarda birini gizlice takip etmek fazla alengirliydi ama becerebilmişim. Reed arabayı durdurmamıştı ya da öfkeli bir şekilde benimle yüzleşmek için direksiyonu kırmamıştı. Beni şehrin kalbine kadar yönlendirdikten sonra bir kapiya varana kadar bazı yan yollardan geçtik.

Reed aracını park etti. Motoru ve farları kapattım. Ay ışığında araçtan çıkıp çitlerin üzerine tırmanırken iki kardeşı güçlükle görebiliyordum.

Başımı nasıl bir belaya sokmuştum? Uyuşturucu mu satıyorlardı? Bu çok çılgınca olurdu. Zengin bir aileydi. Giydiğim kapüşonlunun cebinde bile yirmilik ve ellilikler hâlinde neredeyse beş yüz dolar vardı. Eğer vestiyerdeki bütün montların cebine bakarsan her birinde sürüsüyle para bulacağıma emindim.

O zaman ne yapıyor olabilirlerdi?

Bir şey görebilecek miyim diye çitlere koştum ama tek görebildiğim dikdörtgen şeklinde yapılarıydı. Hepsi aşağı yukarı aynı ebattaydı. Ama etrafta ne Reed ne de Easton vardı.

Bir çitin üzerinden atlayıp karanlığa dalmanın çok aptalca olacağını söyleyen iç sesimi görmezden gelip çitin üzerinden atladım.

Binalara yakınlaştığımda onların bina değil, kargo konteyneri olduklarının farkına vardım. Bu da bir limanda olduğum anlamına geliyordu. Güverte ayakkabılarımın tabanı yumuşaktı ve ses çıkarmıyordu. Easton kapüşonlu yabancıya bir avuç para verirken hiçbiri beni duymadı.

Geriye kaçtım, konteyneri paravan olarak kullanıp köşesinden onları dikizlerken kendimi kötü bir aksiyon filmindeki beceriksiz ajanlar gibi hissediyordum. Easton ve yabancıнын arkasında köşelere yerleştirilmiş dört kargo konteynerinin ortasına eğreti bir halka çizilmişti.

Halkanın içinde, üzerinde sadece kot pantolonu kalacak şekilde soyunmuş Reed vardı.

Bir kolunu kendine doğru çekerken diğerini ileriye uzatarak esnetti. Sonra rahatlamaya çalışmış gibi ayakları üzerinde zıplamaya başladı. Diğer üstsüz adamı görünce bütün parçalar yerine oturdu. Gizlice çıkılan gece gezmeleri, yüzündeki açıklanamayan morluklar, Easton kardeşinin üzerine iddiaya giriyor olmalıydı. Kahretsin, geçen hafta ikisinin arasında geçen tartışmaya bakılırsa Easton da dövüşüyor olmalıydı.

"Birinin bizi takip ettiğini hissetmiştim ama Reed beni dinlemedi."

İrkilerek döndüğümde Easton'ı hemen arkamda buldum. Bana onları takip ettiğim için laf çakmadan önce hemen savunmaya geçtim. "Ne yapacaksın, beni gammazlayacak mısın?" diye dalgaya vurdum.

Gözlerini devirip beni öne çekti. "Hadi gel, seni sinsi şey. Bunun sebebi sensin. Bari neye sebep olduğunu gör."

Beni halkanın köşesine kadar çekmesine izin verirken itiraz ettim. "Bunun sebebi ben miyim? Nasıl anladın?"

Easton insanları kenara iterek bizi öne geçirdi. "Reed'i çıplak şekilde sandalyeye bağlayışından?"

"Üzerinde iç çamaşırı vardı," diye mırıldandım.

Easton beni görmezden gelip konuşmaya devam etti. "Onu denizin dibinde dokuz ay geçirmiş denizciden bile daha azmış şekilde bırakarak mı? Lütfen, kardeşim, şu anda Reed'in vücudunda o kadar adrenalin var ki ya dövülecek," beni sorgular gibi baktı, "ya da birini becerecek. Sen onu becermediğin için elinde sadece dövüşmek kalıyor. Hey, abi," diye seslendi. "Küçük kız kardeşimiz izlemeye gelmiş."

Reed hızla döndü. "Burada ne halt ediyorsun?"

Easton'ın iri yapısının ardına gizlenme dürtüsünü bastırdım. "Sadece aileyi desteklemek için buradayım. Bastır..." Royallar demek üzereydim ama ya takma isim falan kullanıyorlarsa diye düşündüm. Yumruğumu kaldırdım. "Bastır ailem!"

"East, eğer onu buraya sen getirdiysen fena paralayacağım."

Easton ellerini kaldırdı. "Oğlum sana birinin bizi takip ettiğini söyledim ama birine," başıyla beni işaret etti, "vereceğin ders konusunda sızlanmaktan beni dinlemedin."

Reed kaşlarını çatı. Belli ki beni kaldırıp fırlatmak istiyordu. Daha bir şey yapamadan ağaç kütüğü gibi bacakları olan diğer üstsüz adam omzuna vurdu.

"Aile toplantınız bitti mi? Bu dövüşü güneş doğmadan bitirmek istiyorum."

Reed'in mavi gözlerindeki öfke gülümsemeye dönüştü. "Cun-

ningham, ringde beş dakika bile dayanamayacaksın. Kardeşin nerede?"

Cunningham iri omuzlarını silkti. "Aletini sıradan birine emdirmekle meşgul. Korkma ama, Royal. Canını çok yakmayacağım. Yarın Astor Park'ta yakışıklı yüzünü göstermen gerektiğini biliyorum."

"Burada kal." Reed zemini gösterdi. "Buradan kıınıldarsan her şey senin için çok daha kötü olur."

"Çünkü bu zamana kadar her şey çok iyiydi ya," diye dalga geçtim.

"Konusmayı bırak da dövüşün," diye bağırdı kalabalıktan biri. "Eğer pembe dizi izlemek isteseydim evde kalırdım."

Easton, Reed'in omzuna sert bir yumruk attı ve Reed de aynı şekilde cevap verdi. Her iki yumruk da beni yere sermeye yeterdi ama bu ikisi manyak gibi gülüyorlardı.

Cunningham merkeze çekildi ve Reed'e ardından gelmesi için işaret etti. Reed tereddüt etmedi. Etrafta dolanıp birbirini tartmak filan yoktu. Reed doğrudan Cunningham'ın üzerine fırladı ve ikili beş dakika boyunca yumruklaştı. Cunningham'ın her vuruşuyla yüzümü buruşturdum ama Easton sadece kahkaha atıp Reed'e tezahürat yaptı.

"Reed için iddiaya girerek kazandığım en kolay para," diye böbürlendi.

Kollarımı belime sardım. Callum karanlık bir dönemde olduğunu söylemişti ama oğullarının da karanlıkta olduğunu farkında mıydı? Onlara musallat olan duygulardan kurtulmak için yumruklaştıklarından haberdar mıydı?

Avuçlarımın ve vücudumun diğer kısımlarının ıslanmasına ne demeliydik? Nefesimin ve kalbimin hızlanması peki?

Gözlerimi Reed'in üzerinden alamıyordum. Kasları ay ışığında parlıyordu ve bu hayvani formundayken o kadar yakışıklıydı ki içimde nasıl baş edeceğimi bilemediğim ilkel bir şeyi uyandırmıştı.

“Seni alevlendirdi, değil mi?” diye Easton kulağıma bilmiş şekilde fısıldadı.

Başımı hayır anlamında salladım ama bütün vücudum evet diye bağırıyordu ve Reed, Cunningham’ı etrafında döndürüp betona yüzüstü serecek son yumruğunu savurdu. Parmağıyla beni çağırıyordu onu reddedecek hâlde değildim, biliyordum. Bu sefer değildim.

20

YOLCU KOLTUĞUNDA Easton'la beraber malikâneye sürdüm çünkü Reed tek başıma geri dönebileceğime güvenmediği hakkında bir şey mırıldanmıştı. Tek başıma limana gelebildiğimi belirtmek istiyordum ama ağzımı kapalı tuttum. Belli ki bu akşam Reed'e bulaşmamak gerekiyordu.

Cunningham'dan sonra iki adamla daha dövüşmüştü ve ikisinin de kıcına tekme basmıştı. Easton dönüş yolunda kazancını sayıyordu. Sekiz bin toplamışlardı. Ne kadar zengin oldukları düşünülürse kovadaki bir damla gibiydi ama Easton uğruna kan akıttığında paranın daha tatlı geldiğini söyledi.

Reed kan akıtmamıştı ama. Yarın morlukları veya ağrıları olacağını da sanmıyordum. Bu akşam adamların yüzünü defalarca yumruklarken fazlasıyla çılgın ve güçlü görünüyordu.

Araba yolunda motoru kapattım ama Reed kendi aracından çıkmadı diye arabada kaldım. Easton beklemedi, parasını cebine sıkıştırıp araçtan sıvıştı ve arkasına bile bakmadan yan kapıya doğru ilerledi.

Reed sürücü koltuğundan çıktığında ben de aynısını yaptım. Aramızda birkaç metre vardı. Bakışlarımız buluştu. Sert bakışları ve **gergin cenesi** yorgun hissetmeme sebep oldu. Çok yorgun-

dum. Ama bu, sabahın ikisi olduğu ve yecdiden beri ayakta olduğum için değildi.

Beni her gördüğünde Reed'in vücudundan yayılan bu nefretten yorulmuştum. Onunla savaştıktan yorulmuştum. Oyunlardan, gerginlikten ve bitmek bilmeyen düşmanlıktan bıkmıştım.

Ona doğru bir adım attım.

Bana arkasını dönüp evin yan tarafına doğru ortadan kayboldu.

Hayır. Bu sefer olmazdı. Benden kaçamazdı. Ona izin vermiyecektim.

Ardından acele ederken, evi çevreleyen hareket sensörlü ışıklara minnettardım. Arka bahçe ve sahil boyunca yolumu aydınlatmışlardı.

Reed benden baya öndeydi ve bütün hayatı boyunca burada yaşama avantajına sahipti. Taşlarla kaplı yolda suyun kenarına varana kadar rahatlıkla ilerledi.

Hâlâ taşlı yolda ilerliyordum. Ayakkabılarını ve çoraplarını fırlatıp suda ilerlediğini gördüm. Kot pantolonunun ıslandığını umursuyormuş gibi görünmüyordu.

Geç olmuştu ama hava kapkaranlık değildi. Ay vardı ve yakışıklı yüzünü aydınlatıyordu. Omuzları düşüktü. Sonunda yanına ulaştığımda iki elini de saçından geçirdi.

"Bugün yeterince birbirimize eziyet etmedik mi sence?" Ses tonu yorgun çıkmıştı.

Derin bir iç çektim. "Oldukça olaylı bir gündü, değil mi?"

"Beni sandalyeye bağladın," diye homurdandı.

"Hak ettin."

Bir anlığına sessiz kaldık. Ayakkabılarımı çıkarıp öne doğru bir adım attım. Buz gibi soğuk suyun ayaklarımı ıslatmasıyla çığlığı bastım. Reed boğuk bir kahkaha attı.

"Atlantik hep böyle soğuk mu?" diye ağzımdan kaçırdım.

"Evet."

Suya bakıp kıyıya vuran dalgaları dinledim. Sonra tekrar iç çektim.

"Bunu yapmaya devam edemeyiz, Reed."

Cevap vermedi.

"Ciddiyim." Elimi koluna dolayıp onu benimle yüzleşme-i için çevirdim. Mavi gözleri ifadesizdi ki sanırım bu her zamanki kınama ifadesinden daha iyiydi. "Artık savaşmak istemiyorum. Çabalamaktan bıktım."

"O zaman git."

"Sana daha önce de söylediğim gibi kalmak için buradayım. Liseden mezun olmak ve üniversiteye gitmek için buradayım."

"Öyle diyorsun."

Kızgın bir şekilde homurdandım. "Başka bir şey söylememi mi istiyorsun? Peki, söyleyecek çok şeyim var. Babanla düşüp kalkmıyorum, Reed. Hiçbir zaman yapmayacağım çünkü bu ol-dukça iğrenç. Adam benim vasım ve benim için yaptığı her şeye minnettarım. Bütün olan biten bu. Hep de böyle olacak."

Reed ellerini cebine sokup tek kelime etmedi.

"Bugün Callum'la teknede tek yaptığımız konuşmak oldu. Bana babamı anlattı ve açıkçası bütün bunlar hakkında ne his-setmem gerektiğini bilmiyorum. Steve'le hiç tanışmadım. Onun hakkında duyduklarımdan sonra ondan hoşlanır mıydım bilemi-yorum. Ama babam olduğu gerçeğini değiştiremem, değil mi? Ve sen de bunun için beni suçlayamazsın. Steve'den annemi hamile bırakmasını istemedim. Babandan hayatıma dalıp beni buraya getirmesini de istemedim."

Alay etti. "Hâlâ para için kıyafetlerini çıkarmayı tercih ettiğini mi söylüyorsun?"

"Şu anda mı? Evet," dedim açıkça. "En azından o hayatta ne yapmam gerektiğini biliyorum. Kime güveneceğimi, kimden uzak duracağımı. Striptiz yapma konusunda ne söylersen söyle ama kimse, tek bir insan bile, kulüplerde çalıştığım süre boyunca bana sürtük ya da kaltak demedi."

Reed gözlerini devirdi. "Çünkü çok saygın bir meslek."

"Hayatını kazanıyorsun," diye cevap verdim. "On beş yaşın-dayken ve ölen annemin hastane masraflarını ödemeye çalışırken hayatta kalmamı sağlıyordu. Beni tanı mıyorsun. Bana dair hiçbir

şey bilmiyorsun ve beni tanımaya bile çalışmadığın için beni yar. gılamaya hakkın yok. Fikrin olmadığı şeyler konusunda saçma- lamaya hakkın yok."

Omuzları tekrar kaskatı kesildi. Bana doğru bir adım atarak çıplak bileklerime suyun sıçramasına neden oldu.

"Beni tanımıyorsun," diye tekrar ettim.

Bana kötü bir bakış attı. "Yeterince tanıyorum."

"Bakireyim, *bunu* biliyor muydun?" Kelimeler durdurama- dan ağızından çıkmıştı ve Reed şaşkınlıkla irkildi.

Hemen kendini toparlarken yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Tabii, Ella, Bakiresin."

"Gerçek bu." Utançtan yanaklarım kızardı ama neden utandı- ğımdan emin değildim. "Sürtük olduğumu düşünebilirsin ama yanılıyorsun. Annem ben on beş yaşındayken hastalandı. Oğlan- larla düşüp kalkacak zamanı nereden bulacaktım?"

Sertçe kahkaha attı. "Şimdi de daha önce hiçbir erkeği öpme- diğini mi söyleyeceksin?"

"Hayır, öptüm. Bazı... şeyler yaptım." Şimdi yanaklarım alev alev yanıyordu. "Ama ciddi şeyler değildi. Beni suçladığın türde şeyler değildi."

"Seni bir kadın yapmamı istediğin kısım burası mı?"

Tenim aşağılamayla iğnelenmiş gibiydi. "Bazen gerçekten pis- liğin teki oluyorsun, bunu biliyor musun?"

Kaşlarını çattı.

"Sana bunu söylüyorum çünkü ne kadar haksız davrandığını görmeni istiyorum," diye fısıldadım. "Sorunların olduğunu an- lıyorum. Babandan nefret ediyorsun ve anneni özölüyorsun. İn- sanları keyif için dövmekten hoşlanıyorsun. Kafadan kontaksın, orası belli. Arkadaş olmamızı beklemiyorum, tamam mı? Aslın- da senden hiçbir beklentim yok. Ama bu... devam ettirdiğimiz kan davasını burada noktaladığımı bilmeni istiyorum. Bugün- kü davranış şeklim için özür dilerim. Seni sandalyeye bağlayıp Callum'la aramızda bir şey olduğunu düşünmeni sağladığım için üzgünüm. Ama şu anda savaşımayı bıraktım. Bana söylemek

istediğini her şeyi söyle, hakkımda istediğini düşün, hödük gibi davranmaya devam et, umurumda değil. Artık bu oyunu oynamıyorum. Bitti."

Sessiz kalınca sudan çıkıp eve doğru yol aldım. Kendi payıma düşeni söylemiştim ve her kelimesini içimden gelerek demiştim. Reed'in bu akşam birilerini öldüresiye dövmesi gözümü açmıştı.

Royal kardeşler benden bile daha berbat durumdaydılar. Canları yanıyordu ve etrafa saldırıyorlardı. Ben en uygun hedeftim ama onlara karşılık vermem durumu daha da kötüleştiriyordu. Bu tavrım, bana duydukları öfkeyi daha çok besliyordu. Artık onlarla muhatap olmayı reddediyordum.

"Ella." Yukarıya vardığımda Reed'in sesi beni durdurdu.

Havuzun yanında durdum ve gözlerindeki pişmanlığı görünce güçlükle yutkundum.

Yanıma ulaşırken sesi şaşkınlıkla boğuk çıkmıştı. "Ben..."

Arkamızdan yüksek bir ses, kelimeler ağzında yuvarlanır gibi konuştu. "Siz çocukların bu kadar geç bir saatte dışarıda ne işi var?"

Brooke taraça kapısında belirirken rahatsızlığımı gizledim. Beyaz ipeksi bir sabahlık giyyordu ve sarı saçları tek omuzuna dökülmüştü. Sağ elinde ise bir şişe kırmızı şarap vardı.

Sesini duyunca Reed'in yüzünü buruşturduğunu fark ettim ama konuştuğunda sesi soğuk ve kayıtsızdı. "Bir şey konuşuyorduk. Yatağa git."

"Baban yanımda olmadığında uyuyamadığımı biliyorsun."

Brooke ayağı takılmadan merdivenlerden inmeyi becermişti. Yanımıza geldiğinde alkolden buğulanmış gözlerini görünce iç çektim. Callum içki içme konusunda profesyoneldi ama Brooke'u ilk defa sarhoş görüyordum.

"Callum nerede?" Ayakta durabilmesi için elimi uzatım.

"Ofise gitti," diye sızlandı. "Pazar akşamı hem de. İlgiilenmesi gereken acil bir durum olduğunu söyledi."

Kıza sempati duymadan edemedim. Callum'un bu ilişkiye Brooke kadar bağlı olmadığı belliydi ve aynı şekilde Brooke'un

Callum'un onu sevmesini çok istediği de açıkça ortadaydı. Onu acıyordum.

"Sekreterini becermenin acil bir durum olduğunun farkına varmamıştım," dedi Reed alaycı şekilde.

Brooke'un gözleri hızla Reed'e döndü. Reed'e doğru koruyucu bir adım attım. "İzin ver de seni içeri götüreyim," dedim Brooke'a. "Oturma odasına. Sana battaniye getiririm ve..."

Elimden kurtuldu. "Şimdi evin hanımı sen mi oldun?" Sesi tizleşiyordu. "Eğer bunun Royallar için bir şey ifade ettiğini düşünüyorsan tam bir aptalsın. Ve sen," Gözünde çılgın bir parıltıyla Reed'e döndü. "Sen de benimle böyle konuşmayı kesmelisin."

Reed'den beklediğim karşılık gelmedi. Ona sorgular bir bakış attım ama kopmuştu. İfadesi neredeyse boştu.

"Bir gün annen olacağım. Bana daha nazik davranmayı öğrenmelisin." Brooke ileri doğru dengersiz bir adım daha atıp manikürlü tırnaklarıyla onun yanağını okşadı.

Reed irkilerek Brooke'un ellerinden kurtuldu. "Ölürüm daha iyi."

Yanından geçip Fransız kapılara yöneldi. Ardından hızla giderken Callum'un kız arkadaşını taraçada bıraktım.

Bu sefer ardından seslenen bendim. "Reed."

Mutfaktaki merdivenlerin önünde durdu. "Ne?"

"Brooke araya girmeden önce ne... ne söyleyecektin?"

Başını çevirdi. Mavi gözleri kinle sertleşmişti. "Hiçbir şey," diye homurdandı. "Kesinlikle hiçbir şey."

Ardımda bir kırılma sesi duydum. Reed'in ardından koşmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu ama Brooke'u sarhoş şekilde havuzun kenarında bırakamazdım.

Hızla yanına gittiğimde, onu tehlikeli bir şekilde suyun kenarında sendelerken buldum. "Hadi gel, Brooke." Kolunu çekiştirdim. Bu sefer uysalca söylediklerime uyup hafifçe ağırlığını bana verdi.

"Hepsi korkunçlar," diye ağladı. "Onlardan kendini korumak için uzak durmalısın."

"Beni düşünme. Üst kata mı çıkmak istiyorsun yoksa oturma odası iyi mi?"

"Maria'nın hayaleti bana bakarken mi?" Brooke titredi. "Evet burada. Her yerde. Evin hanımı olduğumda buradan taşınar ağzı. Bu evi yerle bir edip Maria'yı ortadan kaldıracamız."

Bu kulağa imkânsız geliyordu. Onu oturma odasına doğru yarı taşıdım yarı sürükledim. Evet, şöminenin üzerinde Maria'nın portresi vardı. Brooke önünden geçerken istavroz çıkardı.

Durumun komikliği karşısında kahkahamı bastırmak zorunda kaldım. Oturma odası aslında evin ön kısmı boyunca uzanan uzun bir odaydı. İki tane oturma alanı olduğundan Brooke'u cama yakın ve Maria'nın portresinden uzak olan ikinciye doğru çektim.

Minnetle kanepeye çöküp dizlerini kırdı ve ellerini yanağının altına koydu. Gözyaşları makyajını mahvetmişti, trajik bir oyuncak bebek figürüne benziyordu, kendisine yüz dolar bahşış veren adamın bir gün gelip onu bu bataktan çekeceğine inanan striptizciler gibiydi. Adam elbette dönmemişti. Sadece onu kullanıyordu.

"Brooke, eğer Callum'la beraber olmak seni bu kadar üzüyorsa, neden kalıyorsun?"

"Dışarıdaki herhangi bir erkeğin seni üzmeyeceğini mi sanıyorsun? Erkeklerin tek yaptığı budur, Ella. Seni üzerler." Hızla bileğimi tuttu. "Onlardan uzak durmalısın. Royallar seni mahvedecekler."

"Belki de mahvedilmek istiyorumdur," dedim şaka yaparak. Bileğimi bırakırken iç çekti. "Kimse mahvedilmek istemez. Hepimiz kurtarılmak isteriz."

"Oralarda bir yerde en azından bir tane düzgün adam olmalı." Bu onu güldürdü. İsterik şekilde. Kahkaha gittikçe uzamıştı. Onu kendi hâline bırakıp üst kata çıkarken kıkırtısının sesi kulaklarımdaydı. Bu kadın gerçekten onu üzmeyecek bir erkek bulabileceğini düşünmüyordu.

Bu düşünce neden omurgamdan bıçaklanmışım gibi hissettirdi, bilmiyordum.

21

REED ERTESİ SABAH beni işime bırakmadı. Evden çıktığımda antrenman için çoktan gitmişti ama buna şaşırmamıştım. Dün akşam benden beklediği son şeyin ateşkes olduğuna emindim. Bu da okula giderken özrümün bir başka oyun olup olmadığını kafaya takıyor demektir.

Ama değildi. Dün verdiğim karara sadık kalacaktım. Royalları sinirlendirmeyi bırakmıştım.

Pastaneye otobüsle gidip sonraki üç saat boyunca Lucy'nin yanında çalıştım. Sonrasında okula yürüyüp üniformamı değiştirmek için tuvalete gittim.

Kızlar tuvaletinden çıktığımda Easton'ın daha önce çıkmış olduğu kıza rastladım. Adı Claire'di sanırım.

Beni gördüğün an dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. Sonra yanımdan çekip giderek ağzından tıslamaya benzer bir kelime çıkardı.

"Orospu."

O tek kelime karnıma bir yumruk gibi inmişti. Tökezlerken onu yanlış duyduğumu düşünüyordum ama holde yürürken yanından geçtiğim bütün ilk sınıf kız öğrencileri bana dik dik bak-

tiğinde bir şeyler döndüğünü fark ettim. Erkekler ise sırtıp gülüyorlardı. Bir sebepten dolayı bugün gündem olduğum barizdi.

Dolabımın oradayken Valerie yanıma geldi, böylece olaydan haberdar oldum.

"Neden bana Easton Royal'la öpüştüğünüzü söylemedin?" diye alçak sesle sordu.

Matematik kitabım neredeyse parmaklarımdan kayacaktı. Dur bir dakika, bütün bunlar Easton yüzünden miydi? Ama öpüştüğümüzde yatak odasındaydık ve Reed'in bu konuda gevezelik etmesine imkân yoktu. O zaman nasıl oluyor da herkes...

Kulüp. Kahretsin. Valerie gülmeye başladığında o akşamın anıları aklıma geldi.

"O akşam sana göz kulak olmam gerektiğini biliyordum," diye takıldı. "Ama içki bile içmiyorduk. Bu da onunla ayıkken öpüştüğün anlamına geliyor! Sana müdahale mi etmem gerekiyor?"

İç çektim. "Belki?"

Jordan'ın partisinde Val'in Pasteller diye tanıştırdığı kızlar yanımızdan geçti. Üçü birden dönüp bana baktıktan sonra aralarında fısıldaştılar.

"Aptalca bir hareketi," diye itiraf ettim. "Pek üzerine düşünmedim." Hayır, o akşam tek düşündüğüm Reed ve kafesteyken bana bakışıydı. "Herkes biliyor mu yani?"

Sırıttı. "Ah, biliyorlar tabii ki. Bu sabah herkes bunu konuşuyor. Daha ilk zil çalmadı bile. Claire köpürüyor."

Eminim öyledir. Eğer Claire öyleyse Jordan'ın konu hakkında ne söyleyeceğini tahmin bile edemiyordum. Benim gibi "sıradan" birinin pis ellerini değerli Royallarına değdirmesi mi? Yüksek ihtimalle şu an kafayı yemek üzereydi.

"Peki sen?" diye önemli olan tek insana sordum. "Sen kızgın mısın?"

Valerie kıkır kıkır güldü. "Dilini Easton'ın boğazına soktuğun için mi? Neden bunu önemseyeyim?"

Umduğum cevap buydu ve koridorda yollarımızı ayırıp sabahki derslerimize giderken buna tutundum. Herkesin fısılda-

ması veya ne zaman sınıfa girsem kızların bana kötü bakışlar atması önemli değildi. Önemsemişim tek fikir Valerie'ye aitti.

Yine de öğlen yemeği vakti geldiğinde saç baş yolacak hâle gelmişim. Koridorda yanımdan geçen her kız beni öldürmeye hazırmış gibi görünüyordu. Easton'ın dolabımda beni ziyaret edip bana tüm vücuduyla, uzunca sarılması durumu daha da kötüleştirmişti. İnsanların bakışlarını görmüyormuş gibi davranıyordu ama ben fazlasıyla farkındaydım.

"Sen Ella'sın, değil mi?"

Test kitabımı dolabıma daha yeni sokmuşken diken diken sarı saçları ve çizgili ragbi tişörtü olan bir çocuk yanıma yaklaştı.

Sorusu saçmaydı çünkü kim olduğumu gayet iyi biliyordu. Bu çocuklar yüksek ihtimalle anaokulundan beri aynı okula gidiyorlardı ve Astor Park Hazırlık Akademisi'nde yeni "Royal'ı" bilmeyen tek bir insan bile yoktu.

"Evet." Yüzüme kayıtsız bir ifade kondurdum. "Ya sen?"

"Daniel Delacorte." Elini uzattı, ben sıkmayınca tuhaf bir şekilde geri indirdi. "Kendimi bir süredir tanıştırmak istiyordum ama..." Omuz silkti.

Gözlerimi devirdim. "Ama Reed'in kurallarına mı aykırıydı?"

Utangaç şekilde başını salladı.

Tanrım, bu insanlar en beteri idi. "O zaman neden şimdi kendini tanııştırıyorsun?"

Bu bir kere daha omuz silkmesine neden oldu. "Cumartesi akşam birkaç arkadaşım kulüpteydi. Seni Easton'la gördüklerini söylediler."

"Ee?" Bir çeşit aşağılama bekliyordum ama almadım.

"Ee'si kurallar değişti. Reed yüzünden kimse sana çıkma teklif edemiyordu. Ama geçen akşam Easton ile birlikteydin. O yüzden şimdi işler değişti."

Bekle, bana çıkma teklifi mi ediyordu?

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Bir dakika, Easton'la kulüpte öpüştüğüm için bana sürük demeyecek misin?"

Dudakları gülümseyecekmiş gibi kıpırdadı. "Eğer Easton'la öpüşen her kıza sürtük dersem okulda kimse kalmaz."

Gülmeden edemedim.

"Ciddiyim," diye ısrar etti Daniel. "Easton Royal'la sarhoş öpüşmeler Astor Park'ın geçiş töreni gibidir."

"Şahsi deneyiminden mi bahsediyorsun?" diye nazikçe sordum.

Bana sırtıttı. İtiraf etmem gerekirse çocuk tatlıydı. "Şansıma, hayır. Neyse, bir ara yemeğe çıkmak ister misin diye sormak için gelmiştim."

Bir şüphe dalgası vücudumda dolandı ve Daniel bunu sezmiş olmalıydı ki hemen konuştu. "Randevu olmak zorunda değil. Eğer daha rahat hissedeceksen arkadaşça takılabiliriz. Sadece Royalların canını böylesine sıkın kızı tanımak istiyorum, o kadar."

Hâlâ tereddüt ediyordum. Bu yüzden hızlı bir şekilde nefesini verdi. "Telefonuna bakabilir miyim?"

Neden olduğunu bilmediğim hâlde elimi cebime götürüp telefonumu çıkararak ona verdim.

Parmakları dokunmatik klavyede hızla hareket etti. "İşte oldu. Artık numaram sende var. Şuna ne dersin? Üzerine düşün ve yemeğe gitmek istersen bana mesaj gönder."

"Şey. Tamam. Olur."

Daniel tekrar gülümseyerek uzaklaşmadan önce başıyla hafif bir selam verdi. Uzaklaşmasını izlerken gözüm şirin poposuna odaklanmıştı. Atletlerin şekilli vücuduna sahipti ve birden futbol takımında mı diye merak ettim. Umarım öyle değildir çünkü bu, öğleden sonraki antrenmanda Reed'in Daniel'in teklifini duyacağı anlamına geliyordu.

Ama bu okulun dedikodu hızını küçümsemiştim. Daniel'in teklifinin dedikodusu söylediğinden beş dakika sonra yayılmaya başlamıştı. Valerie'den bir mesaj aldığımda kafeteryaya girmek üzereydim.

Daniel Delacorte sana çıkma mı teklif etti???

Evet, diyerek cevap verdim.

Kabul ettin mi?

Düşüneceğimi söyledim.

Çok fazla düşünme. İyilerden biridir.

Bir başka mesaj daha geldi. Lakros takımının kaptanı. Bu sanki benim için bir fark yaratacakmış gibi eklemişti.

Gözümü devirerek kafeteryaya girdim. Her zamanki masamızda Val'i aramaya başladım. Beni gördüğü an sıırtmaya başladı ve telefonunu kenara koyarak konuştu. "Peki. Bana her şeyi anlat. Tek dizi üzerine çöktü mü? Sana çiçek verdi mi?"

Sonraki bir saat boyunca beni sadece iki dakika konuştuğum çocuk hakkında soru bombardımanına tuttu. Doğrusu bu sabahın dedikodu festivalinden sonra hoş bir dikkat dağınıklığı olmuştu. Reed'in öğrenince ne diyeceğine kafayı takmamı önlüyordu.

22

OKUL BİTENE KADAR Reed'i görmedim. Gördüğümde ise yanıma koşup Daniel'dan uzak durmamı emretmemişti. Onun yerine aracın kapısına yaslanmış Abby ile konuşuyordu. Sarışın kız da bir eli Reed'in kalçasında arabaya yaslanmıştı. Bu sahne öğürmek istememe sebep olmuştu.

"Samimi görünüyorlar."

Dönünce Savannah'yı yanımda buldum. Kampüsü bana gezdirdiği günden beri hiç konuşmamıştık. O yüzden onu burada görünce şaşırmıştım. "Sanırım."

"Daniel Delacorte'un sana bugün çıkma teklifi ettiğini duydum." Dümdüz saçlarını düzeltti.

"Görünüşe göre okulda bugün haberler yavaş ilerliyor," diye şaka yaptım. "Ama evet, etti."

"Kabul etme," dedi birden. "Eğer edersen pişman olacaksın."

Bombayı bıraktıktan sonra kaldırımdan inip hızla arabasına ilerlerken beni ağzım açık, kafam karışık bir şekilde bıraktı.

Ben daha uyarısına anlam veremedenden alçak, üstü açık bir spor araba görüş açımı girdi. Daniel sürücü koltuğundan bana gülümsedi.

"Güzel araba." İçeriye göz attım. Siyahı ve parlak düğmelerle doluydu. "Canavar gibi görünüyor."

"Teşekkürler. On altı yaşına girdiğimde ailem hediye etti. Dört yüz beygir gücünde olduğunu duyunca biraz endişelenmiştim. Babamın bir açığı telafi etmeye çalıştığını düşünmüştüm."

Sırıttım. Kendi hakkında şaka yapabilme kabiliyeti ona ısınmamı sağlamıştı. "Öyle mi?"

"Ella," dedi şakacı şekilde cık cık sesi çıkararak. "Erkeklik konusunda endişelenmem gereken bir şey olmadığı konusunda beni rahatlamalıydın."

"Nasıl bilebilirdim ki?" diye takıldım.

"Al sana bir sır." Konsola doğru eğilip bana yaklaşmam için işaret etti. "Biz erkeklerin hassas egoları vardır. Psikopatlarla dönüşmeden önce bizi sürekli övmen gerekir."

"Erkeklik konusunda endişelenecek bir şeyin yok," diye görev duygusuyla cevap verdim.

"İşte benim kızım." Başını onaylar şekilde salladı. "Eve bırakayım mı?"

Dik durup etrafta Easton'ı, ikizleri, hatta Durand'ı aradım ama beni görmeyen Reed dışında başka bir Royal yoktu. İlgisi, ona annesini hatırlatan melek yüzlü perideydi.

Daniel bakışlarımı takip ederek çifti gördü. "Abby ve Reed," diyerek üzerine düşündü. "Bir çift olmak o ikilinin kaderinde var."

"Neden öyle söyledin?" Sesim sinirli çıkmıştı. Sinirliydim ama keşke daha iyi gizleseydim diye diledim.

"Reed, Easton gibi değil, daha seçicidir. Son iki yıldır onu tek bir kızla gördüm. Sanırım beraber olacağı kız o."

"O zaman neden beraber değiller?"

İkimizde Reed'in kafasını Abby'e doğru sanki öpüşeceklermiş gibi eğdiğini gördük.

"Olmadıklarını kim söyledi?" Daniel'in gözlemleri dikkatsizdi. Beni üzme niyetiyle söylenmemişti ama acı yine de içime yayılmıştı. "Teklifim üzerinde düşündün mü?"

Bakışlarım Reed'den Daniel'a döndü. Daniel tam bir züppeydi. Royalların olmasını hayal ettiğim şekildediydi. Sarı saç, mavi gözler ve yüksek ihtimalle eski İngiliz müzelerindeki resimleri süsleyen bir yüz. Royallar onun rahat görünüşü karşısında daha çok haydut gibi görünüyorlardı. Her kız Daniel'dan çıkma teklifi aldığı için sevinirdi. Onun için herhangi bir heyecan duymamam bende bir sorun olduğuna işaretti.

"Şu anda biraz dağılmış durumdayım," diye onu bilgilendirdim. "Havuzda senin için daha iyi balıklar var."

Beni bir an inceledi. "Beni nazikçe red mi ediyorsun yoksa kendine yeterince güvenmiyor musun bilemiyorum. Her şekilde senden vazgeçmiyorum."

Arkamızdan yüksek bir korna sesi geldiğinde yorum yapmaktan kurtulmuştum. Reed arabasını Daniel'ın spor arabasının çamurluklarına değecek kadar yakınına sokmuştu. İki araba yan yana durduğunda, Rover'ın iki kişilik, üstü açık ufak arabaya yukarıdan bakışı neredeyse gülünçtü. Rover, Daniel'ın arabasının üzerinden gezip gitmeyi bekliyormuş gibiydi.

Daniel sürücü koltuğuna yaslanıp arabasını vitesine aldı. Gözlerinde muzip bir ışıltıyla başını Reed'e doğru eğdi. "Birileri altındaki arabayla bir şeyleri telafi etmeye çalışıyor ama o ben değilim."

Bunu söyleyip uzaklaştı ve bıraktığı boşluğa Reed yerleşti. Daniel yanıliyordu. Reed'in erkeklik konusunda telafi etmesi gereken bir şeyi yoktu. Kocaman SUV ona mükemmel şekilde uyuyordu.

"Onunla çıkıyor musun?" diye sordu Reed, yolcu kapısını kapattığım an.

"Daniel'la mı?"

"Bilmediğim başka bir eleman sana çıkma mı teklif etti?"

Keşke güneş gözlüğü takmamış olsaydı. Gözlerini göremiyordum. Öfkeli miydi? Canı mı sıkılmıştı? Hoşuna mı gitmişti?

"Hayır, sadece Daniel. Üzerinde düşünüyorum." Yüzünü inceledim. "Kabul etmemem için bir sebep var mı?"

Çenesinde bir kas gerildi. Eğer ufacık da olsa bir açık verseydi kabul edecektim. *Hadi ama, Reed. Hadi.*

Bakışlarını yola çevirmeden önce bana kısa bir bakış attı. "Sanırım dün akşam ateşkes ilan ettik, değil mi?"

Ateşkesten daha fazlası olmasını istiyordum. Bu düşünce beni şaşırttı. Ateşkes bir şeydi ama kendime ve ona aramızdaki ilişki-
leşim konusunda bir şeyler yapmak istediğimi itiraf etmek? Bu tehlikeli bir hata gibi geliyordu.

"Evet, onun gibi bir şey," diye mırıldandım.

"O zaman onunla çıkmamanı söylersem hödüklük etmiş olurum."

Hayır, diye düşündüm, bana beni önemseydiğini söylemiş olursun.
"Birinin iyiliğini düşünmenin ateşkesi bozacağını düşünmüyorum," dedim kolayca.

"Eğer seni incitir mi diye soruyorsan hayır derim. Beraber olduğu kızlar hakkında giyinme odasında böbürlendiğini duymadım. Sanırım herkes onu düzgün bir adam olarak görüyor." Reed omuz silkti. "Lakros takımında. O elemanlar hep beraber takılırlar. O yüzden onu çok iyi olmasa da yeterince tanıyorum sanırım. Eğer kız kardeşim olsaydı onunla çıkmasına karşı çıkmazdım."

Sorduğum bu değildi! diye içimden ona bağırdım. Dışarıdan ise onu farklı bir açıdan dürttüm. "Abby ile yine beraber misiniz?"

"Asla birlikte olmadık," dedi kabaca.

"Az önce samimi görünüyordunuz. Daniel eninde sonunda bir çift olacağınızı söyledi."

"Öyle mi dedi?" Reed eğleniyormuş gibi konuşmuştu. "Daniel'in aşk hayatıma bu kadar ilgili olduğunu bilmiyordum."

"O zaman Abby aşk hayatının bir parçası?" Bütün bu sorularla kendime eziyet ediyordum.

"Ne demek istiyorsun?" Sola döndüğünden yüzünü göremedim.

Konuyu zorlayamayacak kadar utanmıştım. O yüzden koltuğuma çöktüm. "Hiçbir şey."

Bir an sonra Reed iç çekti. "Bak, önümüzdeki yıl üniversiteye

gideceğim. Gideon'ın aksine her hafta sonu da gelmeyeceğim. Bu kasabadan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Bu aileden. Abby ile hoş zamanlar geçirdik ama kızla bir geleceğim yok ve sırf tatmin olmak için onu veya başkasını oyalamayacağım."

İşte sorumun cevabı buydu. Bana ilgi duysa bile bu konuda bir şey yapmayacaktı. İlgi duyduğunu söylememekte dikkatli davrandığını fark etmiştim. En kısa zamanda gidecekti. Bu tür dürüstlüğü takdir etmeliydim ama edemiyordum. İçimdeki aptal, beni hiçbir ilkenin engelleyemeyeceği kadar çok istediğini itiraf etmesini umuyordu. Tanrım, tam bir salaktım.

Reed bizi eve götürürken başımı ondan öteye çevirerek camdan şehrin akıp gidişini izledim.

Sonunda sessizlikten sıkılarak ağızımı açtım. "Neden dövüşüyorsun? Para için mi?"

Keskin bir kahkaha attı. "Asla. Beni iyi hissettirdiği için dövüşüyorum."

"Kendine Abby ile yatma izin vermediğin için mi? O yüzden dışarı çıkıp içinde biriken her neyse kurtulmak adına birkaç adamı mı dövüyorsun?" Kelimeler anlamadan ağızımdan çıkmıştı.

Reed aracı durdurdu ve etrafa bakınca evde olduğumuzu şaşkınlıkla gördüm. Sonunda güneş gözlüklerini çıkarıp bana baktı.

Boğazım kurudu. "Ne oldu?"

Uzanıp buklelerimden birine dokundu. Parmağının boğumları göğsümden birazcık uzaktaydı. Dokunuşuna doğru eğilmek, elini göğsüme bastırmamak büyük bir çaba gerektirmişti.

"Gerçekten beni geceleri uykusuz bırakanın Abby olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Tereddüt ettim. "Onun olmasını istemiyorum."

Nefesimi tutup cevap vermesini bekledim ama tek yaptığı saçımı bırakıp kapının kolunu tutmak olmuştu.

Bana bakmak için dönmeden konuştu. "Daniel iyi biri. Belki ona bir şans vermelisin."

Reed gittikten sonra kendime gelmek için biraz arabada oturdum. İkimiz de açıkça belirtmemiştik ama artık her şeyin ortada olduğunu biliyordum. Hislerimi ortaya dökmüştüm ve o da bana hislerimi kendime saklamamı söylemişti. Nazik bir şekilde yapmıştı ama temiz bir bıçak yarası olsa bile yine de acıtmıştı.

Eve girdiğimde Brooke havuz kenarında oturuyordu. Dün akşamki sarhoşluktan sonra toparlanmış görünüyordu. Şezlongunun yanında tahta gibi kaskatı duran Reed'in çıplak baldırlarında elini gezdirirken gevezelik ediyordu. Onu Gideon'a da böyle dokunurken görmüştüm ve neden oğlanların buna katlandığını merak ediyordum. Çünkü kadına katlanamadıklarını biliyordum. Callum eğer oğullarıyla ilişkisini düzeltmek istiyorsa Brooke'u atabilirdi.

Yalnızdım ve canım sıkındı, evde Easton'ı aradım; yatağına yatmış, arabaları parçalayıp sonra onları çizgi filmlerdeki arabalara benzer şeylere dönüştüren bir şov programı izliyordu.

"Demek ateşkesişıyoruz ha?" Beni görünce sırttı.

"Böyle bir kelime mi var?" diye sordum odaya girerken.

"Bir kelimeye benziyor o yüzden sanırım var."

"Dingilik de bir kelimeye benziyor ama sözlükte bulamayacağına eminim."

"Bana dingilik mi diyorsun?"

"Hayır. Sen sadece bilindik hödüklerdensin."

"Ay, sağ ol be, kardeş."

"Aynı yaşta olduğumuzu biliyorsun, değil mi?" Gözümü devirip yatakta yanına oturdum. Easton bana yer açmak için yuvarlandı.

"Her zaman yaşımdan daha olgun ve akıllı olmuşumdur."

"Hah. Eminim."

"Gerçekten öyle. Reed artık aramızın iyi olduğunu söylüyor. Bu gerçek mi yoksa başka bir oyun mu oynuyorsun?"

"Başımdan beri bir oyun oynamıyordum," diye homurdan-

dım. "Ama evet, gerçek olduğunu düşünüyorum." Düşündüğünden daha rahatlamış göründü. "Neyse, sana bir şey söylemek istiyorum. Daniel Delacorte hakkında ne düşünüyorsun?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Beni öptüğünü duyduktan sonra bana çıkma teklif etti. Görünüşe göre bu bir onay öpücüğüymüş."

Easton bana kaşlarını dans ettirerek baktı. "Büyülüym ama, değil mi?"

"Bir şey olduğun kesin." Kafasına yastık fırlatınca yakalayıp göğsünün altına sokuşturdu. "Neden beni öptün?"

"Tahrik olmuştum. Oradaydın. Seni öpmek istedim." Omuz silkip tekrar televizyona döndü. İyi hissettirmişti. Canım istemişti. Easton için çok kolaydı. Temel dürtüleriyle hareket ediyordu. Ye, iç, öpüş, tekrar et.

"Sen neden beni öptün?" diye karşılık verdi.

Benim sebeplerim daha karışık. Reed'i kıskandırmak istemiştim. Kendime ve kulüpteki herkese arzulanır biri olduğumu kanıtlamak istemiştim. Herhangi birinden sıcak ve sevecen bir dokunuş istemiştim. Sanırım benimkiler Easton'ın sebeplerinden o kadar da farklı değildi. "Canım istedi."

"Yine benimle denemek ister misin?" Yanağına davetkâr bir şekilde dokundu.

Kahkaha atarak başımı iki yana salladım.

"Nasıl olur?" Reddetmemden etkilenmemiş gibiydi.

"Çünkü... çünkü öyle." Gözlerimi kaçırdım.

"Hah, o kadar kolay kurtulamazsın. Söylemeni istiyorum. Abine, diğer abine abayı yaktığını söyle."

"Hayal görüyorsun. Reed'e abayı yakmadım," diye yalan söyledim.

"Saçmalık."

"Yakmadım," diye ısrar ettim ama Easton farkına varmıştı.

"Saçmalık, Ella. İkincisi ne zaman yanyana gelseniz sigara içme ihtiyacı duyuyorum." Sırıttı ama hemen gülüşü soldu. "Bak, senden hoşlanıyorum. Hoşlanacağımı düşünmemiştim ama öyle

oldu. Ve bu yüzden Royalların kafalarının kırık olduğu konusunu da seni uyarma ihtiyacı duyuyorum. Yatakta iyiyiz ama yatağın dışında? Dördüncü seviye kasırğa gibiyiz."

"Ya Daniel?"

"O iyi bir çocuk. Benim gibi sürtük değil. Lakros takımındaki çocuklar onu seviyor. Babası bir yargıç."

"Hakkında bir dedikodu var mı?"

"Bildim kadarıyla yok. Onunla çıkmayı mı düşünüyorsun?"

"Savannah dedi ki..."

"Onun söylediği şeylere kulak vermemelisin," diye araya girdi Easton.

Onu şüpheci bir şekilde izledim. "Nedenmiş?"

"Geçen yıl Gid'le aralarında bir şey oldu."

Ağzım açık kaldı. Gerçekten mi? Savannah ve Gideon? Kampüs turunu, Savannah'nın Royalların okulu yönetişıyle ilgili dobra açıklamasını düşündüm ama konuşurken bir duygu gösterdiğini hatırlamıyordum. Ama... Jordan'ın partisinde Gideon'a bakıp *duruyordu*. Neredeyse onu gözünün önünden silmek istermiş gibi dik dik bakıyordu.

"Savannah tuhaf ortaokul çocukları gibiydi," diye devam etti Easton. "Diş telleri ve kısmen tuhaf bir saçı vardı. Ne yaptığını bilmiyorum. Belki farklı filan kestirdi. Neyse, onuncu sınıfta tamamen değişmiş şekilde geldi. Gid'in ona tek bir bakışı yetti, kızı kendine ayırmıştı. Ama Steve Amcamın öldüğü sıralarda bazı şeyler değişti. Kızı kötü bir şekilde terk etti ve kız da o zamandan beridir huysuz kadınlar gibi davranıyor."

"Kahretsin," diyerek ıslık çaldım. Savannah ve Gideon. Onları bir çift olarak hayal bile edemiyordum.

"Söylemiştim. Dördüncü derece kasırğa gibiyiz." Eliyle yıkam işareti yaptıktan sonra iç çekip televizyona döndü.

23

ERTESİ SABAH Daniel dolabımda beni bekliyordu. Reed ve Easton onay verdikleri hâlde Daniel konusunda çekincede kalmıştım. Ama Reed'i unutmam gerekiyordu. Bu gayet netti.

Daniel selam verir vermez ona bütün kuralları sıraladım. "Beni cepte bilme sakın, sana baştan söyleyeyim," diye tuhaf bir şekilde açıkladım. "Şu anda hayatımda büyük değişimler yaşıyorum ve ciddi bir şeyle baş edemem."

"Seni anlıyorum," diye söz verdi. Eğilip yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Çok tatlısın. Bekleyebilirim."

Tatlı mıydım? Annem dışında kimse bana böyle dememişti. Kısmen hoşuma gitmişti.

Daniel ondan sonraki her gün benimle dolabımda buluşup komik bir şey paylaştıktan sonra yanağıma bir öpücük kondurup gidiyordu. Easton geceleri bana bu konuda takılıyordu ama bir cevap için Reed'e her baktığımda yüzü anlaşılabilir bir hâl alıyordu. Daniel'ın bana gösterdiği ilgi hakkında ne düşünüyordu hiçbir fikrim yoktu ama yine de ateşkes hâlâ devam ediyordu. Callum bile Royal malikânesindeki farklılığı görmüştü. Geçen

akşam odamın önünden geçerken Easton ile televizyon izlediği mi görünce kaşları hayretle havaya kalktı.

Cuma günü Daniel'a French Twist'deki favorisi kızartılmış elma tatlısından götürdüm. O zaman beni doğrudan dudaklarımdan öptü. Yumuşak ve kuruydu ama şaşırtıcı derece nahış değildi.

Koridorun sonundan gelen şiddetli bir çarpma sesi beni yerimden sıçrattı, irkilerek geri çekilirken neredeyse tatlıyı düşürecektim.

"Sakin ol." Daniel tatlısını elimden aldı. "Yemeğime zarar veremezsin. Bu Cenevre Sözleşmesine aykırı. Seni cezalandırma için götürmek zorunda kalacaktım." Bakışları parlıyordu.

"Tatlılar için mi benimle çıkıyorsun yoksa?" diye sordum şüpheli bir alaycılıkla.

"Ah, dostum." Elini kalbine doğru götürdü. "Yakalandım. Başım belada mı?" Soytarılıkları beni güldürmüştü. "Ah, seni güldürdüm. Bu çok kötü çünkü gülümsemen öldürüyor, tatlım. Sanırım kalbim durdu." Göğsüne vurdu. "Bir dinle."

Daniel çok bariz şekilde klişe ve kaygısız davranıyordu. Ben de oyununu sürdürmeye karar verdim. Göğsüne doğru eğilip sakin ve düzenli kalp atışını dinledim.

Yanımda bir öğürme sesi duydum. Dikleştiğimde Easton'ın parmağını boğazına sokmaya çalıştığını gördüm. Bize gözlerini devirip yürümeye devam etti. Yanındaki Reed ise başını kaldırıp bakmadı bile.

Bugün gömleğini içeri sokmamıştı, o kadar ateşli görünüyordu ki bakışlarımı üzerinden çekmek için kendimi zorladım.

Daniel kahkaha attı. "Bu akşamki maça geliyor musun?"

"Sanırım." Reed'in ne yaptığına dönüp bakmayayım diye dizlerimi kastım. "Ama yüksek ihtimalle ikinci yarıya yetişebileceğim. Cumaları yediye kadar çalışıyorum."

"Sonrasında partiye gitmeye ne dersin?"

"Easton'la gidiyorum," diye itiraf ettim. Dün akşam beni maç sonrası partiye götüreceği konusunda anlaşmıştık. Val, Tam'le

Skype görüşmesi olduğu için evde kalıyordu. Bu berbatti çünkü o etraftayken her zaman çok daha fazla eğleniyordum.

Easton'la maç ve partiye kimin arabasıyla gideceğimiz konusunda yaptığımız konuşma boyunca Reed heykel gibi durmuştu. Tek kelime etmemişti, sessizlik butonunu parçalamak ve onu konuşmaya zorlamak istiyordum. Ama bu yüksek ihtimalle ateşkesi bozardı.

En çok hangisinden hoşlandığıma karar veremiyordum; Reed'in sessizliğiyle Royal evinin sakinleşmesi mi yoksa Reed'in bağırıp çağırarak penisıyla beni tehdit etmesi mi?

"Anladım. Beraber takılabiliriz, değil mi?" diye sordu Daniel.
"Evet."

Bana milyon dolarlık gülümsemesini gösterdi ve o uzaklaşırken teklifini neden kabul etmediğimi merak ettim.

Parti lakros oyuncularının malikânelerinden birindeydi. Farris bir şeyin. Çocuğu tanıımıyordum. Reed gibi son sınıf öğrencisiydi ve bilime kafayı takmış tiplerden olduğu söyleniyordu. Bir başka bilime kafayı takmış tiplerle cam tüplerdeki içkileri karıştırıyorlardı. Beyaz laboratuvar gömleklerini giyerek karakterlerine bürünmüşlerdi ama karın kaslarını ortaya çıkaracak şekilde önlerinin açık olması inek klişesini ortadan kaldırıyordu.

Barmen/kimyager bana tuhaf görünen yeşil bir şeyi kakalamak istediği hâlde çilekli votkayı seçtim.

Easton hepsini reddetti. "Ben bira içerim," diye açıkladı. "Sistemime meyveli bir şey sokarsam içimdeki bütün şerbetçiotları karşı çıkacaktır."

Cam tüpümü aldıktan sonra Easton beni uzaklaştırdı. "Bu tip şeyler gerçekten sağlam olabilir. O yüzden bu akşam dikkatli ol," diye uyardı.

Bir yudum aldım. "Smoothie gibi tadı var."

* Biraya aroma ve acılık vermek için kullanılan bir ot çeşidi. -çn

"Aynen. Bu adamlar insanlar farkına varmadan onları sarhoş etmekte uzmanlar."

"Pekâlâ. Bir tane içeceğim." Easton'ın arkamı kolluyor olması beni duygulandırmıştı. Daha önce kimse beni kollamamıştı. Reed'e bakınmak için odaya göz gezdirdim ama onu hiçbir yerde göremiyordum. Acınası hâlde Easton'a sordum. "Reed gelecek mi?"

"Bilmiyorum. Yüksek ihtimalle gelir ama... bu akşam oyundan sonra onu yine Abby'yle gördüm."

Cevap olarak tüpün yarısını kafaya diktim.

Easton yüzümü inceledi. "İyi olacak mısın?"

"Mükemmel," diye yalan söyledim.

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa araman yeter." Telefonunu kaldırdı. "Ama şimdilik birini becermem gerekiyor, küçük kardeşim." Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra havuza doğru ilerledi.

Easton'ın ortadan kaybolduğu an Daniel yanımda belirdi. Gözleri muzip bir şekilde parıltıyordu. "Tanrım, şaperon hiç yanından ayrılmayacak sandım. Hadi gel, seni insanlarla tanıştırayım."

Kolunu omzuma sarıp beni grup grup gezdirdi. Okulda beni tınmayan çocuklar birden başlarıyla selam veriyor, gülümsüyor veya bu akşam kazandığımız maç konusunda benimle konuşuyorlardı. Sonraki haftaki rakibini, kimin yeneceğini, hiç kimsenin hoşlanmadığı hobbit boyutundaki kimya öğretmeni ile herkesin sevdiği sanat öğretmenini tartışıyorlardı.

Bu deneyim neredeyse rüya gibiydi. Daniel yanımda olduğu için mi yoksa Royal ateşkesinin haberinin önemsiz insanlara kadar gittiğinden mi bilmiyordum ama herkes nazikti. Gülümsemeleri parlak, kahkahaları ve birbirleriyle paylaştıkları neşeleri bulaşıcıydı. Yanaklarım gülmekten ağırıyordu.

Daniel saçıma doğru, "Güzel vakit geçiriyor musun?" diye mırıldandı.

Ona yaslandım. "Evet. Gerçekten geçiriyorum," dedim şaşkınlıkla. Reed bir yerlere gitmişti ve bu sefer aracını, dizinde bir kız oturduğunu gördüğüm Wade yerine yüksek ihtimalle

Abby'yle o hoplatıyordu. Aman ne olmuş yani? Daniel güçlü kolları omzuma sarılmış, sıcak vücudu bana yaslanmış şekilde yanımdaydı. Tuhaf bir ağırlık hissetmeye başladım. Alkol savunmamı Easton'ın uyardığı gibi yerle bir ediyordu ve ensem uyarı verici şekilde karıncalanıyordu.

"Sana bir içki daha getireyim," diye teklif etti Daniel.

"Sanırım..." Ona bakarken ne düşünmem gerektiğinden emin değildim.

"Ella tuvaleti kullanmak zorunda."

Davetsiz misafire kaşlarımı çatıttım. Savannah Montgomery. Burada ne yapıyordu? İtiraz edemeden önce beni en yakındaki tuvalete çekip kapıyı kapattı.

Lavaboyu açıp bir el havlusunu ıslattığını gördüm.

"Burada neler dönüyor?" diye sordum.

Yüzünde karanlık bir ifadeyle döndü. "Bak," dedi dobra bir şekilde. "Senden çok hoşlanmıyorum..."

"Ay teşekkür ederim."

"...ama en kötü düşmanımın bile Daniel tarafından kanının emilmesini istemem."

Kafa karışıklığım artmıştı. "Daniel'da ne sorun var? Reed ve Easton onu onayladılar. İyi biri olduğunu söylediler..."

"Tavsiye ister misin?" diye araya girdi. "Royalların sözünü dikkate alma."

Easton'ın bahsettiği acı belirgin şekilde görülüyordu. Çenesini kasmaında, sözcüklerinin sertliğinde belli oluyordu.

"Onlardan hoşlanmadığınızı anlıyorum," dedim yumuşak şekilde. "Gideon'la aranda olanları..."

Tekrar araya girerken gözleri tiksintiyle yanıyordu. "Ne var biliyor musun? Fikrimi değiştirdim. Daniel ile birbiriniz için yaratılmışsınız. Güzel bir akşam geçirmen dileğiyle, Ella."

Savannah bunu söyledikten sonra elindeki ıslak havluyu bana fırlattı. Yüzüme çarparak tişörtümün önünü ıslattı. Şaşkına uğramış şekilde havluyu kaldırıp ıslak kumaşı göğsümden uzaklaştırdım. Az önce ne halt olmuştu?

Daniel tuvaletin kapısında bekliyordu, yüzünden endişeli olduğu belliydi. "Sorun nedir? Savannah'yla kavga mı ettiniz?"

"Tam olarak değil. Az önce ne olduğunu bilmiyorum ama sinirlenip tişörtümü ıslattı." İkizlerden ödünç alıp üstüme uyması için arkadan bağladığım Astor Park tişörtünü işaret ettim.

"Başka bir tişört ister misin? Farris'in odasından bir tane alabilirim." Üst katı işaret etti.

"Hayır, sorun değil. Kurur." Kumaşı salladım. Hemen kuruyacak kadar inceydi.

Başıyla onayladı. "Bak, onun hakkında kötü konuşmak istemiyorum ama bu günlerde Sav pek mutlu biri değil. Seni etkilemesine izin verme."

"Evet, fark ettim."

"Diğer odada dart oyunu ayarlıyorlar. Oynar mısın?"

"Evet, neden olmasın."

Bana bir su şişesi verdi. "Çoktan sıırsıklam olduğun için ister misin bilemiyorum ama isteyeceğini düşündüm. Farris'in karışimleri ciddiyeğundur."

"Teşekkürler." Şişeyi çevirerek açarken mührün bozulmadığını gördüm. Daniel kesinlikle iyi adam kategorisine giriyordu. Ona bir şans vermeseydim aptallık etmiş olacaktım.

Koridorda ilerlerken kolu omzuma çarptı.

"Bilirsin Daniel..." Bir nefes aldım. "Sanırım yemeğe çıkmalıyız."

"Öyle mi?" derken yüzü parladı.

"Kesinlikle."

"Pekâlâ o zaman." Beni yanına çekip hoş ve teselli edici bir hareket olarak alnımdan öptü. "Ama öncelikle hadi dartta birleşimini yenelim."

Dart tahtası Farris'in arazisinin arkasındaki havuz evindeydi ve barlardakiler kadar büyüktü. Deri koltuklara yayılmış iki kıızı görünce, çıkma teklifini kabul ettiğim Daniel'in aklından tuhaf fikirler geçmediğine sevindim.

"Bu Zoe ve Nadine. Kasabadanlar."

Zoe zayıf bileğini kaldırdı. "South East Lisesi'ne gidiyoruz."

"Bu akşam sizin takımınızla oynamadık mı?"

"Evet," diye onayladı. "Ve şimdi kutluyoruz."

Kahkaha attım. "Ama kaybettiniz."

"O zaman teselli ediliyoruz." Nadine ile tekrar kıkırdadılar.

"Hugh'nun burada olması iyi oldu."

Hugh benden birkaç santim uzun olan çocuktur. İttiği her neyse ondan bir fırt alıp bana sadece başıyla selam verdi.

Daniel kızlara göz kırptı. "Eh, Ella ile dart tahtasında bir randevumuz var. Üçünüz bize katılır mısınız?"

"Hayır. Sadece izleyeceğiz. Hugh izlemeyi seviyor, değil mi Hugh?"

Hugh'un dumanını yüzlerine üflemesi onları daha çok güldürmüştü. Kızların sarhoş veya kafayı bulmuş olduklarını tahmin etmek zor değildi.

"Kırmızıyı mı yoksa sarıyı mı istiyorsun?" Daniel iki tane dartı tuttu.

"Kırmızı."

Bana kırmızı dartı verdikten sonra beni dart tahtasına doğru çekti. Kendi dartımı atmadan önce üst kolumda bir iğne hissettim.

"Ay!" Elimi kolumun üzerine tuttum. "O da neydi?"

Sarı dartını kaldırırken utangaç görünüyordu. "Dartımı sana sapladım."

"Tanrım, Daniel, canımı acıttı. Komik bile değil." Acıyan yeri ovuşturdum.

Dartının ucuna kaşlarını çatarak baktı. "Özür dilerim. Çok baltırmış olmalıyım."

Kendimi rahatlamaya zorladım. "Sadece... bir daha yapma tamam mı?"

Beni kollarına çekti. "Tekrar olmayacak."

Beni bir anlığına tutmasına izin verdim çünkü dokunuşu gerçekten iyi hissettirmişti. Beni bıraktığında en yakın masaya **tutunmak** zorunda kaldım. Dengem bozulmuştu. Hâlâ içeceğin

etkilerini hissediyor olmalıydım. Bir iki tur oynadık. Nişan alamıyordum ve dart tahtasından çok duvara vuruyordum. Daniel, Açlık Oyunları'nda hiç yarışmamamı umduğu hakkında birkaç şaka yapıyordu.

Üçüncü turda ağızım tuhaf şekilde kurudu. Su şişeme uzandım ama ellerimden kayarak devrildi. "Ah, kahretsın. Üzgünüm."

Arkamdan kızların kıkırtılarını duydum. Dizlerimin üzerine çöküp yeri silmek için bir şey aradım. Tişörtüm. Tişörtüm geçirgendi ve çoktan ıslaktı. Hem kumaş beni cidden rahatsız ediyordu. Aslında bütün kıyafetlerim beni rahatsız etmeye başlamıştı. Sutyenim çok dar gelmeye başlamıştı ve külotumun lastik kısımları tenime batıyordu. Eteğimin kenarlarındaki iplikler hareket ettiğimde bacaklarımı çiziyordu. Kıyafetlerimi çıkarmalıydım.

"Bu çok iyi bir fikir," diye katıldı Daniel.

Yüksek sesli söylemiş olmalıydım. "Kıyafetlerim beni rahatsız ediyor," diye itiraf ettim.

"Evet, hadi kıyafetlerimizi çıkaralım!" diye bağırdı kanepedeki kızlardan biri. Kumaş sesleri ve daha fazla kıkırtı duydum.

"Başım sıkıştı," diye cırladı bir tanesi.

"Neden birbirinize yardım etmiyorsunuz," diye teklifte bulundu Hugh.

Ayağa kalkıp kendimi Daniel'in omzuna yasladım. Nadine, Zoe'nin üstünü çekiştirip Hugh'a attı. O da yere fırlatıp kanepeye doğru ilerledi.

"Gitmeliyim," dedim Daniel'a. Üçü arasında ne olacağı konusunda iyi bir fikrim vardı. İzlemek istemiyordum.

Daniel beni tekrar vücuduna çekip kolunu belime doladı. Önümüzdeki sahneye karşı fiziksel tepkisi açıkça ortadaydı.

"Reed nerede?" Hemen döndüm. Bacaklarımdaki karıncalanma onu düşünmeme sebep olmuştu. "Ona ihtiyacım var."

"Hayır, yok. Ben varım." Daniel yavaşça kendini bana sürttü.

"Hayır." Tutuşundan çekildim. "Özür dilerim, Daniel. Yapaçağımı... ben..." Elimi başıma kaldırdım ve titrek ellerle saçımda gezdirdim. Arzu damarlarımda çağlıyordu. Yüksek sesli ve hızlı

kalp atışlarımı kulaklarımda hissediyordum. Kendimi konsantre olmaya zorladım. "Reed'e ihtiyacım var."

"Tanrım, aptal sürtüğün tekisin. Sadece gözlerini kapat ve keyfine var."

Ses tonu artık nazik değildi. Soğuk ve sinirliydi. Tişörtümün alt kısmını çekiştirdi. Ellerini ittirdim ama hareketlerim düzensizdi. İtiraz edemeden önce üstümü çıkarmıştı.

"Orası nasıl gidiyor?" diye Hugh'nun sorduğunu duydum. Sesi yakından geliyordu. Çok yakından.

"Sadece sallantıda, ona biraz ekstazi verdim. Dart sapladığımı düşündü." Daniel numarasından çok memnun gibi konuşuyordu. Bir yumruk savurmaya çalıştım ama kollarım çok ağırdı.

Hugh durakladı. "Adamım... Bunu Ella Royal ile yapmak istediğinden emin misin? Savannah'nın kuzeninden sonra sadece kasaba dışındakilerle yapacağımızı sanıyordum. Yediğin kaba pislemek hoş değil."

Daniel alaycı bir ses çıkardı. "Royallar ona dayanamıyor. Bir şey yapmazlar. Kız pisliğin teki. Beni bir hafta boyunca peşinden koşturan uyduruk bir hiç kimse."

Yüzümü avuçladı, çok hoş hissettirmişti. Reed'in burada olmasını, onun ellerini hissetmeyi diliyordum.

İsmi inledim.

"Ne söyledi?"

Daniel kahkaha attı. "Sanırım bu hatun hem Easton hem de Reed'i becermiş." Sertçe göğüslerimi okşarken dokunuşu bir kere daha inlememe sebep oldu.

"Kahretsin, çok azmış," diye hazla seyretti Hugh. "Harika. İşin bittiğinde onu alabilir miyim?"

"Elbette. İşimi gördükten sonra kız senindir."

"Ne kadar gevşek olduğunu düşünüyorsun? Çok aksiyon yaşadığını duydum."

"Henüz bilmiyorum. Kahrolası bacaklarını açamadım." Beni sandalyeye itip bacaklarımın arasına dizini soktu.

"Neden ona biraz kokain vermiyorsun? Bu onu biraz uyardırır."

"Evet, iyi fikir."

Baskı kaybolurken Daniel ayağa kalkıp tezgâha doğru gitti. Çekmeceyi karıştırırken onu korkuyla izledim.

"Farris bu şeyleri nerede saklıyor... burada olduğunu sanıyordum... Ah, belki de buzdolabındadır."

Havuz evinin dışından gelen boğuk sesler duydum. "Ella... onu gördüm... Daniel... havuz..."

"Reed." Ayağa kalkmak için kendimi zorladım. "Reed." Birbirlerini öpmekle meşgul olan iki kızın yanından tökezleyerek geçtim.

"Hey, bekle." Daniel çekmeceyi kapatıp yanıma koştu. Ben daha açmadan elini kapıya koydu. "Nereye gidiyorsun?"

"Gitmem gerek," diye ısrar edip kapı kolunu tuttum.

"Hayır, gitmen gerekmiyor. Buraya gel."

Kapı için cebelleştik. Daniel'in elinde keskin ve parlak bir şey vardı. "Hugh. Yardım et lütfen," diye seslendi.

Kapıyı yumrukladım. "Reed! Reed!"

Daniel küfrederken Hugh beni geri çekti ama çok geçti. Kapı ardına kadar açıldığında Reed belirdi. Mavi gözleri üçümüzü görünce öfkeyle doldu.

Kendimi ona doğru fırlattım. Daniel şok olduğu için beni bıraktı ve yere düştüm.

"Burada n'oluyor lan?" diye gürledi Reed.

"Kahretsin, adamım, kız fena kafayı buldu," dedi Daniel hemen kahkaha atarak. "Kendini utandırmasın diye onu buraya getirmek zorunda kaldım."

"Hayır, hayır," diye itiraz ederken oturmaya çalıştım ama beceremedim. Durumu açıklayacak sözleri bulamadım. Ancak umudumu keserek Reed'e bakabildim. Şimdi benden nefret edecekti. Gerçekten sürtük olduğuma inanacaktı. Tüm çabam tükenmişti. Bitmiştim.

Daha fazla insan geldi ve gözlerimin önünde beş çift koca

ayak belirdi. Utancıma şahit olan insan sayısı çoğalıyordu. Başımı yerdeki fayansa dayadım, yer yarılısaydı da içine girseydim diye düşündüm

"İki seçeneğin var," diyerek konuşmaya başladı Reed. Sesi güçlü ve sakindi. Sanki öğrencilere sabah duyurusu yapıyormuş gibiydi. "Ya özür dileyip doğruyu söylersin ve içimizden biri seni fena pataklar. Ya da yalan söylersin ve hepimiz vücudunu bilim projesine çevirmek için sıraya gireriz. Kelimelerini dikkatli seç."

Gerçekten benimle mi konuşuyordu? Sanırım öyleydi. Başımı yanlış bir şey yapmadığım konusunda itiraz etmek için kaldırdım ama yukarı baktığımda önümde Royallardan oluşan bir duvar gördüm. Bütün kardeşler oradaydı. Gideon dahil hepsi. Kollarını göğüslerinde birleştirmişlerdi ve yüzleri öfkeliydi. Ama hiçbirisi bana bakmıyordu.

Omzumun üzerinden Daniel'in olduğu yere bakınca ellerinin yanlarında olduğunu ve parmaklarından bir şırınganın sallandığını gördüm.

Boğazını temizledi. "Reed, ben bir şey yapma..."

"Sanırım seçimini yaptın."

"Gerçekten aptalca bir seçim," dediğini duydum Easton'ın.

Reed bakışını Daniel'dan çekerek eğilip beni kollarına aldı. Göğsüne çekerken tek kolu kalçamın altından beni tutuyordu. Diğeri ise sıkıca omzuma sarılmıştı. Bu adam benim düşmanım, duygusal acılarımın kaynağıydı. Ama şu anda dünyadaki tek dayanağım gibi ona tutunmuşum.

Range Rover'ın içine girince ağlamaya başladım. "Reed, bana bir şeyler oluyor."

"Biliyorum, bebeğim. Her şey yoluna girecek." Bacağıma koyduğu soğuk elinin verdiği his insanın aklını başından alacak boyuttaydı.

"Bana dokunmana ihtiyacım var." Elini yukarı çekmeye çalıştım.

İnledi. Bacağımdaki tutuşu bir an sıkılaştıktan sonra geri çekildi.

"Hayır," diye itiraz ettim. "Bu iyi hissettirmişti."

"Daniel sana ekstazi enjekte etti, Ella. Uyuşturucu yüzünden bu kadar azgın hissediyorsun ve bu hâldeyken senden faydalanmayacağım."

"Ama..." diye karşı çıkarken ona uzanmaya çalışıyordum.

"Hayır," diye tersledi. "Şimdi lütfen. Tanrı aşkına sessiz olup arabayı sürmeme izin ver."

Hızla geri çekildim ama tenimdeki batma hissi durmamıştı. Acıyı biraz dindirmek için bacaklarımı birbirine sürttüm. Bunun biraz yararını gördüm. Dokunuşun Reed'den gelmesini tercih ederdim ama kendi ellerim rahatlamamı sağlıyorsa öyle olsun. Elimi bacaklarımdan baldırlarıma kadar dolaştırdım. Tenim hayata geçmiş gibiydi ve Reed'in ödünç verdiği tişörtün altına uzanıp acıyı masajla geçirdim.

"Tanrım, Ella, lütfen. Beni burada öldürüyorsun."

Utançla durmaya çalıştım. "Üzgünüm," diye kısık sesle özür diledim. "Neler olduğunu bilmiyorum."

"Hadi sadece eve gidelim." Sesi yorgun çıkmıştı.

Araba yolculuğun geri kalanı işkence gibiydi. Kendime dokunmamak bütün zihinsel enerjimi almıştı. Reed arabayı hızlı sürdürdü. Motor daha sönmeden araçtan fırlamıştı. Kapıyı hızla çekip açtığı anda kollarına devrildim. İkimiz de, ben rahatlamayla o ise hüsrarla inledi.

Diğer arabaların kapıları da açıldı, kardeşler bize katılırken Sawyer evin kapısını açmak için koştu.

Gideon konuştu. "Uzun bir gece geçirecek. Birimizin ona yardım etmesi gerekiyor."

"Hangi şekilde," diye güçlkle konuştu Reed.

"Bilirsin işte." Gideon'un sesi kısıktı.

"Siktir."

"Benim yapmamı ister misin?" diye sordu Easton.

Reed'e doğru kıvrıldım. Beni daha sıkı tuttu. "Olmaz. Benden başka kimse olmaz."

Beni merdivenlerde taşıyıp yatağa bırakırken aklım buğulanmıştı. Uzaklaşırken dehşete düşerek ona uzandım. "Beni bırakma."

"Bırakmayacağım," diye söz verdi. "Sadece havlu alacağım."

Banyoya girdiğinde tekrar ağlamaya başladım. "Neden bu kadar ağladığımı bilmiyorum."

"Çok fazla uyuşturucu aldın. Ekstazi. Kokain. Tanrı bilir sana başka ne verdi." Reed'in sesi tiksiniş gibi çıkmıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Sana kızmıyorum." Alnıma soğuk bir havlu bastırdı. "Kendime kızgınım. Bunu ben yaptım. Eh, Easton'la yaptık. Ama başına bunu ben getirdim. Ben Yok Edici Reed'im." Sesi üzgün çıkmıştı. "Bunu bilmiyor muydun?"

"Bu isimden hoşlanmadım."

Yanımda oturup havluyu yüzümde, boynumda ve omuzlarımda dolaştırdı. Mükemmel hissettiriyordu. "Öyle mi? Peki sen bana ne derdin?"

Ağzımı açıp, "Benim," dedim.

24

İKİMİZ DE nefes almayı bıraktık.

"Ella," diye konuşmaya başladı ama bitiremedi. Sadece ayağa kalkışımı izledi.

Islak bezi ellerinden alıp yere fırlattım. Ödünç verdiği tişört peşinden takip etti.

"Ella," diye konuşmaya çalıştı yine.

Ama asil davranmaya çalışmasından gına gelmişti. Ona şu anda ihtiyacım vardı.

Kucağına tırmanıp bacaklarımı kalçalarına doladım. "Öncesinde Daniel'in bana neden o kadar öfkeli olduğunu sor."

Reed bacaklarımı çözmeye çalıştı. "Ella..."

"Sor bana."

Beni üzerinden kaldırmaktan vazgeçti. Elleri bacaklarımda kalınca bütün vücudu altımda titredti. "Neden sana o kadar öfkeliydi?" diye boğuk bir sesle sordu.

"Çünkü sürekli ismini sayıklıyordum."

Bakışları alevlendi.

"Çünkü sendin. Benim için hep sen vardın ve bunu gizlemekten bıktım."

İfadesi bulutlandı. "Kardeşim..."

"Sen," diye tekrar ettim. "Hep sen vardın."

Ellerimi ensesine doladığımda inledi. "Düzgün düşünemiyorsun."

"Uyuşturucular yüzünden değil," diye fısıldadım. "Senle tanıştığımdan beri mantıklı düşünemiyorum."

Dudaklarından bir inleme daha çıktı. "Senden faydalaniyormuşum gibi hissediyorum."

Başını kendime doğru çektim. "Sana ihtiyacım var, Reed. Beni yalvartma."

Böylelikle pes etti. Bir eli saçımdaydı diğeriye beni sertçe kendine çekiyordu. "Bir daha söylemene bile gerek yok. Sana istediğın her şeyi vereceğim."

Dudakları benimkilerle önce yumuşak şekilde buluştu. Tüy gibi dokunuşlarla sanki dudaklarımın şeklini ezberliyor gibiydi. Sonrasında daha fazlası için yalvaracakken dilini aralık dudaklarımın arasından sokarak beni başımı döndürecek kadar derinden öptü.

Yatağa doğru devrildik. Elleri kalçalarımı bulunca beni kendine doğru çekti. Dudakları benimkilerle mühürlenmişti. Aç ve talepkârdı. Bu öpücüğe içimdeki her şeyi adamıştım. Tüm sevgimi, yalnızlığı, umutlarımı ve hüznlerimi.

Reed kabul ederek karşılığında her şeyini verdi. Birbirimizin kollarına karışmıştık, dudakları kulağımın arkasında ve boynumdaydı, doyamıyormuş gibi öpüyordu.

Bir bacağına bacaklarımın arasına koydu. İç çamaşıma ve kot pantolonuna rağmen ihtiyacım olan rahatlamayı bulmuştum. Neredeyse. Hâlâ yeterli değildi ve acılı bir inlemeyle memnuniyetsizliğimi belli ettim.

Kendini dirsekleri üzerine yükseltip bana gözleri hafif kapalı, dudakları öpüşmelerimizden şişmiş şekilde baktı. Dünyadaki en ateşli erkekti ve bana aitti. En azından bu akşamlik.

"Daha fazla," diye yalvardım.

Sırtarak kendi tarafına doğru devrilip tek elini bacaklarımın arasına kaydırıldı.

Bir şok dalgası vücuduma yayıldı.

"Böyle iyi mi?" diye fısıldadı.

Yakınından bile geçmezdi. Kıvrandım ve bakışları tekrar alev almadan önce dudaklarında bir sırıtış belirdi. Avucunu ufak daireler hâlinde döndürüyordu ve elinin tabanı onun için sızlayan yere değiyordu.

Vücudum elektrikli bir tel gibiydi ve patlamaya ramak kalmıştı. Gerçekten saniyeler vardı çünkü avucunu ovuşturmasıyla zevk vücuduma doldu. Nefes nefese kalıp titrerken bu harika his beni şaşkına çevirmişti. Belki de uyuşturucu yüzündendi ama Reed'in sebep olduğunu düşünmek istiyordum. Eline doğru kendimi sürttüğümde bana cesaretlendirici şeyler fısıldıyordu. Heyecanının kanıtı kalçama baskı yapmaktaydı.

Dudakları tekrar benimkileri bulunca onu gittikçe artan bir telaşla öptüm çünkü arzu tekrar yükseliyordu. İkimizin beklediğinden de hızlıydı. Ona uzanıp üzerime gelene kadar çektim.

Dudaklarımız birleşti. Kendimi ona sürtmek için yukarı kıvrıldığımda inledi. Vücudunun sertliği bana tatmin sağlayan tek şeydi. Kocamandı ve hazırды ama aramıza uzandığımda elimi uzaklaştırdı.

"Hayır." Sesi acı çeker gibiydi. "Bu benim için değil. Bu akşam değil. Sen böyleyken..."

Sanırım uyuşturulmuşken demek istemişti ama artık kafayı bulmuş hissetmiyordum. En azından ondan başka bir şeyle kafayı bulmamıştım.

Dudakları boynuma kapandı. Vücudunu benimkine dokundururken boynumu öpüp emiyordu. Arzu gittikçe artıyordu ama kot pantolonu araya giriyordu. Bunun sadece benle alakalı olmasını istemiyordum. Ben...

Elimi tekrar uzaklaştırıp komple üzerimden kalktı. Ama çok uzağa gitmemişti. Öpücükleri göğsüme doğru inerken sıcaklık tenimi karıncalandırıyordu. Sıcak dudakları meme uçlarıma dokundu. Dili tat almak için dışarı çıktığında kendimi kaybettim. Dudakları üzerime kapanınca nefesim kesildi.

Her yalayışıyla beni daha ateşlendiriyordu. Vücudunun altında kıpırdanıyordum ve bedenim anlaşılması zor bir şey için kıvranıyordu. Tekrar kıvranınca diğer meme ucumu ağzına aldı. Sonra daha aşağıya hareket etti, dudakları karnımda geziniyordu artık.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Sinirlerim heyecanla gerilmişti. "Reed," diye yalvardım.

"Her şey yolunda, bebeğim, benimlesin. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Bacaklarımın arasına doğru hareket ettiğinde kalbim durdu. Eli ince iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı kaydırırken titriyordu. Dudakları üzerime kapanmadan önce keskin bir şekilde nefes almıştı.

Tanıdık olmayan his karşısında haykırdım. Güzel hissettiriyordu. Çok güzel. Dili hassas bölgeyi bularak kalçalarımın kıpırdanmasına sebep oluyordu. Ağzımdan yüksek sesli bir inleme çıktı. Sessiz kalmak için dişlerimi alt dudağıma bastırdım ama Reed beni çılgına çeviriyordu. Neredeyse bayılacakken saçını çekmek için ensesine tutundum.

Bana dumanlı gözlerle baktı. "Durmamı istiyor musun?"

"Hayır."

Devam etti. Dili büyülüydü ve bitmek bilmeyen bir ritimle hareket ediyordu. Boğuk bir ses çıkardı, sanki verdiğim tepkiler vücuduma yaptığı şeyler kadar harika hissettiriyor gibiydi.

Parmakları bacağımin içinde dolanıyordu. Başını kaldırdığımda sanki sözsüz bir izin arıyordu. Ona sabırsız bir şekilde başımı sallayarak izin verdim. Bunu çok fena istiyordum.

Tek parmağını içime kaydırırken gözleri kapandı ve dişlerini gıcırdattı. "Çok darsın."

"Söylemiştim," diyebilmeyi becerdim.

Kahkaha attı. "Evet, söylemiştin." Parmağını çekip elini bacağımda kaydırды. "Kendini çok iyi hissetmeni sağlayacağım."

"Çoktan iyi hissediyorum," diye itiraz ederek bacaklarımı kaldırdım.

Yüzünde küstah ama tanıdık bir sırıtış belirdi. "Daha bir şey görmedin."

Tekrar bacaklarımın arasına yerleşti. Omuzlarıyla açmak için o kadar çok zorladı ki şu anda yanaklarım kızarıyor olmalıydı ama tek hissettiğim beklentiydi. Tek kolu bacaklarıma dolanmış şekilde tekrar parmağını içime kaydırды.

Bacaklarımdaki kaslar gerildi. Parmaklarımı kafatasına battırdım, zevk beni dalgalar hâlinde vururken bile beni öpmeyi kesmedi. Gevşediğimde üzerime çıkıp yanımda uzanarak beni kendine çekti.

Dudakları tekrar boynumu bularak derin bir iç çekti.

"Neden buraya gelmek zorundaydın ki?"

Sorusu karşısında kafam karışmıştı. "Ben... neden olduğunu biliyorsun. Baban..."

"Neden şimdi demek istiyorum." Hüsrânını yansıtan kelimeleri tenimi yaktı. "Belki başka bir zamanda, buradan çok uzak bir yerde seninle farklı bir hikâyemiz olabilirdi."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Bunun tekrar olamayacağını söylüyorum." Başını kaldırıncı yüzündeki kederi gördüm. "Uzaklara gitmek zorundayım. Bu kahrolası yeri bırakıp kendime daha iyi bir hayat kurmalıyım. Daha... değerli..." Sesi son kelimeleri söylerken kesik çıkmıştı.

"Değerli," diye ardından fısıldadım. "Neden değerli olmadığını düşünüyorsun?"

Bir anlığına sessiz kaldı. Avucu dalgın şekilde omzumu okşuyordu. "Önemi yok," dedi sonunda. "Unut gitsin."

"Reed..."

Ayağa kalkıp arabada üzerine geçirdiği yedek tişörtünü çıkardı. Sırtından yırtarak çıkardığı ve partiyi terk ederken üzerime geçirdiği tişört yerde fırlatılmış şekilde diğer kıyafetlerimle beraber duruyordu.

"Gözlerini kapa, Ella," dedi kabaca, tekrar yanıma yerleşerek. Şimdi üstsüzdü ama hâlâ pantolonunu giyyordu. Kot pantolonu

çıplak bacaklarımı üzerine attığımda beni çizmişti. "Sadece gözlerini kapa ve uyu."

Sesim çıplak vücudunda boğuldu. "Gitmeyeceğine dair söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

Daha yakınına sırtlaşıp kendimi vücudunda, kulağımın altındaki kalbinin sabit ritminde kaybettim.

Ertesi sabah kalktığımda Reed yoktu.

25

"İYİ MİSİN, kardeşim?" Sanki üzerimden tır geçmiş gibi hissediyordum, mutfağa doğru sendelerken Easton masadan beni inceliyordu.

"Hayır. Berbat hissediyorum." Lavabodan kendime bir bardak su doldurup kafaya diktim, sonra bir daha doldurdum.

Easton'ın ses tonunda şefkat vardı. "Fena oldun, değil mi? Molly' hayatıma ilk girdiğinde ben de böyle olmuştum."

"Molly mi?" Callum'un meraklı sesi kapının girişinden duyuldu. "Yeni bir kız arkadaşın mı var, Easton? Claire'e ne oldu?"

Easton'ın gülmemek için kendini tuttuğunu görebiliyordum. "Claire'le aramızdaki şey bitti. Ama bu Molly denen kız baya iyi." Bana muzip bir gülümseme gönderdi.

Başım o kadar zonkluyordu ki gülümsemek bile çok zordu. Callum'un bakışları bana dönünce şaşkınlığını görebildim. "Ella, korkunç görünüyorsun." Hızla oğluna döndü, şüphesi yüzünden okunuyordu. "Dün akşam ne tür bir belaya bulaştırdın kızı?"

"Sadece tipik içki sorunu. Görünüşe göre Ella içkiyi kaldıramıyormuş."

* Ekstaziye verilen bir lakap. -çn

Callum'un arkasından ona minnettar bir bakış gönderdim. O benim Royal ateşkesi aynı zamanda birbirimizin arkasını kollama- yı da içeriyordu. Dün akşam isteverek uyuşturucu aldığımdan değildi. Daniel'in şehvetle buğulanmış bakışlarını, bana kabaca dokunuşunu hatırlayınca ellerim yumruk hâline geldi.

"Dün akşam sarhoş mu oldun?" Bana dönerken Callum'un ağzı sert bir çizgi hâlini aldı.

"Birazcık," diye itiraf ettim.

"Ah, hadi ama baba, üzerimize bu kadar gelme," diye araya girdi Easton. "Bana ilk biramı on iki yaşındayken vermiştin."

"Bana ise on bir yaşında," dedi Gideon mutfağa girerken. Üst- süzdü ve sol göğsünde bariz bir tırnak izi vardı. Bana yüzünde sempatiyle baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Akşamdan kalma," diye benim yerime cevap verdi Easton. Babaları bakmazken abisine imalı bir bakış attı.

Callum hâlâ mutlu değildi. "Aşırı içki içmeni istemiyorum."

"Royal Ailesinin Aşırı İçki İçme Şampiyonasında seni yenece- ği için mi kıskanıyorsun?" diye şaka yaptı Easton.

"Bu kadar yeter, Easton."

"Hey, sadece ikiyüzlülüğünü belirtiyordum, baba. Ve görü- nüşe göre çifte standardını. Hiçbirimiz dağıttığımızda umursa- mıyordun. Neden Ella yapınca sorun oldu?"

Callum bakışlarını oğullarından bana çevirip başını iki yana salladı. "Sanırım birbirinizi kolladığınız için mutlu olmalıyım."

Ayak sesleri holde yankılandı. Reed mutfağa girdiğinde ne- fesim boğazımda düğümlendi. Siyah eşofman altı kalçalarından düşecek gibiydi, kaslı gövdesi çıplak, sanki yeni duştan çıkmış gibi hafif nemliydi.

Buzdolabına yönelirken bana bakmadı.

Nasıl bir tepki bekleyeceğimden emin olamadığım için keyfim kaçtı. Yalnız uyanmak açık bir mesajdı. Dün bunların bir daha olamayacağına dair konuşması mesajı daha açık hâle getiriyordu.

"Ah, Ella," dedi Callum birden. "Sana söylemeyi unuttum. Araban yarın geliyor. Pazartesi sabahı işe kendin gidebileceksin."

Callum "iş" kelimesini kaşlarını çatmadan söyleyebildiği için rahatlasam da aynı zamanda hayal kırıklığına uğramıştım. Buzdolabının yanında Reed'in sırtı kasıldı. O da bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Araba yolculuklarımız sona etmişti.

"Harika," dedim uysalca.

"Neyse." Callum mutfağa göz attı. "Bugün herkesin planları neler? Ella beraber..."

"Valerie'yle rıhtıma gideceğiz. Bana bahsedip durduğu şu suyun kenarındaki bir deniz ürünleri restoranında öğle yemeği yiyeceğiz."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ah, pekâlâ. Kulağa eğlenceli geliyor." Oğullarına döndü. "Benimle golf sahasına gelmek isteyen var mı? Hep beraber gitmeyi çok uzun zaman oldu."

Royal kardeşlerden bir tanesi bile davetini kabul etmemişti ve Callum mutfaktan kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünerek çıktı, kaşlarımı çatmadan yapamadım.

"Biraz çabalayamaz mısınız?" diye sordum.

"Güven bana. Çabalıyoruz." Cevap veren Gideon'dı. Çirkin şekilde alay edişi beni hazırlıksız yakalamıştı.

Mutfağı terk edince Easton'a baktım. "Nesi var bunun?"

"Fikrim yok."

Bu kez Easton da en az benim kadar konuya hâkim değildi ama Reed ikimizin bilmediği bir şeyi biliyor olmalıydı çünkü kaşını çatarak, "Gid'i rahat bırakın," dedi.

Sonra o da çekip gitti. Bir kere bile bana bakmamıştı. Kalbimi sıkıştıran acı akşamdan kalma olmaktan bin kat daha beterdi.

Valerie'yle öğle yemeği eğlenceliydi ama erken müsaade istedim çünkü kafama paslı bıçaklar batıyormuş gibi hissediyordum. Kahkaha atarak akşamdan kalma ne kadar kötüyse, partinin de o kadar iyi olduğu anlamına geldiğini söyledi. Callum gibi Valerie'nin de buna inanmasına izin verdim. Çok içtiğim için şimdiki ceremesini çektiğimi sanıyorlardı.

Ona neden Daniel konusunu anlatmadığımı bilmiyordum. Val benim arkadaşımı ve bana yaptığından dolayı Daniel'ı patlaklayacaklar arasındaki ilk kişiydi. Ama bir şey ona söylememi engelliyordu. Belki de utançtı.

Utanç hissetmemeliydim. *Utanmamalıydım*. Yanlış bir şey yapmamıştım ve eğer Daniel'ın böyle bir psikopat olduğuna dair en ufak bir şüphem olsaydı onunla havuz evine gitmezdim. Asla.

Ama dün akşamı düşündüğümde, kıyafetlerimi yırtmam, Daniel'ın iğrenç elleri vücudumda gezinirken Reed'in ismini fısıldamam aklıma geliyordu. Bu hatıra utançla dolmama sebep oluyordu.

Sonrasında olanlar, iyi kısımlar yani, Reed'in ismini farklı sebeplerden fısıldadığım anlar bile dikkatimi dağıtamıyordu. Düşünemiyordum çünkü beni üzüyordu. Reed dün akşam beni istemişti. Vermeyi göze aldığı kadar kendinden bir şeyler vermişti ama sonra geri almıştı.

Valerie beni malikâneye bırakıp kâhyasının arabasıyla basıp gitti. Bana öğlen yemeğinde erkek arkadaşının önümüzdeki hafta eve geleceğini söylemişti. Çocukla tanışmak için sabırsızlanıyordum. Tam hakkında o kadar çok konuşmuştu ki çocuğu tanıyormuş gibi hissediyordum.

Yine çok hoş bir öğleden sonraydı. Bikinimi giyip bir süre havuzun kenarında uzanmaya karar verdim. Güneş ışığının beni tekrar insan gibi hissettireceğini umuyordum. Bir kitap alıp şezlonga uzandım ama Gideon yüzücü mayosuyla gelmeden önce sadece yirmi dakika yalnız kalabilmişim.

Bütün Royal kardeşler arasında Gideon sanırım vücudunda en az vücut yağı olandı. Yüzücü yapısı vardı. Easton üniversite için yüzme alanında tam burs aldığını söylemişti. İkizler onun önümüzdeki yaz Olimpiyatlarda altın madalya alacağından neredeyse emindi ama iyi ki Olimpiyat seçmeleri bugün yapılmıyordu çünkü onu hemen reddederlerdi. Kulaçları dengesizdi ve hızı çok yavaştı.

Ama belki de boşuna endişeleniyordum. Yani, onu yüzerken sadece bir defa görmüştüm. Belki bugün ağırdan alıyordu.

"Ella," diye seslendi bir saat sonra kendini havuzun kenarına atarken.

"Evet?"

Her yere su sıçratarak yanıma geldi. "Bu akşam plajda bir parti var. Worthington malikânesinde." Havluyla gövdesini ovaladı. "Evde kalmanı istiyorum."

Kaşımı kalırdım. "Artık sosyal takvimimle mi ilgileniyorsun?"

"Bu akşam ilgileniyorum." Ses tonundan anladığım üzere itiraz kabul etmiyordu. "Ciddiyim. Partiden uzak dur."

Dün akşamdan sonra bir daha partiye gitmek istemiyordum ama bana emir verilmesinden hoşlanmıyordum. "Belki durum."

"Belki diye bir şey yok. Evde kal."

Gideon eve girince beş dakika sonra Easton dışarı gelip şezlongumun yanında dikildi. "Brent Worthington bir..."

"Parti veriyor," diye lafını bitirdim. "Evet, haberim var."

Eliyle kirli sakalını okşadı. "Partiye gitmiyorsun."

"Anladığım kadarıyla Gideon'la konuşmuşsun."

İfadesi konuştuğunu gösteriyordu ama sonra farklı bir yaklaşım deneyerek bana çocuksu bir şekilde gülümsedi. "Bak, oraya gitmen için hiçbir sebep yok, kardeşim. Bu akşam kendine izin ver, dinlen, pembe dizi falan izle..."

"Pembe dizi mi? Elli yaşındaki bir ev kadını olduğumu mu sanıyorsun?"

Kıkırdadı. "Peki, o zaman porno izle. Ama bu akşam bizimle gelmiyorsun."

"Bizimle mi?" diye tekrarlardım. "Reed geliyor mu?"

Easton omzunu silkti. Bakışlarımdan kaçması beni şüphelendirmişti. Bu akşam ne planlamışlardı? İçimde bir korku dalgası uyandı. Daniel da mı orada olacaktı? O yüzden mi beni partiden uzak tutmaya çalışıyorlardı?

Soruyu sorma şansım olmadı çünkü Easton çoktan ortadan kaybolmuştu. İç çekerek kitabımı elime aldım ve okudugum bölüme odaklanmaya çalıştım ama fayda yoktu. Tekrar endişelenmiştim.

"Hey."

Başımı kaldırdığımda Reed'in yaklaştığını gördüm. Bugün ilk defa bakışlarımla buluşmuştu.

Geniş vücudunu yanımdaki şezlonga bıraktı. "Nasıl hissediyorsun?"

Kitabımı kenara koydum. "Daha iyi. Kafam artık zonklamıyor ama vücudum hâlâ biraz halsiz."

Başını salladı. "Bir şeyler yemelisin."

"Yedim."

"O zaman biraz daha fazla yemelisin."

"Güven bana tıka basa doluyum." Dudaklarımda bir sırıtiş belirdi. "Valerie öğlen yemeğinde boğazımdan aşağı fazlasıyla karides ve yengeç bacağı sokuşturdu."

Dudakları kıpırdandı.

Gülümse, diye sessizce ona yalvardım. *Gülümse bana. Dokun bana. Öp beni. Bir şey yap.*

Gülümseme belirmemişti. "Bak, dün akşam hakkında..." Boğazını temizledi. "Bilmem gereken bir şey var."

Alnım kırıştı. "Pekâlâ."

"Sen... sen..." Nefesini bıraktı. "Senden faydalanıyormuşum gibi hissettin mi?"

"Ne? Elbette hayır."

Ama gözlerindeki yoğunluk geçmemişti. "Bana dürüst olmalısın. Eğer senden faydalanıyormuşum gibi hissedersen veya istemediğin bir şeyi yaparsam... bana söylemelisin."

Oturup ona doğru dönerek yüzünü ellerimin arasına aldım. "Yapmanı istemediğim hiçbir şey yapmadın."

Rahatladığını görebiliyordum. Parmağımı çenesinde gezdirince nefesi kesildi. "Bana öyle bakma."

"Nasıl bakmayayım?" diye fısıldadım.

"Nasıl olduğunu biliyorsun." İnleyerek elimi yüzünden çekti ve dengesiz şekilde ayağa kalktı. "Tekrar olamaz. İzin vermeyeceğim."

Canım sıkıldı. "Nedenmiş?"

"Çünkü doğru değil. Ben... ben seni istemiyorum, tamam mı?" Alaycı bir tavır takındı. "Dün akşam sana nazik davrandım çünkü ekstazinin etkisindeydin ve biraz rahatlamaya ihtiyacın vardı. Sadece sana iyilik yapmaya çalışıyordum, hepsi buydu. Seni istemiyorum."

Ben daha cevap veremedem çekip gitti. Yalancı diye bağırardan kaçmıştı. Beni istemiyor muymuş? Saçmalık. Eğer beni istemiyorsa o zaman beni açlıktan ölüyormuş ve tek yiyecek kaynağı benmişim gibi öpmezdi. Eğer beni istemiyorsa vücuduma aldığı en büyük hediyeymiş gibi tapmazdı ya da uykuya dalana kadar beni kollarında tutmazdı.

Bana yalan söylüyordu ve bu beni daha çok enişelendirmişti. Sadece endişeli değil aynı zamanda kararlıydım çünkü Reed Royal'ın henüz çözmeye bile başlamadığım sırları vardı.

Ama çözecektim. Her şeyi öğrenecektim. Neden herkesi kendinden uzak tuttuğunu, neden değersiz hissettiğini, ikimiz de olduğunu bildiğimiz hâlde aramızda bir şey olmamış gibi davrandığını. Kahretsin, bütün sırlarını öğrenecektim.

Bu da... sanırım bu akşam o partiye gideceğim anlamına geliyor.

26

BİR TAKVİYEYE ya da en azından bilgiye ihtiyacım vardı. Gideon'un bana söylediğine bakılırsa Worthingtonlar sahilde yaşıyorlardı ve biraz müzik sesi gelecek kadar Royal arazisine yakındılar. Aynı zamanda Royal kardeşlerin yaşına yakın çocukları olmalıydı. Ama tüm bildiğim buydu.

Dedikodunun merkezi olan birini tanımam işe yarıyordu.

Valerie ilk çalışta açtı. "Daha fazla deniz ürününe mi ihtiyacın var? Sana akşamdan kalmışlığın en iyi çaresinin yemek olduğunu söylemiştim."

Mideme daha fazla midye girmesi fikri bile kusma isteğimi tetikliyordu. "Yok almayayım. Tam ile Skype görüşmesini bitirdin mi ve buraya gelip benimle Royalları dikizler misin diye merak ediyordum."

Valerie nefesini tuttu. "Hemen geliyorum."

"Hey," diye kapatmadan araya girdim. "Araban var mı?"

"Hayır. Kardeşlerinden birine beni almasını söyleyemezsin, değil mi?" dedi keyfi kaçarak.

"Merak etme. Durand seni alacaktır. Callum'a arkadaşımın geleceğini söylersem o bile gelip alabilir."

"Ah, Callum. Hoş. Yaşlı bir adama göre oldukça seksi."

"İğrenç, Valerie. Adam kırkın üzerinde."

"Ne olmuş? Adam gümüş tilki denilen tipten. Kimin onlara ilgi duyduğunu biliyor musun?"

"Fikrim yok. Pastellerden biri mi?"

"Ah, kesinlikle onlar değil. O kızlar bırak kırkını geçmiş bir adamı, yetişkin bir erkekle bile ne yapacaklarını bilemezler. Jordan'ın ablası! Yirmi iki yaşında ve eve sürekli yaşlı adamlar atıyor. En sonuncusunun gerçekten gri saçları vardı ve Brian Amcadan bile daha büyük olduğuna yemin edebilirim. Çok edepsiz biridir, adamlar deneyimli olduğundan mı yoksa kızın baba sorunları mı var kestiremiyorum."

"Jordan'ın partisindeki hakaretim hassas noktasına dokundu yani?"

"Yardımcı olmadığı kesin," dedi sevinçle Valerie.

"Şimdi kapatıyorum çünkü bu konuşma ciddi midemi bulandırdı." Telefonunumu bırakıp, edepsiz şeyler yapan Callum'la ilgili düşünceleri beynimden çıkarmaya çalıştım.

Şansa Durand müsaitti ve Valerie hızla Royal malikânesine getirildi.

"Vay canına, bu mekân çok..." Yatak odama ağzı açık şekilde bakarken doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu.

Birkaç seçenek sundum. "Çocuksu? Kız gibi? Yolunda gitmemiş bir Sevgililer Günü'den kalmış gibi?"

Kabarık pembe yatak çarşaflarına doğru kendini bıraktı. "İlginç."

"Bu da farklı bir bakış açısı." Beyaz pelüştan makyaj sandalyesine oturup Valerie'nin sayvanlı yatağın etrafına asılmış şeffaf perdeye bakışını izledim. "İçecek bir şey ister misin? Burada bir buzdolabım var." Makyaj masamın altındaki soğutucunun cam kapısını açtım.

"Olur. Elinde diyet ne varsa alırım. Pembe olması dışında hoş bir oda. Televizyon, yumuşak bir yatak." Yatak çarşaflarına dokundu. "Bu ipek mi?"

Bombayı patlattığında elimi buzdolabına sokmuştum. "İpek battaniyenin üzerinde mi uyuyorum?"

"Teknik olarak altında uyuyorsun. Yani, zorunda değilsin ama çarşafların üzerinde ve nevresimlerin altında uyuman gerekiyor." Valerie tuhaf yerleştirme şekline bakarak yatak takımlarını kullanmayı bilmediğim için endişelenmiş görünüyordu. Maalesef *o kadar* da haksız değildi.

"Onu biliyorum, ukala şey." Diyet kola çıkarıp eline tutuşturdum. Bir tane de kendime açtım. "Sadece tuhaf. Uyku tulumlarından ipek battaniyelere ya da pardon, nevresimlere geçiş yaptım," diyerek Valerie'den önce kendimi düzelttim. Ama yatak malzemeleri hakkında bu kadar konuşma yeterdi. Bilgiye ihtiyacım vardı. "Bana Worthingtonlar hakkında bilmem gereken her şeyi anlat," diye emrettim.

"Telekom Worthingtonlar mı yoksa emlakçı Worthingtonlar mı?" diye sordu ağzı hâlâ teneke kutusunun kenarındaydı.

"Hiçbir fikrim yok. Buraya yakın oturuyorlar ve bu akşam plaj partisi veriyorlar."

"Ah, o zaman Telekom Worthingtonlar. Beş ev aşağıda oturuyorlar." Tenekesini kaldırdı. "Bardak altlığın var mı?"

Ona bir not defteri fırlattım. O da tenekesini üzerine koymak için kullandı.

"Brent Worthington son sınıf öğrencisi. Fazla tutucudur ama varlıklı olmasından dolayı değil de namları yüzünden. Kız arkadaşısı Lindsey'nin ailesi birkaç yıl önce iflâs etti ve eğitimini karşılayamayacakları için Lindsey'yi Astor Park'tan aldılar ama Brent ondan hiç ayrılmadı çünkü Lindsey bir ADK."

"Adklar ne yapar?" diye sordum.

Valerie kahkaha atıp başını salladı. "Hayır, bu bir soyad değil. Amerikan Devriminin Kızları. Aile soyu İngiltere'den gelerek Amerika'ya ilk ayak basan insanlara dayanıyor."

"Bu önemli bir şey mi?" diye ağzım açık sordum.

"Aynen. Niye soruyorsun?"

"Royallar bu akşam oraya gidiyorlar ve bana evde kalmamı söylediler."

"Neden? Bu partiler lise etkinliklerine kıyasla çok uysaldır. Evdeki tüm kapıları kilitliyorlar çünkü Brent odalarda kimsenin sevişmesini istemiyor. İnsanların kullanmasına izin verilen bir banyo var ve o da hemen bahçenin yanında. Havuz evi de kilitli. Yemekleri bir yemek şirketi getiriyor ve Brent herkesin yat gezintisine gidiyorlarmış gibi giyinmelerinden hoşlanıyor. Kendi golf kulübünün ceketini bile giyiyor. Bütün kızlar elbise giyiyorlar. İstisna yok."

Kulağa korkunç geliyordu. Eğer Royallar bana bu özeti geçse-lerdi, uzak durmam için uyarmalarına bile gerek kalmazdı. Ama uyarmışlardı. Bu da görmemi veya dahil olmamı istemedikleri bir şey olacağı anlamına geliyordu.

"Daniel Delacorte davet edilmiş olabilir mi?"

Valerie üzerinde düşünüp yavaşça başını salladı. "Evet. Babası yargıç. Sanırım Daniel da yargıç olmak istiyor ve en yakın arkadaşının yargıç olmasından bir zarar gelmez, değil mi?"

O an zenginlerin böylelikle daha da zenginleştığının farkına vardım. Bu bağları liseden, hatta daha öncesinden kuruyorlardı. Yaşlandıklarında ise birbirlerinin sırtını sıvazlamaya devam ediyorlardı.

"Geçen akşam Daniel'la aranda bir şey mi oldu? Sarhoş olduğumu biliyorum ama Jordan, Reed'in seni Farris'in evinden taşıyarak çıkaracağı kadar dağıttığını söyledi. Bir şey... yapmadı değil mi?" Endişeli görünüyordu.

Valerie'ye dün akşamın korkunçluğundan bahsetmek istemiyordum ama dahil olacaksa o zaman bilmeyi hak ediyordu. "Kolay olduğumu sandı. Değilim. Royallar ise aslen olmasa da kısmen kız kardeşleriyle uğraşılmasından hoşlanmadılar. Konuyu burada bırakalım."

Yüzünü buruşturdu. "Tanrım, tam bir pislik. Ama Royallar intikam alacaklarsa ben neden buradayım?"

"İntikam alacaklarını bilmiyorum. Sadece üçü de bu akşam ne olursa olsun Worthington partisine gelmememi söyledi."

Valerie'nin gözleri parladı. "Royalların ne düşündüğünü umursamamana bayılıyorum." Yataktan hoplayıp giysi dolabını ardına kadar açtı. "Worthington'ın onaylayacağı türde nelerin varmış bakalım."

Kolamın geri kalanını içerken Valerie dolabı karıştırıp kıyafetleri teker tekereledi.

"Daha fazla kıyafete ihtiyacın var. Carringtonlar bile dolabımı istediğim her şeyle dolduruyorlar. Anlarsın ya, itibarlarını koruyorlar. Callum'un bu kadar cimri olduğunu bilmezdim."

"Cimri değil," diye cevaplarırken Callum adına üzüldüm. "Brooke'la alışverişe gitmek zorunda kaldım. Beni götürdüğü yerler çok pahalıydı."

"Buradaki her şey çok pahalı." Valerie elini savurdu. "Üniformanın bir uzantısı olarak düşün. Hem, eğer kötü görünürsen insanlar aynı benim gibi Callum'un sana karşı cimri davrandığını düşünür. Ah, işte!" Kısa kollu ve derin V yakası beyaz dantelle kaplanmış lacivert bir yazlık elbise çıkardı. O elbiseyi daha önce gördüğümü hatırlamıyordum ki bu da Brooke'un onu benim bakmadığım bir zaman seçtiği anlamına geliyordu. "Bu çok hoş. Elli dolar alıyorum ve paramı peşin istiyorum demeden de seksi olduğunu gösterebilecek derin bir yakası var."

"Kendimi senin değerlendirmene bırakıyorum." Daha önceki işimde peşin olarak elli kâğıt almak için daha derin yakalı şeyler giymen gerekiyordu. Odanın diğer tarafına geçip üstümü değiştirdim. Geç oluyordu ve partiye havai fişekler başlamadan varmak istiyordum.

"Bu elbiseyi ödünç alsam sorun olur mu?" Valerie beyaz dantelli bir elbiseyi üzerine tuttu.

"Keyfine bak." Benden birkaç santim kısaydı ama eteğin boyunu düşünecek olursak dizlerinin baya üstüne geliyor olmalıydı. "Meraktan soruyorum ama kaç tane elbiseye ihtiyacım var?" İki tane yeterli gibi görünüyordu.

“Birkaç düzine.”

Hızla döndüm ama Valerie çok ciddi görünüyordu. “Şaka yapıyorsun.”

“Yapmıyorum.” Elbiseyi tekrar dolaba asıp parmaklarıyla tek tek saydı. “Öğleden sonra elbisesi, yelken elbisesi, kulüp elbisesi hem şehir kulübü hem de gece kulübü türünde,” Başım dönüyordu. “Bahçe partisi elbiseleri, resmî okul partisi elbisesi, okuldan sonra elbiseleri, düğün elbiseleri, cenaze elbiseleri...”

“Cenaze elbisesi mi dedin?” diye araya girdim.

Valerie elini işaret edip göz kırptı. “Sadece beni dinliyor musun diye emin olmak istedim.” Gözümü devirip soyunmaya başladığımda kahkaha attı. “Sahip olduğundan çok daha fazla elbiseye ihtiyacın var. Söz konusu Royallar olsa bile görünüş önemlidir.” Tişörtünü başından çıkarırken sesi boğuk çıkmıştı. “Örneğin, Maria Royal hakkında en ufak kötü şey söylesen bütün oğulları çılgına döner. Reed, bir keresinde annesine hapçı ve intihar vakası dediği için South East Lisesi’nden bir çocuğa saldırmaktan neredeyse hapse girecekti.”

“Maria’yı kendini öldürmekle mi suçladı?” diye bağırdım şaşırarak.

Valerie, Reed’in üstüne atlamasını beklermiş gibi etrafa baktı. Sonra sesini alçaltarak konuştu. “Böyle bir dedikodu var ve Royallar bundan hiç hoşlanmıyorlar. Maria’nın doktorunu görevini kötüye kullanma konusunda dava bile ettiler.”

“Kazandılar mı?”

“Karara bağlandı. Doktor lisansını kaybetti ve ülkeyi terk etti. Yani sanırım kazandılar?”

“Vay canına.”

“Neyse,” diye devam etti Valerie. “Anneleri konusunda çok korumacılar ve bu yüzden insanların sana iyi davrandıklarına inanması onlar için önemli olmalı.”

Bir acı dalgası hissettim. Reed bunu mu düşünüyordu? Ailesinin namını korumaya mı çalışıyordu? Hayır, olamazdı. Burada

yaptığımız her şey, ipek battaniyenin üstünde ve altında olanlar mahremdi ve Royal adıyla falan ilgisi yoktu.

Saati kontrol edip acele etmem gerektiğini fark ettim. Hızla üstümü değiştirdim ama aynaya baktığımda bir sorun olduğunu gördüm. "Val, bunun yakası çok açık." Sutyenimin beyaz kurdelesini göstermek için ona doğru döndüm.

Omuz silkti. "Sutyensiz kullanacaksın o zaman. Eğer meme uçlarının çıkmasından endişeliysen yara bandı kullan."

"Eh, peki." Sutyen takmazken Daniel'la aynı aynı bölgede olmak bile beni tiksindiriyordu.

Saçımı ve makyajımı yapmak yarım saatimi daha aldı. Valerie'nin makyajını da ben yaptım. Sahip olduğum makyaj ürünlerinin çokluğu karşısında şaşırdı.

"Elbiselere ihtiyacın olabilir ama makyaj çantan yıkılıyor," diye bağırды.

"Teşekkür ederim ama şimdi çeneni kapatman gerekiyor ki dişine ruj gelmesin." Elimdeki ruj çubuğunu ona tehditkâr bir şekilde savurunca usulca ağzını kapattı.

Hazırlanmışımızda Royalların evden çıkmasını bekledim. Kapı çarpma ve ayak sesleri duyuldu. En azından bir çift ayak kapımın önünde durdu.

Yüzümü buruşturmamı sağlayan sağır edici bir gürültü geldi, ardından Easton'ın sesini duydum. "İyi misin? Eve erken döneceğiz."

"Umurumda değil," diye cevap verirken sinirli gibi davrandım. "Aynı zamanda kapıma bir daha vurma. Sana kızgıyım. Hepinize."

"Reed'e bile mi?" diye şakalaştı Easton.

"Hepinize."

"Ah, hadi ama kardeşim, bu senin iyiliğin için."

Birden öfkeli numarası yapmam gerekmemişti. "Siz Royallar, gözünüze bir Playboy tavşanı tarafından sokulsa bile benim için neyin iyi olduğunu bilemezsiniz."

Valerie bana destek olmak için iki başparmağını birden kaldırdı.

Easton mağdur bir şekilde iç çekti. "Elbette Playboy tavşanı önümdeyken bir şey göremezdim. Başka bir şeye odaklanmak yerine onun memelerini dikizlemekle meşgul olurdum."

Valerie kahkaha atmadan edemedi.

"Yapma," diye tısladım. "Onu teşvik etme."

"Seni duyuyorum ve evet teşvik edildim." Easton kapının ardından seslendi. "Birkaç saat içinde evde olacağız. Uyuma, beraber film izleriz."

"Defol git, Easton."

Kapıdan uzaklaştı.

"Easton çok tatlı. Eğer Tam'e âşık olmasaydım peşinden koşardım," diye itiraf etti Valerie.

"Sorun onu yakalamak değil," diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

"Öyle mi? Sorun ne?"

"Onu elinde tutabilmek."

27

AYAKKABILARIMIZI ELİMİZE alarak Valerie ile Worthington'un evine kadar sahil boyunca yürüdük. "İnsanların bu partiye davetsiz girmemelerini sağlayan nedir?" diye merakla sordum. "Herhangi biri sahilden yürüyerek eve giremez mi?"

"Sadece giydiğin kıyafete bakarak oraya ait olmadığını anlarlar. Hem bu plaja sadece burada yaşayanlar girebiliyor. On milyon dolarlık bir evin yoksa bu kumsalda olamazsın."

"Geri çevrilir miyiz dersin?" Bu düşünce aklıma gelmemiştii çünkü bunun gibi partilere daha önce gitmemiştim.

"Hayır, çünkü sen Ella Royal'sın ve ben fakir olsam da soyadım Carrington."

Brent Worthington'la karşılaşana kadar çok fazla ilerleyemedik çünkü Royal kardeşler arazinin uç kısmında beraber takılıyorlardı. Yaptıklarından şüphelendiğim gibi bir şey planlıyorlardı. Kesinlikle Daniel'dan intikam alacaklardı çünkü başka kimi hedef alabilirlerdi ki?

Eğer biri intikam almayı hak ediyorsa o da bendim. Gruplarının yanına gittiğimde beni fark etmediler.

"Hey abicim, neler oluyor?" Gideon'ı sırtından dürttüm.

Reed hızla dönüp beni hemen azarlamaya başladı. "Burada ne yapıyorsun? Sana evde kalmanı söylemişim."

"Ben de öyle." Gideon dişlerini sıkıp kaşlarını çatarak baktı.

"Ben de." Easton da kendi düşüncesini belirtti.

"Ya siz ikiniz?" İkizlere mânâlı bir şekilde baktım, ikisi de benzer bej rengi pantolon, beyaz polo tişörtler giyiyordu ve sol göğüs ceplerinde asılı güneş gözlükleri vardı. Bana masumca gözlerini kırptılar. Bu akşam onları ayırt etmek imkânsızdı ve kız arkadaşları da bundan hoşlanıyor olabilirdi. Gece bitmeden bir tanesini ruyla işaretlemek zorunda kalacaktım. "Eh, size haberim var. Ben bir köpek değilim. Bana emrettiniz diye oturup bekleyemem. Neden uzak durmam gerekiyordu ki? Buradaki içkilerde de uyuşturucu mu var?"

Ardımda Valerie'nin nefesi kesildi ki bu beş tane sinirli bakışın bana çevrilmesine neden oldu.

"Hayır," dedi Gideon. "Ama kötü bir şey olursa, senin evde ve yatağında olman babamı daha az sinirlendirecektir."

"Veya Valerie ile öpüşürsen," diye araya girdi Easton. Suçlayıcı bakışlardan kendi payına düşeni alınca, "Ama önemli olan kısım yatakta ve evde olman," diye hızla ekledi.

"Burada olman Daniel'i onun için bir plan hazırladığımız konusunda işkillendirebilir," dedi Reed kaşlarını daha çok çatarak.

Valerie yanıma geldi. "Eğer plan şüpheleri üzerinize çekmemekse o zaman Easton dilini birinin boğazına sokmalı, Reed Abby'ye tatlı bir şeyler fısıldamalı." Öğğ. "Gideon üniversitede ne yapıyorsa onu yapmalı ve siz ikiniz," Parmağını ikizler arasında gezdirdi. "İnsanları oyuna getirmelisiniz çünkü sizi birbirinizden ayırabiliyorsam ne olayım."

Easton kahkahasını yalandan öksürerek gizlerken ikizler Valerie'den başka her yere bakıyorlarmış gibi davranıyordu. Reed'le Gideon birbirlerine uzun uzun baktılar. Söz konusu Royal kardeşler olunca her şeyin başı bu ikisiydi. En azından bu akşamlik.

"Burada olduğuna göre seni eve göndermenin bir manası yok ama aile meselesi." Gideon, Valerie'ye imalı bir bakış attı.

Kız da hemen cevap verdi. "Birden çok susadım. Sanırım bir kadeh şampanya için evsahiplerini biraz rahatsız edeceğim."

Val gittikten sonra ellerimi ovuşturdum. "Peki, plan nedir?"

"Reed kavga başlatıp Daniel'ı bir güzel benzetecek," diye beni bilgilendirdi Easton.

"Bu korkunç bir plan."

Herkes bana döndü. Beş Royal'ın tek odak noktası olmak kısmen göz korkutucuydu.

Reed'le Gideon'a odaklandım. İkna etmem gereken bu ikisiydi. "Daniel'ı kavgaya teşvik edebileceğinizi mi sanıyorsunuz?" İki kardeş de omuz silkti. "Eminim işe yarayacaktır çünkü hepiniz isminizi korumak için dövüşeceksiniz. Ama bu çocuğun gururu yok. Adil savaşıyor. Özgüveni yok ve karşısındaki kıızı kazanmaya sabrı olmadığı için onu uyuşturacak tipte biri. Korkağın teki." Elimle Reed'in inanılmaz derecede kaslı vücudunu işaret ettim. "Reed ondan en az elli kilo daha ağır ve sürekli dövüşüyor."

"Dövüşleri biliyor mu?" diye araya girdi Gideon. Reed ona hızlıca başını sallarken Gideon da elini bizimle işi bitmiş gibi salladı.

"Yine de kendini savunmak isteyecektir," diye karşı çıktı Reed.

"Yüz kâğıdına iddiaya girerim kahkaha atıp sen kazandın diyecek. Üzerine gittiğindeyse kötü adam sen olacaksın."

"Umurumda değil."

"Peki. Eğer tek yapmak istediğin onu dövmekse git ve yap." Gittikçe kalabalıklaşan arka bahçeyi işaret ettim.

"Reed ilk yumruğu atamaz," diye araya girdi Easton.

Şaşkınlıkla bir kardeşten diğerine baktım. "Bu bir tür dövüş kulübü kuralı mı?"

"Hayır. Babam birkaç ay önce Reed'i dövüşürken yakaladı. Eğer tekrar yaptığını yakalarsa ikizleri askeri okula postalayacağını söyledi."

Vay canına, bu canıceydi. Reed'in askeri okula gitmeyi sorun etmeyeceğini biliyordum veya o kadar sorun etmezdi ama ikizlerin gitmesinden nefret ederdi. Callum sürekli beni şaşırtmaya devam ediyordu.

"Yani hiç kimseye vuramazsın?"

"Hayır. Kendimi veya bir aile üyesini savunmak dışında yumruk atamam. Bunlar babamın sözleriydi," dedi Reed dişlerini gıcırdatarak. "Eğer daha iyi bir fikrin varsa dökül."

Yoktu ve hepsi bunun farkındaydı. Gideon başına iki yana salladı. Easton bile onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bakıyordu. Karanlık mavi gökyüzüne, okyanusa, malikâneye ve sonra kardeşlere baktım. Aklıma bir fikir geldi.

"Worthingtonların havuz evi var mı?"

"Evet," dedi Reed dikkatle.

"Nerede?" Royalların havuz evi tamamen camdan yapılmıştı. Böylelikle bir yandan okyanusa bakıyor diğer yandan havuzu görebiliyordun. Reed'in kolunu çekiştirdim. "Göster bana."

Reed taşlı bir çıkıntının üzerinden geçmeme yardım edip arka bahçeye yöneldi. Büyük, dikdörtgen havuzun etrafında kurulmuş beton alanın kenarında duran karanlık yapıyı işaret etti. "Worthington kilitli tutuyor."

"Kimse orada sevişmesin diye. Valerie anlattı." Bu harikaydı. Bakışlarım ikizler üzerinde dolaştı.

"Eğer bir kadın gibi giyinmem gerekiyorsa ben yokum." Sawyer itiraz edencesine elini kaldırdı. En azından elindeki solan yanık izinden o olduğunu düşünüyordum.

"Valerie'yi alıp geleyim. İki kız olmalı. İkizlerin ikisine de ihtiyacım olacak. Geri kalanınız partideymiş gibi davranabilirsiniz. Doğru zaman gelince Sawyer dışarı çıkıp sizi haberdar edecek. Havuzun etrafına olabildiğince çok kalabalık toplamanız gerekiyor. Belki kameralarını bile hazır tutmalarını sağlayabilirsiniz."

"Ne planlıyorsun, küçük kardeş?" Easton yanıma geldi.

"Aldatılmış veya isteği dışında uyuşturulmuş kızın gazabın-

dan kork," dedim gizemli bir şekilde ve Valerie'yi bulmak için koştum.

Onu sahille havuz arasında, Savannah'yla konuşurken bulmam mükemmel bir tesadüftü. "Hey, sizinle konuşabilir miyim?"

Valerie, Savannah'yı sürüklemek zorunda kalmıştı ama ikisini de kenara çekmeyi başardım.

Önce Savannah'ya döndüm. "Bak, geçen akşam seni dinlemediğim için özür dilemek istiyorum. Yalnızdım ve elde edemeyeceğim birini istiyordum. O yüzden Daniel'le takılabileceğimi düşündüm. Yanılmışım."

Dudaklarını birbirine bastırdı ama içten bir şekilde pişman olmam ya da Daniel'a karşı ortak nefretimiz buzlarını kırmıştı.

"Of, Sav, bırak bu havaları," diye azarladı Valerie. "Daniel'dan intikam almak için buradayız. Değil mi Ella?"

Savannah bana tek kaşını kaldırıncaya heyecanla başımı salladım. "Plan şu."

Onlara detayları açıkladıktan sonra Valerie tezahürat yaptı. Ama Savannah şüpheli görünüyordu.

"Gerçekten buna kanacağını mı düşünüyorsun?"

"Savannah, adam kızları seks için uyuşturuyor. Bu teklifi geri çevirmeyecektir. Onun tek derdi gücü eline almak ve biz de ona bunu yedireceğiz."

Omzunu nazikçe silkti. "Pekâlâ. Varım. Hadi bu pisliği yerle bir edelim."

Daniel bir elinde Heineken, diğeri ise genç görünen bir kızın bacağına havuzun yanındaki şezlongda oturuyordu. Kız birinci sınıflardan olmalıydı. Doğru şeyi yaptığıma bir kez daha emin oldum. Daniel durdurulmalıydı. Savannah'nın dediği gibi onu yerle bir etmenin zamanı gelmişti.

"Merhaba Daniel." Becerebildiğim en uysal ses tonumu takındım.

Başı hızla yukarı kalkınca Royal kardeşleri aramak için kala-balığı inceledi. Onları görmeyince geri yaslanıp kızı biraz daha kendine çekti. Onu sanki bir kalkan gibi kullanıyordu. "Ne istiyorsun? Meşgulüm."

Pabucumun ucunu pütürlü betona sürttüm. "Geçen akşam için özür dilemek istedim. Abartılı... tepki verdim. Sen Daniel Delacorte'sun..." Öğürmemek için kendime engel olmaya çalıştım. "Bense bir hiçim."

Kız huzursuzca kıpırdandı. "Şey, sanırım kız kardeşimin bana seslendiğini duydum."

Daniel'ın elinin altından kaçtı. İtiraz ettiğinde ben araya girdim. "Bir dakikalığına Daniel'a ihtiyacım var. Sonrasında senindir."

Daniel sırtıttı. "Sadece bir dakika mı? Ben ondan daha uzun dayanırım."

Kız kıkır kıkır gülerek kaçtı. Anlıyordum. Birinin kendini küçük düşürmesini izlemek çok tuhaftı. Duyma mesafesinden çıktığı an Daniel'ın ilgisiz gülümsemesi dik dik bakmaya dönüştü. "Neler çeviriyorsun?"

"Bir şans daha istiyorum." Dekoltemi görebilsin diye öne eğildim. "Hata yaptım. Eğer bana ne istediğini söyleseydin bu kadar tepki vermezdim." Tanrım, bu saçmalıkları ona söylemek zorunda olduğuma inanamıyordum.

Gözleri derin dekolteme kitlenince sefil bir domuz gibi dudaklarını yaladı. "Royallar mutlu görünmüyorlardı."

"Olay çıkardığım için kızgındılar. Çenemi kapatıp göze batmamamı istiyorlar."

"Ama buradasın."

"Babaları beni getirmeleri için zorladı."

Kaşlarını çattı. "Demek onlardan intikam almak istiyorsun? Olay bu mu?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse kısmen istiyorum," diye yalan söyledim çünkü Royallara zarar vermenin onun ilgisini çekeceğini düşünmüştüm. "Hödüklerin beni olmadığım biri gibi

davranmaya zorlamalarından bıktım." (Omuz silktim. "Partilere gitmeyi ve eğlenmeyi seviyorum. Onların hatırı için hanım hanımcık olmaya çalışıyordum ama... ben bu değilim."

Daniel ilgili gözüküyordu.

"O zaman yapmacık olmayı bırakalım. Ne istiyorsan bana uyar. Sadece bana da değil." Arkamda bir yeri işaret ettim.

"Valerie'yi tanıyorsun, değil mi?" Başıyla onaylarken bakışları tekrar göğsüme kilitlendi. "Ona arkadaşların Zoe ve Nadine'den bahsettim. Onun da ilgisini çekti. Düşündük ki..." Kelimeyi uzatıp elimi Daniel'ın dizine koydum. Dudaklarımı kulağına yakınlıktırdım. "Sana Astor Park kızlarının neler yapacağını gösterebileceğimizi düşündük. Bilirsin, ikimiz de dansçıyız."

"Öyle mi?" Gözleri parladı.

"Bizimle istediğini yapabilirsin," diye takıldım.

Şimdi daha çok ilgilenmiş görünüyordu. "Her şeyi mi?"

"Her şeyi. Kameranı getirebilirsin. Hatıra saklamak isteyebilirsin."

"Nerede?" Eli bacaklarının arasına kaydı. Iyy, gözümün önünde kendini mi okşuyordu? Kucağına kusmayayım diye dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Havuz evinde. Kilidi açtım. Bizimle beş dakika sonra orada buluş."

Arkama bakmadan yanından salınarak uzaklaştım. Eğer Daniel'ı yanlış anlamışsam bu plan işe yaramayacaktı ve Royal kardeşlerle beraber başarısızlığımı kabul etmek zorunda kalacaktım. Ama yanıldığımı düşünmüyordum. Daniel Delacorte'un iki tane "sonradan görme zavallıyı" küçük düşürme ve sapık arkadaşlarına göstermek için fotoğraflarını çekme şansı vardı. Bu altın fırsatı kaçırmaması mümkün değildi.

Ufak binaya girdiğimde Valerie yerden tavana kadar olan camlardan uzaklaştırdığı iki sandalyeden birine oturdu. Royal'ların havuz evi gibi bu da tamamen camlarla kaplıydı, böylelikle evden okyanusa kadar olan manzara engellenmemiş oluyordu. **Ama gölge** kısımlar vardı ve iki kız onlardan birine çekildi.

"Burada yaptıkların hoşuma gitti," diye takıldım.

Valerie bana bir şey fırlatınca refleksle yakaladım. Sabah-
lığın kuşağı. "Teşekkürler, daha minimal şeyler hedefliyoruz.
Savannah'yla sanatımızı dikkat dağınıklığı olmadan sergileme-
nin daha iyi olduğunu düşündük. Kuşak iyi mi?"

Yatı ve Reed'i düşünerek ona, "Bu işe yarar," dedim. Kuşağı
belime doladım. "Savannah nerede?"

"Banyodayım," diye tısladı.

Kapıda Daniel'in gelişini işaret eden bir vurulma duyuldu.

"Gösteri zamanı," diye fısıldayıp kapıyı açtım.

28

"BENİ OYUNA GETİRDİĞİNİ düşünmüştüm ama az önce Royalların içtiğini gördüm. Reed bu akşam Abby'ye çakmaya hazırmış gibi görünüyor." Daniel bakışlarını üzerimde küstahça gezdirdikten sona Valerie'ye döndü. "Ve sen, Val. Senin böylesine edepsiz bir kız olduğunu hiç tahmin etmezdim. Sanırım etmeliymişim."

Çünkü ikiniz de düşük kademedен pisliklersiniz, diye aklından geçen, seslendirilmemiş cümleyi tamamladım.

Valerie'nin dudakları belirgin bir alayla büzüldü. Daniel'ı arzuluyormuş gibi yapmakta iyi iş beceremediği için hızla Daniel'ın dikkatini dağıtmaya çalıştım.

"İlk önce ne yapmak istersin?" Elimini omuzunda gezdirdikten sonra onu odanın ortasındaki masaya doğru çektim. Valerie ve Savannah taşırken zorlanmış olmalıydı.

"Birbirinizle yiyişmeye ne dersiniz?" diye teklifte bulundu.

"Hazırlıksız mı? Doğrudan olaya mı gireceğiz?" Olması gerekenden daha sert bir şekilde onu masaya oturttum. "Sanırım beklenti konusunda bir derse ihtiyacın var. Önce biraz dans edelim."

Kollarına yaslandı ve bize üstünlük taslar şekilde çenesiyle

onay verdi. "Peki. Ama birbirinize dokunmanızı istiyorum. Fazlasıyla çıplak ten görmeliyim."

Valerie kendini toparlayarak öne adım attı. "Sana masaj yapmamıza ne dersin? Sana hiç masaj yapıldı mı?"

"Masaj mı? Evet, babamın kulübünde bana hep masaj yaparlardı."

"Ama iki kız tarafından mutlu sona ulaşacak bir masaj yapıldı mı?" Parmaklarını kıpırdattı. "Aynı Ella'nın söylediği gibi, işleri aceleyle getirmeyelim. Sana masaj yapabiliriz ve sen de sonra bizi izlersin. Ne de olsa önce sen boşalmalısın."

Daniel bu teklif üzerine biraz düşünüp katıldı. "Evet, kulağa iyi geliyor. Siz orospular sıranızı bekleyebilirsiniz." Son cümleden sonra göz kırptı, orospu lafının şaka olduğunu ima ediyordu. İkimiz de gülmedik. Kendini beğenmiş yüzünü yumruklamamak için kendimi çok zorladım.

"Kıyafetlerini çıkarmana yardım edelim," dedim tatlı bir şekilde.

Şansa Daniel bir şeyden şüphelenmedi. Reed veya Gideon'a karşı şüpheliydi ama zengin akrabalarımıza karşı öyle olmasa da sokakta her şekilde vücutlarını satacak olan iki tane bayağı kızdan şüphelenmiyordu. Akli bu şekilde çalıştığı için bu ufak oyunumuz başarılı oldu. Çünkü o yargıcın oğlu, lakros oyuncusu, kimsenin bir şeyden şüphelenmeyeceği kadar mükemmel bir namı olan Daniel Delacorte'du. Savannah'nın kuzeninin varlıksız bir aileden geldiğine de hiç şüphem yoktu.

Valerie ile ellerimizi vücuduna dokundurmak için zorladık ama şansımıza yardımımıza ihtiyacı yoktu. Şortuyla beraber iç çamaşırını da indirdi ve biz daha nefes almadan tişörtünü başından çıkarmıştı bile.

"Birisini epey istekli," diye mırıldandı Valerie alçak sesle.

Daniel dudaklarını yaladı. "Nerede durmamı istiyorsunuz?"

Valerie ellerini kalçalarına koyup soruyu düşünürmüş gibi yaptı. "Şuraya ne dersin?" Camın önünde toplanmış yastık yığınına işaret etti.

Daniel oraya gidip yumuşak yastıklarda diz çöktü. "Dışlerinizi benden uzak tutmayı unutmayın. Belki dudaklarınızla gizleyebilirsiniz."

Bu bize vereceği son talimattı sanırım. Birden soğukkanlılıkla meyve kâsesini masadan alıp kafasına geçirdim.

Bağırarak ayağa kalktı. "N'oluyor lan!" Şaşkına uğrarken tek eliyle kafasının arkasını tutuyordu.

"Kâsenin çok hafif olduğunu söylemiştim," dedi Savannah banyodan çıkarak. Daniel kaçamadan bir şişe saç spreyini sıktı ve iğne gibi batan solvent dalgasını doğrudan yüzüne püskürttü.

"Orospu çocukları! Üçünüz öldünüz ulan!" Daniel kükredi. Sola doğru tökezleyerek cama vurdu.

Üçümüz güldük.

"Onu öldürmek değil sadece sakat bırakmak istiyoruz," diye Savannah'ya hatırlattım. "Şamdana ne dersin?" Ağır gümüş silahı savurup Daniel'in omzuna doğru saldırdım. Savannah bir tane de kafasına vurdu ve Daniel geriye doğru düştü.

Valerie bir kuşak aldı, diğerini de bana fırlattı. "Haklıydın, Ella. Bu adam tam bir sapık."

Olabildiğince hızla onu hindi gibi bağladık. Daniel bayılınca ellerini arkasında bağlayıp ayaklarını birbirine düğümlemek ve kuşağın uzunluğunu iki düğüm arasında germek kolay oldu.

"Bant olmaması kötü oldu." Yerden bir muz alıp havaya fırlattım. "Bunu kışına bantlayabilirdik."

"Harika olurdu," diye böbürlendi Valerie.

Savannah kaşlarını çatı. "Kışına sokacak bir şeyim var." Yanına gidip bacağını geriye savurarak, filmlerde göreceğiniz türden sert bir tekme attı. Görünüşe göre kafasına iki kiloluk şamdan geçirmek ona karşı öfkesini dindirmemişti.

Nazik ayaklarının kışına attığı darbe şaşırtıcı derece sertti. Daniel'i baygınlığından uyandırıp acı bir çığlık attırdı. Savannah'nın yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi. Daniel'in kulağına çocuğu titretecek bir şeyler fısıldamasını Valerie'yle izledik.

Sonra doğrulup elini saçından geçirerek dümdüz olan saçlarını düzeltti. "Hazırım. Bu pislikle bir dakika daha geçirmek istemiyorum."

"Bekle," dedi Valerie. Dönüp havaya bir elma fırlatışını izledik.

Yüzümde bir sırıtış belirmeye başladı. "Düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordum. Bu plan çok fenaydı. Bayılmışım.

Savannah gülmeye başladı. Daniel'in ağzını açıp elmayı sokmaya yardım edemeyecek kadar çok gülüyordu ama bu sersem ve çıplak çocuk üçümüzle baş edemezdi.

"Hadi gidelim." Kapıya koştuğumda Sawyer'ı orada buldum. "Hazırız."

"Biz de," diye sırtarak cevap verdi. "Onu öldürdün mü? Çünkü çılgınlıkları kötü geliyordu."

"Savannah öldürmek istedi ama ona engel olduk."

"O hatunu hep sevmişimdir," dedi Sawyer.

Geriye bakarak kızlara çıkmaları için işaret ettim. Savannah'yla Valerie plaja giden sürgülü kapılardan çıktılar. Sahile vardıklarında ışıkları ve kumandayla perdeleri açtım. Worthingtonlar bütün bu olayı bizim için kolaylaştırmışlardı. Ev aydınlanıp perde açılınca Sawyer'la kızların yanına gittik, Sebastian'la beklediklerini gördük.

Vardığımızda Seb elini Valerie ile Savannah'ın omzuna koydu. "Şovu kaçırdığımıza inanamıyorum," dedi somurtkan şekilde.

Ben de üzülmüştüm ama Daniel'in foyasının ortaya çıktığı an kızlarla orada olmanın iyi bir fikir olmadığına karar vermiştik. Eğer arkadaşlarından biri bu işin arkasında olduğumuzu fark ederse üzerimize yürüyebilirdi. İkizler de böyle bir şey olursa diye bizi korumakla görevliyidiler.

Durup bekledik ve Daniel'in partide bağlı bir domuz gibi sergilenişine verilen tepkileri duymaya çalıştık.

İlk duyduğumuz ses ardı sıra gelen nefeslerin kesilişiydi. Anlayamadığımız bir bağırış oldu ve ardından sessizlik geldi. Bana uzun gibi gelen bir süreydi ama çıplak ve bağlı olan Daniel için

sonsuzluk gibi olmalıydı. "Aman Tanrım," "Çaktır, bu Daniel Delu çöte mü?" diyen çığlıklar geldi. Diğer sesler de katılmıştı ve herkes önlerindeki görüntüye yorum yapıyormuş gibiydi.

Alkışlar, ısıklar, çığlıklar duyuldu ve bir sebepten dolayı titremeye başladım. O kadar çok titriyordum ki Sawyer'a yaslanmak zorunda kalmıştım. Kollarını bana dolayıp elini vücudumda gezdirdi.

"Neden bu kadar zayıf hissettiğimi bilmiyorum," diye kekeleydim.

"Adrenalin sonrası etkilerini yaşıyorsun." Cebini karıştırıp bana nane şekeri paketi verdi. "Elimde bir tek bu var. Kusura bakma."

"S-sorun değil," diye mırıldanıp ağzıma iki tane attım. Şekerleri çiğnemeye odaklandım. Ufak şeker halkaları mı yoksa içinde bulunduğum oyun dışında bir şeye odaklanmak mı işe yaradı bilmiyorum ama titremem durmuştu ve ısınmaya başladım. "Royal ekibinin geri kalanı nerede?"

Sebastian hangi Royal'ı merak ettiğimi bilirmiş gibi bana gülümseyen bir ifadeyle baktı. "Astor Park'ın geri kalanıyla beraber Daniel'in utancına şahit olup hikâyenin doğru yayıldığından emin oluyorlar."

"Hikâye nedir?"

"Gerçekte olanlar. Bir kız tarafından dövüldüğü."

"Üç kız," diye düzelttim.

"Sadece bir kız olduğunda daha iyi bir hikâye oluyor," dedi Sawyer.

"Ama sen de yaptığınla anılmak istemiyorsun?"

"Toplum içinde mi? Hayır. Babamın kulağına gidecektir. Askeri okul zırvalığıyla yakamızdan düşmeyecektir." Sawyer sırtıttı. "Ama bunu beraber yaptığımızı biliyor olacağım ve önemli olan da bu."

Toprak setin üzerindeki bir kargaşa dikkatimi çekti. Diğer üç Royal geliyordu. Sawyer beni kolumdan tutup plajdan aşağı doğru yönlendirdi. Valerie, arkamızdan seslenip Savannah'yla

eve gideceğini söyledi ve ikizlerle gitmeden önce ona el salladı. Kardeşleri de çok uzağımızda değildi.

"Yüzündeki ifadeyi görmeliydin..." diye başladı Gideon.

"Adamım, aleti ufacık bir şey," diye haykırdı Easton. "Büzüşmüş hâli miydi yoksa gerçekten o kadar mı ufak..."

"Alnındaki morluk fena görünüyordu. Bunu sen mi yaptın?" Reed'in sesi etkilenmiş gibi çıkmıştı.

Üç Royal erkeği bir anda konuşarak yanımıza geldi.

"Hey, hey, hey." Ellerimi kaldırdım. "Hepinizle aynı anda baş edemem."

"İyi iş başardın." Gideon saçımı karıştırarak beni şaşırttı.

"Mükemmeldi." Reed sözcüklerini uzatarak konuşurken gözlerindeki onaylama içten içe sıcak ve duygusal hissetmeme sebep olmuştu.

Easton beni kaldırıp etrafında döndürdü. "En büyük sensin, Ella. Seni kızdırmamam gerektiğini bana hatırlat."

Çığlık ve küfür sesleri Worthingtonların mekânına doğru dönmemize sebep oldu. Tepenin üzerinde beliren birini görünce Easton beni yere indirdi. Bir su sıçrama sesi vardı. Biri havuza mı itilmişti?

Biri önce kahkahalara boğuldu sonra da, "Penny Lockwood-Smith'i havuza itti!" diye bağırdı.

"İşte geliyor," dedi Gideon iç çekerek.

İnsanların arasından fırlayan Daniel'dı. Gecenin karanlığında bile öfkeli olduğunu görebiliyorduk.

"Seni ısırmasına izin verme," diye kulağıma fısıldadı Easton. "Kuduz olabilir."

Daniel çimenlerin ucunda durup sahili inceledi. Bizi gördüğünde kükreyip eliyle işaret etti ve bir anda kuma atladı. Etkileyici atletik bir hareketti.

"Gelişine bak," diye şaşırdım.

"Lakros takımında," diye hatırlattı Sawyer.

"Seni öldüreceğim. Hepinizi! Seninle başlayacağım, lağım pisliği."

Bize döndüğünde Reed'in yüzünde bir sırıtış belirdi. Şu anda nadir gülümsemelerinden birini göstermesi oldukça anlamlıydı. "Bu kulağa tehdit gibi geliyor, değil mi?"

Easton başıyla onayladı. "Sanırım Ella tehlikede. Babamın bundan hoşlanmayacağını biliyorsun."

Reed onu daha önce görmediğim kadar mutlu şekilde beni arkasına iterken Daniel kumda sadece bej rengi pantolonuyla koşuyordu. Parti sakinleri bu ânın ölümsüzleştirilmesi gerektiğine karar verince flash ışıkları belirdi. Royaller beni geriye doğru itince neler olduğunu görmek için ikizlerin arasından geçmek zorunda kaldım.

Tam zamanında hareket etmiştim çünkü başımı Royal kaslarının arasından soktuğum an Daniel hırlayarak Reed'in üzerine saldırdı. Reed öne doğru tek adım atıp yumruğunu Daniel'in çenesine gömdü.

Daniel taş gibi yere düştü.

29

MALİKÂNEYE GERİ dönerken hepimiz çok neşeliydik. Valerie'ye hemen bir mesaj attım ve Savannah'nın onu eve bırakmasında bir sorun olup olmadığını sordum. Beni sorun olmadığına dair temin etti. Meğerse Carringtonlar Montgomerylerin sokağının hemen köşesinde oturuyormuş.

Easton yanımda yürüyordu. İkizler önden gidiyor ve hâlâ Worthington malikânesinde yaşanan şeylere gülüyorlardı. Sesleri bize kadar geliyordu.

"Saniyesinde onu bayılttı." Sawyer gülüyordu.

"Reed için yeni bir rekor," diye katıldı Sebastian.

Reed ve Gideon arkamızdan geliyorlardı. Arkamı döndüğüm her an onları kafa kafaya vermiş konuşurken gördüm. Benim, Easton ve ikizlerin bilmediği bir sırları olduğu belliydi. Bu beni rahatsız ediyordu çünkü Royalların birbirlerine sadık kalma yeminlerine cidden inanmaya başlamıştım.

Eve vardık ama merdivenlerde durdum. "Sahilde biraz yürüyeceğim," dedim Easton'a.

"Seninle geleyim."

Başımı itiraz eder şekilde salladım. "Yalnız kalmak istiyorum. Darılma."

"Darılmadım." Eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bu akşamki intikam bir numaraydı, küçük kardeş. Artık benim yeni kahramanımsın."

Gittikten sonra ayakkabılarımı taşın üzerinde bırakıp yumuşak kumda çıplak ayaklarla yürüdüm. Ay ışığı yolumu aydınlatıyordu ve henüz yirmi adım atmamıştım ki arkamda ayak sesleri duydum. Reed olduğunu anlamam için arkamı dönmeme gerek yoktu.

"Yalnız başına burada olmamalısın."

"Daniel'in kayanın arkasından çıkıp bana saldıracağını mı sanıyorsun?"

Reed yanıma ulaştı. Yürümeyi bırakıp ona döndüm. Her zamanki gibi çok yakışıklıydı, nefesimi kesmişti.

"Saldırabilir. Onu bu akşam fena hâlde küçük düşürdün."

Gülesim geldi. "Sen de onu bir güzel bayılttın. Şu anda evde yüzüne buz tutuyordur."

Reed omuz silkti. "Hak etti."

Suya baktım. O da bana bakıyordu. Bakışlarının yüzümü yakıştığını hissedebiliyordum. Yüzümü tekrar çevirirken buruk bir şekilde gülümsedim.

"Hadi duyalım."

"Neyi duyalım?"

"Diğer yalanlarını. Bilirsin, nasıl dün akşam bana iyilik yaptığını, aslında beni istemediğini falan filan." Elimi savurdum.

Kahkaha attı.

"Aman Tanrım. Bu bir kahkaha mıydı? Reed Royal gülüyor muş, millet. Biri Vatikan'ı arasın çünkü bir mucize oldu."

Bu tekrar gülmesini sağlamıştı. "Sinir bozucusun," diye homurdandı.

"Evet ama yine de benden hoşlanıyorsun."

Sessizleşti. Sanırım böyle kalmaya devam edecekti ama sonra alçak sesle küfrettikten sonra konuştu. "Evet, belki de hoşlanıyorum."

Yalandan şaşırmış gibi yaptım. "Bir gecede iki mucize mi? Dünyanın sonu mu geldi?"

Reed saçımın bir kısmını tutup çekiştirdi. "Bu kadar yeter."

Suya doğru bir adım attım ama normalden daha da soğuktu. Ayak parmaklarıma değince çığlık atıp geri kaçtım.

"Atlantik'ten nefret ediyorum," diye açıkladım. "Pasifik çok daha iyi."

"Batı kıyısında mı yaşadın?"

"Batı, doğu, kuzey, güney. Her yerde yaşadık. Bir yerde uzun süre kalmadık. Sanırım en uzununu bir yıldız ve o da Chicago'ydu. Ya da sanırım iki yıla Seattle en uzunuydu. Ama bunu saymıyorum çünkü annem hastaydı ve olduğumuz yerde kalmaktan başka seçeneğimiz yoktu."

"Neden bu kadar fazla taşındınız?"

"Çoğunlukla para yüzünden. Annem işini her kaybettiğinde toparlanıp paranın olduğu başka bir yere gitmek zorunda kaldık. Veya âşık olunca, o anda erkek arkadaşı kimse artık onun yanına taşınırdık."

"Çok mu fazla erkek arkadaşı oldu?" Ses tonu sertti.

Ona karşı dürüst oldum. "Evet. Birçok kez âşık oldu."

"O zaman gerçekten âşık olmamış."

Ona sorgular şekilde baktım.

"Ona şehvet derler," dedi Reed omuz silkerek. "Aşk değil."

"Belki. Ama ona göre aşktı." Tereddüt ettim. "Annenle baban birbirlerini sevdiler mi?"

Sormamalıydım çünkü kaskatı kesildi. "Babam sevdiklerini iddia ediyor. Ama âşık bir adam gibi davranmadığı kesindi."

Sanırım Reed yanıliyordu. Callum'u Maria hakkında konuşurken duyduğunda onu derinden sevdiğini anlayabiliyordunuz. Neden oğullarının bunu görmeyi reddettiklerini bilmiyordum.

"Hepiniz onu özlüyorsunuz, değil mi?" Konuyu daha güvenli bir yere çektim ama bu, yüzündeki gerginliği silmemişti.

Reed cevap vermedi.

"Söylemende sorun yok. Annemi her gün özleyorum. Hayatımdaki en önemli kişiydi."

"Bir striptizciydi."

Alaycı cevabı omuzlarımın kaskatı kesilmesine sebep oldu. "Ne olmuş?" Hemen annemi savundum. "Striptiz yaparak kazandığı paralar faturalarımızı ödedi. Başımızı sokacak bir evimiz olmasını sağladı. Dans derslerimi karşıladı."

Keskin mavi gözler üzerimde odaklandı. "Hastalandığında seni striptiz yapmaya zorladı mı?"

"Hayır. Hiç haberi olmadı. Ona garsonluk yaptığımı söylemiştim ki bu doğrudur. Onu da yaptım ve aynı zamanda kamyon durağında da çalıştım ama hastane masrafları karşılamaya yetmiyordu. O yüzden kimliğini çalarak kulüplerden birinde iş buldum." İç çektim. "Anlamamı beklemiyorum. Hayatında hiç para endişesi yaşamadın."

"Hayır, yaşamadım," diye katıldı.

Önce kimin hareket ettiğinden emin değildim. Hareket etmişse bile tekrar yürümeye başlamıştık. Önceleri aramızda birkaç adım vardı ama yürürken çıplak kollarımız her adımda birbirine değecek kadar yakınlaştık. Teni sıcaktı ama kollarımız birbirine dokunduğu her an iğne batıyormuş gibi hissediyordum.

"Annem nazikti," diye anlatmaya başladı sonunda.

Callum da böyle demişti. Steve'in evlendiği Dinah denen, evinin her tarafına kendi çıplak resimlerini asan kurnaz kadını düşündüm ve iki arkadaşın nasıl bu kadar farklı iki kadınla evlenbildiklerini merak ettim.

"İnsanları önemserdi. Hem de çok. Acıklı hikâyeler her zaman ilgisini çekerdi. İnsanlara yardım etmek için elinden geleni yapardı."

"Sana iyi davranır mıydı? Ve kardeşlerine?"

Reed başını salladı. "Bizi severdi. Her zaman yanımızda olup tavsiyeler verir, ödevlerimize yardım ederdi. Her gün her birimizle vakit geçirirdi. Sanırım hiçbirimizin ihmal edilmiş ya da

geri plana itilmiş hissetmesini istemedi. Hafta sonları hep beraber bir şeyler yapardık."

"Ne gibi?" diye merakla sordum.

Omuz silkti. "Müzeler, hayvanat bahçesi, uçurtma."

"Uçurtma mı?"

Bana gözlerini devirdi. "Bir uçurtmayı uçurmak, Ella. Bana daha önce hiç yapmadığını söyleme."

"Hayır." Dudaklarımı büzdüm. "Bir kere hayvanat bahçesine gitmiştim ama. Annemin erkek arkadaşlarından biri bizi hiçliğin ortasındaki berbat bir hayvanat bahçesine götürmüştü. Keçi, lama ve yanından geçerken bana dışkısını atan ufak maymunları vardı."

Reed kafasını geriye savurup kahkaha attı. Duyduğum en seksi şeydi.

"Sonra hayvanat bahçesinin uyuşturucu şebekesinin paravanı olduğu anlaşıldı. Erkek arkadaş da marihuana almak için oradaydı."

İkimiz de çocukluklarımızın birbirinden çok farklı geçtiğini düşünüyorduk, biliyorum ama bu konuda tek bir söz etmedik.

Yürümeye devam ettik. Parmakları benimkine değdi. Nefesimi tuttum, elimi tutacağını sandım ama tutmadı. Hayal kırıklığı katlanılamayacak boyuttaydı.

Birden durup gözleriyle buluştum. İyi bir fikir değildi çünkü gözlerimdeki özlemi görebileceğini biliyordum. Bu tavrım hemen duygularını gizlemesine sebep oldu ve ben de hayal kırıklığımı içime atmak zorunda kaldım.

"Benden hoşlanıyorsun," dedim.

Çenesinde bir damar attı.

"Beni istiyorsun."

Bir kere daha.

"Kahretsin, Reed, neden kabul edemiyorsun? Yalan söylemenin anlamı ne?"

Cevap vermedi, hızla dönüp uzaklaşmaya başladığımda çıplak ayaklarım kumu havalandırdı. Birden geriye doğru çekildim

ve omuzlarım sert bir erkek gövdesiyle buluştuğunda nefesim kesildi.

Reed çenesini omzuma koydu, dudakları kulağımdan birazcık uzaktaydı. "Söylememi mi istiyorsun?" diye fısıldadı. "Peki, söyleyeceğim. Seni istiyorum. Lanet olsun, seni istiyorum."

Sertliğini kalçalarımın bastırıldığını hissettim, yalan söylemediğini anlamıştım. Omurgamda bir heyecan dalgası gezinirken Reed beni çevirdi, dudaklarını benimkilere bastırdı.

Öpücük Atlantik okyanusunu bile lava çevirecek kadar ateşliydi. Dudaklarım aralandı, dili beni nefessiz bırakacak şekilde dudaklarımı yiyip bitiriyordu. Geniş omuzlarına tutunduktan sonra ellerimi ince beline doladım.

İnleyip kalçalarımı kavradıktan sonra her yerini hissedebileyim diye bana sürtüntü. Uyuşturucu etkisi yaratan son bir öpücükten sonra beni bırakıp geriye doğru sendeledi.

"Önümüzdeki yıl üniversiteye gideceğim," dedi boğuk bir sesle. "Gidiyorum ve geri dönmeme ihtimalim var. Bitiremeyeceğim bir şeye başlayacak kadar bencil değilim. Sana bunu yapmayacağım."

Umurumda değil, demek istedim. Kısa bir zaman olsa da razıydım ama kelimelerimi dillendirmedim çünkü fikrini değiştirmeyeceğini biliyordum.

"Hadi eve dönelim," diye mırıldandı ben sessiz kalmaya devam edince.

Onu tek kelime etmeden takip ettim; dudaklarım öpücüğüyle sızlıyor, kalbim reddedişiyle acıyordu.

Yatak odamın kapısı açıldığında uyumak üzereydim. Uyku sersemi kafamı kaldırdım. Saniyeler içinde ayrılmıştım.

Reed yatağa tırmandı. Tek kelime etmedi. Oda çok karanlık olduğundan ifadesini görmedim ama yanıma yatarken vücudunun sıcaklığını hissetmiştim. Çenemi tutttum, beni kendine doğru çevirmeden önce yanağımı okşadı, avucunun sıcaklığını hissettim.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Sesi acılı çıkmıştı. "Bencil olmaya karar verdim."

Göğsüm mutluluktan patlayacak gibiydi. Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çektim. Dudakları benimkilerin üzerinde dolandı ama beni öpmedi.

"Sadece bu akşamlık," dedi bana.

"Dün akşam da bunu söylemiştin."

"Bu sefer ciddiym." Sonra beni öptü ve dillendirmek üzere olduğum itirazım dudaklarımızın birleşmesiyle kayboldu.

Dudaklarım onunkilerle buluşunca inledi. Güçlü kalçaları üzerimde hareket ediyordu ve sertliği bacaklarıma değiyordu. İkimiz de yan yana, yüz yüze, dudaklarımız birleşmiş şekilde duralım diye hareket ettim.

"Siktir," diye güçlkle solurken elleri tişörtümün altına kaydı. İç çamaşırımın içine.

Parmakları benimle oynuyor, dudaklarına doğru inlememe sebep olan hassas kısımlarıma bastırıyordu. Birbirimize dokunuyor, ellerimizi açıkta kalan çıplak tenlerimizin üzerinde gezdiriyorduk. Neredeyse birbirimizin yüzünü yerken nefessiz kaldık.

İçimdeki gerginliğin parçalara ayrılması çok sürmemişti. Arzu vücudumda gezinirken dudakları nefesimi kesti. Reed titriyordu. Bu kez arzuyla inleyen o, bunu bastırmak için içine çeken bendim.

Sonrasında birbirimize dolanmış şekilde uzandık ve saatler gibi gelen bir süre boyunca öpüştük. Gitmesini hiç istemedim. Bu yatakta sonsuza kadar kalmasını istiyordum.

Ama tıpkı dün akşamki gibi sabah gözlerimi açtığımda yine ortada yoktu.

Hayal mi gördüğümü merak ediyordum ama yüzümü çevirince yastığımdan kokusunu aldım. Şampuanının, sabununun ve baharatlı tıraş losyonunun kokusu. Buradaydı. Gerçekti. Kaybı bana çok koymuştu ve uyandığımda yaşadığım hayal kırıklığını perdelerden sızan güneş ışığı bile dindiremedi.

Ama sonra hayal kırıklığının yerini korku aldı çünkü birden

malikânede yüksek sesli bir çığlık yayıldı. Sanırım öndeki oturma odasından gelmişti. Yataktan fırlayıp kapıya doğru koşarken bir çığlık daha duydum.

“Bu, yanına kâr kalmayacak!” diye çığlık atıyordu Brooke.
“Bu sefer değil, Callum Royal.”

30

EASTON ODASINDAN çıktığı anda tırabzanlara ulaştım. Koyu renk saçları her yöne dağılmıştı ve yanıma vardığında gözlerinin kan çanağı gibi olduğunu fark ettim. "N'oluyor lan?" diye homurdandı.

İkimiz de antreye, karşılıklı duran Brooke ve Callum'a baktık. İlk başta komik geldi çünkü Brooke ondan daha kısa olduğu için hiç de tehlikeli görünmüyordu.

"Orada olmak benim hakkım!" diye bağırdı Brooke, keskin tırnaklarını Callum'un göğsüne bastırarak.

"Hayır, değil. Bir Royal veya O'Halloran değilsin. Orada yerin yok."

"O zaman bana yerimin *neresi* olduğunu söyle? Neden bu saçmalıkla uğraşıyorum o zaman? Bana kız arkadaşın yerine metresin gibi davranıyorsun! Yüzüğüm nerede, Callum? *Hangi cehennemde benim yüzüğüm?*"

Callum'un yüzünü göremiyordum ama omuzlarındaki gerginlik gözümden kaçmadı. "Karımın bedeni daha soğumadı bile!" diye kükredi.

Yanımdaki Easton da gerildi. Uzanıp elini tuttuğumda parmaklarımı acıyacak kadar sıktı.

"Sanki önemli bir şey değilmiş gibi benden tekrar evlenmemi mi..."

"İki yıl!" diye araya girdi. "İki yıldır ölü! Atlat artık bunu!"

Callum sanki tokat yemiş gibi tökezledi.

"Beni daha fazla oyalamana izin vermeyeceğim. İzin vermem çığım." Brooke öne fırlayıp gömleğinin önünü kavrayarak parmaklarının arasında buruşturdu. "Seninle işim bitti. Duydun mu beni? Bitti!"

Bunu söyleyip Callum'un gövdesini iterek kapıya doğru döndü. Topuklu ayakkabıları mermer zemini dövüyordu.

Callum peşinden gitmedi. Brooke bunu fark edince hızla dönüp ona parmağını çevirdi. "Eğer bu kapıdan çıkarsam asla geri dönmem!"

Callum'un sesi buzdan bile daha soğuktu. "Dikkat et de çıkar-ken kapı kıcına çarpmasın."

Easton kıkırdadı.

"Seni... seni... seni lanet olası canavar!" diye çığlık attı Brooke. Kapıyı öyle bir güçle açtı ki antrede fırtına estirdi. Bunu ikinci kattan bile hissetmiştim.

Sarı saçları ve mini elbiseli vücudu eşikte kayboldu. Kapıyı aynı güçle çarparak kapattı.

Antreye sessizlik çökmüştü. Gözümün kenarından bir hareket gördüm ve dönüp bakınca diğer Royalların arkamızda olduğunu fark ettim. Reed'in yüzü ruhsuzdu ama yemin ederim bir an bile olsa gözlerinde zafer görmüştüm.

Easton sevincini gizlemedi bile. "Bu gerçekten oldu mu?" diye bize sordu kafasını şaşkınlıkla sallarken.

Callum oğlunu duyarak kafasını tırabzanlara doğru kaldırdı. Üzgün görünüyordu ama kız arkadaşı az önce çekip gitti diye mahvolmuş değildi.

"Baba," diye seslendi Easton kocaman gülümseyerek. "Adamsın! Buraya gel de çak bir beşlik."

Babasının yüzüne bir yorgunluk çöktü. Easton'a cevap vermek yerine bakışı bana çevrildi. "Ella, uyandığına göre neden be-

nim çalışma odama gelmiyorsun? Biraz konuşmamız gerekiyor," dedikten sonra antreyi terk etti.

Dudaklarını ısırırken onu takip etmekte tereddüt ettim. Birden Brooke'a Royal veya O'Halloran olmadığını söyleyişini hatırladım ve gerginliğim arttı. İçimde Steve konusunda tartışıklarına dair bir his vardı. Bu da dolaylı olarak aynı zamanda benim hakkımda olduğu anlamına geliyordu.

"Git," diye mırıldandı Reed korkuluklardan kıpırdamadığını görünce.

Her zamanki gibi, içgüdüsel olarak emrine uydum. Sanki üzerimde bir gücü vardı ve bundan hoşlandığımdan emin değildim. Ama onu durdurmak konusunda çaresizdim.

Titrek bacaklarla alt kata indiğimde Callum'u çalışma odasında buldum. İçeri girdiğimde çoktan likör dolabına ulaşmış kendine bir kadeh viski dolduruyordu.

"İyi misin?" diye alçak sesle sordum.

Elindeki bardağı sallayınca biraz dökülmesine sebep oldu. "İyiyim. Sorun yok. Bu şekilde uyanmak zorunda kaldığın için özür dilerim."

"Aranızdaki her şeyin gerçekten bittiğini düşünüyor musun?" Brooke için üzülmekten edemedim. Bana cadaloz tarafını göstermiş ama aynı zamanda iyi de davranmıştı. Veya öyle olduğunu sanıyordum. Brooke Davidson çözmesi zor biriydi.

"Yüksek ihtimalle." İçkisini yudumladı. "Pek haksız da sayılmazdı. İki yıl bir kadının beklemesi için uzun bir süre." Callum kadehini masaya koyarak elini saçlarında gezdirdi. "İki hafta içerisinde vasiyet okunacak."

Ona boş bir şekilde baktım. "Vasiyet mi?"

"Evet. Steve'in vasiyeti."

Kafam hâlâ karışıklı. "Bu çoktan olmadı mı? Cenaze töreninin yapıldığını söylemiştin sanki."

"Yapıldı ama mülkler kararlaştırılmamıştı. Dinah ile Steve'in ölümünden sonra vasiyetini onayladık ama okunması sen buluncaya kadar ertelenmişti."

Dinah'nın bundan çok hoşlandığına emindim. "Gerçekten orada olmam gerekiyor mu? Karısı olduğu için her şey Dinah'ya kalmıyor mu?"

"Durum ondan çok daha karmaşık." Detaylı açıklamadı. "Ama evet, orada olman gerekiyor. Ben de yasal vasin olarak orada olacağım, Dinah ve avukatlarımızla beraber. Dün akşam Paris'e gitti ama iki hafta içerisinde dönecek. Her şeyi yoluna koyacağız. Acısız olacak söz veriyorum."

Dinah O'Halloran varken mi? Ya tabii. Daha çok acılı olacakmış gibiydi.

Ama sadece başımla onaylayıp, "Tamam. Eğer gitmem gerekiyorsa gideceğim," dedim.

O da başıyla onaylayıp tekrar kadehini aldı.

Callum kısa süre sonra golf oynamak için evden çıktı. Golf oynamanın kafasını dağıtacağını söylüyordu. Daha ne kadar kafayı bulacak diye endişelendim ama sonra kendime onun yetişkin, benim ise on yedi yaşında olduğumu hatırlatarak dilimi tuttum.

Royallar tek tek evi terk ettiler. Gideon öğlen yemeğinden önce üniversiteye dönmek için yola çıktı. Her zamanki hâlinden daha mutlu ayrılıyordu.

Kısa sürede yalnız kalmıştım. Geride kalan son kişi olarak plajda yürümeyi düşündüm.

Royal malikânesine geleli bir ay olmuştu ama koşturmacayla dolu bir aydı. Sürekli bir şeyler oluyordu. Bunlar her zaman iyi şeyler değildi ama şu âna kadar hiç yalnız kalmamıştım ve yalnız kalmaktan hoşlanmadığımın farkına vardım. İnsanın etrafında arkadaşlarının ve ailesinin olması güzel bir şeydi, her ne kadar bu aile işlevsiz olsa da.

Gideon bu sebeple mi her hafta geri geliyor diye merak ettim.

"Şu yumurtalı şeyden bana da biraz ayırdın mı?" Reed'in sesi yerimden zıplamama sebep olmuştu.

Göğsümden çıkmaması için kalbimin üzerine elimi koydum.
"Beni korkuttun. Easton'la gittiğini sandım."

"Gitmedim." Yanıma gelerek omzumun üzerinden baktı.
"Buzdolabında başka ne var?"

"Yiyecek," diye cevap verdim.

Şakacı bir şekilde saçımı çekti. En azından sakacı olduğunu umuyordum ve sonrasında seçeneklerini incelemeye geçti.

Bir eli kapıdayken buzdolabının önünde dikilmişti. Diğer eli de daha çok dolaba koymuş yaslanıyor gibiydi. Ta ki oda buzdolabının havasıyla soğuyana kadar.

"Sorun mu var?" O yiyecek bir şeyler ararken ben yemeğime ara vermiş, vücudunun seksi kısımlarına, kaslarının gerilip gevşemesine hayranlıkla bakıyordum.

"Sanırım bana bir sandviç yapmazsın, değil mi?" diye sorduğunda hâlâ buzdolabının içindeydi.

"Cevabım hayır."

Kapıyı çarparak kapattıktan sonra masada bana katıldı, tabağımı ve çatalımı burnumun önünden kaçırıp ben daha itiraz bile edemeden yemeğimin yarısını mideye indirdi.

"O benimdi!" Uzanıp geri almaya çalıştım.

"Sandra benimle paylaşmanı isterdi." Beni... tekrar tek eliyle uzaklaştırdı.

Kahretsin. Ağırlık kaldırmaya başlamam gerekiyordu. Bir kere daha tabağı kapmaya çalıştım ama bu sefer Reed beni uzaklaştırmadı. Beni yakınına çekince şaşkınlıktan dengemi kaybettim. Bacaklarım iki yanına gelecek şekilde kucağına düştüm.

Kurtulma çabalarım tek elini kalçama koyup beni kendine çekince son bulmuştu. Beni öptüğünde istekle cevap vermeden edemedim. Onu nasıl etkilediğimi gösteren boğuk sesler çıkarmasını istiyordum.

"Bu sabah beni bıraktın," dedim dudaklarımdan ayrıldığında. Kelimeleri ağzıma sokabilmeyi diliyordum çünkü acı verici bir şey söyleyeceğinden korkuyordum.

"Bırakmak istememiştin," diye cevap verdi.

"Neden bıraktın o zaman?" Çürürüm yerlerdeydi ama acizlik onu rahatsız etmiyordu.

Parmaklarını saçımda gezdirdi. "Çünkü söz konusu sen olunca acizim. Bütün gece yatağında kalacak kadar kendime güvenmiyorum. Kahretsin, aklımdan geçen şeylerin yarısı için bile hapse atılmam gerekiyor."

Kelimeleri içimi sevinçle doldurdu. "Çok düşünüyorsun."

Sabırsız, alaycı ve komik sesler çıkardı ve sonra beni tekrar öptü. Kısa süre sonra öpmek yeterli olmamaya başladı. Tişörtünün alt kısmına ulaşır çekiştirdim. Elleri vücudumun her tarafında, tişörtümün içinde, şortumun lastiğinin altındaydı ve ona doğru gerilerek, keşfettiğim üzere ancak Reed'in sağlayabileceği tatmini aradım.

Mutfağın dışından gelen ayak sürtme sesiyle ayrıldık.

"Bir şey duydun mu?" diye fısıldadım.

Reed tek harekette ayağa kalktı. Hâlâ kollarında olduğum düşünülürse güçlü bir hareketti. Hole yürüdü. Boştu.

Beni ayaklarımın üzerine bırakarak kalçama ufak bir şaplak attı. "Neden gidip üzerine bikinini giymiyorsun?"

"Şey, neden bunu yapacaktım?" Sadece masaya dönüp kucagında oturarak aklımı kaybedene kadar öpmek istiyordum ama o çoktan dışarı çıkmıştı bile.

"Çünkü yüzmeye gidiyoruz," dedi omzunun üzerinden.

İç çekerek merdivenlerden güçlükle çıktım. Üst kata vardığımda Brooke'un odamdan çıktığını gördüm. Ya da en azından öyle görünüyordu.

Birden durdum. İçimde öfke ve şüphe uyandı. Yatak odamda ne halt ediyordu?

Ah kahretsin! Param oradaydı.

Ya aldıysa?

Hemen üzerini inceledim ama üzerinde cüzdan yoktu ve kıyafetleri, içine bir tomar parayı sıkıştıramayacak kadar dardı. Yine de burada olmaması gerekiyordu. Yanına giderken memnuniyetsizliğimi belirttim.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

Bana doğru kıvrılarak yürüdü. “Ah, ufak yetim, Royal Kalesi-
nin yeni prensesi Ella gelmiş.”

“Callum’a gittiğini ve asla gelmeyeceğini söylediğini sanıyordum,” dedim tedbirli bir şekilde.

“Çok beklersin,” diye tısladı uzun sarı saçlarını savurarak. Öncesinde bana karşı sergilediği samimi davranışlardan eser kalmamıştı.

Onunla konuşmanın bir anlamı yoktu. Bu yüzden kenara çekilip yatak odamın kapısına yöneldim. “Odamdan uzak dur. Ciddiyim, Brooke. Eğer tekrar burada olduğunu görürsem Callum’a söylerim.”

“Doğru. Callum. Vasin. Seni sokaklardan alıp bu saraya getiren adam.” Gözleri acıyla doldu. “Benim için de aynısını yaptı. Beni de kurtarmıştı, hatırladın mı? Ama bil bakalım ne oldu, tatlım; bizi elden çıkarılabilir bir şey gibi görüyorlar. Hepimiz onun için elden çıkarılabiliriz.” Mükemmel manikürlü parmaklarını yüzüme savurdu. “Hayatın değişti, değil mi? Sanki bir masalın prensesi gibisin artık. Ama masallar gerçek değildir. Bizim gibi kızlar balodan sonra her zaman balkabağına dönüşürler.”

Gözlerinin yaşardığını fark ettim. “Brooke,” dedim nazikçe. “İzin ver sana taksi çağırayım, olur mu?” Ona acımuştım. Canı yanıyordu ve yardıma ihtiyacı vardı. Evine güvenle ulaşmasını sağlamaktan başka onun için ne yapacağımı bilmiyordum.

“Senden de sıkılacak,” diye sanki hiç konuşmamışım gibi devam etti. Cevabımın önemi yoktu. Sadece onu dinleyecek birine ihtiyacı vardı. “Laflarımı aklında tut.”

“Görüşün için teşekkür ederim,” dedim kuru bir şekilde. “Ama sanırım gitme vaktin geldi.”

Onu merdivenlere doğru yönlendirmeye çalıştım ama benden uzaklaşıp karşıdaki duvara doğru tökezledi. Kiraz kırmızısı dudaklarından manyak bir kahkaha yankılandı. “Royalları senden çok daha uzun süredir elimde tutuyorum, tatlım.”

Onu dinlemeyi bıraktım. Sadece sızlanıp Royalları kötölemek

istiyordu. Sabrım sona erdi. Odama girip ardımdan kapıyı çarparak banyoya koştum. Titrek ellerle dolabımı yokladım. Ellerim bantlanmış kâğıt paraları hissedince rahatlayarak yere çöktüm.

Parayı sadece benim ulaşabileceğim bir yere taşımam gerekiyordu. Hem de hemen.

"Sorun ne?" diye sordu Reed bahçeye adımımı atar atmaz.

Ona hemen cevap veremedim çünkü dilim tutulmuştu. Reed kalçalarından düşecekmiş gibi duran yüzme şortuyla karşımdayken tüm işlevimi yitirmiştim. Gövdesi yalanası bir kas duvarından oluşuyordu ve odaklanmak çok zordu. Brooke'la tartışmam, dünyadaki en seksi erkeğin önümde durmasıyla önemini yitirmişti.

"Ella?" diye sordu ve hoşuna gittiği sesinden belli oluyordu.

"Ne?" Kendimi silkeledim. "Ah, özür dilerim. Sorun Brooke. Odamdan çıkıyordu. Ya da oradan çıktığını düşünüyorum."

Callum'un odası evin diğer köşesindeydi. Yuvarlak merdivenler iki kanadı ayırıyordu. Oğlanların odası bir kanatta, Callum'un odası ise diğerindeydi. Misafir odaları ise ilk kattaydı. Brooke'un evin bizim tarafında olması için bir sebep yoktu.

Reed kaşlarını çatıp kapıya doğru atıldı.

"Gitti," dedim ona. "Buraya gelmeden önce arabasının yoldan aşağı gittiğini gördüm."

"Bahçe kapısının kodunu değiştirmemiz gerekiyor," diye mıldandı.

"Hı hı." Bakmadan edemiyordum.

Gözlerimi kırpmadan önce Reed beni kaldırıp havuza fırlattı.

Tuhaf bir sıçrayışla suya düştüm, yüzeye çıkarken etrafa su sıçrattım. "Bu ne içindi şimdi?" diye bağırdım ıslak saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak.

Kötü bir ifadeyle sırtıttı. "Biraz serinlemeye ihtiyacın varmış gibiydi."

"Söyleyene bakın!" Havuzdan çıkarak ona doğru fırladım.

Kolayca uzağa kaçtı. Onu kovalamanın bir anlamı yoktu. Ben-
den daha iri ve hızlıydı. Bu yüzden hileye başvurdum.

Ayağımı şezlonga çarpmışım gibi davrandım.

"Ay!" diye bağırdım. Eğilip bacağımı tuttum ve havuzun ke-
narına doğru tökezledim.

Reed hemen yanıma geldi. "İyi misin?"

Sözde incinmiş olan ayağımı incelemesi için kaldırdım. "Par-
mağımı çarptım."

Eğildiğinde onu suya ittim.

Hemen yüzeye çıkıp gözlerindeki sudan kurtulmak için kafa-
sını salladı. "Bunu yapmana ben izin verdim."

"Tabii ki öyle."

Suyun vücuduna yapışmasını hayranlıkla izledim. Beni yanı-
na çağırdı. "İkimiz de ıslandığımıza göre sevimli kıcını buraya
getir."

"Neden? Beni tekrar batırasın diye mi?"

"Seni batırmayacağım." İki parmağını kaldırdı. "İzci sözü."

Gözlerimi kısarak parmaklarına baktım. "Sanırım bu izci sözü
değil, Vulcan selamı."

Elini sertçe yüzeye vurunca üzerime kocaman bir su dalga-
sı geldi. "Çok bilmiş. Vulcan selamı dört parmakla yapılır. Beni
oraya getirtme."

"Sadece istediğim için giriyorum, sen emrettiğin için değil."

Reed gözlerini devirip beni tekrar ıslattı.

Geri kaçtıktan sonra hızla koşup havaya fırladım. Top hâlinde
kıvrılarak hemen Reed'in yanına düştüm. Suyu batarken kahka-
ha atarak bağırdığını duydum.

Birbirimizi boğmaya çalışarak on dakika geçirdik.

Bu süreçte şortunu biraz fazla aşağı çekmiş, o da bikinimin
üstüne eliyle dokunmuş olabilirdi. Vücudum ufak da olsa bu do-
kunuşa cevap vermişti.

Bir kere daha kalçalarını hedef aldığımda ellerini bileğime do-
layıp beni yüzeye çıkardı. Beni geriye doğru çekti, havuzu çevre-

leyen betonun üzerine çıkıp oturdu ve ben daha suyun içindeyken beni bacaklarının arasına aldı.

"Beni dolsuz bırakabileceğini sandın ha?"

"Sadece yüzüyordum." Gözümü kırptırdım. "Ben masumum, memur bey." Hâlâ bağı olan bileklerimi kaldırdım.

Reed parmağını göğsümde dolaştırdı. "Masum görünmüyorsun ama."

Misilleme olarak ayağımı baldırı boyunca gezdirdim. Faysın üzerinde huzursuzca kıpırdanınca kendimi beğenmiş şekilde gülümsedim.

"Dışarıda hava soğuk," dedim. "Kim olsa meme ucu sertleşirdi."

"Eğer üşüdüysen seni ısıtmalıyım." Boştaki eliyle bikini üstümü kenara çekti.

Sanırım daha önce mememe dokunduğunda hep gözlerimi kapatmıştım. Güpegündüz beni ağzına almasını izlemek şaşırtıcı derecede erotikti. Beni nazikçe ısırdı, acıyı yalayarak geçirmeden önce meme ucumu emdi.

Kahretsın.

"Ben, şey, sanırım boğuluyorum," dedim nefes nefese.

Başını kaldırıp bana kötü bir bakış attı. "Buna izin veremeyiz." Sonra beni havuzdan kaldırıp havuz evine sürükledi.

Nefessiz şekilde kanepeye yuvarlandıktan sonra Reed sırtüstü uzanıp beni kalçalarımı kavrayacak şekilde üstüne çekti. İkimiz de sırlsıklamdık ama saçlarımdan akan suyun çıplak göğsünü ıslatmasını umursamıyordum. İnmekle meşguldüm çünkü elleri bikini üstümü çekestiriyor ve kalçaları bana sirtünüyordu.

Boynumdaki ve sırtımdaki ipleri çekip bikinimi çıkardı. Birden bakışları alev aldı. "Seni gördüğüm an istemiştim," diye itiraf etti.

"Gerçekten mi?" diye takıldım. "Evine geldiğim ilk günü ve bana korkuluklardan dik dik baktığın ânı mı diyorsun?"

"Ah, evet. Boğazına kadar iliklediğin oduncu gömleğinle bir evsiz gibi giyinmiştin. Gözlerin bana alev alev bakıyordu. Gördüğüm en ateşli şeydin."

"Sanırım ikimizin ateşli kelimesi için farklı tanımları var."

Kahkaha attı.

Ateşten bahsetmişken göğsü alev almıştı ve göğüs kaslarını okşarken avuçlarını yakıyordu. Onu öpmek için eğildiğimde o kadar istekli şekilde tepki verdi ki nefesim kesildi. Dudaklarımız mükemmel şekilde uyumluydu. Ellerimi göğsünde gezdirince nefesi kesildi ve kasları parmak uçlarımin altında titreşti.

Onu tahrik edenin ben olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. Reed Royal'ı, gülmek yerine kaşlarını çatan, duygularına ket vuran, onları dünyadan gizleyen adamı tahrik ediyordum.

Şu anda bir şey gizlemiyordu. Bana olan arzusu yüzünden okunuyordu. Kendini bana doğru bastırdığında bunu hissedebiliyordum.

Onu tekrar öpmek için başımı eğdim. Dilimi emdiğinde nefesim kesilmişti. Parmakları meme uçlarımla oynayınca inledim.

Güçlkle nefes alırken avucuma doğru yaslandı, dudaklarından hüsrânını yansıtan bir ses çıktı.

"Tekrar bencilleşiyorum," diye mırıldandı.

"Bencil oluşunu seviyorum," dedim nefes nefese.

Boğuk bir kahkaha attıktan sonra bizi tekrar yuvarlayarak binkinin altına elini kaydıldı.

"Seni iyi hissettirmek istiyorum." Dudakları beni bulunca arzu dalgaları vücuduma yayıldı. Gözlerimi kapattım ve ikimiz de havuz evinin camlarını buharlaştıracak kadar nefessiz kalana kadar bu inanılmaz duygu dalgasının keyfini çıkardık.

"Reed." İsmiini güçlkle söylerken görüşümü kaybetmiştim. Beynim âdeta kapanmıştı. Tek yapabildiğim zevk dalgasının beni ele geçirmesine izin vermektir.

Tekrar dünyaya döndüğümde bana sırtıyor ve kendinden çok memnun görünüyordu.

Gözlerimi kısıp, kontrolümü böylesine kaybetmeme neden ol-

duğu için ona vurmak istemiştim ama bu aptalca bir düşünceydi. Aman Tanrım, çok iyi bir histi bu.

Ama oyunu eşitlemek lazımdı. Onu tekrar sırtüstü uzanacak şekilde geriye doğru ittim. Sonra göğsünü öpmeye başladım. Her bir zerresini.

Reed'in nefesi dengesizleşti. Dudaklarım şortunun beline kadar gelince gerildi. İfadesini kontrol etmek için başımı kaldırdım. Beklentiyle gerilmişti.

Parmaklarım bel kısmıyla oynarken titriyordu. "Reed?"

"Hımm?" Şimdi gözleri kapalıydı.

"Bana... şey... şeyin nasıl yapılacağını öğretir misin... bilirsin işte," diye üstü kapalı bir şekilde mırıldandım.

Gözleri kocaman açıldı. Şansıma, gülmemeye çalışıyordu. "Ah, evet... tabii ki."

Dikleştim. "Evet... tabii ki mi? İstemezsen yapmam..."

"İstiyorum." Cevabı o kadar hızlı gelmişti ki şimdi gülen bendim. "Gerçekten çok ama çok istiyorum." Hızlıca yüzme şortunu indirdi.

Onu dudaklarıma doğru çekerken kalbim hızla atıyordu. Bunu doğru yapmak istiyordum çünkü beni izlediğini hissediyordum. Bir yanımdan kaçmak istememe sebep oluyordu.

"Gerçekten bunu hiç yapmadın mı?" diye sordu boğuk bir sesle.

Başımı iki yana salladım. Bir sebepten dolayı buna ciddi den üzölmüş görünüyordu. "Sorun nedir?" İfadesi acı çekiyor gibiydi, alnım kırıştı.

"Ben pislüğün tekiyim. Yatta sana söylediğim bütün o şeyler... Benden nefret etmelisin, Ella."

"Ama etmiyorum." Elimle dizini ovuşturdum. "Bana bunu senin için nasıl güzelleştirebileceğimi öğret."

"Zaten çok güzel." Bakışları buğuluydu. Başımın arkasını kavrayıp nazikçe parmaklarını saçımda gezdirdi. Diğer eli benimkine uzanıp yavaşça parmaklarımı kendine sardı. "Ellerini de kullan," diye fısıldadı.

Hafifçe elimi hareket ettirdim. "Bu şekilde mi?"

"Evet, aynen öyle. Bu... iyi..."

Cesaretle ucunu ağzıma alıp emdim. Neredeyse kanepeden düşecekti. "Bu çok daha iyi," diye hırladı.

Gülümserken çıkardığı seslerin keyfine varıyordum. Deneyimim olmayabilirdi ama hevesim durumu kurtarmıştı çünkü gerçekten kendini iyi hissetmesini istiyordum. Kontrolünü kaybet sin istiyordum.

Saçlarımı okşadı ve dileğime umduğumdan daha erken kavuştum. Altımda parçalara ayrılırken çılgınca titriyordu. Sonra üzerine çıktığımda beni kendine sıkıca çekerek, "Bunu hak etmiyorum," dedi.

Ne kastettiğini sormak istedim ama şansım olmadı. Cam kapılardan biri yüksek sesle vurulunca lafımız bölündü.

"Küçük kardeş! Büyük kardeş! Aşna fişne zamanı bitti." Ses Easton'a aitti ve yumruğunu cama sürekli vururken delice gülüyordu.

"Kaybol," diye seslendi Reed.

"Çok isterdim ama babam aradı. Eve geliyormuş. Hepimizi yemeğe götürmek istiyor. Beş dakikaya burada olur."

"Kahretsin." Reed doğrulup elini saçına geçirdi. Sonra çıplak vücutlarımıza bakıp sıırttı. "Giyinmeliyiz. Babam bizi böyle bulursa kıyamet kopar."

Kopar mıydı gerçekten? Reed'le bu işler başladığından beri ilk defa kendime Callum bilseydi nasıl davranırdı diye düşünme izni verdim. Birden yüreğim sıkıştı çünkü Reed haklı olabilirdi. Bayview'da bir aydır kalıyordum ve Callum bana karşı her zaman çok koruyucuydu. Kahretsin, daha beni tanımadan önce bile bana karşı korucuydu.

Callum bundan hoşlanmayacaktı.

Bakışlarım ayağa kalkıp şortunu giymeye çalışan Reed'in çıplak kalçasına odaklandı.

Hayır, Callum bundan *nefret* edecekti.

31

"ELLA!" CALLUM otuz dakikav sonra merdivenlerden seslendi. "Aşağı gel. Sana göstereceğim bir şey var!"

Yuvarlanıp yastığı başımın üzerine çektim. Odamdan çıkmak istemiyordum. Akşam yemeği için üstümü değiştirme bahanesiyle yukarıya çıkmıştım ama aslında yatakta uzanırken aklımda havuz evinde olan harika şeyleri canlandırıyordum.

Alt kata inmek ve Callum'u görüp Reed'le durumumuzu öğrenirse ne söyleyeceği veya ne hissedeceği konusunda endişelenmek istemiyordum. Sadece bu pembe kozada kalıp anılarıma sıkıca tutunmak istiyordum. Çünkü havuz evinde yaptıklarımız güzel ve doğrudu. Bu anıyı kimse mahvedemezdi.

Ama ısrarla aşağıya çağrılmayı daha fazla göz ardı edemedim. Özellikle Easton kapını döverken. "Hadi gel, Ella. Açım ve babam sen aşağı inene kadar restorana gitmemize izin vermiyor."

"Geliyorum." Yataktan fırlayıp favorim olmaya başlayan güverte ayakkabılarımı giydim. Çok rahattılar. Tekne dışında tekne ayakkabıları giymek büyük bir gaf olur muydu merak ettim ama sonra umurumda olmadığına karar verdim.

İkinci katın sahanlığına vardığımda bütün Royallar aşağıda yüzlerinde gülümsemelerle beni bekliyorlardı. Kurnaz gülümse-

melerden tutun da Reed'in yüzündeki kocaman gülümsemeden Callum'un otuz iki diş gülüşüne kadar her çeşit vardı.

"Biriniz tavana bakabilir misiniz?" diye homurdandım. "Kendimi mahcup hissediyorum."

Callum sabırsız bir hareket yaptı. "Dışarı gel de garaj yolundaki şeye hep beraber bakalım."

İsteğimin dışında bir heyecan dalgası hissettim. Arabam veya Callum'un sürmem için aldığı araba gelmiş olmalıydı. Merdivenlerden aşağı koşarak inmemeye çalıştım ama Easton beklemekten sıkılmıştı. Merdivenleri ikişer ikişer inerek beni antreye kadar sürükledi. Royalların geri kalanı ise beni dışarı ittirdi.

Garaj yolunun ortasında, geniş fayanslı basamakların dibinde iki kapılı, üstü açık bir araba duruyordu. İçerisi krem rengi deri ve koyu renkli parlak ahşapla kaplanmıştı. Direksiyondaki krom o kadar parlıyordu ki neredeyse gözlerimi koruyacaktım.

Ama hiçbir rengi kadar şaşırtıcı değildi. Pembe değildi. Kırmızı da değildi. Tam da Royal mavisi renginde, yani beni buraya uçuran jetin ve Callum'un iş kartlarının rengindeydi.

Gözlerim Callum'a çevrilince o da başıyla onayladı. "California'daki fabrikada boyattım. Bu Royal mavisi ve formülünün patenti Atlantik Havacılık'a ait."

Reed sırtıma elini bastırınca merdivenlerden arabaya doğru tökezledim. O kadar güzel, temiz ve yeniydi ki sürmeye korkuyordum.

"Sürüş hazır mısın?"

"Hayır, hazır olduğumu sanmıyorum," diye itiraf ettim.

Hepsi kahkaha attı ama dalga geçtikleri için değildi, içten ve iyi niyetli bir gülüştü. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Bu gerçekten benim ailem miydi? Bu düşünce geride kalan birkaç koruma kalkanımı da yerle bir etmişti.

Callum bana bir kâğıtla beraber anahtarları verdi. "Bu arabanın ruhsatı. Ne olursa olsun araba senindir."

Yani eğer bir sebepten dolayı burayı terk edersem arabayı ya-

nımda götürmemi beklediği anlamına geliyordu. Bu çılgıncaydı çünkü ben bu arabaya binmeye bile korkuyordum.

"Hadi gel de bu bebeğe bir tur attıralım." Reed yolcu kapısını açıp koltuğa oturdu.

Herkes beklentiyle izlediği için aracın etrafından dönüp sürücü koltuğuna oturmaktan başka şansım yoktu. Reed koltuğu nasıl öne çekeceğimi, direksiyonunu nasıl kaldıracığımı ve en önemlisi de radyoyu nasıl çalıştıracığımı açıkladı.

Sonra resmen bir tuşa basmamla motor hayat buldu ve yola koyulduk.

"Araba sürmekten nefret ediyorum," diye itiraf ettim arabayı Royal malikânesine yönlendiren iki şeritli sessiz yola çevirirken. Parmaklarım direksiyonu sıkıca tutuyordu ve hız olarak saatte elli kilometreyi geçmeye korkuyordum. Ağaçlarla kaplı bulvar boyunca evlerin ya bahçe kapısı vardı ya da o kadar uzun garaj yolları vardı ki ağaçlar ve begonviller tarafından kaplanmış asfalt yoldan başka bir şey görmüyordun.

Araba Reed'in kollarını koltuğumun arkasına kolayca uzatacağı kadar ufaktı. Parmaklarını saçlarımin uçlarında gezdirdi. "Bana sahip olman iyi bir şey o zaman çünkü araba sürmeyi seversim."

"Öyle mi?" diye sordum sessizce, mavi gözlerinin yerine yola baktığım için memnundum. "Sana sahip miyim yani?"

"Evet, sanırım sahiptin."

Ve yolculuğun geri kalanında uçuyormuş gibi hissettim.

Döndüğümüzde bizi karşılayan Callum, "Hoş vakit geçirmiş gibi görünüyorsun," dedi.

"Eh, iyi bir sürüştü," dedim. Sonra sevinçli olduğum için kendimi kollarına attım. "Bana çok iyi davrandın, Callum. Teşekkür ederim. Her şey için sağ ol."

Callum duygu patlamam yüzünden şaşkıncı ama bana hızlıca sarıldı. Oğlanlar bizi ayırırken boş midederi yüzünden sızlanıyorlardı. Yolun aşağısındaki biftek restoranına gittiğimizde Royallar beş aileye yetecek kadar yemek yediler.

Eve döndüğümüzde merdivenlerden yukarıya koşarken hayatımda olan güzel şeylere *araba yolculuğunu* da ekledim. *Oral seksten* sonraki sıraya yerleştirdim.

O akşam farelerin bile uykuda olduğu bir saatte Reed yatağıma geldi.

"Çok güzel bir rüya görüyordum," diye mırıldandım bana arkadan sarılırken.

"Neydi?" diye sordu.

"Yatak odamda belirip bana bütün gece sarılıyordun."

"Bu rüya hoşuma gitti," diye kulağıma fısıldadıktan sonra uykuya dalana kadar bana öylece sarıldı.

Kalktığımda yine yoktu ama kokusu çarşaflarımdaydı.

Aşağıda onu mutfak masasına yaslanmış hâlde buldum.

"Futbol antrenmanın yok mu?" diye sordum umursamazca, hâlâ beni işe götürmek istediğine inanamıyordum.

"Sabahın bu kadar erken saatinde yeni bir araçla gitmene izin veremem. Yarı uykuluyken sürebilmen için biraz daha deneyim kazanman gerekiyor."

Heyecanlı kalbim göğsümde zıplamıyormuş gibi davranmaya çalıştım. "Hey, kocaman bir ayı gelip yatağıma göz koyana kadar masumca uyuyordum."

Saçımı çekti. "Masalları karıştırdığını düşünüyorum."

"Doğru olan hangisi? Beni büyülü halınla yolculuğa çıkarmayı düşündüğün için *Aladdin* mi olmalıydı?" diyerek ona kaşlarını oynattım.

Reed kahkahayı bastı. "Aletim hakkında bunu mu düşünüyorsun? Büyülü olduğunu mu?" O kadar kızardım ki daha fazla güldü. "Kahretsin, gerçekten bakiresin değil mi?"

Yanaklarım yanarken ona ortaparmağımı gösterdim. "Sen ve senin büyülü... şeyin hakkında bunu düşünüyorum..."

"Sikim," diye yardımcı oldu kahkahalarının arasından. "Hadi ama bakire, söyle gitsin. Sik."

"Ah, senin bir *sik kafalı* olduğun kesin." Arabaya kadar ona kötü kötü baktım.

Reed emniyet kemerini takarken kendini toparlamayı becerdi. Beni öpmek için uzandığında bütün sinirim geçmişti.

French Twist'deki sabah vardiyam boyunca havada uçuyor gibiydim. İyi hâlim okul boyunca sürmüştü. Koridorda birkaç kere Reed'e rastlamıştım ama gizli bakışmalar ve onun bana göz kırpması dışında hiç konuşmamıştık. Sorun etmiyordum çünkü Astor Park'taki herkese bir nevi üvey sayılan kardeşimle bir nevi ilişkim olduğumu yaymak istemiordum.

Öğlen yemeğinde Savannah onunla ve arkadaşlarıyla oturmamız için işaret edince Valerie'yle çok şaşırdık. Sanırım Daniel Delacorte'u Alaşağı Etme Operasyonu birden fazla şekilde başarılı olmuştu ama Savannah hâlâ bizim etrafımızda tamamen rahat hissetmiyordu.

Okuldan sonra Reed'le Easton takım toplantılarını bitirene kadar ödevimi yapmak için güneydeki çimlerde uzandım. Sonrasında Reed beni malikâneye götürürken yol boyunca kollarını bana doladı.

Eve döndüğümüzde Callum'un iş gezisi için Nevada'ya gittiğini öğrendik. Bu da cumartesiye kadar evin bize kaldığı anlamına geliyordu. Yaşasın.

O akşam kitabımı okurken Reed salınarak odama girdi.

"Tabii, gir içeri. Sorun değil," dedim alay ederek. Sırtüstü dönerek komodine kocaman bir kâse patlamış mısır koyarken onu izledim.

"Teşekkürler. İçeri girmeyi sorun etmiyorum. İçecek ister misin?" Mini buzdolabımın içine baktı. "Diyet olmayan bir şeyin var mı?"

Yanıma gelip kafasını koridora uzattı. "Bira getir. Ella'da sadece diyet şeyler var."

"Tamamdır," diyen bir sesin koridorda yankılandığını duy-
dum.

Yatağımın başlığına doğru yaslandım. "Neler döndüğünü sormaya korkuyorum."

"Maç izliyoruz."

"Biz mi?"

"Sen, ben ve Easton. Biz," diye açıkladıktan sonra yatağa tırmandı. Üzerime oturmasın diye kenara çekildim.

Etrafa şüpheyle baktım. Yatak Reed ve beni alacak kadar genişti ama üçümüzü? "Buraya sığacağımızı düşünmüyorum."

"Tabii ki sığarız." Reed sırtarak beni kaldırıp bacaklarının arasına oturtarak göğsüne çekti.

Easton biraz sonra gelip eski yerimi aldı. Bizi bulduğu samimi pozisyon sanki hiç dikkatini çekmemişti. Reed patlamış mısır kâsesini aramıza koyup televizyonu açtı.

"İkizler nerede?" diye sordum. Yatağım iki devasa Royal içindeyken kalabalık hissettiriyordu ama ikizler de eklenirse küçük beden bir sutyene kocaman memeleri sıkıştırmak gibi bir şey olacaktı.

Easton ağzına mısır sokuştururken, "Lauren'ın evine gidiyorlar," diye cevap verdi.

"İkisi de mi?"

"Cevaplarını bilmek istemediğin sorular sorma," diye ima etti Reed ve hemen çenemi kapadım.

Daha fazla sorum olduğu hâlde cevap alabileceğimi düşünmüyordum. Maç başladığında sanki orada değilmişim gibiydi. Reed ve Easton tezahürat yapıp homurdanıyor ve birbirlerine beşlik çakıyorlardı. Bütün zamanı ekrandaki sıkı kalçaları hayranlıkla izleyip bir adamın topu kaleye nasıl sokması gerektiği ve diğer takımın arka sahaya yeterince nüfuz edemediği hakkında cinsel imalara ve yorumlara sırıttım.

Çocuklardan hiçbiri gözlemlerimin değerini bilmiyordu. Reed'in bacaklarının arasına yerleşip beraber takılmanın keyfine varmaya çalıştım. Arada sırada Reed uzanıp sırtımı okşuyor veya elini saçımda gezdiriyordu. Sanki yıllardır berabermişiz gibi dik-katsiz, düşünmeden yapılmış hareketlerdi bunlar ve ben de fazla-

sıyla keyfini çıkarıyordum. Akşamımı geçirmenin çok daha kötü yolları olduğunu düşündüm.

Skorlar arasında oldukça fark vardı, bir ara patlamış mısıra doyup maçtan sıkılarak uyuyakaldım. Easton'ın telefonunun çalmasına uyandım. Cevap vermek için odadan çıkınca şahsi ısıtıcım olarak Reed yanıma uzandı.

"Arayan kimdi?" diye mırıldandım uykulu hissederek.

"Kim bilir. Uyuyor muydun?"

"Hayır, gözlerimi dinlendiriyordum. Maçta neler oluyor?"

"Lionlar' Titanları öldürüyor."

"Bunlar gerçek takım isimleri mi yoksa uyduruyor musun?"

"Bunlar gerçek takım isimleri," derken eğleniyormuş gibiydi. Sıcak bir parmak şortumun bel kısmında dolaştı. Esneyerek, yeni yeni alışmaya başladığım sıcaklığın kemiklerime sızdığını hissettim.

"Maç izlemeyi bitirdik mi?" Sorudan çok bir teklifti.

Reed'in mavi gözlerinde bir fırtına belirdi. Üzerime çıkıp beni kolları ve bacakları arasına hapsedti. "Evet, sanırım onunla işimiz bitti."

Başını eğerken ben de beklentiyle dudaklarımı yaladım...

"... N'oluyor, Lionlar puan mı kazandı?" diyerek Easton oda-ya girdi.

Reed iç çekip kendini üzerimden kaldırdı.

"İnsanlar kapı çalmayı öğrense ne kadar iyi olurdu," diye fısıldadım, Easton yataktan kumandayı alıp maçın sesini yükseltti.

Reed kollarını göğsünde birleştirip homurdandı. İkimiz de Easton'ın odada dolanmasını izledik.

Takım mavi ve gümüş rengi giyiyor, sahada yürürken aslan amblemlili kasklar takıyordu. Skoru korumakta iyi bir iş çıkaramayan karşı takımın ise kasklarında ateşli bir T vardı. Sonraki yirmi dakika boyunca mavi ve lacivert renkli takım skor sabitlenene kadar ardı ardına puan aldı.

Easton öfkeden kudurdu. Bitiş düdüğü çaldığında camdaki perdeler gibi bembeyaz olmuştu.

"Neler oluyor?" diye sordu Reed. "Oyuna ne kadar yatırdın?"
Bağımlılık sorunlarımı annemden aldım. Ah, Easton.

Easton omuz silkip büyük bir şey değilmiş gibi davrandı. "Sorun yok, kardeşim."

Reed'in çenesi sanki Easton'a bağtırmamak için çabalıyormuş gibi kasılıyordu. Sonunda, "Eğer bir şeye ihtiyacın varsa söylemen yeter," dedi.

Easton ona yorgun bir şekilde gülümsedi. "Evet, elbette. Şimdi bir arama yapmam lazım. Uslu durmaya bakın," dedi zoraki bir neşeyle.

"Easton'ın kumar sorunu mu var?" diye sordum Easton'ın odasının kapısı kapanınca.

Reed bıkkın bir şekilde nefesini bıraktı. "Belki? Bilmiyorum. Sanırım kumar oynuyor ve canı sıkıldığı için de içki içiyor, bağımlı olduğundan değil. Ama ben psikiyatrist değilim, değil mi?"

Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım ama ancak sadece, "Üzgünüm," diyebilmişim.

Omuz silkti. "Yapabileceğimiz bir şey yok."

Çenesinin sertçe kasılmasına bakarsak buna kendisinin de inanmadığı belliydi.

"Yatmaya gidiyorum." Reed yataktan kalktı.

Bacaklarımı altına alıp ona kalması için yalvarma güdüsüyle savaştım. "Tamam," dedim.

Kaşları çatıldı. "Bu akşam iyi bir eşlikçi olacağımı düşünmüyorum."

"Sorun değil." Yataktan kalkıp banyoya doğru ilerledim. Bu akşam benimle kalmak istemediği için kırılmış mıydım? Birazcık.

Yanından geçerken bileğimi tuttu. "Sadece fazla heyecanlıyım ve... bu akşam seni bir şeye zorlamak istemiyorum."

"Bu sorun sende değil bende konuşması mı? Çünkü bu çok berbat. Kimse bunu duymak istemez."

Dudaklarında isteksiz bir gülümseme belirdi. "Hayır. Bu ken-

di iyiliğin için fazla ateşlisin konuşması ve resmen ellerimi senden uzak tutmakta zorlanıyorum.”

Ona birden saldıracak taş gibi göğsüne parmağımı bastırdım. “Ellerini kendine saklamamı kim söyledi?”

Parmağımı tutup beni kendime çekti. “Gerçekten hazır mısın, Ella? Her şey için hazır mısın?”

Tereddüt ettim ve bu da ona ihtiyacı olan bütün cevabı sunmuştu. Başını bana yaklaştırıp burnunu çenem boyunca gezdirdi. “Hazır değilsin. Sorun değil çünkü bekleyebilirim ama yanında yatmak benim için işkence gibi. Vücudunu bana bastırırsın... ve uyandığımda...” Sustu ama ne demek istediğini biliyordum çünkü benim için de aynı şeyler geçerliydi.

Birden sızlayabileceğimi düşünmediğim yerlerim sızlamaya başladı. “Diğer şeyleri yapabiliriz ama.” Dudaklarımı yalayıp havuz evinde olanları düşündüm.

İnleyip yüzünü boynuma gömdü. “Acelesi yok. Cidden. Acele etmeyecek ve bu işi doğru şekilde yapacağız.” Derin bir nefes daha alarak beni kendinden uzaklaştırıp gözlerime gelen bir tutam saç kenara itti. “Olur mu?”

Karşı çıkmanın bir anlamı yoktu. Onu, kafasına bir şeyi koyduğunda fikrini değiştirmek için uzun bir zaman gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Bu da geceyi yalnız geçireceğim anlamına geliyordu.

“Olur.” Yanağını öpmek için parmak uçlarımda yükseldim ama Reed dudaklarımız buluşsun diye yüzünü çevirdi.

Bana verdiği uzun ve nazik öpücük incinmiş hislerimi iyileştirmekte oldukça mesafe katetti. Sert vücudunu üzerimde hissetmenin de bir zararı olmamıştı tabii.

Reed gecenin ilerleyen saatlerinde yatağıma geldiğinde reddedilmenin kalıntıları yok olmuştu. Sessizce kollarını etrafıma doladım, derin ve huzurlu bir şekilde uykuya daldım.

32

PERŞEMBE GÜNÜ öğlen yemeğinde Valerie yanıma yanaştı. "Reed'le aranızda neler dönüyor?"

Cevap verirken olabildiğince masum gözükmeye çalıştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Görünüşe göre dün Biyoloji dersine giderken yanından geçmiş ve saçını savurmuş," diye açıkladı.

Ona bakıp kahkahaya boğuldum. "Ve bu Reed Royal tarafından büyük bir beyan anlamına mı geliyor?" diye inanamaz bir şekilde sordum.

Başıyla onayladı. "Reed toplum içinde samimiyet gösteren tiplerden *değildir*. Abby'yle sözde çıkarken bile..."

Buna burnumu kıvırdım. O iki ismi aynı cümlede duymaktan hoşlanmıyordum.

Valerie beni görmezden gelip devam etti. "... Reed onu görmezden geliyordu. Dolaba yaslayıp öpmeler filan yoktu. Elini tutmuyordu. Tabii, Abby maçlarına gidiyordu ama Reed o zaman sahada oluyordu. O yüzden maç sırasında öpüştükleri filan da yoktu." Onları gözünde canlandırmış gibi uzağa bakarken düşünceli göründü. Öğürmemeye çalıştım. "Sanırım onları sade-

ce bir partide beraber gördüm. O yüzden evet, sana dokunması büyük bir şey "

Valerie bunların benim için de büyük bir şey olduğunu görmesin diye yerli kaynaklardan gelen organik tavuk göğsü ve çiftlikten gelmiş taze sebzelerle dolu tepsiye baktım. Reed'in salı günü ensemeye parmağıyla dokunması beni saatlerce etkilemişti.

Kendimi kontrol altına aldığımda Valerie'ye dönüp baktım.

"Ateşkesin tadını çıkarıyoruz." Ancak bu kadarını itiraf etmiştim.

Bana endişeli bir bakış attı ama daha fazla baskı yapmadı çünkü arkadaşımdaydım.

Yaramaz şekilde masaya uzanıp elini tuttum ve göğsüme bastırdım. "Kalbimde bir tek sen varsın, Val."

"Öyle olsam iyi olur, sürtük." Memelerimi mıncıkladı ve ben de ellerini vurarak uzaklaştırdım.

Kıkırdayarak ağzına havuç attı. Öğlen yemeği bittikten sonra bana Moonglow kulübünün on sekiz yaş altı gecesi düzenlediğini söyledi. "Var mısın?"

Tereddüt ettim çünkü ilk dürtüm Reed'e mesaj atıp neler yapacağını sormaktı ama sorarsam Valerie'ye karşı kendimi ele vermiş olacaktım. Aynı zamanda Reed'le aramızda ne olursa olsun ondan ayrı da bir hayatım olması gerekiyordu. Bu yüzden kesin bir şekilde başımla onayladım. "Varım."

Dolaplarımıza geri yürürken samimi bir şekilde bana omuz attı.

"Kafeste dans edecek miyiz?" diye sırtarak sordum.

"Ne sanıyordun?"

"Başka bir kıyafete ihtiyacım olacak mı?"

Kafasını yalandan dehşete düşmüş şekilde salladı. "Sanki okulun ilk gününü tekrar yaşıyorum. Buraya geldiğinden beri hiçbir şey öğrenmedin mi? Elbette yeni bir kıyafete ihtiyacın olacak."

Valerie'yle sonrasında alışverişe gitme planları yaptık.

"Seni işten sonra alırım," dedim evdeki yeni arabamı hatırlatarak.

Hemen durup kolumu kavradı. "Seni alırım da ne demek? Araba mı aldın?"

Başım la onaydım. "Üstü açık hem de. Callum aldı."

Uzun bir ısı k çaldı ama bizden birkaç adım ötedeki herkesin başını çevirecek kadar yüksek sesliydi.

"Okula getirdin mi?" Heyecanla alkış tuttu. "Görmek istiyorum."

"Ah, hayır." Oyalanarak bu sabah neden Reed'le geldiğime dair uygun bir bahane bulmaya çalıştım. "Reed'le geldim. Sabahları futbol antrenmanı var o yüzden beraber gelmemiz daha mantıklı oluyor."

Valerie gözünü devirdi. "Daha ne kadar süre çıkmıyormuş gibi davranacaksınız?"

Gülümsememi bastırdım. "Herkesin yutacağı kadar." Bu haklı olduğunu itiraf etmeye en yakınlaştığım zamandı.

Valerie beklediğim gibi ufak arabaya bayılmıştı. Bu akşam için kıyafet alırken kenardaki paramdan birazını kullandım. Beni tüm maaşımı kulüpte giyiyormuşum gibi hissetmeyeceğim sıradan bir alışveriş merkezine götürdü. Royal malikânesinde Val'in saçını, makyajını ve kendiminkini yaparken dramatik bir gece kulübü görünüşü oluştuyordum.

"Ateşli görünüyorum," dedi Valerie aynada kendini incelerken. "Tam için bir fotoğraf çekeyim."

"Senin için çekebilirim."

Bana telefonunu uzattı ve birkaç fotoğraf çektim. Hemen erkek arkadaşına gönderdi. İkili nin çok iyi bir ilişkisi vardı ancak Tam geçen hafta söz verdiği gibi eve gelmemişti. Val bu konuda çok üzgün görünmüyordu.

"Nasıl yapıyorsun?" Reed'in üniversiteye gittiğini, etrafının güzel ve yaşça büyük kızlarla dolu olduğunu hayal ettim ve bunun üstesinden nasıl geleceğimi düşündüm.

Valerie cevap vermeden önce fotoğrafımı çekti. "Ona güvenmek zorundayım. Çok fazla fotoğraf gönderiyorum."

"Çıplak mı?"

"Evet. Edepsiz fotoğraflar da. Çoğunlukla çenemden aşağısını... ne olur ne olmaz diye." Yüzünü buruşturdu. "Ona güvenmediğimden değil ama eğer biri telefonunu çalarsa falan diye."

"Doğru." Tereddüt ettim. "Tam senin ilkin miydi?"

"Beni yargılıyor musun?" diye merakla sordu.

"Hayır, kesinlikle değil!" Elimi kaldırdım. "Yargılama yok."

Bana inanmayan bir bakış attı. "Bekle. Daha önce seviştin mi?"

Başımı eğip itiraf ettim. "Hayır, hiç sevişmedim."

"Hiç mi?" Geri çekildi. "Vay canına. Şimdi Reed'le ilişkini tekrar düşünmeye başladım çünkü bu adamın sevişmeden durmasının ihtimali yok."

"B-b-ben..." diye kekelerken ne diyeceğimi bilmiyordum.

Elini ağzına kapattı. "Bunu söylemek istememiştim. Eğer sevinleyse seni aldatmadığı konusunda temin ederim. Abby'yle çıkarken başka bir kızla takıldığını hiç görmedim."

"Evet, elbette." Biraz uyuşmuş gibi hissediyordum. Başka biriyle yatıyor olabileceği hiç aklıma bile gelmemişti. Bu yüzden mi bana baskı yapmıyordu?

Valerie omzumu sıktı. "Saçma bir laftı. Bir şey demeye çalışmamıştım. Cidden. Komik olmaya çalıştım ve ağzımdan yanlış çıktı. Affet?"

"Elbette." Ona sarıldım ama aklımın bir köşesine şüphe yerleşmişti artık.

Birkaç dakika sonra odamdan ufak tefek elbiselerle, topuklularla ve kabarık saçlarla çıktık. Easton aynı anda odasından çıkıyordu ve uzun bir ısıklık çaldı. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Moonglow. Yine çılgın bir parti var," diye açıkladı Val.

Easton kaşını kaldırdı. "Reed'e bundan bahsettin mi?"

"Hayır. Bahsetmeli miyim?" Reed'i sabahtan beri görmemiştim.

"Pekâlâ. Sonra görüşürüz," dedi Easton ve merdivenlerden aşağı koştu.

"Sonra nerede?" diye arkasından bağırdım.

"Nerede olacağını düşünüyorsun?" Alaycı bir ses çıkardı. "Reed'e bandaj giyip kafes dansı yapacağını söyleyeceğim. Sen de öfkeli bir Royal'la baş etmek zorunda kalacaksın."

"O zaman evet, Reed'le Easton bu akşam orada olacak," diye bir kaniya vardı Val.

Hoşnut gülümsememi gizlemeye çalışmadım.

Valerie'yle içeriye daha yeni girmiştik ki kafese doğru yönlendirildik. Sanırım bizi hatırlıyorlardı. İki şarkı boyunca şov yaptıktan sonra isminin seslenildiğini duydum. Demirlerden aşağı bakınca Easton'ın eliyle ağzını çevreleyerek ismini bağırdığını gördüm.

Dikkatimi çektiğinde barı işaret etti. İşaretini takip ettiğimde Reed'i gördüm. Aynen Valerie'yle dans ettiğimiz akşamki pozisyonundaydı, bara yaslanmıştı. Bu sefer ortadan kaybolmamıştı.

Bekledi.

Kafesten inmemi bekledi.

Barın karşı tarafına geçmemi bekledi.

Ona ulaşmamı bekledi.

Bu süreçte alev alan bakışları beni ona yakınlaştıran her adımımı takip ediyordu.

Ondan bir el mesafesi uzakta durdum. "Ne düşünüyorsun?" diye boğuk bir sesle sordum.

İmalı bir şekilde göğsüme baktıktan sonra kısa, dar siyah elbisenin ortaya çıkardığı bacaklarıma döndü. "Ne düşündüğümü iyi biliyorsun." Derin bir nefes aldı. "Ama toplum içinde olduğumuza göre sadece düşünmekle kalıyorum."

Elimi omzuna koydum. Toplumda samimiyet göstermeyi sevmeyen bu adam ise elimi alıp dudağına götürdü. Sıcak nefesi avcumu sarmalarken hızla çekerek beni kendine yaklaştırdı.

"Buradaki erkeklerin yarısını çılgına çeviriyorsun," diyerek saçıma doğru homurdandı.

"Sadece yarısını mı?" diye takıldım.

"Diğer kısmı Easton'a âşık," diye beni haberdar etti. Elini saçımdan geçirerek sırtıma kadar gezdirdi. Beni hafifçe çekerek bacaklarının arasına getirdi. Vücutlarımız buluşunca ikimiz de nefessiz kaldık.

"Dans etmek ister misin?" demeyi başardım.

İçtiği her neyse kafaya dikip boş bardağı bara vurduktan sonra elimi tuttu. "Hadi gidelim."

Dans pistinde vücutlarımızı sıkıca birbirine bastırdık. Güçlü bacaklarından birini bacaklarımin arasına yerleştirip dizini bük-tü. Görüntü olarak üstüne biniyormuşum gibiydi. Sonra parmak-ları kalçamın altında yeni ortaya çıkan tenim üzerinde gezindi.

Kollarımı boynuna dolayıp ağırlığımı üzerine verdim, ona gü-veniyordum.

"Dans edişini izlerken neredeyse pantolonuma boşalacak-tım," dedi kulağıma doğru.

"Öyle mi? Val'e dans etmemizden hoşlanıyor musun?" diye takıldım. Sanırım her erkeğin fantezisiydi.

"Orada seninle biri mi vardı?" Eliyle saçımı okşadı. "Ben sa-dece seni gördüm."

Neredeyse eriyip bitmişim. "Böyle konuşmaya devam et. Şansın dönebilir."

Nefesi kesildi ve parmakları tenimi daha sert kavradı. "Bura-dan gitmek istiyor musun?"

Alev almıştım, huzursuz ve aciz bir şekilde onu istiyordum, çaresizce başımı salladım.

"Easton'ı bulmama izin ver de gittiğimizi haber vereyim." Eli-mi sıkı ve dudaklarını alnıma değdirmek için eğildi. Bu masum öpücük beni sevindirmişti.

"Bir bardak su almak için bara gidiyorum." Susuzluktan ölü-yordum.

"Tamam, ben de hemen geliyorum."

Reed kalabalıkta kaybolurken aksi tarafa yöneldim. Barmenin ilgisini çekmeye çalışıyordum. Val hâlâ kafeste, kıvrımlı kalçalarını sallıyordu.

Saçları yüzüne düşen kahverengi saçlı hoş bir çocuk önümde durdu. Kollarını katladığı bir gömlekle ekoseli bir şort giymişti. Yüzü tanıdık geliyordu ve Astor Park'a gidiyor mu diye merak ettim.

"Ella Royal, değil mi?" diye sordu.

Herkesin beni gerçek isimle çağırması için uğraşmayı bırakmıştım. Parmaklarımın arasında bir onluk vardı ve barmenlerden biri çenesi kaldırarak beni gördüğünü işaret etti. "Su," diye ağız hareketiyle söyledim. Kız başıyla onayladı. Ben de bahşişi kutuya sıkıştırdım. Bir su için çok paraydı ama susamıştım ve en hızlı bu şekilde servis yapılacağını çözmüştüm. "Evet, ben Ella. Astor Park'tan mısın?"

"Scott Gastonburg." Tezgâha dirseğini yasladı. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii." Barmenden bardağı alıp teşekkürler diye bağırdım.

"İkizlerden başlayıp Royal yaş sıralamasında yukarıya doğru mu gidiyorsun yoksa daldan dala mı konuyorsun?"

O kadar hızla irkildim ki su elime döküldü. "Siktir."

Ellerini kaldırdı. "Çoktan razıyım, bebeğim ama soyadım Royal değil."

Bardağın tamamını pisliğin yüzüne boşaltma dürtüme karşı geldim. "Cehenneme git." Bardağı bara bırakıp dönerken Reed'e çattım.

Yüzüme tek bir bakış atıp Ekose Şortun küstah suratını görünce hemen durumu kavradı.

Gözlerini kısıp beni arkasına itti. "Ona ne söyledin?" diye sordu sertçe.

"Hiçbir şey." Reed'in kolunu çekiştirdim. "Hiçbir şey. Hadi gidelim."

Scott'ın ya kendini koruma içgüdüğü yoktu ya da alkol ona fazla cesaret vermişti çünkü sırtarak "Ella beni becermeyi teklif

etti ama ona Royal olmadığını hatırlattım. Kuzen bile değilim ama sizinle işi bittiğinde onu elinizden almaya razıyım," dedi.

Reed'in yumruğu o kadar hızlı savruldu ki tepki vermeye fırsatım olmadı. Neler olduğunu anlayana kadar Scott yerdeydi ve Reed onu yumruklamaya devam ediyordu. Yüksek sesli müziğe rağmen boğumlarının kemikle buluşma sesini duyabiliyordum.

"Reed! Reed! Hadi ama!" diye bağırdım ve omuzlarını çekıştirdim ama Scott'ın yüzünü düzeltmekle fazla meşguldü. Diğerleri de yardım etmeye çalıştı ama sanırım bazıları açıkça tezahürat ediyordu.

Sonunda üç fedai kalabalığı bölerek Reed'i uzağa çektiğinde Scott'ı yerde yataarken buldu. Burnundan kan geliyordu ve bir gözü şişerek kapanmıştı.

"Gitmelisin," diye tersledi siyah tişörtlü fedailerden biri.

"Peki." Reed fedainin elinden kurtulup bileğimi kapdı. Ağzını açmasına gerek yoktu, ne istediğini biliyordum.

"Easton'ı getiririm," dedim.

Reed başıyla onayladı. Fedailerden birini işaret etti. Kahvaltıda steroid, akşam yemeğinde ise çocuk yiyormuş gibi görünen sarışın bir adamdı. "Sen, onunla kal. Eğer kıza yine bir şey olursa," diyerek kelimeye vurgu yaptı. "Bu yer yarına kadar çocuk parkına döner."

Fedaiyle Reed'in anlaşmaya varmasını bekledim. Reed'in buradan gitme zamanı gelmişti. Adrenalinle doluydu ve bir kavgaya daha girişme dürtüsü onu ele geçirmeden bu bardan çıkması gerekiyordu.

"Easton lavabo tarafında," diye bağırdı Reed, fedai çıkışa kadar ona eşlik ederken. Val'i kaybettim ama Easton'ı bulmalıyım.

Hızla ilerlerken fısıltılar duydum. Kavgaya en yakın duranlar dedikodu yapmaya başladı.

"Az önce ne oldu?"

"Sanırım bir başka Royal hükmünün daha açıklanmasına şahit olduk. Ella Royal hakkında kötü bir şey söylersen önümüzdeki altı ay boyunca yemeğini bir pipetten içersin."

"Yatakta çok iyi olmalı," diye yorumda bulundu biri.

"Edepsiz seksten daha iyisi yoktur," dedi başka bir ses. "O sürtükler her şeyi yapmana izin verirler."

Kulaklarım yanıyordu ve küstah yüzlerinin her birinde Reed'in şiddet hareketlerini uygulamak istiyordum ama duramazdım çünkü lavaboların yanındaki koridorda Easton'ı görmüştüm.

Kalabalığı itip geçtim ama Easton erkekler tuvaletine girmemişti. Onun yerine çıkış kapısına doğru ilerliyordu.

"Pardon," diye mırıldandım kadınlar tuvaletinin önünde sıra bekleyen kızların ve karanlık olmayan bir köşede yiyişen bir çiftin yanından geçerek.

"Easton," diye seslendim ama durmadı. Beni duyduğunu biliyordum çünkü vücudu tepki olarak kıpırdanmıştı. Ama yürümeye devam etti.

Koridordan koşarak kapıdan çıktım ama aniden olduğum yerde durdum.

Arka sokakta iki adamla beraberdi ama sigara içmek için buradalarmış gibi görünmüyorlardı.

Ah, olamaz. Easton kendini neyin içine sokmuştu böyle?

İki adamın koyu kahverengi saçları vardı ve jöleyle geriye doğru taranmıştı. Beyaz tişörtler ve düşük belli pantolonlar giiyorlardı. Eğer dönerlerse iç çamaşırlarını göreceğime dair iddia ya girebilirdim. Görmek istediğimden değildi tabii. Kemer halkalarından birinden metal bir zincir salınıyordu.

"İçeri gir, Ella." Easton'ın sesi daha önce hiç duymadığım kadar sert ve soğuktu.

"Orada dur bakalım," dedi zincirli adam. "İstersen borcunu onunla ödeyebilirsin." Kasığını tuttu. "Sürtüğü bana bir haftalığına ödünç verirsen ödeemiş oluruz."

Royallardan önceki hayatım kötü şeylerle doluydu ve haraca bağlanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Aklıma pazartesi akşamki maç geldi.

"Ne kadar?" diye sordum Bay Zincire.

"Ella..." diye başladı Easton.

Lafını kestim. "Size ne kadar borcu var?"

"Sekiz bin."

Neredeyse bayılacaktım ama yanımda Easton sekiz bin cep harçlığıymış gibi omuz silkmeye çalıştı. "Haftaya elimde olur. Tek yapmanız gereken sabırla beklemek."

Eğer cep harçlığı olsaydı, barın arka sokağında tehdit ediliyor olmazdı. Bay Zincir de bunun farkındaydı. "Ya tabii. Siz zengin çocuklar krediyle yaşıyorsunuz ama işler benimle öyle yürümez. Sizin parasız kıçlarınızı bahislerimde bir haftadan fazla barındırmam çünkü benim de faturalarımı ödemem lazım. O yüzden parayı dökül yoksa ödle arkadaşlarına Tony Loreno'nun sıradan bir tefeci olmadığına dair ibret olursun."

Easton omuzları kaskatı kesilirken hafifçe duruşunu ayarladı. Kahretsin. Kavgaya hazırlanıyordu. Hepimiz bunun farkındaydık.

Tony elini cebine attığında yüreğim ağzıma geldi.

"Dur." Anahtarı bulmak için çantamı karıştırdım. "Paran ben-de. Burada bekle."

"N'oluyor, Ella?" diye bağırdı Easton.

Kimse beklemedi. Hepsi beni arabaya kadar takip etti.

33

BAGAJIN AÇILMASI için düğmeye basınca Reed'in Range Rover marka aracını aranarak otoparka göz attım. Hiçbir yerde göremiyordum ki bu da binanın diğer tarafındaki yerlerden birine park ettiği anlamına geliyordu.

Rahatlamayla yüreğime su serpildi çünkü Reed'in bu sahneyle karşılaşması şu anda olabilecek en kötü şey olurdu. Bu akşam çoktan bir adamı fena pataklamıştı zaten ve kardeşini desteklemek için bunu tekrar yapmakta tereddüt etmeyeceğini de biliyordum.

"Oradan silah falan çıkarmasan iyi edersin," diye tısladı Tony yanımda dikilirken.

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki, dostum, arabamda cephanesaklıyorum. Sakinleş."

Kapağı kaldırıp yedek lastik için olan dikdörtgen kapağa dokunup krikonun altına tıktığım plastik çantaya uzandım. Para destesini çantadan çıkarıp sekiz binlik kâğıdı sayarken yüreğimde bir ağırlık hissettim.

Easton tek kelime etmedi ama kaşlarını çatarak beni izliyordu. Tony'nin eline kâğıtları verince kaşlarını daha da fazla çatı.

"İşte. Artık ödeştiniz. Sizinle iş yapmak bir zevkti," dedim alaycı bir şekilde.

Tony sırtarak öylece durup parayı saydı. İki kere. Üçüncü defa saymaya başlayınca Easton homurdandı.

"Hepsi orada, ahmak. Çek git buradan."

"Ayağını denk al, Royal," diye uyardı Tony. "Sırf canım istiyor diye seni ibretlik ederim."

Ama hepimiz yapmayacağını biliyorduk. Şiddet uygularsa bunun gözlerin üzerimize ve onun "iş" anlaşmalarına çekileceğinin farkındaydı.

"Bundan sonra bahsini farklı yerlere yatır," dedi soğuk bir tonda Tony. "Artık paran burada geçmiyor. İğrenç yüzünü görmekten sıkıldım."

İki adam çekip giderken Tony parayı arka cebine sokuşturdu. Evet, düşündüğüm gibi iç çamaşırı pantolonundan görünüyordu.

Gittiklerinde Easton'a döndüm. "Senin sorunun ne? Bu psikopatlarla neden iş yapıyorsun?"

Sadece omuz silkti.

Adrenalin kanımda gezinirken ona inanamayan gözlerle baktım. Yaralanabilirdik. Tony onu öldürebilirdi. Ama umurunda değilmiş gibi öylece duruyordu. Dudaklarının kenarı sanki gülmemeye çalışmış gibi kıvrılmıştı.

"Bu senin için eğlenceli mi?" diye bağırdım. "Neredeyse öldürülmek seni tahrik ediyor, öyle mi?"

Sonunda konuştu. "Ella..."

"Hayır, sadece kes sesini. Şu anda duymak istemiyorum." Eli mi çantama sokup telefonumu kaptıktan sonra Reed'e bir mesaj attım ve eve Easton'la birlikte döneceğimi, orada görüşeceğimizi söyledim.

Hâlâ diğer elimde plastik torbayı tutuyordum. Bagaja fırlatıp ne kadar boş olduğunu düşünmemeye çalıştım. Sekiz bin, bugün Val'le alışverişte harcadığım üç yüzle beraber gitmişti. Callum bana önümüzdeki ayın on binlik ödeneğini verene kadar kaçış fonum olarak bin yedi yüz dolarım vardı.

Hayatımdaki olumlu gelişmelerden sonra kaçmayı planlamıyordum ama şu anda parayı alarak çekip gitmek cazip geliyordu.

"Ella..." diye lafa başladı Easton.

Elimi kaldırdım. "Şu anda olmaz. Val'i bulmalıyım." Telefonu çaldırırken kulübün içinde duymasını umuyordum.

Şansıma telefona cevap verdi. "Hey, her şey yolunda mı?"

Easton'a kötü bir bakış attım. "Şimdilik yolunda. Bizimle dışarıda arabanın yanında buluşabilir misin? Bizi tekrar içeriye almazlar."

"Geliyorum."

"Ella," diye tekrar denedi Easton.

"Hiç havamda değilim."

Ağzını kapattı ve Val'in gelmesini gergin bir sessizlikle bekledik. Geldiğinde Easton'ı arkada sıkışmaya zorladım. Val itiraz etmek için ağzını açtı ama akıllılık ederek bunun yararsız olduğuna karar verdi.

Evine olan yolculuk tamamen sessiz geçti.

"Yarın beni ara," dedi araçtan çıkarken. Easton onu takip ederek arabadan çıktı.

"Ararım. Bu akşam için özür dilerim."

Bana bağışlayıcı bir şekilde gülümsedi. "Olur böyle şeyler, bebeğim. Sorun değil."

"İyi geceler Val."

Elini sallayarak Carrington malikânesine doğru gözden kayboldu. Easton sessizce yolcu koltuğuna geçti. Direksiyonu sertçe tutup kendimi araba sürmeye odakladım ama yanımdaki adamı pataklamak üzere olduğumdan bunda zorlandım.

Eve dönüş yolunun beşinci dakikasında nefesim sonunda düzelmmişti, o anda Easton'ın sesini duydum.

"Üzgünüm."

Sesinde içten bir pişmanlık vardı ve dönüp ona baktım. "Olmalısın da."

Tereddüt etti. "Neden aracında para gizliyorsun?"

"Öyle istediğimden." Aptalca bir cevaptı ama benden ancak bunu alabilecekti. Ona herhangi bir cevap veremeyecek kadar çok sinirliydim.

Ama Easton beni düşündüğümünden daha iyi tanıyor gibiydi.

"Onu sana babam verdi, değil mi? Bu şekilde bizimle yaşam için seni kandırdı. Sen de şimdi kaçma olasılığın için onu gizli tutuyorsun."

Dişlerimi sıktım.

"Ella."

Sıcak eli benimkini kavradığında yerimden zıpladım. Sonra başını omzuma yasladı. Yumuşak saçları çıplak tenimi gıdıklıyordu ve saçında elimi sakinleştirici bir şekilde gezdirmemek için kendimi zorladım. Şu anda rahatlatılmayı hak etmiyordu.

"Gidemezsin," diye fısıldarken nefesini boynuma üflüyordu. "Gitmeni istemiyorum."

Omzumu öptü ama bu cinsel bir yaklaşım değildi. Eliyle parmaklarımı sıkmasında romantik bir durum yoktu.

"Sen bize aitsin. Bu ailenin başına gelen en iyi şeysin."

Şaşkınlığa uğradım. Pekâlâ. Vay canına.

"Bizimsin," diye mırıldandı Easton. "Bu akşam için özür dilerim. Gerçekten üzgünüm, Ella. Lütfen... bana kızma."

Öfkem yok oldu. Kaybolmuş ufak bir çocuk gibiydi ve şimdi saçını okşamaktan kendimi alamamıştım. "Kızgın değilim. Ama kahretsin, Easton, kumar oynamayı bırakmalısın. Bir dahaki sefere seni kurtarmak için yanında olmayabilirim."

"Biliyorum," diye inledi. "Beni bu akşam kurtarmamalıydın. Her bir kuruşunu geri ödeyeceğime söz veriyorum. Ben..." Başını kaldırıp yanağıma öpücük kondurdu. "Yaptığın için teşekkür ederim. Ciddiyim."

İç çekerek bakışımı yola çevirdim. "Rica ederim."

Reed bizi garaj yolunda bekliyordu. Easton'la bana şüpheyle baktı ama bu akşam neler olduğunu sorgulayamadan içeri geçtim. Easton onu bilgilendirirdi. Tekrarlayamayacak kadar yorgundum.

Odama gidip elbisemi çıkararak gecelik olarak kullandığım

bol tişörtü üzerime geçirdim. Sonra makyajımı çıkarıp dişlerimi fırçalamak için banyoya girdim. Saat daha ondu ama Tony'yle olanlar enerjimi tüketmişti. O yüzden ışığı kapatıp yatağa girdim.

Reed odama çok sonradan geldi. En azından bir saat geçmişti. Bu da bana Easton'la uzun bir konuşma yaptıklarını söylüyordu.

"Bu akşam kardeşimin arkasında durdun." Boğuk sesi karanlıkta bana ulaşmıştı ve yanıma uzanırken yatak hareket etti.

Güçlü kollarını etrafıma dolayıp başımı çıplak göğsüne yaslayacak şekilde beni üzerine çekmesine itiraz etmedim.

"Teşekkür ederim." O kadar duygulanmış gibiydi ki huzursuzca kıpırdandım.

"Sadece borcunu ödedim. Büyük bir şey değil," diye cevaplar-ken bu akşam olanlardaki rolümü önemsiz gösteriyordum.

"Lanet olsun. Büyük bir şeydi." Sırtımı okşadı. "Easton bana arabadaki paradan bahsetti. Tefeciye vermek zorunda değildin ama verdiğin için minnettarım. Bu akşam o adamla iş yaptığı için Easton'ı bir güzel paraladım. Diğer bahisçisi yasaldı ama Loreno tam bir baş belası."

"Umarım bu akşamdan sonra bahisçileri kullanmayı bırakır." Ama bırakacağını düşünmüyordum. Easton kumar oynamaktan, içki içmekten ve önüne geleni becermekten zevk alıyordu. Böyle bir kişiliği vardı.

Reed beni üzerine çekti ve çarşaf ayaklarımıza dolanınca ikimiz de kahkaha attık. Çarşafı tekmeleyerek uzaklaştırdıktan sonra başımı kendine doğru çekip beni öptü. Dili dudaklarımın arasına sızarken eli tişörtümün üzerinden beni okşuyordu. "O ahmağı benzettim diye bana sinirli misin?"

Elleri, soruyu anlayamayacak kadar dikkatimi dağıtmıştı. "Tony'yi mi dövdün?"

"Hayır, o hödük Scott'ı." Reed'in yüzü sertleşti. "Kimsenin seninle öyle konuşmaya hakkı yok. Buna izin vermeyeceğim."

Reed Royal, benim şahsi ejderha avcım. Gülümseyerek onu öpmek için tekrar eğildim. "Sorunum ne bilmiyorum ama mağara adamı gibi davranmanı çok seksi buluyorum."

Sırıttı. "Söylemen yeter, kafana bir kütükle vurup seni mağara sürüklerim."

Kahkahayı patlattım. "Ay, bu çok romantik."

"Romantik olmadığımı söyleyemezsin." Sesi kalınlaştı. "Diğer şeylerde de iyiyimdir."

Gerçekten öyleydi. Dudaklarımız tekrar buluştuğunda konuşmayı bıraktık. Öpüşerek uzanırken elleri vücudumda dolaşıyordu. Parmağı içime kaydığında kulübü, bahisçiyi, gitmemem konusunda Easton'ın yalvarışını, her şeyi unuttum. Kahretsin, kendi ismini bile unutmuştum.

Reed var olan tek şeydi. Şu anda, tam burada, hayatımın merkezindeydi.

Hafta sonu hızla geçti. Callum eve cumartesi sabahı geldi, Reed'le edepsiz şeyler yapmak için gizlice havuz evine girdik. Cumartesi akşamı Valerie'yle yemeğe çıkınca sonunda pes edip ona Reed Royal'la yaptığım tüm edepsiz şeyleri anlattım. Bu konuda çok heyecanlıydı ama en edepsiz şeyi yapmadığımızı belirtti. İffetli olmam konusunda benimle dalga geçiyordu.

Ama Reed'in belirlediği ağırdan alma konusunu sorun etmiyordum. Bir kısmım son adımı atmaya hazırdı ama Reed sanki oraya varmaktan korkarmış gibi kendini geri çekiyordu. Diğer yollarla her gün birbirimizi tatmin ettiğimizi düşünürsek neden korktuğunu anlamıyordum.

Pazartesi günü Reed beni işe götürdü ve şansına o gün okul da çabucak geçip gitti. Bugün vasiyet okunacaktı ama ne kadar yavaş akması için zamana yalvarsam da ben daha kendimi hazırlayamadan son zil çalmıştı. Beni bekleyen arabaya doğru merdivenlerden indim.

Durand bizi şehre doğru götürürken Callum pek fazla konuşmadı ama Grier, Gray ve Deveraux hukuk ofisinin olduğu parlayan binaya vardığımızda bana teşvik edici bir şekilde gülmüsedti.

"İçeride işler biraz çetinleşebilir," diye uyardı. "Ama Dinah'nın havlasa da ısırmayacağını bil. En azından çoğunlukla ısırmaz."

Steve'in dul karısını onunla çatı katındaki ilk görüşmemden beri görmemiştim. Tekrar bir araya gelmek için can atmıyordum. O da aynı şekilde hissediyor olmalıydı çünkü Callum'la şık ofise girdiğimiz anda bize dudak büktü.

Dört avukatla tanıştırdıktan sonra konforlu bir kanepeye yönlendirildim. Callum yanıma oturmak üzereyken avukatlardan biri kenara çekildi ve ardından tanıdık bir yüz belirdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tersledi Callum. "Sana özellikle gelmemeni emrettikten sonra."

Brooke ses tonundan etkilenmemişti. "En iyi arkadaşımı desteklemek için buradayım."

Dinah yanına gelince iki kadın kol kola girdiler. Uzun sarı saçları ve narin yüz hatlarıyla kız kardeş sanılabilirlerdi. Birden geçmişlerini bilmediğimin farkına vardım. Uzun zaman önce Callum'a bunu sormalıydım çünkü belli ki bu ikili çok yakınlardı.

Eğer taraf seçiyorsak sanırım Brooke'la karşıt taraflardaydık. Bağlılığım Royallara aitti. Brooke'un gözlerindeki küçümsemeye bakılırsa o da bunun farkındaydı. Sanırım onun yanında duracağımı düşünüyordu. Dinah ve onunla şeytani Royal erkeklerine karşı takım olacağımızı sanmıştı ve şimdi ben onlara ihanet ediyordum.

"Ona gelmesini ben söyledim," dedi Dinah soğuk bir şekilde. "Şimdi başlayabiliriz. Pierre's'te erken bir akşam yemeği randevumuz var."

Ölü kocasının vasiyetini duymak üzereydik ama o akşam yemeği rezervasyonunu kaçıracağından endişeleniyordu. Bu kadın bambaşka bir şeydi.

Başka bir adam kendini gruptan ayırdı. "Ben James Dake. Bayan O'Halloran'ın avukatıyım." Elini Callum'a uzattı. Callum adamın eline ve Dinah'ya inanmayan gözlerle baktı.

Bu tür şeylere alışık değildim ama Callum'un kafasının karışık olduğu, Dinah'nın yanında Brooke ve kendi avukatıyla gelmesinden mutlu olmadığı kolayca görülüyordu.

Callum isteksizce kanepeye otururken Brooke ve Dinah karşı-
mızdakine oturdu. Avukatlar diğer koltuklarda otururken masa-
nın arkasındaki Grier, Gray ve Deveraux şirketinden Grier, bazı
kâğıtları karıştırıp boğazını temizledi.

"Bu Steven George O'Halloran'ın vasiyetnamesidir," diyerek
lafa başladı.

Gri saçlı avukatlar daha önce hiç duymadığım biri sürü isim,
birkaç tane hayır kurumuna bırakılan yardım fonları ve ömür
boyunca Dinah'ya bırakılan bir mülk hakkında yasal saçmalıklar
saydı. Dinah'nın avukatı buna kaşını çattığına göre Dinah için
işler iyi olmamalıydı. Callum'un oğullarına ne olur ne olmaz diye
bırakılan değerli hediyeler vardı. Avukat kelimeleri birebir tek-
rarlamadan önce öksürdü. "Callum ben ölmeden önce servetini
içki ve sarışınlara harcarsa diye."

Callum sadece gülümsedi.

"Ve ölümümden sonraki vârisime gelecek olursak..."

Vârisin ne olduğunu anlamaya çalıştığımdan Grier'in lafını
dinlemedim. Dinah öfkeli bir çığlık atınca şaşkınlıkla irkildim.

"Ne? Olamaz! Buna katlanamam!"

Avukatın söylediğini açıklaması için Callum'a yaslandım ve
cevabı karşısında şoke oldum. Görünüşe göre vâris bendim. Ste-
ve servetinin yarısını bana bırakmıştı. Callum bana miktarı söyle-
diğinde bayılacak gibi oldum. Kahretsin. Daha önce yüzünü bile
görmediğim babam bana bir milyon değil, on milyon değil...

Bana tam olarak yüzlerce milyon bırakmıştı.

Bayılmak üzereydim. Gerçekten bayılacaktım.

"Ve şirketin dörtte birini," diye ekledi Callum. "Paylar yirmi
bir yaşına gelince adına transfer edilecek."

Odanın diğer ucundaki Dinah ayağa fırladı ve inanılmaz dere-
cedeki yüksek topukluların üzerinde salınarak dönüp avukatlara
kötü kötü baktı. "O benim kocamdı! Sahip olduğu her şey bana
ait ve onun kanından bile olmayan bir kenar mahalle çocuğuyla
paylaşmayı reddediyorum!"

"DNA testi..." diye öfkeyle konuşmaya başladı Callum.

“Senin DNA testin!” diye cevap verdi. “Ve hepimiz senin değerli Steve’ini korumak için neleri göze alabileceğini biliyoruz.” Tekrar avukata döndü. “Benim adamlarım tarafından bir kez daha test yapılmasını emrediyorum.”

Grier başıyla onayladı. “İsteğinizi seve seve yerine getirebiliriz. Kocanız Raleigh’deki özel bir laboratuvarda tutulan çeşitli DNA örnekleri bırakmıştı. Başvuru ile bizzat ilgileneceğim.”

Dinah’nın avukatı rahatlatıcı şekilde konuştu. “Gitmeden önce Bayan Harper’dan karşılaştırmak için bir örnek alacağız. İşlemi denetleyebilirim.”

Yetişkinler konuşup aralarında tartışırken şaşkın bir sessizlik içerisinde oturuyordum. Aklım “yüz milyon” kelimesine takılmıştı. Hayal edemeyeceğim boyutta bir paraydı ve bir yanımda mirası aldığım için suçlu hissediyordu. Steve’i tanıımıyordum. Parasının yarısını almayı hak etmiyordum.

Callum şaşkın yüzümü fark edip elimi sıkarken Brooke’un dudakları tiksintiyle büzüldü. Bana doğru attığı kötü bakışları görmezden gelip derin derin nefes alıp vermeye odaklandım.

Steve’i tanıımıyordum. O da beni tanıımıyordu. Ama şaşkınlığımla baş ederken birden beni sevdiğinin farkına vardım. Veya en azından beni sevmek istemişti.

Birden onu sevebilme şansını yakalayamadığım için yüreğimde bir acı hissettim.

34

VASIYETNAME OKUNDUKTAN saatler sonra hâlâ uyuşmuş durumdaydım. Hâlâ şaşkındım. Hâlâ üzgün. Karnımdaki ağrıyla ne yapacağımı bilmiyordum. O yüzden yatakta kıvrılıp aklımı boşalttım.

Steve O'Halloran'ı ya da onu nasıl hiç tanıyamayacağım konusunu düşünmek için kendime izin vermedim. Onu *gerçekten* hiç tanıyamayacağımı.

Callum'la hukuk bürosundan çıkarken Dinah'nın savurduğu tehditleri veya "konuşmaları" için yemeğe gitme teklifini Callum reddettiğinden Brooke'un sarf ettiği öfkeli kelimeleri düşünmedim. Sanırım Callum'u geri istiyordu. Şaşırmamıştım.

Sonunda Reed odama geldi. Kapıyı kilitledikten sonra yatakta yanıma gelip beni kollarının arasına çekti.

"Babam seni yalnız bırakmamızı söyledi. O yüzden sana iki saat verdim. Ama artık bitti. Konuş benimle, bebeğim."

Yüzümü boynuna gömdüm. "Konuşmak istemiyorum."

"Avukatlarla neler oldu? Babam bir şey söylemiyor."

Kahretsin, beni konuşturmaya kararlıydı. İnleyerek doğrulduğumda endişeli bakışlarıyla buluştum. "Ben multi-milyonerim,"

diye ağzımdan kaçırdım. "Sadece milyoner değil, multi-milyon-
rim. Ödüm kopmuş durumda."

Dudakları kıvrıldı.

"Ciddiyim! Bu kadar parayla ne yapacağım ben?" diye feryat
ettim.

"Yatırım yap. Yardım kuruluşlarına bağışla. Harca." Reed
beni kendine doğru çekti. "İstediyini yapabilirsin."

"Ben... ben bunu hak etmiyorum." Bu alçakgönüllü cevap
ağzımdan bir anda çıkmıştı. Sonrasında bütün duygular yüzeye
çıktı. Ona vasiyetnamenin okunmasını, Dinah'ın tepkisini ve
Steve'in daha beni tanımadan kızı olarak gördüğünün nasıl far-
kına vardığını anlattım.

Reed uzun süren konuşmam boyunca tek yorum yapmadı,
ondan tam da bunu beklediğimi fark ettim. Beni uzun ve derin-
den öptü. Güçlü vücudunu benimkine bastırması göğsümdeki
kaygıyı dindiriyordu.

Dudakları boynum, çenem ve yanağım boyunca ilerledi. Her
öpücük ona daha çok âşık olmamı sağlıyordu. Bu korkutucu bir
histi ve düğümlenen boğazım kaçma dürtümü tetikledi. Daha
önce birini sevmemiştim. Annemi sevmiştim ama aynı şey de-
ğildi. Şu anda hissettiklerim... beni tüketiyordu. Ateşli, acı verici ve
güçlüydü. Bu his her yerdeydi. Kalbimi doldurup damarlarımda
çağlıyordu.

Reed Royal içimdeydi. Mecazen öyleydi ama Tanrım, gerçekte
de içimde olmasını istiyordum. Ona ihtiyacım vardı ve ona sahip
olacaktım. Ellerim delice fermuarına saldırdı.

"Ella," diye inlerken ellerimi durdurdu. "Hayır."

"Evet," diye dudaklarına fısıldadım. "Bunu istiyorum."

"Callum evde."

Bu hatırlatma yüzüme fırlatılan soğuk bir su gibiydi. Babası
her an kapımı çalabilirdi ve yüksek ihtimalle de çalacaktı da çün-
kü eve geldiğimizde Callum ne kadar üzgün olduğumu sezmişti.

Hüsrarla küfrettim. "Haklısın. Yapamayız."

Reed beni tekrar öptü. Sadece yataktan kalkmadan önce du-

daklarını yumuşak bir şekilde dokundurmuştu "İyi olacak mısın? Bu akşam Easton'la takımdan arkadaşlarla bira içmeye gidecektik ama eğer yanında olmamı istersen iptal edebilirim."

"Hayır, sorun değil. Git. Ben hâlâ para olayını hazmetmeye çalışıyorum ve yüksek ihtimalle bu akşam sana iyi eşlik edemeyeceğim."

"Birkaç saat içinde dönerim," diye söz verdi. "Eğer ayaktaysan film filan izleyebiliriz."

Gittikten sonra tekrar kıvrılıp iki saat boyunca uyudum. Bu da uyku düzenimi altüst etmişti. Telefonum çalınca uyandım. Ekran-da Gideon'ın numarasını gördüğümde şaşırdım. Bütün kardeşlerin numarası bende vardı ama Gideon beni ilk defa arıyordu.

Hâlâ biraz uykulu hissederek telefona cevap verdim. "Hey. Neler oluyor?"

"Evde misin?" diye tersleyerek cevap verdi.

Hemen ayıldım. Sadece iki kelimeydi ama sesinde duyduğum bir şey beni ürkütmüştü. Öfkeliydi.

"Evet, ne oldu?"

"Beş dakika uzaklıktayım..."

Öyle miydi? Pazartesi günü hem de? Gideon hafta içi eve hiç gelmezdi.

"Biraz dolaşalım mı? Seninle konuşmak istiyorum."

Kaşlarımla çattım. "Neden burada konuşamıyoruz?"

"Çünkü kimsenin bizi duymasını istemiyorum."

Yatakta doğruldum ama hâlâ isteği karşısında rahat hissetmiyordum. Beni yolun kenarında öldüreceğini filan düşündüğümde değildi ama benimle dolaşma isteği tuhaftı, özellikle Gideon'dan geldiği için.

"Savannah hakkında, tamam mı?" diye mırıldandı. "Aramızda kalmasını istiyorum."

Biraz sakinleştim. Ama hâlâ kafam karışık. Bu Gideon'ın bana ilk defa Savannah'dan bahsediyiydi. Geçmişlerini sadece Easton'dan duymuştum. Bu konu hakkında inanılmaz derecede meraklı olduğumu inkâr edemezdim.

"Seninle dışarıda buluşurum," dedim ona.

Ben merdivenlerden inerken kocaman aracı öndeki araba yolunda bekliyordu. Yolcu koltuğuna atlayınca Gideon tek kelime etmeden sürmeye başladı. Yüzü ve omuzları sertleşmişti. Beş dakika sonra bir plazaman önünde durup motoru kapatana kadar tek kelime etmedi.

"Reed'le sevişiyor musun?"

Ağzım açık kaldı ve kalbim hızla atmaya başladı çünkü öfkeli bakışlarını beklemiyordum.

"Şey, ben... Hayır," diye kekeledim. Gerçek buydu.

"Ama berabersiniz," diye ısrar etti. "Takılıyor musunuz?"

"Bunu neden bana soruyorsun?"

"Ne kadar hasar kontrolü yapmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum."

Hasar kontrolü mü? Ne halitten bahsediyordu?

"Savannah hakkında konuşmamız gerekmiyor muydu?" diye huzursuzca sordum.

"Bu Savannah hakkında. Ve sen. Aynı zamanda Reed." Nefes alıp verişini dengesizleştirdi. "Ne yapıyorsanız durmanız gerekiyor. Hemen, Ella. Bitirmen gerekiyor."

Nabzım gittikçe hızlandı. "Neden?"

"Çünkü sonu iyi bitmeyecek."

Elini saçında gezdirince kafasının biraz geriye çekilmesine sebep oldu. Boynundaki kırmızı işaretleri gördüm. Ateşli bir öpücükle oluşmuş gibi görünüyordu.

"Reed berbat durumda," dedi Gideon boğuk sesle. "En az benim kadar berbat durumda ve sen iyi bir kızsın. Astor'da başka erkekler de var. Reed yakında üniversiteye gidecek."

Gideon'ın sözleri anlayamadığım dağınık kelimeler hâlinde çıkıyordu. "Reed'in berbat durumda olduğunu biliyorum," diye lafa başladım.

"Hiçbir fikrin yok. Hem de hiç," diye araya girdi. "Reed, babam ve benim bir ortak noktamız var. O da kadınların hayatını mahvetmemiz. Kadınları yokuşa sürükleyip onları aşağı iteriz."

Düzgün bir insansın Ella. Ama eğer burada kalıp Reed'le de olm edersen ben..." Lafını keserken güçlükle nefes alıyordu.

"Sen ne?"

Direksiyonu sıkıca tutarken boğumları bembeyaz olmuştu ama başka açıklama sunmadı.

"Sen ne, Gideon?"

"Soru sormayı bırakıp dinlemeye başlamalısın," diye tersledi Gideon. "Kardeşimle arandakini bitir. Easton ve ikizlerle olduğu gibi arkadaş olabilirsiniz. Onunla bir ilişkiye başlama."

"Nedenmiş?"

"Kahretsin, her zaman bu kadar zorlamak zorunda mısın? Kalbini kırılmaktan ve seni kendini hapla öldürmenden kurtarıyorum," diye sonunda patladı.

Ah. Bu ani patlaması şimdi anlaşılıyordu. Annesi kendini öldürmüştü... Aman Tanrım, Savannah da mı bir şey denemişti?

Reed'le işleri yoluna koymuştuk ama Gideon'ın bunu duymaya hazır olduğunu düşünmüyordum. Çılgın taleplerini kabul edene kadar işin peşini bırakmayacağından şüpheleniyordum. Eh, peki. Kabul edecektim o zaman. Reed ile Callum'un arkasından işler pişiriyorduk. Gideon'dan gizlemek de kolay olacaktı.

"Pekâlâ." Uzanıp ona sakinleştirici bir şekilde dokundum. "Reed'le aramdakini bitireceğim. Haklısın, öylesine takılıyoruz ama ciddi bir şey değil," diye yalan söyledim.

Tekrar elini saçında gezdirdi. "Bundan emin misin?"

Başımla onayladım. "Reed'in umurunda olmaz. Dürüst olmak gerekirse eğer seni bu kadar üzüyorsa değmeyeceği konusunda onun da hemfikir olacağına eminim." Gideon'ın elini sıktım. "Sakinleş, tamam mı? Evdeki dinamiği bozmak istemiyorum. Aramızdakini sonlandırmakta bir sorun görmüyorum."

Gideon sakinleşirken uzun aralıklarla nefes alıyordu. "Pekâlâ. Güzel."

Elimi geri çektim. "Şimdi eve gidebilir miyim? Eğer biri yanımdan geçip burada park ettiğimizi görürse yarın okulda dedikodular patlayacak."

Hafifçe kıkırdadı. "Doğru."

Motoru çalıştırıp park yerinden çıkarken bakışlarımı pence-
reden dışarı yönlendirdim. Dönüş yolunda konuşmadık ve beni
bırakırken arabadan çıkmadı.

"Okula mı dönüyorsun?" diye sordum.

"Evet."

Basıp gitti ve bir sebepten dolayı üniversiteye geri döndüğüne
inanmamıştım. En azından bu akşam değildi. Aynı zamanda bir-
den patlaması ve Reed'den uzak durmam konusundaki çılgınca
teklifinden biraz tırsmıştım. Reed'den bahsetmişken, onun araba-
sı garajın yakınına park edilmişti, bu görüntü bile içimi rahatlat-
tı. Dönmüştü. Diğer araçlar, Callum'un arabası bile ortada yoktu ki
bu da Reed ile yalnız olacağımız anlamına geliyordu.

Hızla içeri girip merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Yukarı çıktı-
ğımda sağa, doğu kanadına doğru, Reed'inki dışında bütün kapı-
ların açık olduğu tarafa döndüm. İkizler ve Easton ortada yoktu
ve göz attığımda yatak odam da boştu.

Reed'in yatak odasını daha önce görmemiştim. Her zaman
benimkinde takılıyorduk ama bu akşam yanıma gelmesini bekle-
meyecektim. Gideon beni gerçekten sarsmıştı ve Reed kardeşinin
tuhaf hareketinin anlamlı hâle getirecek tek kişiydi.

Kapısına uzandım ve elimi kapıyı çalmak için kaldırdıktan
sonra kederli bir şekilde gülümsedim çünkü Tanrı biliyordu ki
bu evde kimse *benim* kapımı çalmıyordu. Sanki kendi odaları-
mı gibi öylece dalıyorlardı. O yüzden Reed'e yaptığının aynısını
yapmak istedim. Ne kadar çocuksu olsa da içeride kendine doku-
nuyor olduğunu umdum çünkü böylece kapı çalmanın önemine
dair ona bir ders verebilecektim.

Kapıyı ardına kadar açtım. "Reed, ben..."

Kelimeler boğazımda düğümlendi. Tökezleyerek durduğum-
da nefesim kesildi.

35

KIYAFETLER YERDE ekmek kırıntılarından bir iz gibi yayılmıştı. Gözlerimle izi takip ettim. Topuklu ayakkabılar kenara atılmıştı. Koşu ayakkabıları yanındaydı. Bir tişört, elbise, altında ise... Görüntüyü silmek için gözlerimi kapattım ama tekrar açtığımda değişmemişti. Dantelli siyah şeyler, benim hiç giymeyeceğim türde şeyler, sahibi yatağa çıkmadan önce yere bırakılmış gibiydi.

Gözlerim yukarı doğru, güçlü kalçaları geçip dizlerin üzerine, gevşek şekilde tutturulmuş elleri takip etti. Bakışlarım çıplak kaslı karnına doğru çıktı, sonra sol göğüs kasındaki yeni çizige kaydı ve kalbinin olması gerektiği yerde duraklayıp gözleriyle buluşunca durdum.

“Easton nerede?” diye ağızımdan çıktı. Aklım bu sahneyi reddediyordu. Önüme serilenden çok daha farklı bir hikâye uydurmuştum. Bu hikâyede şu an Easton’ın odasındaydım ve Reed sarhoş kafayla yanlış odaya girmişti.

Ama Reed sadece donmuş şekilde bana bakarak hareketlerini sorgulamam için bana meydan okuyordu.

Reed’in sevişmeden durmasına imkân yok, diyen Val’in sesi kulağımda yankılandı.

"Bira içmek için çocuklarla buluşacaktın hani?" diye sordum çaresizce. Reed'e şu anda gördükleriminden farklı bir hikâye uydurması için şans veriyordum. *Bana yalan söyle, kahrolası!* Ama inatçı bir şekilde sessiz kalıyordu.

Brooke arkasında hortlak gibi belirince dünyam durdu. Elini Reed'in omurgasından omuzlarına getirip manikürlü tırnaklarını göğsünde gezdirirken zaman geçmek bilmedi sanki.

Çıplak olduğuna şüphe yoktu. Reed'in boynunu öperken bana bakıyordu. Reed yerinden kıpırdamadı. Tek bir kası bile oynamadı.

"Reed..." İsmi fısıldadığımda boğazım acıyla düğümlendi.

"Çaresizliğin çok acınası." Brooke'un sesi bu odaya ait değilmiş gibiydi. "Gitmelisin. Tabii..." Çıplak bacağına Reed'in hâlâ eşofmanla kaplı kalçalarına doladı. "İzlemek istiyorsan o başka."

Boğazımdaki acı gittikçe kötüleşirken Brooke hâlâ ona sarılmış duruyor Reed ise geri çekilmeye yeltenmiyordu.

Elleri Reed'in kollarından aşağı çekildi ve bileklerine varınca Reed ufacık, nerdeyse belli belirsiz bir şekilde hareket etti. Brooke'un parmaklarının karın kaslarında gezinmesini endişeyle izledim. Bana ait olduğuna inandığım şeye dokunmadan önce hızla odayı terk ettim.

Yanıliyordum. O kadar çok şeyde yanılmıştım ki aklım hepsini listeleyemiyordu.

Oradan oraya taşınırken bir yerde sabit kalmaya ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm. Annemin bana şehvetle bakan bitmek bilmez erkek arkadaşlarına bakınca bir baba figürüne ihtiyacımı var diye merak etmiştim. Geceleri yalnızken ve uzun, yorucu geçen saatler boyunca garsonluk, kulüplerde striptiz ve karnımı tok, sırtımı pek tutmak için Tanrı bilir daha neler yaparken bir kardeş hasreti çekiyordum. Annem hastayken para için dua ediyordum.

Şimdi hepsine sahip olduğum hâlde öncekinden daha kötü durumdaydım.

Yatak odama koşup çantama makyaj malzemelerimi, iki tane pantolonu, beş tişörtle beraber iç çamaşırlarımı, Miss Candy'nin striptiz eşyalarını ve annemin elbisesini sokuşturdum.

Gözyaşlarımı tuttum çünkü ağlamak beni bu kâbustan uyan dırmayacaktı. Sadece bir ayağımı diğerinin önüne atıyordum.

Ev korkutucu derece sessizdi. Geçen akşam dışarıda en azından bir tane düzgün adam olduğunu söylediğimde Brooke'un attığı kahkaha kafamda yankılanıyordu.

Hayal gücüm Brooke ile Reed'i bir araya getirdi. Reed'in ağzını onunkinin üzerine kapatışı, parmaklarının ona dokunuşu. Evin dışında bir köşeye tökezleyerek kustum.

Ağzıma safra dolmuştu ama devam ettim. Araba hemen çalıştı. Vitese tarakarak titreyen ellerle araba yoluna yönlendirdim. Reed'in evden çıkıp geri dönmem için yalvaracağı, filmlerden çıkma o ânı bekliyordum.

Ama hiç olmadı.

Yağmurun yağdığı bir kavuşma sahnesi de yoktu. Tek ıslak şey artık tutamadığım gözyaşlarımdı.

GPS gideceğim yere beni monoton bir sesle yönlendirdi. Motoru kapatıp arabanın ruhsatını da çıkardıktan sonra hepsini Auden kitabının arasına sıkıştırdım. Auden, felaket üstüne felaketten sonra oğlan gökyüzünden düştüğünde hâlâ bir yerlerde geleceğinin olduğunu vurgulamış ve tek bir kaybın üzerinde bu kadar durmanın anlamsız olduğunu belirtmişti. Ama acı çekmiş miydi? Eğer benim hayatımı yaşamış olsaydı yine de böyle bir şey yazar mıydı?

Başımı direksiyona yasladım. Hıçkırıklarımla omuzlarım titriyordu ve midem tekrar bulandı. Hızla arabadan çıkıp otobüs terminalinin girişine titrek bacaklarla sendeledim.

"İyi misin, tatlım?" diye sordu bileet gişesindeki görevli, endişeli görünüyordu. Nezaketi daha çok ağlamama sebep olmuştu.

"B-büyükannem vefat etti," diye yalan söyledim.

"Ah, çok üzgünüm. Cenazeye gidiyorsun o zaman?"

Başımla onayladım.

Bilgisayara bir şeyler yazarken uzun tırnakları klavyeyi tıklıyordu. "Gidiş dönüş mü?"

"Hayır, tek yön. Döneceğimi sanmıyorum."

Elleri tuşların üzerinde durakladı. "Emin misin? Gidiş dönüş almak daha ucuz olacaktır."

"Burada artık benim için hiçbir şey kalmadı. Hiçbir şey," diye tekrarladım.

Sanırım gözlerimdeki acı soru sormasını durdurmuştu. Sessizce biletimi çıkardı. Elinden bileti aldım ve beni çok uzağa olmasa da buradan uzağa götürecek olan otobüse bindim.

Reed Royal beni mahvetmişti. Gökyüzünden düşmüştüm ve tekrar ayağa kalkabileceğimden de emin değildim. Bu sefer kalamayacaktım.

BEN BURAYA AIT DEĞİLİM

Ella Harper ne olursa olsun hayatta kalmayı başarırdı. Tüm hayatını annesinin peşinde oradan oraya sürüklenerek ve bir gün bu çamurun içinden çıkacağını umarak geçirmişti. Annesinin ani ölümüyle ise artık yapayalnızdı. Ta ki Callum Royal birden ortaya çıkana kadar.

Ella'yı özel okullar, malikâneler ve ondan nefret eden beş erkek kardeş bekliyordu. Hepsi birbirinden çekici ve zalim olsa da, ondan kurtulmak için her şeyi yapabilecek olan Reed Royal'la boy ölçüşemezlerdi. Ella'nın oraya ait olmadığını düşünen Reed belki de haksız sayılmazdı.

Zenginlik, ölçsüzlük, aldatma ve her kapının ardında başka bir günahla, Ella Royal Malikânesi'nde tutunmak istiyorsa önce kendi yolunu bulmak zorundaydı.

"Yetişkin romantik romanlarını aratmayan kurgusuyla, *Gossip Girl* seven gençlerin tam da aradıkları kan."

—Kirkus

New York Times
ve USA Today
Çoksatarı

Çeviren: Manife Albayrak Çift

www.yabanciyyayinlari.com

9 786257 973694

[/yabanciyyayinlari](https://www.yabanciyyayinlari.com)